

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MORALLY

BLACK

BETROTHAL

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NICOLE FRENCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

AHLAKİ OLARAK KARANLIK NİŞAN

AHLAKİ OLARAK KARANLIK MİLYARDERLER

KİTAP 1

NICOLE FRENCH

İÇİNDEKİLER

Önsöz: Mezar yazıtlarına garip bir takıntı _ _ _

1. Eksi Mayalı Ekmek Nasıl Yapılır
2. Takma Adın Anlamı Nedir?
3. Sirk'e Girin
4. Taçın Koşulları
5. Bir CEO bara girer...
6. Yukarıdaki Mizah Anlayışı _ _ _
7. Gençlik Ruhu Kokusu
8. Benim Kim Olduğumu Biliyor musun Dostum?
9. Tık, tık _ _ _
10. Sadece Bir Öpücüktü
11. En Zor Pazarlık _ _ _
12. Sözleşme
13. Hayal mi, gerçek mi? _ _
14. Herkes Kendini Kanıtlamak İstiyor
15. Müzakereler
16. Uyanma Çağrısı
17. Herkes Eleştirmen
18. Bunun Yanında Barışma Sevişmesi Olmamalı mı?
19. Neredeyse Gerçek Gibi Hayal Etmek
20. Jeton Karşılığı Jeton
21. Vi'nin
22. Kuş Sesleri
23. Penthouse Shmenthouse
24. Büyük Hata. Çok Büyük.
25. P-A-R-D-A
26. Kimsenin Hayırseverliği
27. Kültür Şoku
28. Cinderella Me
29. Beni Unla Doldursan Daha İyi

30. [Biraz Sağlıklı Rekabet](#)
 31. [Köpek Savaşı](#)
 32. [Asla Sadece Bir Öpücük Değildir](#)
 33. [Her Şey Değişti, Değil Mi?](#)
 34. [Kız Kardeşler Hakkında Bir Şey](#)
 35. [Sen, Ben ve Fidyeye](#)
 36. [Dondurmadan Daha İyi](#)
 37. [Sadece Konuşmak](#)
 38. [Karahindiba Çiftliği](#)
 39. [Daha İyi Bir Adam](#)
 40. [Yanmış Tarçınlı Çörekler](#)
 41. [Kahve Sütü ve Sigara Dumanı](#)
 42. [Gökyüzü Yüksek Araf](#)
 43. [Kabul Etmek](#)
 44. [Kararmış Ruh](#)
 45. [Bir Sarkıda Kaybolmak](#)
 46. [Uçmaya Hazır](#)
- [Epilog: Dionysos'un Suçları Yılın](#)
- [Patronu'ndan](#)
- [Anın Erkek Arkadaşından İlk](#)
- [Aşk Gelir'den](#)
- [Yasal Olarak Senin](#)
- [Nefret Yemini](#)
- [Teşekkürler Nicole](#)
- [French'in Diğer Eserleri](#)

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünü ya da kurgusal olarak sunulmuştur. Gerçek kişi veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2025 Raglan Publishing ISBN: 978-

1-950663-62-0

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen en sevdiğiniz perakendeciye geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın.

Kapak Tasarımı: Raglan Publishing

*Ahlaki açıdan gri olan tüm okuyucularım için.
Bu seri sizin için.*

PROLOG: MEZAR YAZITLARINA GARİP BİR TAKINTISI

Simone

Kötüye Dönen Milyarder

Güzel Kız mı, "Güzel Kadın" mı?

HEPSİ YALAN! SAHTE NİŞANLI AÇIĞA ÇIKTI!

Herkes zengin ve ünlü olmayı hayal eder.

Dergilerde veya sosyal medyada porselen gibi resimlere rastlarsınız. Instagram'da. Mükemmel dişleri, altın rengi ışıklandırmaları ve kusursuz kıyafetleriyle ünlüleri ve influencer'ları izlersiniz. Ve herkesin onları bu yüzden sevdiğini, onlara sorular sorduğunu, her yönden onlar gibi *olmak* istediğini fark edersiniz ve bunu biraz da kıskançlıkla izlersiniz.

Kim olduğunuz, ne kadar anti-materyalist olduğunuzu iddia ettiğiniz umurumda değil, *herkes* dünyanın parmaklarınızın ucunda olmasının nasıl bir şey olduğunu merak ediyor.

Çünkü mesele şöhret değil. Mesele tanınmak. Çoğumuzun arka planda kaybolduğu, yüz­süz kitlelerden biri olduğu bir dünyada görülmek. Bir şey ile *tanınmak*. İyi olmak için değilse bile, en azından iyi olduğumuz şeyler için.

Ve manşetleri okur, tüm kalpleri görürsünüz ve bir parçanız (en küçük, en önemsiz parça olsa bile) kaçınılmaz soruları sorar:

Neden onlar da ben değilim?

Neden kimse *beni* öyle görmüyor?

Neden kimse beni görmedi... hiç?

Çoğumuzun alacağı tek manşetler, ölüm ilanlarımızda ve belki de mezar taşlarımızda yazanlar olacaktır. Annemin mezar taşındaki yazı kısa ama sevgi doluydu:

Mary Ann Bishop
d. 1972 ö. 2004
Sevgili Eş ve Anne

Bu yetersizdi. O, bir eş ve anneden çok daha fazlasıydı. Annem her pazar sabahı çizgi roman okumayı severdi. Kuşları mükemmel çizebilirdi ama insanları çizmekte çok kötüydü. Yavru köpeklerle ilgili reklamları gördüğünde ağlardı ve Vermont'un en iyi muzlu keklerini yapardı. Aile çiftliğimizde bulunan, Zagat'ın Vermont'taki en iyi on fırınından biri olan Dandelion Sundries'in gururlu sahibiydi.

Eş ve anne — o bunlardı. Ama onu sadece bunlarla sınırlamak adil değildi.

Yıllardır mezar taşım için yazılar yazıyordum. Sekiz yaşındayken annenin ölmesi, erken yaşlardan itibaren mezar taşları gibi şeyleri düşünmeni sağlar. Şu anki taslak şöyleydi:

Simone Bishop
Kız, Fırıncı, Sevgi Dolu İnsan
"Ekmekle tüm kederler azalır." —Miguel de Cervantes

Simone Bishop, Yalancı, Sahtekar, Sahte Nişanlısı yazacağını hiç düşünmemiştim. Ama o parlak bahar sabahı saat altı da beni uyandıran uyarılarından yola çıkarak, mirasımın mühürlendiğini anladım.

Yazarın adı tanıdıktı. Ivy Ink — The Scarlet Letters'ın gizemli yazarı, başka bir deyişle *Boston Herald'ın* dedikodu köşesi.

Brendan Black ve onun fırtınalı sevgilisi, garson ve hastane gönüllüsü Simone Bishop için düğün çanları çalması gerekiyordu. Simone Bishop için düğün çanları çalacaktı. Ama bu çanlar çalacak mı?

Blackguard Holding'in kalıcı CEO'su olarak duyurulmasından sadece birkaç gün önce, Black ve Bishop'un ilişkilerinin bir hile olduğu ortaya çıkaran belgeler sızdırıldı.

Black ve Bishop'un ilişkilerinin bir hile olduğu ortaya çıktı.

Dört ay önce imzalanmış bir sözleşme, ikisi arasında uzun bir anlaşma yapıldığını ortaya koyuyor. Sözleşme, sahte bir ilişki ve halka açık nişanlılık nişanlanmanın şartlarını, etkinliklerin sayısı, halka açık geziler ve hatta çiftin herkesi ilişkilerinin gerçekliğine ikna etmek için birlikte sergilemesi beklenen sevgi gösterilerinin türlerine kadar çiftin ilişkilerinin gerçekliğini herkese inandırmak için birlikte sergilemesi beklenen sevgi gösterilerinin türleri de dahil olmak üzere açıkça belirtiliyor.

Şimdi soru şu: neden?

Bu, muhtemelen sözleşmede belirtilmeyen tek şart, ancak Black'in bu ayki ataması ile sözleşmenin sona ermesi (yeni pozisyonunu onaylayacak bir sonraki yönetim kurulu toplantısından iki hafta sonra) arasındaki bağlantı, göz ardı edilemeyecek kadar açık.

Her acı söz, neşeli bahar güneşini gölgeleyen bir başka buluttu. Telefonu kaldırmam gerekirdi, ama bir robot gibi, tüm kamuoyuna açık ilişkimizi ayrıntılı olarak anlatan makalenin geri kalanını okumak için kendimi zorlayarak kaydırmaya devam ettim.

Ivy'nin iddianamesinin sonunda, işte oradaydılar. Belgenin suçlayıcı fotoğrafları ve alt kısmına karalanmış tanıdık iki imza.

Simone Bishop

Brendan Black

Manşetler bulutlarsa, isimlerimiz gök gürültüsüydü, uğursuz. Hatta ölümcül. Nefes alamıyordum.

Bu olamazdı. Bu belgeler *nasıl* dışarı sızmıştı? Nasıl bu siteye girmişlerdi?

Ve dürüst olmak gerekirse, ülkenin en çok okunan gazetelerinden birinin daha önemli haberleri yok muydu? Yaklaşan düğünümün gerçekliği, dünya savaşı, iklim değişikliği ve/veya üreme hakları tehdidinden daha mı önemliydi? Elbette, Ukrayna'da bir savaş vardı, Güney Amerika'da da bir savaş başlamak üzereydi, ama endişelenmeyin millet, Brendan ve Simone'un küçük oyununu haber yapıyoruz.

Mezar taşımın başka bir versiyonu kendiliğinden yazıldı:

Simone Bishop
Aptal, salak, ahmak kız

O sözleşmeyi imzalarken ne düşünüyordum ki? On yaşındayken bir paket sakız çalmaktan bile paçayı kurtaramamıştım. Neden dünyanın en kötü şöhretli adamlarından biriyle sahte nişanlanarak paçayı kurtarabileceğimi düşünmüştüm ki?

Brendan Black.

Tanrım, ne düşünecekti?

Bir mazoşist gibi, Alert'te yayınlanan diğer makalelerden birine tıkladım. Yüzlerce makaleden biri gibi görünüyordu. İnternet bizi canlı canlı yiyordu.

En azından bu makale gerçekleri kontrol etmiş gibi görünüyordu. Sonuçta ben barmenim, garson değil.

Pat-a-cake, Pat-a-Cake, Baker's Sham?

Vay vay vay! Para mutluluğu satın alamaz diyen kim?

Gerçekten de bir Black skandalı ortaya çıkardık! Görünüşe göre ilk görüşte aşk hikayesi, parçalanmış

Brendan Black, ailesinin imparatorluğunun yönetim kurulunun oylarını almak için part-time barmen ve amatör fırıncı Simone Bishop ile nişanlandığını mı uydurdu? Aynı

kısa süre önce geçici CEO olarak atandığı imparatorluk mu?

Sufle çöktü ve içinde hiçbir şey kalmadı. Brendan Black, kendisi ve ailesinin genellikle kurtulmak için kullandıkları yöntemle tam olarak istediğini elde etmiş görünüyor.

aynı şekilde elde etmiş görünüyor.

aynı şekilde, tam da istediğini elde etmiş görünüyor.

Ama bu sefer, ahlaki açıdan kara bir eylem, güzel bir gülümseme, melek gibi mavi gözler ve sarı bir hale içeriyor. Kuzu kılığına girmiş kurt gibi!

Skandal bir sözleşme, Bishop'un "hizmetleri" karşılığında aldığı fahiş ücreti ortaya çıkardı (Blackguard'ın kalıcı CEO'su olarak Black resmi olarak onaylanana kadar buna da şüpheyle bakıyoruz). Yalan söylemeyeceğiz, gözlerimiz fal taşı gibi açıldı.

) ortaya çıkıyor. Black, Blackguard'ın kalıcı CEO'su olarak resmen onaylanana kadar. Yalan söylemeyeceğiz, miktarı gördüğümüzde gözlerimiz yuvalarından fırladı

.

Elbette tüm ilgili taraflara ulaştık, ama tahmin ettiğiniz gibi — yorum yok. En azından şimdilik.

Black ve sahte nişanlısı ne kadar süre sessiz kalabilir? Günler geçtikçe bu hikayeyi daha derinlemesine araştırmaya devam edeceğiz, ancak yorumlarda hepimizin spekülasyonlarına katılmaktan çekinmeyin —
düşün hala yapılacak mı?

Midemde yeni bir korku dalgası belirdi. Arama kaydımı kontrol ettim ve evet, bir dizi cevapsız arama *olduğunu* gördüm. Birçok kişi benimle "iletişime geçmeye" çalışmıştı.

Bu olamazdı. Mahvolurdum. O mahvolurdu. Hepimiz mahvolurduk.

Bu düşünce beni en çok korkutan şeydi.

Simone Bishop

*Hayatında tanıdığı tek aşkı mahveden aptal kadın Ve diğer
her şeyi de*

"Günaydın, meleğim."

Omzumda bir öpücük hissettim ve döndüğümde yatağımın diğer sakini dönüyordu.

"Merhaba," diye fısıldadım.

Sabah sabah ışığı beneklenmiş tionun parlak, koyu
saçları, dirseklerine dayanarak hoş bir şekilde dağınık hale geldi.

Solmuş papatyalarım

çarşaf larım düştü ve önceki gece çok keyif aldığım ince kas ları ve zeytin rengi teni ortaya çıktı.

"Tanrım," Brendan saatine bakarak mırıldandı. "Saat kaç?"

"Altı yirmi," dedim, sesimin titremesini engelleyemeden. "Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Ne oldu? Sorun ne?"

Brendan'ın koyu yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve gördüğü şey onu harekete geçirdi. Uzun bacak ları sallanarak çarşaf düştü ve ayak ları benim yıpranmış ahşap zemine değdi. Sonra ayağa kalktı, sadece doğduğunda sahip olduğu deriyi giyiyor olsa bile dünyayı ele geçirmeye hazır dı.

Maske geri gelmişti. Bir kez takıldığında kimsenin aşamadığı zırh.

Ancak bu hikaye bunu başarabilirdi.

Telefonumu kaldırırken alt dudağım titredi. "Biliyorlar." Kaş ları çatıldı. "Kim? Neyi biliyorlar?"

Manşeti ona doğru çevirdim. "Herkes biliyor. Senin nişan lın olmadığını biliyorlar. Beni hiç sevmediğini. İlişkimizin hiç gerçek olmadığını."

Brendan telefonu aldı. "Siktir."

Gözlerindeki ışığın, benim için o kadar uğraştığım ışığın söndüğünü gördüm. Gölgeler geri gelmişti. Buz donmuştu.

Brendan, benim Brendan'ım, ortadan kayboldu.

Geriye sadece Kara Prens kalmıştı.

EKŞİ MAYALI EKMEK NASIL YAPILIR

Dört ay önce Simone

"Bak, çoğu insan hamuru milyonlarca yıl yoğurmak gerektiğini düşünür."

Yıllar boyunca, tıpkı bu gibi yatak başı sohbetleri sayesinde ustalaştığım verimli hareketlerle, hastamın tepsisine yeni bir solitaire eli dağıttım.

"Ama bu aslında doğru değil." Kalan kartları elimde topladım. "Ekşi maya, mayalı ekmeğe göre daha yüksek hidrasyon yüzdesine sahiptir. Benimki genellikle yüzde yetmiş beş, bazen güneş çıktığında yüzde seksen olur. Her iki durumda da, su içeriğinin yüksek olması, ilk doksan dakikalık ilk kabarma süresinde hamuru sadece ara sıra gerip katlamanız gerektiği anlamına gelir. Stand mikserleri veya ağrıyan parmak eklemleri için 'yoğurma' yok. Anladınız mı?"

Hastaya, şaşırtıcı derecede kalın beyaz saçları olan yaşlı bir adama, sanki benim kötü kelime oyunuma gülecekmiş gibi sııttım.

Buna karşılık, burnundan çıkan oksijen tüpünden nefes aldı. Kapalı göz kapakları bile kıpırdamadı.

Alınmadım. Sonuçta, bilinçsizken başka ne yapabilirdi ki?

Destenin üstündeki üç kartı çevirdim ve adam en sevdiğim konu hakkında daha fazla soru sormuş gibi devam ettim. "Ondan sonra, sadece

hamuru kabartın. Sırrı, süreye bağlıdır. Boston'da 45 derecede üç gün ideal, ama bunu benden duymadınız."

Kart oynarken glütenin güçlendirici etkisi hakkındaki teorilerimi açıklamaya devam ettim. Sonra adamın burç yorumunu yüksek sesle okudum ve monitörlerin yanıt olarak çalan korosunu dinledim.

Diğer bir deyişle, Massachusetts General Hastanesi'nde hasta bakımı gönüllüsü olarak çalışan bir gönüllü hemşirenin sıradan bir öğleden sonra vardiyası. Haftada üç gün, herhangi bir nedenle aileleri veya arkadaşları yanlarında olamayan yaşlı insanlara duygusal destek sağladım. Cebimde şeker yoktu ve çizgili elbise yerine, ikinci el bir önlük giyiyordum. Bugünkü şekilsiz önlük, güneş gözlüğü takmış ananasların baskılandığı gök mavisiydi.

Kalp yoğun bakım ünitesinin personeline göre, o bir tür ünlüydü. Fox News'te sık sık boy gösteren bir iş adamıydı, muhtemelen yaşının üçte biri kadar olan kadınlarla beş kez evlenmiş ve sırf isimlerini beğenmediği için insanları kovmuştu.

Ancak şu anda, hastane önlüğü ve kaymaz çorapları giymiş, astringent ve uyku kokan, diğer yaşlı adamlardan farksız görünüyordu. Kapalı gözlerinin etrafında ağır torbalar vardı, kağıt gibi ince cildinde yaşlılık lekeleri vardı ve aşağı doğru kıvrılmış ağzının kenarlarında kırışıklıklar vardı. "Ne düşünüyorsunuz, Bay Black?" diye sordum. "Yoksa sizin gibi saygın bir servete ve şöhrete sahip bir adam Niall olarak çağrılmayı mı tercih eder? Yüzde doksan hidrasyon denemeli miyim, Niall? Yoksa biraz daha az Einkorn karıştırmalı mıyım?

benim hamuruma mı?"

Ağzının köşesinden bir tükürük damlası düştü. Tanrım. Ben de bir gün böyle yalnız ve çaresiz kalacak mıyım?

Ve böylece, Mass General'da çalıştığım süre boyunca aklıma gelen en öngörülebilir ikinci düşünceye kapıldım: ne kadar yaşayacağımı merak etmek. Annem otuz iki yaşında, benden sadece dört yaş büyükken, bu hastanede öldü. Onun son anlarını kaçırmıştım — bizler bir otelde uyurken, ertesi gün onu tekrar göreceğimizi düşünerek, o yalnız kalmıştı. Boston'a taşındıktan sonra, en azından bu insanların bazılarının en zor, muhtemelen son anlarında yanlarında birinin olacağına yemin ettim. Bilinçsiz olsalar bile.

Eski terapistlerim beni sağlıklı bir hayatta kalma suçluluğu ile suçladılar. Belki de haklıydılar.

Tek bildiğim, korkunç aydınlatma, sürekli bip sesleri ve yoğun bakım ünitesini saran hafif bir dehşet olmasına rağmen, buraya gelmek beni iyi hissettiriyordu ve dünyaya da bir fayda sağlıyordu.

Bunda ne sorun vardı ki?

Genellikle, bu tür hastalarla otuz dakikadan az zaman geçirirdim — sevdiklerinin gelip benim yerimi alması için yeterli bir süre.

Bugün, Niall Black ile dört saatten fazla oturdum.

Adamın Boston'da yaşayan bir eşi ve dört çocuğu olduğu düşünülürse, bu kadar uzun süre yalnız kalması en azından endişe vericiydi.

Başhemşire, onun "Boston'da en çok nefret edilen adamlardan biri" olduğunu söylemişti.

Bu, ailesine de uzanıyor muydu?

Kapıyı izlemeye devam ettim, bizi yanılttığını kanıtlayacak birini bekledim. Hiçbir şey olmadı.

"Herhangi bir değişiklik var mı?"

Başımı kaldırıp, görevli hemşire Cameron'ın odaya girdiğini gördüm. Bana çıkma teklif etmeden önce her zamanki gibi parlak bir gülümseme attı.

Kafamı salladım, at kuyruğum omuzlarımı gıdıkladı. "Hayır. Hâlâ uyuyor."

Cameron başını salladı, sonra ara sıra bana göz kırparak Bay Black'in hayati fonksiyonlarını kontrol etmeye başladı. Kızarmadan edemedim. Kız kardeşim bana aptal olduğumu söylerdi — burada, seksi bir hemşireyle *Grey's Anatomy'deki* bir sahneyi canlandırma fırsatım varken rahibe gibi davranmamın bir anlamı olmadığını söylerdi.

Yıllardır erkek arkadaşım olmaması da durumu pek kolaylaştırmıyordu.

Selena benim standartlarımın çok yüksek olduğunu söylerdi, ama mesele o değildi. Gerçek şu ki, hiçbirimiz ne kadar süre hayatta kalacağımızı bilmiyorduk. Bazıları bunun, "hayatı sonuna kadar yaşamak" bahanesiyle istediğimiz her şeyi yapabileceğimiz anlamına geldiğini düşünüyordu. Ben ise, başıma bir şey gelirse kimseyi incitmek istemiyordum.

Hiç kimseye bağlanmamak en iyisiydi.

"Parkın yanındaki yeni falafelciyi denedin mi?" diye sordu Cameron, beyaz tahtaya

"Hayır, iyi mi?"

"Bilmiyorum. Sonra gider miyiz?" İşte o an geldi.

Yine başımı salladım. "Üzgünüm, bu akşam planlarım var."

Asıl işimde çalışıp, yaklaşık otuz somun pişmemiş ekmek için mayayı hazırlamayı planlıyordum, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Cameron kapıya doğru yönelirken, "Ne düşündüğünü bana söyle" diye ekledim.

"Tamam." Yine göz kırptı, hiç yılmadan, ve beni hastamla yalnız bıraktı.

"Ne düşünüyorsunuz, Bay Black?" diye sordum. "Bir gün onun teklifini kabul etmeli miyim? Uzun zaman oldu."

İnce saçları, tavandaki havalandırmadan gelen esintiyle dalgalandı ve yanağından bir damla daha tükürük süzüldü.

Onu sildim ve elini sıktım. "Evet, ben de bu gece daha fazla uyumayı tercih ederim."

Eski tahılların rafine unlara göre avantajları hakkında konuşmaya devam etmek üzereydim ki, telefonum gelen bir mesajla titredi. Cebimden çıkardım.

SELENA

Hey, meşgul müsün?

Kaşlarımı çattım. İkizimden aylardır haber almamıştım, en son Boston'a uğradığından beri, ama bana birkaç bin dolarlık araba tamir faturası ve hala çıkmamış bir kanepeler lekesi bırakmadan gitmemişti. Sel, hayatı küçük bir kasırga gibi geçirme eğilimindeydi, sanki ailemizin içinde bulunduğu durumdan hiç sorumlu değilmiş gibi dünyayı dolaşıyordu.

Selena, Selena'nın istediğini yapardı. Her zaman öyle olmuştu, her zaman da öyle olacaktı.

Ama bahsettiğim terapistler, onunla olan ilişkimizin biraz fazla bağımlı olduğunu söylediler de, o hala benim kardeşimdi. Ayrıca, sevimli dört yaşında bir kızı vardı ve o da bunu hak ediyordu.

birisi ona değer veriyordu. İkisi de iyi olduğundan emin olmak benim sorumluluğumdu.

Hızlıca bir cevap yazdım.

İş yerindeyim. Acil bir durum mu var?

"Eğer telefonlarıma cevap verseydi, bunu bilirdi." Bay Black'e haber verdim. Black'e haber verdim, o da göz kapağını seğirerek tepki verdi.

Telefonum onun yüzüyle aydınlandı — bizim ortak yüzümüz — annemizden miras kalan mavi gözler ve karamel rengi saçlar, babamızdan miras kalan hafif düğme uçlu düz burun ve tamamen bize ait olan dolgun dudaklar ve gamzeli çene.

Bay Black'e baktım. Her an uyanabilirdi. Onun yaşındaki bazı hastalar ameliyattan çıktıklarında, nerede olduklarını ve hatta kim olduklarını bile bilemeyecek kadar zorluk çekiyorlardı. Yardıma ihtiyaçları vardı.

Ama Selena yeni erkek arkadaşıyla övünmek için aramış olabilirken, onun ve dolayısıyla Kylie'nin gerçekten yardıma ihtiyacı olma ihtimali de vardı.

Hayır, bu riski göze alamazdım.

"Hemen dönerim," dedim Bay Black'e, sonra odadan çıkıp telefona cevap verdim.

Selena'nın güzel kontak fotoğrafı, gerçek zamanlı olarak çekilmiş, aşırı kalın eyeliner sürülmüş, içki içtiğini gösteren kızarmış burnu ve gözlerinin altındaki derin halkalarla dolu, hırçın yüzüyle değiştirilmişti.

"Sel," diye selamladım onu, yoğun bakım ünitesine uygun alçak sesle. "Gerçekten konuşamam..."

"Aman Tanrım, *sonunda*! Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Şşş. İş yerindeyim." Kaşlarımı çatarak gözlerimi Bay Black'in odasından ayırmadım. "Sen de beni aramadın. Ben sana ulaşmaya çalışıyorum ama sen beni hiç aramıyorsun."

İki hafta önce, babamız bankadan gelen en son (ve kötü) bildirimi bize anlatmış, çiftlik için başka bir kredi talebinin reddedildiğini söylemişti. Babam zorlanmıştı...

Annemiz vefat ettiğinden beri mandırayı işletiyorduk, ama son birkaç yıl özellikle kötü geçmişti. Anladığım kadarıyla, her şeyini kaybetmek üzereydi, ama Selena kendi işleriyle o kadar meşguldü ki, ona bile sormamıştı. Ya da bana, bu konuda.

"*Sordum.* Sen sadece telefonuna cevap vermiyorsun."

Cevap vermekten kendimi alıkoydum. Selena herkesten daha iyi manipülasyon yapıyordu, bu yüzden onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Hiçbir şeyi dinlemeyecekti.

"Neyse, dün şehre geldim ve burada tanıdığım tek kişi sensin. Lütfen? Kylie ile birlikteyim. Bize şurada buluşabilir misin?"

"Dur, dur, dur," diye sözünü kestim. "Boston'a mı döndün? Neden? Providence'daki işine ne oldu? Sizler güvende misiniz?"

"Aman Tanrım, Yirmi Soru, sadece benimle buluş! Görüştüğümüzde sana her şeyi anlatacağım, söz veriyorum."

Bay Black'in odasına tekrar baktım. "Şu anda hastanedeyim Sel. Öylece çıkıp gidemem."

"Neden? Gönüllü olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim, ama..."

"O zaman git, kimin umurunda? Ne yapacaklar ki? Gelecekte senden bedava işgücü almayı reddedecekler mi?"

Derin bir nefes aldım. Tabii ki anlamayacaktı. Onun için bir çıkar yoksa, kalmak için bir neden yoktu.

Annemin mezarına çiçek bırakmaya bile benimle gelmemişti. "Seninle buluşurum," dedim. "Ama buradaki işimi bitirene kadar olmaz,

Tamam mı? Acil bir durum değil, değil mi?" "Tam olarak değil, ama..."

"İyi. Çünkü hastanede işim bittikten sonra barda vardiyam var." Önlüğümdeki görünmez bir tüyü kopardım. "Şehre geldiğine sevindim. Babam hakkında konuşmamız gerek ve..."

"Tamam, olur, neyse. Vardiyam bittikten sonra barda görüşürüz. Seni dışarıda bekleriz."

Biz. Tabii ki Kylie de onunla birlikteydi. Yani Selena, Indy 500'deymiş gibi şehre koşarak gelmekle kalmamış, aynı zamanda burada kalacak bir yeri de yoktu, dört yaşındaki çocuğunun uyku ihtiyacı, teyzesinin sabahın ikisi veya üçünde işini bitirmesini bekleyerek karşılanamazdı.

Bilmeliydim.

Onu dairenize almayın. Ne olacağını biliyorsunuz. Orayı ele geçirecek, faturalarınızı artıracak, sahip olduğunuz tek sığınağınızı mahvedecek...

"On dakika önce gel," dedim iç çekerek. "Saat altıda başlıyorum. Sana evimin anahtarlarını vereceğim, sonra evde görüşürüz."

"Harika, görüşürüz o zaman."

Görüşme başladığı gibi aniden sona erdi. Kendimi telefonuma bakarken buldum, sanki o da geri arayıp kız kardeşlerin yapması gerektiği gibi görüşmeyi sonlandıracakmış gibi.

"Rica ederim. Ben de seni seviyorum. Seni görmek için sabırsızlanıyorum." Telefonumu cebime geri koyarken sesimde sadece *biraz* acı vardı.

Bay Black'in odasına geri döndüm ve gereğinden biraz daha yoğun bir şekilde solitaire oyunuma devam ettim.

"Bugün burada ailenin olmadığı için şükretmelisin, Niall," dedim ona, kartları tepsiye vurarak. "Eğer onlar da benim kız kardeşim gibiyse, benimle kalman daha iyi. Şimdi, sana bir başlangıççıyı nasıl koruyacağını anlatmamı ister misin? Çok kolay. Onları öldürmek şaşırtıcı derecede zor. Tıpkı senin gibi."

"Ne oluyor lan?"

Derin bir ses, küçük hastane odasında yankılandı ve monitörlerin sesini bastırdı. Bir adam odaya girdi, gözleri çılgınca ve vahşice, hastama baktı ve ben bu korkuyu çok kez görmüştüm.

"Tanrım. Baba."

O derin sesin boğuk bir sese dönüşmesini duymak, kalbimi altüst etti.

Demek ki ailesi. Muhtemelen dört çocuktan biri. Bu

adam çok, çok olgun görünüyordu.

Aynı zamanda gördüğüm en güzel insandı.

Klasik anlamda değil. Onun çekiciliği daha çok Boston'daki bazı eski binaları, örneğin Common ve Cambridge sokaklarını süsleyen on dokuzuncu yüzyıl konaklarını hatırlatıyordu. Restorasyonla muhteşem bir görünüme kavuşmuş, ancak geçmişten silinemeyen izleri hala taşıyan

asla tamamen silinemeyen izler taşıyan ve bu yüzden daha iyi olan binalar gibi.

Para içinde yüzüyordu, ama yine de biraz vahşi görünüyordu. Özel dikim takım elbisesi, bir dövüşçünün gergin duruşunu tam olarak gizleyemiyordu ve yüksek elmacık kemikleriyle oyulmuş köşeli yüzü, sağ kaşının hemen üzerinde bir yara izi ve hayatında en az bir kez kırılmış olması gereken bir burunla bozulmuştu. Uysuz koyu kırmızımsı kahverengi saçları kulaklarını okşuyordu ve saat beş bile olmamasına rağmen çenesinde sakal izleri vardı. Özel dikim kıyafetleri, elmaslarla süslü kol düğmeleri, ayna gibi parlak ayakkabıları çok güzeldi, ama bu incelik katmanlarının altında, en ufak bir tahrikte ortaya çıkmaya hazır çok keskin pençeler olduğu izlenimini tam olarak gizleyemiyordu.

Gözlerini kırptı ve neredeyse siyah olacak kadar yeşil olan gözleri, anında onun en dikkat çekici özelliği haline geldi. Hızlı zekâsı ve derinlerinde parıldayan duygularıyla babasının durumunu hızla değerlendirdi.

Sonra bana döndüler. "Sen de kimsin lan?"

Soğuk sözleri öfkeyle doluydu ve takım elbise ve kravatla hiç uyuşmayan kalın Boston aksanı vardı. Orada donakalmamış olsaydım, Bay Black'in uyuyan bedeninin arkasına saklanırdım. Bunun yerine, zıpladım ve oyun kartlarını konfeti gibi havaya uçurdum.

Onun çelik gibi bakışları altında kartları tekrar toplarken zorlukla yutkundum. Tecrübelerime göre, yas tutan bir aile üyesine verilebilecek tek bir yanıt vardı. Bu, kız kardeşim öfke nöbeti geçirdiğinde onu sakinleştirmek veya babamı kendi mutsuzluğunun eşiğinden geri çekmek için kullandığım yanıtla aynıydı.

Kartları tepsiye koydum, sonra avuçlarımı kaldırdım ve yirmi sekiz yıl boyunca özenle geliştirdiğim nazik gülümsememi gösterdim. "Merhaba. Ben Simone Bishop. Yardım etmek için buradayım."

TAKMA ADIN ANLAMİ NEDİR?

Brendan

Bu kısa, boktan hayatta bana pek çok isim takıldı.

Kalpsiz Harika.

Mezar Kalpli.

MacDeath.

Son ikisi, babamın İskoçya değil İrlanda kökenli olduğunu düşünürsek, pek de ilham verici değildi.

En kötüsü ve belki de en doğru olanı, soyadıyla örtüşüyordu: Kara Prens.

Gerçekten ne bekliyordum ki? Niall Black'in ilk oğlu asla iyi bir adam olamazdı. New England'ın en acımasız risk sermayedarı tarafından yetiştirilmiştim. Babam, Boston'un Wolf of Wall Street versiyonuydu, diğer adıyla Kâr Korsanlığı veya Risk Akbabası. Zayıf adamların sırtına basarak, hiç düşünmeden sabotaj yaparak ve hayatta kazanmanın tek kabul edilebilir yol olduğu felsefesini tamamen benimseyerek, iki paralık bir bahisçinin ofisinden servetini inşa eden bir adamdı.

Şimdi seksenli yaşlarında olan babam, dünyanın en büyük yatırım şirketlerinden birini kurmuş ve Black ailesinin tartışmasız patriği olmuştu.

Dürüst olmak gerekirse, bir yanım Kara Prens olarak anılmaktan gurur duyuyordu. Bu, insanların benim her zaman bildiğim şeyi bildikleri anlamına geliyordu: Ben, o kana susamış mirası devralacak sıradaki kişiydim. Otuz dokuz yıl boyunca, onun yerini almak için yetiştirilmiştim ve hazır olduğumu biliyordum.

Ta ki babamı o hastane yatağında bir ceset gibi yatarken görene kadar.

Aniden, altı yaşında bir çocuk gibi yine banyoda saklanıyordum. Ama korku babamdan, kemerinden, elinden veya yumruğundan gelmiyordu. O kadar zayıf düşmüş yaşlı adamın görüntüsünden geliyordu.

Bilinçsiz bir şekilde yatarken, burnundan ve ağzından tüpler çıkmış, tüm o iğrenç makinelere bağlıyken, o, beni çocukken yaprak gibi titretmiş öfke dolu canavarın kabuğuydu.

Ama o olmadan... yaşadığım bu hayat neydi? O kadar çaresiz, o kadar zayıftı. O kadar yalnızdı.

Yalnız.

Neden babam yalnızdı?

"Tanrım. Baba." İçeri girdiğimde sesim bir gölge gibiydi. "Tanrım Tanrım."

Gözümün ucunda bir hareket dikkatimi çekti ve yanıldığımı fark ettim. Babam yalnız değildi.

Yanında oturan kadın, şekilsiz mavi önlüğüyle o kadar küçük ve göze çarpmıyordu ki, neredeyse odayla bütünleşmişti. Donakalmıştı, eli havada, babamın hastane tepsisinde solitaire oynar gibi görünen oyunda bir kalp ası oynamak üzereydi.

Sakat bir kurt gibi hırıldadım. "Sen de kimsin lan?"

Kız, tokat yemiş gibi irkildi, tepsiyi devirdi ve kartlar her yere dağıldı. Karamel rengi saçlarının birkaç teli at kuyruğundan kaçmış, yüzünü mükemmel bir hale ile çerçeveliyordu.

Kartları toplamak için çabalarken onu izledim. İşini bitirdiğinde, sakinliğini yeniden kazanmış gibi görünüyordu, sandalyesine geri oturdu, teslimiyet işareti olarak ellerini kaldırdı ve sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı.

Gülümsedi.

Birisi odadaki ışığı yüz kat artırmış gibi hissettim.

"Merhaba. Ben Simone," diye başladı, ama isminden sonra hiçbir şey duymadım.

Sesi tereyağı gibi pürüzsüzdü, ama bir şekilde samimi deydi. Kilise çanları gibi neşe dolu, ya da melekler gülseydi, meleklerin kahkahaları gibi.

Sonra ona baktım, gerçekten baktım. Ve o mavi gözler, kalın altın kirpiklerin altından benimkilerle buluştuğunda ve o mükemmel pembe, arı sokmuş gibi dudaklar günahkar bir O şekline dönüştüğünde, tüm kutsal şeyler üzerine yemin edebilirim ki kalbim durdu.

Siktir.

"CARE programında gönüllü olarak çalışıyorum." Kız ayağa kalktı ve elini uzattı.

Ona baktım, ama sadece hareket edemediğim için. "CARE programı da ne lan? Sen hemşire misin?"

Ayağa kalktığında, düşündüğümünden daha da küçüktü — altınla kaplanmış bir peri, sonra da kalçalarının kıvrımlarını, göğüslerinin vaadini gizleyemeyen şekilsiz bir hastane önlüğü giymişti.

Elini geri çekti, görünüşte hiç endişelenmemiş gibi. *Neden* daha fazla endişelenmedi? Çoğu insan yaşlı adamdan miras aldığı o sert bakışları gördüğünde titremeye başlar. Bu kadın ise yabani çiçekleri toplayacak kadar sakın görünüyordu.

"Sadece bir gönüllüyüm," diye cevapladı. "CARE, aileleri gelene kadar yaşlı hastalara destek sağlıyor. Amcanız ameliyattan çıktığından beri onun yanında oturuyorum."

Gözlerimi kırptım. "Peki bu ne zamandı?" "Yaklaşık dört saat önce."

Kahretsin.

Son toplantımdan sonra mesajı alır almaz hastaneye koştum. Çağırıcı kaçırdığı için resepsiyonistini kovduktan sonra onu gözyaşları içinde bıraktım, ama en ufak bir pişmanlık duymadım. Özellikle de saatler geçtikten sonra. Ne biçim çağrı alışı bu?

Asistanım, babamın Public Garden'da bulunduğunu söyledi. Dev schnauzer cinsi köpeği Aengus'u gezdirirken bayılmıştı ve köpek de şimdi kayıptı. Acil tıp teknisyenleri onu lanet olası *Make Way for Ducklings* heykellerinin hemen yanında bulmuş ve doğrudan açık kalp ameliyatına götürmüşlerdi.

Ameliyat. Tanrım.

Ona defalarca, sadece caddenin karşısındaki parka gitmek için olsa bile tek başına dışarı çıkmaması gerektiğini söylemişim. Ama Aengus yanındayken güvenlik ekibine ihtiyacı olmadığını ısrarla savundu.

Yalnızken kimsenin onu tanımadığını iddia etti. Güvenlik ekibinin sadece dikkatleri üzerine çektiğini ve o yüz kiloluk tehdidi tek başına halledebileceğini söyledi.

İnatçı adam, bir zamanlar Boston'un kralı iken, şimdi sıradan bir yoksul gibi hastane personelinin merhametine kalmış durumda.

Şimdi... Tanrım, ne zaman bu kadar zayıfladı?

"Ailem?" diye sordum yatağa yaklaşırken. Tanrım, ne zaman bu kadar zayıfladı?

Kız yanımda durmuş, başını sallıyordu. "Üzgünüm, kimseyi görmedim. Hastane, bildirebileceği herkese haber vermek için elinden geleni yaptı."

Ben kaşlarımı çattım, ama kız hiç aldırış etmedi.

Saatler önce burada olmaları gerekirdi. Owen, Ronan ve Shea, yani benim bencil kardeşlerim, gelmelerini engelleyecek kadar önemli bir işleri yoktu. Üvey annem Violeta, deniz yosunu, çamur ve salatalıklarla kaplı bir Kastilyalı Barbie bebeği olabilir, ama genellikle yaşlı kocasına en azından umursuyormuş gibi davranması gerektiğini bilirdi.

"Ama durumu stabil. Huzurlu." Kız, Simone, at kuyruğunun ucunu çekerken kapıya doğru baktı. Aklımda bir görüntü belirdi: Ben yumruk attığımda bileğimi saran altın rengi saçlar...

"Doktoru çağırmamı ister misiniz?" Simone sözümü kesti.

Başımı sallamayı başardım. Bugün neyim var benim? "Hayır. Gelirken bir hemşireyle konuştum, doktorun buraya geldiğini söyledi."

Kız başını salladı. "Tamam. Kalayım mı, yoksa babanla yalnız kalmanı mı istersin?"

Cevap vermedim. Neden cevap vermedim? Ne oluyordu böyle?

Bu kız hiçbir şeydi. Bebek mavisi, meyve desenli pijamalarıyla bir sokak çocuğu. Benden en az 30 santim daha kısaydı ve muhtemelen 45 kilo daha zayıftı.

"Ben-ben..."

Kekeliyor muydum?

Çocukluğumdan beri bunu yapmamıştım ve babam beni kelimenin tam anlamıyla döverek bunu bana öğretmişti.

Tanrım.

"Sorun değil. Bunun çok zor olduğunu biliyorum. Ben de sık sık ailelerle biraz otururum, onlar olanlara biraz daha... alışana kadar." Babama baktı. "Biraz şok hissetmek normaldir."

Sizinle tanıştığım için mi? diye sormak istedim.

"Nereden biliyorsunuz?" diye merak ettim. "Bir yabancıyla aynı odada bulunmak, ölümün eşiğinde olan ebeveyninizi bulmakla aynı şey değildir. Siz bir aksesuarsınız. Cenazede güzel bir çiçek aranjmanı."

Ben bir pislik gibi davranıyordum. Her zaman pislik gibi davranırdım. Ama bu durumda, babamın neredeyse cansız bedenine her baktığımda beni saran göğsümdeki kemiren acıyla başa çıkmanın tek yolu buydu.

Simone bana hiç öfke ya da hayal kırıklığı göstermeden döndü. Gözleri şefkatle parlıyordu, sakın bir mavi okyanus gibi. O gözlere dalmak istedim.

Eğer dalarsam, şimdiye kadar işlediğim tüm günahları silip süpüreceklerini hissettim. Sanki istersem tüm hayatımı silip süpüreceklermiş gibi.

Bu endişe verici bir olasılıktı. Ve tamamen istenmeyen bir şey de değildi. Ne? Ne oluyor *lan*?

"Annem bu hastanede öldü," dedi bana, ama nedense beklediğim acımasızlık yoktu sesinde. "Nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum."

Aramızda sessizlik hakim oldu. Ve dudaklarımdan gerçek bir özür döküldü. Ben, Kalpsiz Kafir. Hiçbir şey için özür dilemeyen adam. Bu zayıf insana özür dilemek istedim.

Ama ben bunu yapamadan, Simone elini tekrar uzattı. Birazcık. Eğer bir şeyse, uysal bir teklif.

Kendi bedenimin dışında gibi hissederek, aniden beceriksizleşen elimi sıkmasına izin verdim. Kolumdan elektrik akımı geçti, şok gibi değil, hafif bir ısıltı gibi. Sanki bu kızın nezaketi bir akım gibi içime akıyordu.

Yine gülümsedi, inanılmaz derecede tatlı bir gülümsemeyle. Taş gibi kalbimde bir çatlak açacak gibi görünen küçük bir yarık.

Elimi geri çektim ve babam gibi masanın üzerine çıkmadan önce uzaklaştım. "Tamam o zaman."

Simone'nin eli yan tarafında seğırdi. "Elini tutacak birine ihtiyacın olduğunda, ben buradayım, Bay..."

Boğazımı temizledim. "Black." İlk kez bunu söylemekten nefret ettim. Nedense, bu kızın gözünde Kara Prens olmak istemiyordum. Onu bir daha görmesem bile. "Bana Brendan diyebilirsin."

Simone'nin gözleri gün batımında dalgaların üzerinde parıldayan ışıklar gibi ışıldadı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Brendan. Seninle kalmamı ister misin?"

Ona evet demek için ağzımı açtım. Evetten daha fazlası. Onun masum ifadesindeki bir şey, son kırk yılda keskinleştirdiğim soğuk, hesapçı içgüdülerimden daha fazlasını hissettirdi bana. Yeni bir bağımlı gibi, onun sunduğu her neyse, bir doz daha istiyordum, hayır, *ihtiyacım vardı*.

Eski mahallenin sokaklarında sıralanan bağımlılardan daha iyi değildim. Bahisçilerine bahis oynamak için sıraya giren bağımlılar kadar kötüydüm. Babam gibi.

Ama basit bir "Tabii" diyemeden, çok iyi tanıdığım yüksek bir ses bizi böldü.

"Ne oluyor lan? Babama ne oldu?"

Ve bir anda, bu güzel küçük cadının yaptığı büyü bozuldu. Dikleştım, hayatımın gerçekleri omuzlarıma bir pelerin gibi çöktü, kız ise sessizce uzaklaştı.

"Owen," iki kişi daha onun peşinden odaya girerken kardeşime selam verdim. "Ronan. Liam. Nerelerdeydiniz?"

SİRKE GİRİŞ

Brendan

Dört adam için açıkça çok küçük olan odaya, arabadan palyaçolar gibi yuvarlandılar.

Owen ve Ronan benim küçük kardeşlerimdi ve Liam da öyle sayılabilirdi, çünkü birlikte büyümüştük ve babam onun için adeta bir üvey baba gibiydi (ona bağırıp hayal kırıklığı olduğunu söylemeyi "babalık" olarak adlandırabilirdiniz tabii).

Tek eksik olan, küçük kız kardeşim Shea'ydı. Muhtemelen annesi Violeta ile yoldaydı.

Biyolojik olsun ya da olmasın, siyahi çocukların çoğu birbirine benziyordu. Ronan, Shea ve ben aynı açık ten rengine, aynı hafif eğri burunlara ve oyulmuş yanaklara, aynı kırmızımsı koyu kestane rengi saçlara sahiptik. Liam'ın saçları ve boyu bile onu bizden biri gibi gösteriyordu.

Hepimiz ismimiz kadar karanlık kalpliydi, ama Owen siyah saçları, siyah kıyafetleri ve karanlık ruh haliyle bu role uyan tek kişiydi. Pislik herif kendini Johnny Cash sanıyordu. Niall Black'in Ronan ve benden farklı bir annesi olan tek çocuğu o olmasa da (Shea babamın üçüncü evliliğinden doğmuştu), Owen kendini yalnız kurt gibi davranıyordu.

Yine de sürünün bir parçası olmak istiyordu. Sonuçta, o da buradaydı.

"Bir toplantım vardı," dedi Owen. "*Herald* ile Ivy Ink sorununu çözmemi söylemiştin ve telefon geldiğinde baş editörden gerçek ismi almaya çok az kalmıştı."

"Bir dedikodu köşe yazarının adını öğrenmek, hastanede yatan babamızı görmekten daha önemli olamaz, seni pislik. Onu ve her şeyi nefret ettiğini biliyorum, ama açıkçası bu daha öncelikli olmalıydı." Liam ve Ronan'a somurtarak döndüm. "Peki ya siz pislikler?"

"Newport'tan arabayla gelmek zorunda kaldık." Liam ceketinin yakasını düzeltti. "Elimizden geldiğince çabuk geldik. Trafik berbat durumdaydı."

"Newport mu? Neden o kadar uzağa gittiniz?" diye sordum. "Yarın yönetim kurulu toplantısı var. Ronan, bunu biliyorsun. Liam, senin baş danışman olmak istediğini sanıyordum."

Owen gözlerini devirdi ve "Yönetim kurulu toplantısının canı cehenneme" gibi bir şey mırıldandı.

Ronan ve Liam burunlarını çektiler ama ben onlara sert bir bakış attığımda sessizleştiler.

Elim yanımda büküldü, ama istediğim yumrukları vuramadım. Birisi yapmıştı bir tutmalı tutmalı öfkesini tutmak siyahlar toplandığında, yüzde doksan dokuz oranında o kişi bendim. "Liam ve ben büyük dedi Ronan, babamın yanındaki sandalyeye çöküp tepsiye dağılmış kartlarla oynamaya başladı. Bu adam sürekli şaka yapıyordu ve bu beni deli ediyordu.

"Neden 'uyanma' yapasınız ki?" diye sordum. "Babam bu sabah iyiydi."

Ronan, bizimkilerden daha kıvrıkcık olan saçlarını geriye itti. "Bir dönemin sonu falan. Büyük adam nihayet tahttan indiğinde, en büyük kardeş nihayet tacını alacak. Her ölüm, iyi bir sefahat turunu hak eder." Babama baktı. "Değil mi, koca adam?"

Liam şimdi pencerelerden birine yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. "Tanrım, Rone."

"O tam anlamıyla senin önünde yaşıyor," diye ekledim.

Owen bana kızgın bir bakış attı. "Davet edilmediğin için hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Siktir git." Telefonumu çıkarıp Blackguard'ın CFO'su Liza Kelly'ye mesaj attım. Burada olması gereken ama olmayan bir başka kişi daha.

Yine de, Owen'la, onun yerine CEO olarak benim önerildiğim gerçeği hakkında bir başka sinir savaşına girmeye niyetim yoktu. Daha geçen hafta babam bize söylemişti. Seksen iki yaşındaydı ve dünyanın en büyük risk sermayesi şirketlerinden birinin başından çekilme zamanı gelmişti.

resmi adaylığını bugün açıklayacaktı.

Ben de özür dilemeye niyetim yoktu. Tüm kardeşlerim arasında her şeyi doğru yapan bendim. Hepimiz bir şekilde Blackguard Holding için çalışarak büyümüştük, ama babamın her adımında yanında olan bendim, o henüz bir bahisçiden biraz daha fazlası iken Southie'deki arka odada bahisleri bile ben yönetiyordum. İşletme fakültesini sınıf birincisi olarak bitirdim. Yönettiğim şirketin tüm şubelerini başarıyla genişlettim. Son beş yıldır, en büyük bölümümüz olan Blackguard Investments'ın başkanlığını yapıyordum. Diğerlerinin de kendi rolleri vardı, ama kimse benim yaptığım işi yapamıyordu.

CEO pozisyonu benimdi. Bunu hak etmiştim. Ve bir saat öncesine kadar, babamın yarınki yönetim kurulu toplantısında bu geçişi duyurmayı planladığından neredeyse emindim.

Şimdi, ne olacağını kim bilebilirdi ki?

"Peki Kara Prens ne zaman geldi?" diye merak etti Owen.

Ronan sandalyesinin arkasını çevirip bana baktı. "Aslında ben de bilmek istiyorum."

"Doktoru bekliyordum." Ben de yeni geldiğimi itiraf etmeye niyetim yoktu. Ailem çakal gibi davranırdı. En ufak bir zayıflık belirtisi gösterirsen, seni paramparça ederlerdi.

"Peki, ameliyat iyi geçti mi?" diye sordu Liam. "Buraya gelirken bir hemşireyle konuştum. Acil bir çift baypas ameliyatı olduğunu söyledi."

Başımı salladım. "Göletin yakınında bulunmuş. Hizmetçi, Aengus'u yürüyüşe çıkardığını söylemiş."

Bu, üçünün de iniltiyle karşılık vermesine neden oldu.

"O lanet köpeğin tek başına yürüyemeyecek kadar büyük olduğunu kaç kez söyledik?" dedi Owen.

"Yani suçlu schnauzer. Sana söylemiştim, o köpek bir pislik," diye Ronan da aynı fikirde olduğunu belirtti. "Violeta onu eve getirdiğinden beri pislik."

"O senin ayakkabını çiğnediği için kızgınsın," dedi Liam. "O sadece bir ayakkabı değildi. O bir Jordan Dior Retro 1'di ve özel yapımdı, seni cahil."

Liam güldü, ama Owen ve ben gözlerimizi devirdik. Ronan'ın spor ayakkabılara olan aptalca takıntısı, üzerinde hemfikir olduğumuz birkaç şeyden biriydi.

Köpeği unutan Ronan, yatağa eğildi. "Tanrım, şuna bak. O bir hayalet."

Bir kez olsun, sesinde şaka yoktu. Sadece odaya girdiğimde beni saran şok vardı. O zaman sessizleştik, cesede baktık — hayır, *kişiye*, çünkü babamız henüz ölmemişti, değil mi? Zayıf göğsünün yukarı aşağı hareket etmesini izledik. Hafif nefes sesini ve makinelerinden gelen bip sesini dinledik.

Sessizliği bozan elbette Ronan oldu. "Başka kimse de birdenbire Ölüm'ün içeri girdiğini hissetti mi? Merhaba demeli miyiz? Kart oynamasını mı teklif etmeliyiz? Solitaire oynarken yakalanmış gibi görünüyor."

"Ronan, hadi ama." Liam utanmış bir şekilde başını salladı.

"Burada kimse ağlamayacak, o yüzden gülssek daha iyi. O piç kurusu, cesedinin başında ağlamamızı istemezdi."

"Ronan, kes *sesini*," diye bağırdı Owen.

Ben çok meşguldüm, onlara katılamadım. Birkaç dakika önce bağırdığım kadını aradım ama ortalıkta yoktu. Kalmamış. Kalacak mı diye sormamıştım. Onun sorularına hiç cevap vermemiştim.

Belki Simone gerçekten bir melekti. En çok kurtuluşa ihtiyacım olduğu anda hayal gücümün bir ürünüydü.

Ya da belki de ben deli oluyordum.

Soprano sesini duymadan önce, ailemizin yeni üyesinin geldiğini kokusundan anladım. Givenchy L'Interdit'in mide bulandırıcı tatlı kokusu, üvey annem odaya adımını atmadan önce onu haber verdi. Violeta, bu parfümü sürmeden evden asla çıkmazdı.

Kardeşim burnunu çekip başını kaldırdı.

"Üç, iki, bir..." Ronan geri saydı, sonra üvey annemiz Shea'nın peşinden içeri daldığı anda kapıyı işaret etti.

"Canlarım, geldim! Ah, Niall, haline bak."

Bu ülkede neredeyse otuz beş yıldır yaşıyor olmasına rağmen, Violeta'nın kalın İspanyol aksanı hiç yumuşamamıştı. Hastane odasına, babamı büyüleyerek evliliğini bitirip onunla evlenmesini sağladığı zamanlarda podyumlarda yürüdüğü gibi girdi.

Bugün, baştan aşağı tüylerle kaplı bir elbise giymişti. Bu elbise, babamın onunla evliliklerinin onuncu yıldönümü hediyesi olarak ona verdiği moda evi Rosado tarafından tasarlanmıştı. Böylece o da bir "tasarımcı" olabilecekti. Onun tasarladığı iğrenç kıyafetleri giymeleri için kaç ünlüyü rüşvetle ikna ettikleri önemli değildi. Rosado, şirketin kârlılığı açısından sinir bozucu bir kayıptı. Benim sorumluluk alanıma girdiği için daha da sinir bozucuydu.

Babam, bu konuyu her gündeme getirdiğimde "siktir et, hallet" derdi. Violeta ise hiç umursamıyordu. Tek istediği, tüm gözlerin her zaman üzerinde olmasıydı ve aylık yetmiş bin dolarlık lanet *bitki* bütçesini azaltmayı reddediyordu.

Owen ona bakmaktan vazgeçti. Ronan, Kalplerin Kraliçesi'ne bakmaya geri döndü, Liam gözlerini devirdi ve ben de asistanım Ruth'un bana cevap verip vermediğini görmek için telefonumu kontrol ettim.

Cevap vermemişti. Violeta'nın peşinden içeri giren kız kardeşimi selamlamak için odanın diğer tarafına geçtim. Onunla birlikte, ikisini bir araya getirmekle görevlendirilmiş olan özel güvenlik şefimiz Mac de içeri girmişti. Bu noktada, yatak başındaki sandalyede oturan Ronan hariç, hepimiz odanın kenarlarına sıkışmıştık.

"Shea." Onun yanağına bir öpücük kondurdum, sonra Mac'e başımı salladım. "Mac."

"Efendim." İri adam gözleriyle odayı süzdü, sonra kapının yanında her zamanki yerine geçmek için dışarı çıktı.

"Ağabey." Kız kardeşim, güneşin öptüğü omzunun üzerinden koyu kumral saçlarını attı, bu da bana onun bir süredir güneşin tadını çıkardığını gösterdi. Muhtemelen St. Bart's'ta, aile yatında. "Berbat görünüyorsun."

"Seni de gördüğüme sevindim."

Aramızda neredeyse yirmi yaş fark olduğu için, Shea bazen kız kardeşimden çok çocuğum gibi görünüyordu. Ronan ve Owen ona karşı en iyi ihtimalle kayıtsız davranırken, ben Black hanedanının tek kızı olmanın zorluğunu anlayacak kadar büyümüştüm.

dynasty'nin tek kızı olmanın zorluğunu anlayacak kadar olgunlaşmışım. Ayrıca, o yatılı okula, sonra da üniversiteye gidene kadar onu kanatlarımın altına alacak kadar da olgunlaşmışım.

Üniversiteden Valentino takım elbise ve yeni aldığı işletme diplomasıyla eve dönmüş ve kahvaltıda herkese Blackguard'da bizimle birlikte çalışmaya hazır olduğunu söylemişti.

Violeta gururla sevinç çığlıkları attı. Kardeşlerim güldü.

Babam *Journal'ı* okumaya geri dönmüştü.

Ve bir balon gibi, Shea tamamen sönmüştü.

Ona yatırım bölümünde giriş seviyesi bir pozisyon bulmayı teklif ettim, ama o reddetti. O zamandan beri, sadece zorunlu yönetim kurulu toplantıları için Blackguard'a geldi ve geri kalan zamanını dedikodu köşelerinde boy göstererek, dünyanın en pahalı plajlarını gezerek veya Batı Kıyısı müzik sahnesinde vakit geçirerek geçirdi.

"Hayatım!" Violeta, endişeli eş rolünü oynayabilmek için Ronan'ı sandalyeden kaldırarak babamın yatağının başına doğru itti. "Ah, bebeğim. Ne oldu? Nasıl fark edemedim?"

Gözlerimi devirdim. Violeta, kameralar çekim yapmadıkça neredeyse hiç ortalarda görünmüyordu. Babam nihayet evlilik teklifinde bulunduğundan beri durum böyleydi. Babamın bu durumu tercih ettiğini hissediyordum.

"Sanırım spada cep telefonu kullanmak yasak, değil mi?" diye mırıldandı Liam.

"Botox," diye düzeltti Ronan. "On beş yıldır alnı hiç hareket etmiyor."

"Çadırlarda bir gösteri vardı." Violeta elini onlara doğru salladı. "Sinyal alamadım."

"Ah, moda haftası," dedi Ronan. "Nasıl unutabiliriz ki?"

"Cep telefonlarımızı alıyorlar. Bittiğindeye kadar bilmiyordum."

"Ya sen?" Herkesin meraklı bakışlarından kaçınan Shea'ya döndüm. "Sen de onunla mıydın?"

Shea başını salladı, ama Mac'e bir bakış attı. "Ben... başka biriyleydim. St. Tropez'den yeni döndük."

Ah. O zaman başka bir yat. Muhtemelen bizimki değil. Ve Mac, şüphesiz, onu *yine* bir tür beladan kurtarmak zorunda kalmıştı.

Sonunda Shea ile büyümesi gerektiği konusunda konuşmam gerekecekti.

"Ücreti belirledin mi?" diye sordu Ronan. "Umarım senin iyiliğin için, ya da belki onun iyiliği için, prezervatif takmıştır."

Kapının dışında Mac irkildi.

Shea'nın yanakları parlak bir kırmızıya döndü. "Kapa çeneni *Ronan*. Vegas'a son seyahatin nasıldı? Bu sefer belsoğukluğu mu kaptın yoksa klamidya mı?"

"Seyahatim harika geçti, Shea-by bebeğim. Sikimi yalattım ve her şeyi yaptım, ve gururla alkışsızım."

İkisi, tam olarak kimin en ahlaksız siyahi kardeş olduğu konusunda tartışmaya devam ederken, ben çıkışa doğru kayboldum.

"Doktora bakacağım," diye Owen'a yalan söyledim.

Koyu renkli gözleri kısıldı. "Biliyorsun, herkesin sandığı gibi bir izci değilsin," diye arkamdan seslendi.

Onu görmezden geldim. Her zamanki gibi.

Hemşire odasına koştum, hayalet kızdan bir iz arıyordum. Bir kez daha kendimi bir bağımlı gibi hissettim.

Elbette benim de kötü alışkanlıklarım vardı. Cumartesi geceleri haftalık içki içmek. Kısa ve güvenli bir kaçışa ihtiyacım olduğunda arayabileceğim güvenilir numaralarla dolu küçük siyah bir defter.

Ama bu, sıradan bir seks ya da yirmi yıllık viskiden daha fazlasıydı.

Sadece birkaç dakika içinde, bu yabancı bana farklı hissettirmişti. Nedenini bilmem gerekiyordu.

"Birini arıyorum," dedim yoğun bakım ünitesinin ortasındaki dairesel masanın arkasındaki hemşirelerden birine. "Bir kız. Hastanede gönüllü olarak çalıştığını söyledi."

Bilgisayarın önündeki hemşire, kulağına tuttuğu telefonu dinlerken parmağını kaldırdı.

Kaşlarımı çattım ve yanındaki diğer hemşireye döndüm. "Affedersiniz, ben..."

"Üzgünüm, bir hastayı muayene etmem gerekiyor," diye sözümü kesti ve sonra kaydı. uzaklaşıp koridordan aşağı doğru.

"Sana söylüyorum," dedi telefonda kalan kişi. "Turuncu idi, kızım, kırmızı değil."

Kızgın bir bakış attım, sonra elimi bariyerin üzerinden uzatıp ahizeyi kapatacak düğmeye bastım.

Hemşire irkildi ve bana baktı. "Ne yapıyorsunuz... efendim, bunu yapamazsınız..."

"Birkaç şeyi açıklığa kavuşturayım," diye onu keserek, çalışanlarımın işler sarpa sardığında duydukları tonda konuştum.

Hemşire de bunu fark etmiş gibi görünüyordu, çünkü koltuğuna çekildi.

"Benim adım Brendan Black. Blackguard Holding'in COO'su ve hastalarından biri olan Niall Black'in en büyük oğluyum. Kim olduğunu biliyor musun?"

Hemşire neredeyse korkmuş gibi başını salladı. Tabii ki tanıyordu. Boston'daki herkes babamın kim olduğunu biliyordu.

"Güzel. O zaman, geldiğimde babamın odasında bulunan ve nereye gittiğini bana söyleyebilirsen, sana hemen bir milyon dolarlık çek yazacağım dediğimde ciddi olduğumu anlayacaksın."

Hemşirenin ağzı açık kaldı. İş arkadaşı da bize katıldığında aynı tepkiyi verdi.

"Ben-ben..." İlk hemşire, atlayan bir plak gibi konuşuyordu.

"Simone'den bahsediyor," dedi ikincisi ağzının kenarından.

"Doğru," dedim, rahatlamamı içime atarak. Bir gizem çözülmüştü: Aslında deli değildim. "Ama sadece bir isim için bir milyon dolar almayacaksın. Bunu zaten biliyordum. Fiyat düştü, ama cömert davranacağım. Bana başka ne söyleyebilirsin?"

Cüzdanımdan üç yüz dolarlık banknotları çıkarıp tezgahın üzerine koyduğumda hemşireler şok olmuş bakışlar değiştirdiler.

"O sevimli," dedi ikincisi, uzanıp parayı cebine koyarken. "Gerçeği bilmek istersen, biraz soğuk biri."

"Cameron, bunu sadece o seni on kez randevuya çıkmak için reddettiği için söylüyorsun." İlk hemşire, parayı çaldığı için onun yüzüne yumruk atmak ister gibi görünüyordu.

Cameron, yani aniden dişlerini dökmek istediğim hemşire, sadece omuz silkti. "Sadece gerçeği söylüyorum. O

seksi ve her şeyiyle, ama Icy Bambi." Başını salladı. "Yine de denemekten vazgeçemiyorum. Görünüşe göre, güzel bacakları ve sıkı kalçaları olan seksi Mother Teresa benim kriptonitim."

Bu pisliğin yüzünü yeniden düzenlememek için tüm gücümü kullandım.

Bunun yerine, tezgahın üzerine yüz dolar daha ittim. "Bir milyon dolarlık maaşınız bir anda yok oldu. Ama her ayrıntı için ikiniz de birer tane daha alacaksınız ve onu nerede bulabileceğimi söylerseniz işinizi koruyabilirsiniz."

Bundan sonra detaylar çabucak ortaya çıktı, çünkü iki hemşire de cüzdanımdaki kalan parayı almak için yarışlıyordu.

Adı Simone Bishop'dı. Yirmi sekiz yaşındaydı. Jamaica Plain'in berbat bir bölgesinde yaşıyordu ama aslen Vermont'luydu. Back Bay'deki bir barda tam zamanlı olarak içki servisi yapıyordu ve haftada üç gün hastanede gönüllü olarak çalışıyor, babam gibi yalnız hastalara destek oluyordu.

"Onun hakkında bundan başka bir şey bilmiyoruz," diye bitirdi Cameron, ilk hemşireye onay için bakarak. "Ama isterseniz, CARE'i arayıp öğrenebilirim..."

"Boş ver." Masadan kalktım. "Önemli değil. O önemsiz biriydi."

Bu, hayatımda söylediğim en büyük yalandı.

"Emin misin?" diye sordu diğeri, ses tonundan o milyon doları hala kazanmak istediği anlaşılıyordu. Simone'un Vermont'lu olduğunu ve Joni Mitchell'i sevdiğini öğrenerek iki yüz dolarlık banknotları cebine atmaya başarmıştı. Diğer tüm detaylar o pisliğin sayesindeydi.

Herkes aynıydı. Onlara paranın kokusunu duyur, beslenme çılgınlığı yaşayan köpekbalıkları gibi saldırırlar.

Ama cevap veremedim, Liam babamın odasından çıktı. "Brendan. Doktor geldi."

Döndüm ve kravatımı düzelttim. "Nihayet oldu lan."

TAÇIN KOŞULLARI

Brendan

"Bay Black bu sabah ciddi bir kalp krizi geçirdi."

Kendisini Dr. Jenkins olarak tanıtan adam, babamın hastane yatağının ucunda durmuş, Daniel'ın aslanlarla dolu bir mağaraya girdiğinde takındığı ifadeyle, siyahlarla dolu odayı süzdü.

Bunun, hayat kurtarmak gibi asıl işiyle bir ilgisi olduğunu sanmıyordum.

"Sanki babam güzel bir asit yolculuğu yaşamış gibi konuşuyorsun, lanet olası bir kalp krizi geçirmiş gibi değil," dedi Ronan, pencere pervazındaki yeni yerinden, sanki bir kardeşlik üyesiye de, küresel dağıtımdan sorumlu başkan yardımcısı değilmiş gibi.

"İki arter önemli ölçüde tıkanmıştı," dedi Dr. Jenkins, sanki az önce hakaret edilmemiş gibi. "Onu hemen ameliyata almak zorunda kaldık. Ben de çift baypas ameliyatı yaptım ve aortundaki hasarı onardım. Ancak çevre dokuda önemli bir travma vardı ve muhtemelen ileride tekrar ameliyat olması gerekecek, ama şu anda yapabileceğimiz başka bir şey yok."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Violeta. "Yapabileceğimiz başka bir şey yok mu?"

"Anne, sakın ol." Shea, küçük bir çocuğu sakinleştirir gibi annesinin omzuna elini koydu.

"Bu, bekleyeceğimiz anlamına geliyor," dedi doktor. "Hepsi bu."

"Peki siz bu hastanenin en iyi doktoru musunuz?" diye sordu Owen. Kafamı salladım. "Tanrı aşkına, Owen."

"Sanki sen sormayacaktın da." Gereğinden fazla tehditkar bir şekilde kollarını kavuşturdu ve doktora dik dik baktı. "Peki. Öyle misiniz?"

"Belki ikinci bir görüşe ihtiyacımız vardır." Shea'nın sözleri neredeyse bir soru gibiydi, bana baktı, sonra tekrar doktora döndü. "Babam neden uyanmadı? Şimdiye kadar uyanıp konuşmaya başlamış olması gerekmez miydi?"

Dr. Jenkins derin bir nefes aldı ve olabildiğince dik durmaya çalıştı. Fazla bir şey değildi. Boyu 1,70'den fazla olamazdı. Shea bile çıplak ayakla ondan 5 santim daha uzundu.

Neredeyse adam için üzülyordum. Ta ki bu mesleği *kendisinin* seçtiğini ve bu odadaki kimseye haber vermeden babamın göğsünü kesen kişinin o olduğunu hatırlayana kadar.

Evet, üçüncü derece sorguya çekilebilir ve daha fazlasını da.

"Ben Doğu Kıyısı'nın önde gelen kalp cerrahıyım," diye cevapladı, biraz sinirli bir şekilde. "Bu ameliyatı bizzat üç yüzden fazla kez yaptım ve benzer ameliyatlari sayısiz kez yaptım. ABD'de yapılan baypas ameliyatlarının başarı oranı yüzde doksan sekizden fazladır, bu yüzden Bay Black'in tamamen iyileşmemesi için bir neden görmüyorum. Bununla birlikte, açık kalp ameliyatından sonra iyileşmek asla kolay değildir ve babanızın bunun tekrar olmaması için yaşam tarzında büyük değişiklikler yapması gerekecektir."

"Yaşam tarzı değişiklikleri mi?" diye tekrarladi Ronan. "Ne, Pride geçit törenine katılmak ve burun halkası takmak gibi mi?"

"Ronan, kes sesini," diye emrettim.

Şaşırtıcı bir şekilde, yaptı. En azından birkaç dakika boyunca.

"Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" Owen pencerenin kenarından homurdandı.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Liam.

Dr. Jenkins hepimize biraz kızgın görünüyordu. "Bay Black'in kim olduğunu biliyorum. Babanız mevcut en iyi tedaviyi aldı ve bizim bakımımızdayken onu izlemeye devam edeceğim."

Owen ikna olmamış görünüyordu ama sessiz kaldı. Hemşire odasındaki davranışına rağmen, çoğu zaman, bu ailede özel muamele görmek için soyadımızı kullanmayan tek kişi bendim. Ve bu, Manhattan'daki en yeni Michelin yıldızlı restoranda rezervasyon ya da Celtics maçında saha kenarı koltuklar gibi bir şey değildi.

Burası lanet olası bir hastaneydi ve Owen'ın sorusu, babamızdan sorumlu olan adamın gözünde bizi pislik gibi gösterdi.

İnsanların beni pislik olarak görmesi umurumda değildi, ama her şeyin bir zamanı ve yeri vardı. Owen bu tür incelikleri hiç öğrenmemişti.

"Neden hala uyanmadı?" Sakin olmaya çalışıyordum ama sesim tiz çıkmıştı. "Ameliyatın üzerinden dört saat geçtiğini söylediler ama hala yatıyor. Komada mı? Neler oluyor?"

"Bu biraz zaman alabilir," diye cevapladı doktor. "Bu biraz olağandışı bir durum ama özellikle onun yaşındaki bir hasta için hiç de duyulmamış bir şey değil."

Yarım saniye boyunca Simone'un yüzü zihnimde canlandı. O gök mavisi gözlerinde, elimi tutup her şeyin yoluna gireceğini söylediğinde gördüğüm saf, katıksız endişe. Nedense, bu anı doktorun güvencesi kadar beni sakinleştirmede.

Neden? Hiçbir fikrim yoktu. Ama bu konuşmayı bitirmem gerekse de, yine de kapıya bakıp, bunu öğrenmek için can atıyordum.

"Şimdi ne yapabiliriz?" diye devam ettim. "Sizi nasıl destekleyebiliriz?"

Ben bile irkildim. Ailem bana sanki kafamdan bir tane daha çıkmış gibi baktı. Birçok şeyle tanınırdım. Empati bunlardan biri değildi.

Görünüşe göre bugüne kadar.

"Ne kadar süre sonra işe dönecek?" diye sordu Owen. "Yerine birini bulmamız gerekecek mi?"

"Doğru," diye Ronan da söze karıştı. "Brenny'nin taç giymesi ne kadar sürer?"

Shea, Liam ve Violeta hep birlikte bana baktılar.

Ronan'a, herhangi bir erkeği yere serip geçecek kadar sert bir bakış attım, ama o sadece spor ayakkabılı ayağını diğerinin üzerine attı ve sırtıttı. Hiç de sarsılmamıştı. Hatta, tüm kardeşlerim bir meydan okumaya hazır görünüyorlardı.

Bir an için, sanki hepimiz Güney Boston'a geri dönmüşüz gibiydik, kardeşler arka bahçede sürekli birbirleriyle kavga ediyorlardı. Üçümüz yürümeye başlar başlamaz boks yapmaya başladık ve babam eski mahalleden ayrılmadan önce bizi evin arkasında dövüşmeye zorlardı. Hatta arkadaşlarını da izlemeye çağırırdı. Komşuları zorla

bahis oynamaya zorlardı, sanki hala iki paralık bir bahisçiymiş gibi, mahallenin en zengin adamlarından biri değilmiş gibi.

Önemli olan para değildi. Önemli olan hakimiyetti.

Dövüşmeyi öğrenmek. Kazanmayı öğrenmek.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Eve geldiğinde, evinde hemşireler için hazırlık yapmalı mıyız?"

"Şimdilik bekleyip görelim," dedi doktor. "Birkaç saat içinde daha fazla bilgi sahibi olacağız."

"O zaman yakında uyanması gerekir, değil mi?" diye sordu Violeta. Bileğinde asılı duran altın saati kontrol etti ve bahse girerim, o uyanmadan önce helikopterle New York'a dönüp başka bir gösteriye yetişip yetişemeyeceğini merak ediyordu.

"Doğru," diye cevapladı Dr. Jenkins.

Violeta hayal kırıklığını zar zor gizleyebildi. "O zaman bekleyeceğim. Uyandığında burada olmak istiyorum." Kendini ikna eder gibi kararlı bir şekilde başını salladı, sonra Shea'ye İspanyolca konuştu; bunun geri kalanımızı çılgına çevireceğini *biliyordu*.

Shea yanakları kızarmış bir şekilde hepimize baktı. "Tabii anne. Yapabilirim."

"Dur tahmin edeyim, annen gününü geçirmek için 'özel ilaçlarına' mı ihtiyaç duyuyor?" Ronan alaycı bir şekilde güldü. "Benzos mu, barbitürat mı? İlaçları karıştırmaman gerektiğini biliyorsun, Vi. Baban uyandığında zombi bir gelin görmek istemez..."

"Qué te den," diye bağırdı Violeta.

İspanyolca bilmesem de bu hakaretin ne anlama geldiğini anladım.

"Sadece kıyafetlerimi değiştirmem lazım," diye İngilizce devam etti. "Bu elbisenin üzerinde kırk bin devekuşu tüyü var. Onları ezmeden otuz dakikadan fazla oturamam."

"Huh. Ben flamingo derdim," dedi Ronan.

Ben bile buna gülmek için zorlandım. Liam alnına vurdu, Owen ise pencereden dışarı bakarken ağzını da seğirtti. Shea, Ronan'a hak vermekle onu dövmek arasında kalmış gibi görünüyordu.

"Bu *couture*," dedi Violeta. "Hepiniz bankacı gibi görünüyorsunuz. Sanki aile işini hiç umursamıyormuşsunuz gibi."

Odadaki tüm kardeşler, Shea bile, gözlerini devirdi. Evet, Blackguard kısa süre önce New York'taki Savage Fashion holdinginin büyük bir hissesini satın almıştı, bunun yanı sıra yoğun olarak yatırım yaptığımız birçok başka lüks sektör de vardı. Ama bu, bunların hiçbirini umursadığımız anlamına gelmiyordu. Violeta'nın aşırı zengin bir ailede doğmadığını bilmiyorsanız, markalar, gösterişli çantalar ve pembe tüyler gibi aptalca şeylere olan hayranlığı bunu ele veriyordu. Bu kadın, Suudi Arabistan şahının karısından daha fazla Birkins çantasına sahipti (Hermes'in rakibimize ait olmasına rağmen).

Onlara ne koyuyordu ki, bowling topu mu? Bunun için asistanlar vardı.

Gerçek paranın dünyasındaki en yüksek sesli sır: göze batma.

Kimse fark etmezse çok daha fazla para kazanabilirsin.

Doktor boğazını temizledi. "Uyandığında hemen geri geleceğim. Başka sorunuz varsa, görevli hemşireye sorun, bana haber vereceklerdir." Bizden kurtulduğu için rahatlamış bir şekilde odadan çıktı.

Yorgunluk beni sardı. Uzun bir gün olmuştu. Toplantı üstüne toplantı, babamın satın almak istediğini bildiğim bir şirket için başarısız bir müzakere ve şimdi de bu.

Ama Mac'in kapıdan Liza Kelly'yi içeri davet ettiğini gördüğümde, günümün çok daha uzun olacağını anladım.

CFO'muz ve Liam'ın annesi olan Liza, hayatımda *olduğu gibi olan* birkaç kişiden biriydi. Keskin zekası ve mantıklı tavırlarıyla, ben doğmadan önce bile babamın sağ koluydu. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen seks ve iltifatlardan daha fazlasını tolere edebildiği tek kadındı ve kardeşlerim ve benim için kendi annelerimizden daha çok anne gibiydi.

Liza aynı zamanda bir köpekbalığıydı ve bunun için hiç özür dilemezdi.

"O iyi olacak mı?" diye sordu, ben onun formalite icabı havaya öpücüğünü karşıladıktan sonra.

Onun alçak sesi, şimdiye kadar hiçbirimizin fısıldamadığını fark etmemi sağladı. Aksine, her zamanki gibi konuşuyorduk — sanki bir toplantı odasıdaymışız gibi, yüksek sesle. Lanet olası yoğun bakım ünitesinin ortasında.

Bu, Black ailesinin tarzıydı: herkes pes edene kadar bağırarak.

"Brendan'ın bu konuda bir şey yapması gerekmedikçe olmaz," diye cevapladı Owen. Gözleri benimkilerle buluştu — cinayet için cinayet.

Kendi kanını bu kadar çok nefret etmek günah olmalıydı, ama bazen gerçekten nefret ediyordum.

"İyi olacak," dedim ona.

Liza yüzüksüz elini kalbinin üzerine koydu, sonra gözlüklerini düzeltti. "Güzel." Diğer kardeşlerimi de aynı boş bakışlarla selamladı, kendi oğluna biraz daha sevgi dolu bir öpücük verdi, sonra bana döndü. "Brandan, konuşmamız gerek."

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Owen.

"Ağabeyim sonunda parlak yeni اساسını mı alacak?" Ronan, Liam'ın yanında durduğu yerden ekledi. "Mezuniyet töreni yapmalı mıyız? Yükseliyor muyuz?"

"Tanrım, Rone, keser misin?" diye mırıldandı Liam, ancak odadaki herkes gibi o da annesinin cevabını merak ediyor gibiydi.

Çünkü ben dahil herkes, Liza'nın buraya ne söylemeye geldiğini biliyordu

Sadece, fıstık galerisi araya girmeden onun bunu yapmasına izin vermem gerekiyordu.

"Tabii," dedim. "Koridorda konuşabiliriz."

"Mezuniyet partinizi planlamaya başlayacağım!" Ronan, biz dışarı çıktık.

"Sence gerçekten iyi olacak mı?" diye sordu Liza, hemşire odasının yanındaki resepsiyon alanına vardığımızda.

Ona hak vermem gerekiyordu. Çok sert biriydi, ama babamın iyi ve kötü günlerinde hep yanındaydı. Onun da biraz olsun umursayan bir yanı olmalıydı.

"Senin tahminlerin benimkiler kadar iyi." Omuz silktim. "Çift baypas ameliyatıydı ve doktor yüzlerce kez yaptığını söyledi. Ama babam seksen iki yaşında, berbat besleniyor ve bir sonraki ne zaman olacak kim bilir? O kadar şanslı olmayabilir."

"Doğru. Peki." Kahverengi gözleri kararlı bir şekilde benimkilere baktı. "Bunun hassas bir konu olduğunu biliyorum, Brendan. Ve şu anda bu konuyu konuşmak istemiyorum. Ama bariz olanı söylemezsem CFO olarak görevimi ihmal etmiş olurum."

"O zaman söyle gitsin."

"Zamanı geldi. Yarın acil bir yönetim kurulu toplantısı çağırısı yaptım ve seni geçici CEO olarak aday göstereceğim."

Elimi yüzüme kapattım. Bunun olacağını biliyordum, ama yine de beni çok şaşırttı. "Gerekli olmayabilir. Her an uyanabilir."

"Öyle olsa bile, bir süre iş göremez durumda kalacak, değil mi? Babanı düşünmen gerektiğini biliyorum, ama bu şirketin finansal geleceğini düşünmek benim işim. Şu anda basın onun burada olduğunu bilmiyor. Ama zaman geçiyor. Bunu hissedarlara bildirmeliyiz ve bunu yaptığımızda hisse değerleri düşecek."

"Biliyorum, ama..."

"Ama yok." Liza'nın ifadesi doğrudan ve acımasızdı. "Beklenti her zaman senin olacağı yönündeydi. Zaten emekliliğini açıklayacaktı ve hepimiz onun sana yöneldiğini biliyoruz, bu yüzden sağlık durumuyla ilgili raporumuzun bir planla birlikte gelmesi daha iyi olur. Bu en doğal geçiş."

Babamın odasının açık kapısında, kardeşlerim açıkça kulak misafiri olmaya çalışıyorlardı. Owen bir yumruğunu diğer avucuna vuruyordu. Belki bizi duyamıyordu, ama ne dediğimizi bildiğinden şüphem yoktu.

Arkamı döndüm. "Öyleyse yap. Ne yapılması gerekiyor?"

Uzun zamandır ilk kez Liza tedirgin görünüyordu. Bu, babamı baygın görmek kadar endişe vericiydi.

"Ne?" diye sordum. "Şimdi ne oldu?"

Dudaklarını sıkıca kapattı, dudaklarının etrafındaki ince çizgiler kayboldu.

"Şey... bazı sorular var. Söylentiler."

Kaşlarımı çattım. "Benimle mi ilgili?" "Yaşam tarzınla ilgili."

"Yaşam tarzım mı?" Kafamda Ronan, vücut takıları ve çok eşlilik hakkında on tane daha duyarsız şaka yapıyordu. "Boş zamanlarımda ne yaptığımı sanıyorlar? Köpek tasmaı takıp etrafta koşuşturup hafta sonu seks partileri mi veriyorum?"

Liza'nın hakkını vermek gerekirse, gözünü bile kırpmadı. "Hayır. Ama senin bağılılık yeteneğın hakkında konuşuyorlar. Ya da yeteneksizliğın hakkında, daha doğrusu."

Şaka mı yapıyordu? "Yirmi lanet yıl sonra ailemin işini yürütmeye bağılı kalamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Benim düşüncem değil. Ama yönetim kurulu çoğunlukla babanın meslektaşlarından oluşuyor ve bildiğin gibi onlar biraz muhafazakar."

"Evet, ama onlar deli değiller. Hayatımı bu şirkete adadım. O odadaki herkesin içinde, kendime bir dakika bile ayırmayan tek kişi *benim*. Benim için ara yıl ya da ortadan kaybolma yok. Owen gibi deniz piyade turları yok. Ronan gibi hafta sonları içki alemleri ya da Shea gibi sürekli tatiller yok. Yürümeye başladığımdan beri, o yaşlı adamın gölgesi oldum, Blackguard'ı içten dışa öğrendim. Kimse bu şirkete benden daha bağlı değil."

Liza'nın dudakları yine o çizgiye bastırdı. Bana, neredeyse kırk yaşında değil de, babamla son kavgamızdan sonra ofisine dalan sırık gibi on beş yaşındaki çocukmuşum gibi bakıyordu.

Ağzımı açtım, yine patlamak istedim. Ama artık o çocuk değildim.

Derin bir nefes aldım, sonra kuvvetlice nefesimi verdim. "Peki. Neden benim bağlanamayacağımı düşünüyorlar?"

Liza omuz silkti. "Bir düşün. Seni sadece dışarıdan görüyorlar, peki bu nasıl görünüyor?"

"İşine bağımlı bir işkolik mi?"

"Belki. Ama bu iyi bir şey olmayabilir. En son ne zaman bir kız arkadaşın oldu? Senin yaşındaki çoğu erkek yerleşik bir hayata geçti. En az bir kez evlendi."

Gözlerimi devirdim. "Birçok erkek otuz dokuz yaşına kadar evlenmez. Bunun ne önemi var ki? Belki de ben bu şirketle evliyimdir."

Bir yanım onun ne demek istediğini anlıyordu. Bu erkekleri (ve iki kadını) tanıyordum, çoğu babamla birlikte en alt kademedен başlamıştı. Blackguard, Boston'daki en koyu İrlandalı Katolik erkekler tarafından kurulmuştu. En az iki yönetim kurulu üyesinin onar çocuğu vardı, çünkü doğum kontrolüne inanmıyorlardı. Bu, başka bir döneme ait bir inanç sistemiydi, ama görünüşe göre artık benim de inancım olmuştu.

Ama babam da öyleydi. Seksen iki yaşında, dört çocuğu olan ve gelecekte mirasçıları olmayacak olan bir adam olarak kaç kez şikayet ettiğini duymuştuk? İki evliliğini mahvetmiş ve üçüncü evliliğinde de ne yapıyorsa onu yapmaya devam etmesine rağmen, hala bizden

on dokuzuncu yüzyılda gemiden inmiş gibi bir sürü varis yaratmamızı bekliyordu.

Ve görünüşe göre, arkadaşları da aynı şekilde düşünüyordu.

"Yönetim kurulu, bir kadına hiç bağlanmamışsan bir işe bağlanabilir misin diye merak ediyor," diye cevapladı Liza. "Ayrıca, doğru kişiyle tanıştığında her şeyi bir kenara atıp atmayacağını da merak ediyorlar."

Parlak mavi bir çift göz zihnimde canlandı. O sıcak gülümseme.

O gül rengi yanaklar.

O görüntüyü kafamdan silip attım. "Anlamıyorum. Bir ilişki yaşamamı mı istiyorlar, istemiyorlar mı?"

"Herhangi bir ilişkinin işleri etkilemeyeceğini bilmek istiyorlar. Görünüş ve imaj önemlidir. Sağlam bir imaj yansıtmak istersin ve bu insanlar için sağlamlık, bir ev, bir eş, sadece kesinlikle gerekli olduğu kadar ilgi gösterdiğin bir aile anlamına gelir, anlarsın ya."

"Tüm bu imaj saçmalıklarıyla dikkatim dağılmasaydı çok daha iyi bir CEO olurum." Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve sertçe çektim. Bu çok saçmaydı. Bu insanlar, şirketin yararı için bir aile kurmamı ve sonra da onu ihmal etmemi mi istiyorlardı? Ne halt yiyorsunuz siz?

"Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun," diye onayladı Liza. "Ama yönetim kurulu... eski kafalı. Baban da öyle."

"Onun gibi konuşuyorsun."

"Beni bir nedenden dolayı işe aldı." Liza koluma dostça bir şekilde vurdu. "Bak, sadece bunu belirtmek istedim. Ama yarınki yönetim kurulu toplantısına kadar tamamen zararsız yeni bir kız arkadaş edinirsen, bu senin durumuna yardımcı olabilir. Ve eğer fotoğraflarında güzel görünüyorsa ve evlilik öncesi anlaşma imzalamaya hazırsa, bu da sana yardımcı olabilir."

O konuştukça, saçımı yolmak istedim. Sonra babamın odasına gidip o piçi uyandırmak istedim, sadece bana karışmamasını söylemek için.

Çünkü bu tam da ona göre bir şeydi, değil mi? Hedefe ulaşmak için her zaman yapmamız gereken bir şey daha vardı. Önce okuldu.

Notlar. Tıpkı onun gibi mükemmel, acımasız bir iş adamı olmak.

Şimdi de bu vardı.

Hiçbir şey asla yeterli olmayacaktı.

"Geri dönmeliyim. Olaf'a yönetim kuruluna bir duyuru ve basın açıklaması hazırlamasını söyleyeceğim," dedi Liza. "Uyandığında bana haber ver."

Veda etmek için başımı salladım ama konuşmayı sindirmek için salonda kaldım.

CEO, önce geçici, sonra muhtemelen kalıcı olarak. Eğer kendimi toparlayıp, kırklı yaşlarına yaklaşan bir siyahi mirasçı olarak olması gerektiği gibi bir aile babası olabilirim.

Lanet olsun.

Babamın odasından kardeşlerimin tartıştığını duyabiliyordum. Babamın koma hali, Shea'nın eteğinin uzunluğu, Ronan'ın son ilişkisi. Black ailesinin kaosu yeni bir şey değildi. Sevgi ve nezaket bu özel kokteylin içindeki malzemeler değildi. Her etkileşim arsenik ve kinle doluydu.

Çoğu gün bununla başa çıkmak zordu. Bugün ise dayanılmazdı.

Koridora geri döndüm, cep telefonuyla derin bir konuşma içinde yavaşça yürüyen Liza'nın yanından geçtim.

"Brendan," diye seslendi, ama ben onu görmezden gelerek çıkışa doğru sert bir sağa dönüş yaptım.

Asansörü beklemek istemediğimden, merdiven işaretlerini takip ettim ve aşağı, aşağı, aşağı indim, ta ki bir çıkış beni dışarıya çıkardığında. Oradan, bana korna çalanları umursamadan caddeyi geçtim ve Charles Nehri'ne bakan parka götürecek üst geçidi bulana kadar yürüdüm.

Temiz havaya ihtiyacım vardı. Boşluğa ihtiyacım vardı. Çakal gibi kan kokusunu alan aile üyelerimle çevrili bu beton hapishaneden başka herhangi bir yerde olmaya ihtiyacım vardı.

Suya bakan bir bankta yere yığıldım. Nehrin kenarındaki yolda birkaç kişi yürüyordu. Bir dakikalığına mola veren doktorlar. Öğle arasında koşan insanlar. Yeni nesil zengin New England'lıları taşıyan bebek arabalarını iten dadılar.

Sayırsız düşmanı olan Niall Black'in oğlu olarak, daha önce hiç bu kadar halka açık bir yerde oynamama izin verilmemişti.

bir tür koruma, biz kardeşlerimi ve beni büyürken her yere takip ediyordu. Ya babamın Southie sokaklarında çalışan haydutları, ya da yatılı okula gidecek yaşa gelene kadar bir grup dadı. Sonra da öğretmenler ve okul müdürleri devraldı.

Çocuklar ailemizde aksesuar gibiydi ve Niall Black'in çocukları olmamız bizi hedef haline getiriyordu. Bizden, ihtiyaç duyulana kadar sessiz ve görünmez olmamız bekleniyordu. Ayakkabı, şapka ya da silah gibi.

Düşününce, bu babamın eşlerine davranışından da pek farklı değildi. Onlar, babamı iyi göstermek için oradaydılar, pembe tüyler ve her şeyiyle.

Bankta arkama yaslandım ve geç bahar olmasına rağmen sert ve soğuk olan güneş ışığına gözlerimi kırpıttım.

O da benim için bunu istiyordu. Aksesuar dolabı gibi bir aile. Belki bunu en başından beri biliyordum ve belki de bu yüzden ne ben ne de kardeşlerim bu yönde herhangi bir adım atmamıştık.

Ben iyi bir adam değildim. Uzak ara bile değildim.

Ama benim de sınırlarım vardı. Bir çocuğu benim büyüdüğüm dünyaya maruz bırakmak da onlardan biriydi.

Peki ya yetişkin, rıza gösteren bir kadın?

Liza'nın dediği gibi, kafesini süslemek için bir sürü evrak imzalamaya razı ve istekli biri?

Yine saçımı çektim.

Böyle bir şey yapacak bir kadına hiç ilgi duymamıştım.

Ama belki de bunun bir önemi yoktu. Şu anda değil. "İyi misin?"

Gözlerimi açtım ve yüzde doksan dokuz oranında onun yüzünü hayal ettiğime emindim.

Şeker şeridi. Melek.

"Bay Black?" Kız bana doğru eğildi, sarı saçları güneşte gerçek bir hale gibi parlıyordu.

Gözlerimi kırıp oturdum. "Ben... merhaba, şey..."

O saçma sapan önlüğünü çıkarmış, kot pantolon ve minyon vücudunu gizleyen gri bir ceket giymişti. Ancak kıyafetleri, karamel rengi saçlarının omzuna dökülüşünü ya da mavi gözlerinin arkasındaki nehirle ne kadar uyumlu olduğunu gizleyemiyordu.

"Simone, hatırladınız mı?" O gülümseme göğsümü garip hissettirdi.

Belki benim de bir muayeneye ihtiyacım vardı. Görünüşe göre, kalp hastalığı ailede genetikti.

"Ben işten çıkarken buraya koştuğumu gördüm." Bankta oturdu. "Nasılsın?"

Yumuşak sesi lirik ve hafifti.

Bu, Liza'nın zorunluluktan sorduğu bir soru değildi. Ya da Violeta'nın rol yaptığı bir şey. Ya da kardeşlerimin pisliklik yaptığı bir şey. Bu, sadece nezaketle soran rastgele biriydi.

Ne zamandan beri basit bir şefkat bıçak gibi saplanabiliyordu?

Muhtemelen ben onun nasıl bir şey olduğunu unuttuğumdan beri.

"İyiyim," sesim çatlamadan çıkardım. "Ben... az önce sana bağırduğım için özür dilerim."

Bir özür daha.

"Oh, tanrım, merak etme. Sevdiği biri tehlikedeyken kimse kendinde olamaz. Daha kötüsünü de gördüm." Ağzını sevimli bir şekilde eğik bir gülümsemeye çevirdi. "Ayrıca, kardeşlerin ne kadar zor olabileceğini bilirim. Benimki... zor biridir."

Hırıldadım. Gerçekten hırıldadım. Bu içgüdüsel ve şaşırtıcı bir şeydi, ama bu kıza saygıdan başka bir şekilde davranan biri olması beni vahşileştirdi.

Tanrım.

"Evet, sanırım öyle," diye kabul ettim, suçluyu bulup ona gerçek saygısızlığın ne olduğunu gösterme dürtüsünü bastırmayı başardıktan sonra.

"Bir dakika seninle oturmamı ister misin?" Saatine baktı. "Biraz vaktim var."

Sonsuza kadar nasıl olur? Neredeyse soracaktım.

Artık bana dokunmuyordu, ama sadece varlığı beni o ani uçurumun kenarından geri getirdi. Nefesim daha düzenli hale geldi. Düşüncelerim netleşti.

"Hayır," diye mırıldandım. "Sorun değil. Seni alıkoymayacağım."

Ayağa kalktı ve elini tutup yanıma çekmemek için tüm gücümü kullandım.

"Babanıza en iyi dileklerimi ilet," dedi Simone yumuşak bir sesle ve dönüp uzaklaştı.

Onun Charles Caddesi'ne doğru yürüdüğünü ve şehir merkezine giden bir otobüse bindiğini izledim, ama onun ışıltısı yanımdaki bankta kalmış gibiydi.

Gözlerimi tekrar kapattığımda, utangaç gülümsemesiyle yüzü yeniden belirdi ve beni çağırıyordu.

Ama ben kıpırdamadım.

Simone Bishop'ı takip etmeye başlarsam, duramayacağımı içimden bir his söylüyordu.

Ve bu, şu anda kendime izin verebileceğim bir lüks değildi.

Şimdi

değil. Asla

değil.

Bir CEO BARA GİRER...

Simone

Bir kez olsun, kardeşim zamanında geldi.

Fez'de vardiyama geldiğimde, Selena ve Kylie dışarıda beni bekliyorlardı. Kız kardeşim, Back Bay'in klasik kahverengi taş binalarından birinin altında bulunan salonun girişine açılan yonca yeşili tentenin önüne, ezik Mazda'sını çift park etmişti ve tentenin kapladığı girişin önünde, elektronik sigarasını içerek volta atıyordu. Kylie ise, üst kattaki dairelere çıkan merdivenleri tırmanma parkuru gibi kullanıyordu.

"Geç kaldın!" diye bağırdı Selena. "5:50'de burada olacağını söylemiştin."

Saatime baktım. Genelde, vardiyam başlamadan on beş dakika önce salona gelirdim. Ancak bugün Brendan tarafından alıkonulmuştum. Black gibi gibi gibi sanki bira zorunda bir bir sinir bir sinir krizi geçirmek üzereydim.

Onu neden teselli etmek istediğimi hâlâ anlamıyordum. Ama onu hastanenin çıkışında kaybolmuş bir köpek gibi uzaklaşırken gördüğümde, onu parkın içine kadar takip etmiştim. Ve bir saat önce çok güçlü görünen bu adam yüzünü ellerine gömdüğünde, bir şeyler yapmam gerektiğini hissetmiştim.

"Başlamadan önce birkaç dakikam var," diye kız kardeşime yaklaşıırken söyledim.

Onu yanağından öptüm, sonra ona sarıldım, ama o bana pek karşılık vermedi. Sel hiç sevgi dolu bir insan olmamıştı. Bu, ikiz olsak da sadece benim aldığım bir gen gibi görünüyordu.

"Simone teyze!"

Dönüp yeğenimi kucağıma aldım ve kaldırımda onu döndürdüm, sodadaki kabarcıklar gibi çınlayan kahkahasını dinleyerek keyif aldım. Yanağıma ıslak bir öpücük kondurdu ve Goldfish krakerleri ve üzüm suyunun kokusunu içime çektim. "Merhaba ufaklık. Nasıl gidiyor?"

"İyi. Ama annem endişeli." Kylie, çoğu dört yaşındaki çocuktan çok daha algısı güçlüydü ve *r* ve *l* harflerini telaffuz edememesiyle dengelenen ciddiyetle konuşuyordu. Her ikisi için de ona hayrandım.

"Ben endişelenmiyorum, Ky. Ve kendi işine bakarsan sevinirim." Selena kızına uzandı.

Kylie, inleyerek kollarımdan ayrılıp yere geri dönmeme izin verdi. Derin bir nefes aldım ve ikizime döndüm. Yüzü benim yüzümün tıpatıp aynısı olabilirdi, ama o ifade tamamen ona aitti. Çaresizlik, neredeyse kesin olarak kaosa yol
açacak

ve bu planın kaosa yol açacağı neredeyse kesindi.

Karnımda bir düğüm oluştu.

"Ky salona giremez, bu yüzden çabuk olmalıyız. Neler oluyor?"

Selena'nın gözleri sokağın aşağısına kaydı ve sonra tekrar bana döndü, çok ince vücudunu bir ayağından diğerine kaydırdı. "Başım belada."

"Telefon görüşmemizden anladım," dedim ve Kylie'ye hızlıca baktım. Kylie, her kelimeyi çikolata kaplıymış gibi dikkatle dinliyordu. "Ne oluyor? Market alışverişi için mi paraya ihtiyacın var? Faturalar mı?"

"Hayır, öyle bir şey değil." Selena başını salladı. "Durum ciddi. Gerçekten boku yedim."

Yine Kylie'ye baktım, o da bana altın balık gibi göz kırptı. "Yalan söyledin mi demek istiyorsun?"

Kylie'nin yanında küfür etmesinden nefret ediyordum. Bence çocuklar, masumiyetlerini kaybetmeye zorlanmadan önce en az beş yıl hak ediyorlardı. Zavallı Ky daha dört yaşındaydı ve çoğu çocuktan çok daha zekiydi.

Selena gözlerini devirdiğinde, Kylie'ye döndüm. "Hey, küçük kız. Şuradaki duvardaki tuğlaları sayabilir misin? Patronum

tam olarak kaç tane olduğunu söylememi istedi. Doğru sayıyı söylersen sana jelibon alırım."

Kylie'nin gözleri parladı. "Tabii! Saymada çok iyi oldum."

O, üç metre öteye koşarak tuğlalara bir ile beş arasında rastgele sayılar (ve harfler) yazmaya başladı. En az dört kez üç rakamını duydum. Yeğenimin şu anda kirli bir tuğla duvarın arkasında olması hoşuma gitmiyordu, ama annesinin bana bağırırken küfürler yağdığını duymaktan iyiydi.

"Tamam, ne oldu?" diye sordum, giysi değiştirme çantamı diğer omzuma geçirdim.

Gözlerindeki korku o kadar keskin ve metalikti ki. "Sadece kendi işimi bulmaya çalışıyorum, anlarsın ya?"

Gözlerimi devirdim. "İşini mi?"

"Paraya ihtiyacım var, bunu biliyorsun. Ve başkaları için çalışmaktan nefret ediyorum."

"Evet, ikisini de çok iyi biliyorum, Sel." Saatime tekrar baktım. "Bak, işim bittikten sonra gelecekteki kariyer yollarını konuşabiliriz, tamam mı?"

"Ezra Huntington'ı hatırlıyor musun?" diye sözümü keserek hızlıca konuştu.

Beynimi taradım. "Belki. Kulağa tanıdık geliyor."

"Onunla aynı liseye gittik. Babası..."

"Oh..." Hatırlamaya başladım. Üçüncü sınıfta okula transfer olan sırık gibi çocuk. Dersleri asıp, kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi Selena'nın peşinden koşan (mezuniyet sınıfımızdaki erkeklerin yarısı da öyle). "Ezra. Doğru. Hatırladım. Herkes babasının mafya falanla bağlantısı olduğunu söyleyip dururdu." Burun kıvırdım. "Çünkü Woodstock, Vermont, mafya için çok önemli bir yer."

Bana keskin bir bakışla göz kırptı.

"Bekle. Babası mafya üyesi *miydi*?" Kız kardeşimin bana bunu neden anlattığını anladığımda midem düğümlendi. "Selena, ne yaptın sen?"

"Sen her zaman benim hakkımda en kötüsünü düşünürsün, değil mi?"

"Hayır, sadece... Şey, dürüst olmak gerekirse, geçmişin pek de parlak değil.

Ve az önce bana başının belada olduğunu söyledin." "Doğru." Dudaklarını büzdü.

Ben iç geçirdim. "Ne olduysa söyle gitsin."

Saçlarını eliyle taradı, karışık, seyrek saçları, kendine ne kadar iyi baktığını açıkça gösteriyordu. "Bak, niyetim iyiydi, tamam mı? Psychedelics türü bir iş kurmak için biraz para ödünç aldım."

"Psychedelics ne demek?" Zaten bildiğimi hissediyordum, ama onun ağzından duymam gerekiyordu. "Mantarlar mı?"

Selena bana bakmadan başka her yere baktı. "Mantar, evet. Belki biraz terapötik MDMA. Ayahuasca. Onun gibi şeyler."

"Yani uyuşturucu. Bana, kendini ve muhtemelen sakız gibi görünen her şeyi yiyen dört yaşındaki çocuğunu geçindirmek için uyuşturucu satmaya başlayacağını mı söylüyorsun?"

"Aman Tanrım, *ne kadar da* namuslu birisin, Simmy. Sanki bir köşede uyuşturucu satıyormuşum gibi konuşuyorsun, ama ben bir dükkan bile seçmiştim. Sana söylemedim çünkü her zamanki gibi bana inanmayacağını biliyordum. Seni büyük açılışıma davet edip sana sürpriz yapmayı planlıyordum." Neredeyse rüya gibi bir ifadeyle baktı. "Providence'ta olacaktı. Üniversitenin yakınındaki şirin bir yan sokakta. O Ivy League'li çocuklar uyuşturucuya bayılırlar."

Ona baktım ve gerçekten delirdiğimi merak ettim. "Anlıyorum. Yani, birkaç aydan fazla bir süre çalışmamış bekar bir anne olarak, küçük bir dükkanda insanlara zihin değiştirici maddeler satmayı planladığını mı söylüyorsun? Bu Rhode Island'da yasal mı ki?"

"Olacaktı." Kylie'nin bir kaşık daha dondurma yiyemeyeceğini söylediklerinde takındığı ifadeyle alt dudağını çıkardı. "Eyalet bunu yasallaştıracaktı. Bu yüzden para ödünç aldım, yasa çıktığında ilk adımları atmak için. Ama sonra... sanırım yasa ya da her neyse, çıkmadı. Bu yüzden ev sahibim kira sözleşmemi feshetti. Ve... evet."

"Ve sen şaşırıydın mı?" Buna gerçekten inanamıyordum.

"Evet, aslında. Psilosibin tamamen terapötik bir madde! Oregon, güvenilir bir rehber eşliğinde bu maddeyi alabileceğiniz klinikler açıyor. Biz de çok geride kalmamalıyız, biliyorsun, ve ben bunu yapmak istiyorum. İnsanlara yardım etmek istiyorum."

"Sihirli mantarlarla mı?" Kylie'nin duyamayacağı kadar yüksek sesle bağırılmamak için bu sözleri fısıldayarak söyledim.

Selena öfkeyle nefes aldı ve birdenbire lise yıllarına geri döndük, o zamanlar kıyafetlerimle dalga geçer, partilerde beni terk eder ve herkese benim soğuk bir sıkıcı olduğumu söylerdi, ama merak etmeyin, eğlenceli ikiz oydu. "İstediğin kadar dalga geçebilirsin Simone. Artık önemi yok, çünkü Rhode Island beni fena halde mahvetti."

Hala mutlu bir şekilde tuğlaları sayan Kylie'ye endişeli bir bakış attım. Beşe kadar saydıktan sonra tekrar baştan başlıyordu.

"Tamam, yani borç aldığın parayla sihirli mantar evini açamıyorsun, öyle mi?" diye sordum sessizce. "Sorun bu mu? Parayı bankaya geri ver. Bu konuda benden ne yapmamı istiyorsun, emin değilim."

"Sorun da bu zaten. Parayı bankadan almadım. Ezra'nın ailesinden aldım. Huntingtonlar'dan. Ve ben, şey..." Saçlarını tuttu ve dişlerini gösterdi.

Bu, bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. "Parayı harcadın ve artık yok."

Sadece yere baktı.

"Lütfen bana, en azından parayı geri ödeyebilmek için satabileceğin mantarlara harcadığını söyle." Kız kardeşimin uyuşturucu satmasını *istemiyordum*, ama en azından bu, parayı geri kazanmanın bir yoluydu. Bir pazar vardı. Hastanede tedavi için gelen hasta sayısına bakılırsa, bundan emindim.

"Hayır. Parayı..." durakladı, ellerini sallayarak, "yaşam için harcadım, anlıyor musun? Kira, yemek, benzin. Bir çocuğun olması... Ne kadar yediğini biliyor musun?"

"Bunu Kylie'nin üzerine yıkmayı aklından bile geçirme."

"Suçlamıyorum... Sadece, Tanrım, her şey çok pahalı, Simmy."

"Oh, lütfen. Yaptığın tüm bu şeyler sadece seni etkilemiyor. Düşünmen gereken başka bir insan daha var."

"Düşünmüyor muyum sanıyorsun? Sence neden bir iş kurmaya çalıştım ki?"

Ben iç geçirdim. "İş kurmanın kötü bir fikir olduğunu söylemiyorum. Henüz yasal bile olmayan bir şeyi satarak iş kurmanın kötü bir fikir olduğunu söylüyorum. Ve şimdi Ezra Huntington'ın ailesine borçlu musun? Ne yapacaksın?"

"Senin bir fikrin olacağını umuyordum." Bana umut dolu bir bakış attı, bu bakış birçok kişiyi etkilerdi ama beni onu boğmak istememe neden oldu.

"Tabii ki. Senin yerine borcunu ödememi istiyorsun."

Midem guruldadı. Bay Black'in ailesinin gelmesini beklemek için yoğun bakımda çok uzun süre kaldığım için kahvaltıdan beri bir şey yememiştim. Şimdi barda bulunan fındık ve krakerlerle idare etmek zorundaydım. Bu iğrenç bir şeydi, çünkü sadece kaç kişinin onlara dokunduğunu düşünmekle kalmayıp, barın sahibi Herb'ün her gece sonunda kaselerdeki her şeyi ertesi gün kullanmak için sakladığını da düşünmek zorundaydım.

"Ne kadar?" Saatime dördüncü kez baktıktan sonra sordum. İçeri girmem gerekiyordu.

Selena iç geçirdi, sonra ceketinin cebine uzandı, bir kağıt parçası çıkardı ve bana uzattı.

Rakamı görünce gözlerim neredeyse yerinden fırlayacaktı. "Selena! Ne halt..." Elimi ağızma kapattım. "Neden bu kadar çok aldın? Lisede mantarların fiyatı yirmi dolar civarındaydı."

Ayak parmağıyla yıpranmış siyah botunu kaldırıma dayadı. "Liseye göre çok daha fazla masraf var, bu çok açık. İşletme ruhsatı alman, kiralayacak bir dükkan bulman, sonra mobilya ve pazarlama ve, ve, ve... Bir iş planı yaptım. Görmek ister misin?"

Saçma sapan kız kardeşim neredeyse umutlu görünüyordu. Sanki kafasını okşayıp "iyi denemeydi" diyeceğim gibi.

"Hayır!" diye bağırdım.

Duvarda duran Kylie sonunda arkasını döndü. "Simone teyze, iyi misin?"

Ah, Kylie, seni tatlı çocuk. İyi olmanın ne demek olduğunu hiç bilmiyorsun.

"İyiym tatlım," diye cevap verdim. "Saymaya devam et, tamam mı?"

Selena'ya döndüm. "Sence bu kadar param var mı?"

"Birikimin var, değil mi?" Kız kardeşim bir elini beline koydu.

"O kadar yok!" Kağıdı ona geri ittim ve salona doğru döndüm.

"Simone, lütfen."

O ses tonu, o aptalca, çatlak, kırık ses tonu beni durdurdu. Her zamanki gibi. Döndüğümde, Selena gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

"Ezra'yı uzak tutmak için biraz paraya ihtiyacım var," diye ağladı. "İlk ödemem gecikti ve o adamlarını sürekli gönderdiği için Providence'tan ayrılmak zorunda kaldım."

"Daireni mi terk ettin?"

"Biliyorum, biliyorum..." Parlak sahte tırnaklı parmaklarıyla gözyaşlarını sildi. "Lütfen, Simmy. Benim için değilse bile, Ky için yap."

Adını duyunca Kylie saymayı bıraktı ve Selena'nın bacaklarına tombul kollarını dolamak için geri koştu. "Sorun yok anne. Simone teyze her şeyi düzeltecek. Sen söylemiştin, hatırladın mı?"

Sonra o küçük mavi gözler bana doğru döndü. Kahretsin.

Oh, *kahretsin*.

Derin bir nefes alarak, evimin anahtarlarını cebimden çıkardım. "Benim evime git ve kapıları kilitle. Adresi hatırlıyor musun?"

Selena anahtarları alırken başını salladı.

"Vardiyam bittiğinde oraya geleceğim. Sen ve Ky benim yatağımı kullanabilirsiniz.

Ben kanepede yatacağım. Sabah ne yapacağımıza karar veririz." Selena bana sarıldı ve sıkıca kucakladı.

Bu hissin bu kadar iyi olmasından nefret ediyordum. Kız kardeşimden aldığım en iyi sarılmaların, onu kurtardığım zamanlarda olması hoşuma gitmiyordu.

"Sen dünyadaki en iyi ablasın," diye fısıldadı şiddetle. "Sana güvenebileceğimi biliyordum. İşten sonra görüşürüz."

Onların ağır bir kalple arabasına doğru yürüdüklerini izledim.

"Simone?"

Döndüğümde patronumun salon girişinde durduğunu gördüm. "Merhaba Herb. Üzgünüm, birkaç dakika geç kaldığımı biliyorum."

Huysuz yaşlı patronum saatine vurdu. "Vardiyan iki dakika önce başladı."

Hırıldadım. Hâlâ üstümü değiştirmem gerekiyordu ve genellikle vardiyama başlamadan önce saçımı düzeltmek ve makyajımı tazelemek için birkaç dakikaya ihtiyacım olurdu. Müşteriler, güzel göründüğümü düşündüklerinde daha fazla bahşiş verirlerdi.

Bunun yerine, Herb'ün ofisinde hızlıca üstümü değiştirdim ve doğruca bara gittim. Oldukça fazla sayıda insan zaten oradaydı ve happy hour'ın tadını çıkarıyordu.

Bir uçtan diğer uca doğru, içkileri doldurup yenilerini hazırlayarak, kısacası rutin işlerimi yaparken, uzak köşede oturan ve viskisini yudumlayan koyu renk takım elbiseli bir adama rastladım.

"Merhaba," dedim, hissettiğimden daha neşeli bir sesle. Adamın bakışları içkisine sabitlenmişti. "Başka bir şey ister misiniz?"

Brendan Black bana baktı, yeşil benekli oniks rengi koyu gözleriyle. "Merhaba Simone."

Geriye doğru sendeledim, arkamdaki bardak rafı tıkırdadı. Adamın bakışları o kadar güçlüydü ki. "Merhaba. Selam. Şey... seni tekrar görmek ne güzel. Burada ne yapıyorsun?"

Başını eğdi, bana avlanan büyük bir kediye hatırlattı. Ya da belki de kedi değil. Belki bir kurt.

"Bugün babama gösterdiğin nezaket için teşekkür etmek istiyorum," dedi ve içkisini uzun bir yudum aldı. "Ve sana bir teklifte bulunmak istiyorum."

YUKARI KATTAKİ MİZAH ANLAYIŞI

Brendan

Bu kaderin bir oyunuydu. Öyle olmalıydı.

Nominal bir Katolik olarak, kadercilik inanmıyordum. İlahi takdir ise bambaşka bir şeydi. Pazar okulu öğretmenlerimiz, Tanrı'nın seçimlerimizi planladığını, ancak bunlarla ne yapacağımızın bize bağlı olduğunu öğretmişti.

Simone Bishop bugün benim tercihimdi.

Onu şehir merkezinde otobüse binerken gördükten sonra onu takip etmeyi düşündüm. Çok da zor olmazdı. CARE programına küçük bir bağış karşılığında iletişim bilgilerini alabilir ya da hemşirelerden birine barın tam yerini öğrenmek için uygun bir rüşvet verebilirdim. Ama Mac telefonu açtığı anda, talimat dilimin ucunda dondu kaldı.

Bunun yerine, Mac'e beni bilgilendirmesini söyledim ve şoförümünden beni Beacon Hill'den uzakta sakin bir yere götürmesini istedim. Ailemin eleştirilerindense birkaç kadeh viski içmenin daha iyi olacağını düşündüm.

Şimdi o buradaydı. Back Bay'deki bir bodrum salonunda, maun lambri, bordo deri koltuklar ve muhtemelen 1976'dan beri orada duran fıstık kaseleriyle çevrili bir fener gibi. Jukebox'tan Dean Martin, muhtemelen Rat Pack'in orijinal şovlarına katılmış gibi görünen erkeklere serenat yapıyordu. O her uğradığında hepsi Noel ağacı gibi parlıyordu.

Tabii ki önlükler hala yoktu, büyük gri ceket de öyle. Burada siyah kot pantolon, siyah düğmeli gömlek ve siyah

önlük giyiyordu. Uzun otlar gibi sallanan kalçalarını ve olgun şeftali büyüklüğündeki göğüslerini gizleyemeyen basit kıyafetler.

Evet, Tanrı açıkça benim bu kızla bir şeyler yapmamı istiyordu.

Ona bakmaktan kendimi alamıyordum, ama nedenini anlayamıyordum. Özel bir yanı yoktu. Ortalama boydan daha kısaydı. Ortalama vücut ölçülerinden daha küçüktü. Evet, mavi gözleri barın loş ışığında bile akuamarin gibi parılıyordu. Ve tamam, müşterilerinden birine her gülümsediğinde, sanki üzerine bir spot ışığı tutulmuş gibi görünüyordu.

Ama mavi gözlü birçok insan vardı. Gülümseten birçok insan vardı.

Hiçbiri, çoğu insanın benim o organımın çalışmadığını iddia edeceği göğsümdeki sızıyı açıklamıyordu.

O barın içinden geçerken köşeden onu izledim. Herkes onun ilgisini çekmek için can atıyordu. Müşterilerin birçoğunun adını biliyordu, diğerleri ise onun adını öğrenmek için can atıyor gibiydi. Eline kısa bir dokunuş, müşteriye hemen rahatlatıyordu. Hızlı bir gülümseme, iş arkadaşının yükünü hafifletiyordu.

Yani sadece ben değildim. Simone insanları rahatlatma konusunda yetenekliydi. Bu soğuk, acımasız dünyada inanılmaz derecede küçümsenen bir yetenek.

Sohbet ederken onun hakkında öğrenecek başka şeyler de vardı. "Kız kardeş" ve "borç" gibi kelimeler kulağıma geldi. Kot pantolonunun dizlerindeki delikler, muhtemelen yeni pantolon alacak parası olmadığı için kıyafetlerini tamir ettiğini gösteriyordu. Evet, tatlı biriydi. Ama fakirdi.

Bunu kullanabilirdim.

Şimdi, o okyanus gibi gözleri yavaşça kırıştı ve bir an için, teklifte bulunarak hata mı yaptım diye düşündüm.

Bu kolay bir satış olmalıydı. Yine de...

durakladım.

Aklıma gelen soruyu sormak yerine, "Bir içki içelim" dedim. "Ben ısmarlıyorum. Bu öğleden sonra için teşekkürlerim olarak kabul et."

Simone gözlerini kırptı ve başını salladığında şaşırmadım, bu hareketiyle kalp şeklindeki yüzünün etrafında saç telleri sallandı. "Üzgünüm, yapamam. Çalışıyorum."

Diğer barmeni gözetledim, yağlı görünümlü, bıyıklı ve göbeği gömleğini yırtacakmış gibi görünen bir adamdı, başka bir müşteriyle tekila shotları içiyordu.

Simone bakışımı takip etti, sonra içini çekti. "Tamam. Ama yine de müşterilerle içki içmem. Bu, şey, onlara yanlış bir fikir verir."

Bir an için, hayatımın geri kalanını bu barda geçirmeyi ve bu meleğe yanlış bir fikir edinen her erkeği kovmaya hazır olmayı düşünmem çok mu saçmaydı?

Muhtemelen, onlardan farklı olmadığımı anlamam sadece yarım saniye sürdüğü için. Sadece bir içki içmiş, bir tane daha arıyor, evlenme teklifine hazırlanıyor... Kesinlikle "yanlış fikir" olarak nitelendirilebilecek *bir* şey. Simone onlara karşı temkinliydi ve şimdi bana karşı da temkinli görünüyordu. Onu suçlayamazdım. Ben de bundan hoşlanmıyordum.

Neyim vardı benim? Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi. Kesinlikle bu kızın, bir hiç olan bu kızın, değil mi?

Değil mi?

"Önemli değil. Zaten pek içki içmem," dedim viskime. "Bugün... bir istisna. Babamın durumu nedeniyle."

Yalan ağızımdan çıkar çıkmaz, umursadığımı anladım. En azından biraz.

Babamdan bahsedilince, kızın yüzü gözle görülür şekilde yumuşadı. "Baban nasıl?"

"Görünüşe göre hala uyuyor." Ona alaycı bir gülümseme attım. "O odada onu bekleyenleri düşünürsek, bu onun için en iyisi olabilir."

"Ailen." Dezenfektandan bardakları silip yerine koymaya başladı. "Onlar mıydı?"

Başımı salladım.

Onun da benim gibi hissettiğini söylemesini bekledim, tıpkı herkesin empati kurmaya çalışırken ya da başka bir saçmalık yaparken yaptığı gibi. Sorunlarımı açıklayıp, her şeyin yoluna gireceğini, babamın uyanacağını ve ailemizin eskisi gibi olacağını söyleyen sözler söylemesini bekledim.

Ama o yapmadı. Simone sabırlıydı. İnsanların kendi başlarına sorunlarını çözmelerini beklemek alışkanlığı vardı sanırım. Onlar bunu yaparken sessizliğe rahatça katlanıyordu.

İlk kez, sessizliğe dayanamayan ben oldum. "Ben Brendan," dedim aniden. Elimi barın üzerinden uzattım.

Simone bir an elimi inceledi, sonra sıktı. Avucunun iç kısmı benimkine göre sıcaktı, sıkışı sağlam ama nazikti, aramızda yine o sıcaklık, o cızırtılı *his olmasına* rağmen.

"Biliyorum. Hastanede kendini tanıtmıştın. Diğerleri gelmeden hemen önce."

"Kardeşlerim. Hepsi hayvanlar."

Simone elini geri çekti. Ben de onu geri çekmemek için bardağımı sımsıkı tuttum.

"Kardeşlerimizin davranışlarını kontrol edemeyiz," diye cevapladı ve bardakları kurulamaya devam etti. "Kız kardeşimle denedim. İmkansız."

Yine kız kardeşi, borçlu olan. Hayatında özellikle zor birisi. Bu bilgiyi aklımın bir köşesine yazdım.

"Herkes senin kim olduğunu biliyor." Konuyu doğal bir şekilde değiştirdi, sanki bunu diğer insanlarla yapmaya alışıkmiş gibi. Konuşmak istemediği bir şeyi önlemek için dikkatleri başka yöne çekiyordu.

Onu bırakmaya karar verdim. "Herkes mi? Sen de dahil mi?" *Herald'da* ya da o hafta kapak sayfasında benimle ilgili haber yapan başka bir tabloid gazetede beni görmüş olabileceğini tahmin etmeliydim.

"Aslında hayır, ama hemşireler babanın ne kadar ünlü olduğunu büyük bir olay haline getiriyorlardı. Onun bu kadar büyük bir ailesi olduğunu bilmiyordum."

Rahatlama. Göğsümü dolduran şey buydu. Ama neden?

"Ünlü olarak anılmaktan nefret ederdi," dedim ona.

"Bu biraz komik. Çoğu insan ünlü olmak ister."

"Babam... bir paradoks. Çoğu ünlünün gerçek yetenekleri olduğu için ünlü olmadığını düşünüyor. Dolayısıyla, o tür bir şöhret onun için değersiz, ama yine de senin onu tanımanı bekliyor."

"Peki ya eğlence dünyasındakiler?" Simone, temiz, boyasız parmaklarıyla örnekler saydı. "Oyuncular? Müzisyenler? Sanatçılar?"

"Sığ, anlamsız, saçmalık," diye karşılık verdim. Onun bu sert eleştirisini duyabiliyordum. "Bu benim sözlerim değil, onun sözleri. Babam sanatın pek hayranı değildir. Onlara, kendi yansımalarına takıntılı, yeteneksiz beceriksizler olduğunu düşünür, ama yine de kırmızı halıda kıyafetlerini sergilemeleri ve etkinliklerde koluna takılmaları için onlara para öder. Hatta sırf bunun için biriyle evlendi."

"O bir tasarımcı mı?"

"Hayır, tabii ki değil. Biz sadece diğer işlerin yanı sıra bu işin içindeyiz." Onu inceledim. "Hemşireler sana onun kim olduğunu söyledikten sonra bizi gerçekten araştırmadın mı?"

Simone başını salladı. "Çalıştığım hastaların çoğu tam olarak rıza verme yeteneğine sahip değil. Bilinçsiz ya da hasta olduklarında onların hayatlarına burnumu sokmaya ne hakkım var?"

Tanrım, iş arkadaşının dediği gibi, o gerçekten bir azizeydi. Bu kız, babamın bakıcısı olarak elinde ne tür bilgiler olduğunu bilmiyordu. Yönetim kurulu bile onun durumunu bilmiyordu ve eğer o tür bir kız olsaydı, bu bilgiyi gazetelere yüksek bir ücret karşılığında satmak yerine, sessiz kalmak için büyük bir fidyeye talep edebilirdi.

"Blackguard Holding büyük bir moda şirketine yatırım yaptı," dedim ona. "Ama başka birçok şeye de yatırım yapıyoruz. Bu yılki kârımızın aslan payı çip üretimi ve su haklarından geldi, inanabilirsen, ama aklına gelebilecek hemen hemen her sektörde faaliyet gösteriyoruz. Bu babamın hayatının işi."

İçimde nadir görülen bir duygu dalgası yükseldi. Tanrım. Babam neredeyse ölüyordu ve henüz tehlikeyi atlarmış değildi.

Ya hayatta kalamazsa? Ya da daha kötüsü, hayatta kalırsa ama bir daha uyanamazsa? Sadece bu kabuğunda kalırsa, o makinelere bağlı, hastane yatağında çaresizce yatarsa?

"Hey."

Başımı kaldırdığımda Simone'un barın etrafından dolaşp yanıma geldiğini gördüm. Taburede otururken bile ondan daha uzundum, ama şimdi neredeyse göz göze gelmiştik.

"Aşırıya kaçırıyorsam söyle. Ama Brendan, sanki bir kucaklaşmaya ihtiyacın var gibi görünüyor."

Ağzımı açtım. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Belki de onun ne dediğini bilmediğini söyleyecektim. Ben Brendan Black'im lan. Tanrı aşkına, nezakete, sevgiye ya da lanet olası *kucaklaşmalara* ihtiyacım yoktu.

Ama konuşamadım.

Sonra dizlerimin arasına girdi, spor ayakkabılarının parmak uçlarına yükseldi ve ince kollarını boynuma doladı. Vücudu benimkine yapıştı, ruhundan yayılan sıcaklık

beni bir battaniye gibi sarmaladı ve bu beklenmedik meleğin ışığı, sevgisi ve zarafetiyle beni sardı.

Başka bir deyişle, o bana yine de sarıldı. Ben ona sarıldığımı sanmıyorum.

Gözümü bile kırpmadım sanırım.

O uzaklaşana kadar, orada hareketsiz bir ağaç gibi oturduğumu fark etmemiştim. Cansız.

Ve iyiliğine karşılık verme fırsatını kaçırmıştım.

Pişmanlık duygusu kalbimi deldi ve gözlerimden gerçek gözyaşları aktı.

Ne *haltlar* dönüyordu?

O yumruğuyla çenemi ittiğinde, kafa okşaması isteyen bir kedi gibi ona yaslanma isteğiyle mücadele ettim. Onun bana dokunmaya devam etmesini istedim, nasıl isterse öyle.

O ışıktan daha fazlasını istedim. O sıcaklıktan. "Daha iyi mi?"

Zar zor başımı salladım. "Evet, şey, teşekkürler." "Ne zaman istersen."

Barın kendi tarafına döndü. Yanımda durduğu yer artık kara bir delik gibiydi.

"Neyim var bilmiyorum," diye kendime ve ona itiraf ettim.

"Ailen hasta. Sarsılmış hissetmen normal." Onun "Yeniden dolduralım mı?"

Kafamı salladım. "Sadece su. Lütfen."

Kederimi unutmak ve düşüncelerimi bulanıklaştırmak için tüm isteğimi kaybetmiştim. Aniden, barmen ve yarı zamanlı gönüllü hemşire Simone Bishop hakkında her şeyi bilmek istedim. Ve bunu yapmak için zihnimin açık olmasını istedim.

"Ne zamandır hastanede gönüllü çalışıyorsun?" diye sordum, o bana bir bardak su uzatırken.

"Yaklaşık beş yıldır." Yine bardakları parlatmaya başladı. Hep hareket halindeydi. Açıkça iyi bir çalışandı. "Boston'a taşındığımdan beri."

"İyi para mı?"

Barın etrafına bakarken ağzı sevimli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Öyle diyemem. Faturaları ödemek için burada çalışıyorum."

Bir süre dadılık yaptım ama barın çalışma saatlerini daha çok seviyorum."

"Doktor falan olmayı mı planlıyorsun?"

Simone başını sallayarak alaycı bir şekilde güldü. "Oh, hayır, tabii ki hayır."

"Neden?" Hastanede geçirdiği onca zamanın bariz bir nedeni gibi görünüyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, okulla ilgilenmiyorum. Üniversiteye bile gitmedim."

Gerçekten şaşırdım. Çalışkan birine benziyordu, en azından öğretmenin gözdesi, her ödevi bitiren ve ekstra kredileri alan türden birine.

"İkincisi, o kadar param yok. Üçüncüsü ise..." Başını sallayarak sözünü bitirdi. "Hayır. Kesinlikle hayır."

Evet, burada bir hikaye vardı.

"Öyleyse neden hastanede bu kadar çok zaman geçiriyorsun?" Bir şeyler mantıklı gelmiyordu ve düşünmeye hazır olmadığım nedenlerden dolayı, bunu umutsuzca öğrenmek istiyordum.

Bu kadınla ilgili tüm küçük sırları bilmek istiyordum.

Sanki söylemek istediğinden emin değilmiş gibi dudağını ısırdı. Ama sonra gözlerimiz tekrar buluştu ve barın geri kalanı etrafımızda bulanıklaşmış gibi göründü.

"Annem orada öldü," dedi yumuşak bir sesle. "Meme kanseriydi ve bir ara, Mass Gen'de klinik bir araştırmaya katılabilmesi için onunla birlikte şehre taşındık. Ama... başarısız oldu."

"Daha önce bahsettiğin şey buydu." Annesinin orada öldüğünü söylemişti, ama bu farklı bir boyuttu.

Simone başını salladı. Bir bardak lanet bir elmas gibi parlayacaktı. "Yani, sanırım... Bilmiyorum, orada çalışmak, annem yanımda olmasa bile ona daha yakın hissetmemi sağlıyor. O her zaman, bize ihtiyaç duyan insanlara yardım etmenin bizim sorumluluğumuz olduğunu söylerdi. Sanırım bu benim bunu yapma şeklim."

Simone Bishop bulmacasının eksik parçalarından biri yerine oturdu. Ben de annemi kaybetmenin ne demek olduğunu biraz biliyordum, teknik olarak annem ölmemiş olsa da. Eminim bu melek de daha çocuktu.

"O öldüğünde kaç yaşındaydın?" "Sekiz."

Biliyordum.

Simone'nin gözleri doldu, ama ağlamadı. O güçlü biriydi. Kendi trajedisine alışmıştı. "Ondan sonra Vermont'a döndük —benim büyüdüğüm yer."

Bunu zaten biliyordum, ama söylemedim. Mahremiyet konusundaki düşüncelerini göz önüne alarak, iş arkadaşlarına açıkça rüşvet vermeme takdir etmeyeceğini düşündüm.

"Ama Boston'a taşındığımda, bu ona tekrar yakın olmanın bir yoluydu," diye bitirdi. "Özellikle de burada kimseyi tanımadığım için."

"Seni Boston'a geri getiren neydi?" Zihnimde, ailemizin özel dedektifinin onu baştan aşağı araştırması için planlar yapmama rağmen, kendimi bu soruyu sorarken buldum.

Nedenini bilmiyordum.

Evet, biliyorsun, seni lanet olası yalancı.

Simone'nin parlak yüzü, acı gibi görünen bir şeyle karardı, ancak bu gölge geçiciydi. "İkiz kardeşim. Ve yeğenim."

İkiz. *İkiz*. Bu, muhtemelen benim gibi en büyük çocuk sendromundan muzdarip olmadığı anlamına geliyordu, ama yine de onun önce doğduğuna bahse girmeye hazırdım.

Parmaklarım bar tezgahının üzerinde davul gibi vuruyordu, ona uzanıp elini tutma isteğiyle mücadele ediyordum. Belki de onu geri çekip, onun beni tuttuğu gibi tutmak için. O güzel yüz hatlarına yerleşen yalnızlığı silmek için her şeyi yapardım.

O anda, Simone Bishop'un güzel yüzünde neşe nasıl görünür görmek için tüm servetimi feda ederdim.

Bunun yerine, sorular sormaya devam ettim. "Yani, ikiniz Vermont'ta mı büyüdünüz? Başka kardeşiniz var mı?"

"Hayır, sadece ikimiz vardık. Ailemin Woodstock yakınlarında bir yeri var. Bir çiftlik." Lanet olsun ki, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Süt ürünleri faturaları ödüyordu, ama keçi peyniri de yapıp yerel çiftçi pazarlarında yumurta ve sebze satıyorduk."

"Yani sen bir çiftlik kızısın?"

Kıkırdadı ve kalbim zaferle çarptı. Ve bunun için tek kuruş bile ödemem gerekmedi.

"Peki, nasıldı? Çocukluğunu yemyeşil çayırarda dolaşarak ve inek sağarak mı geçirdin? Kulağa çok pastoral ve Amerikanvari geliyor."

Bir kez daha kıkırdadım. Neredeyse havaya uçtum.

"Beni Laura Ingalls Wilder gibi gösteriyorsun. Hiç de idil bir durum değildi."

Zarif parmağıyla yumuşak görünümlü alt dudağını hafifçe vurduğunu hayranlıkla izledim.

"Eh, bazı kısımları öyleydi. Ama çoğunlukla hayvanlara bakmak ve o tür ürünleri yetiştirmek çok zor bir iş. Annem ölmeden önce, ailem işleri sıkı bir şekilde yürütüyordu. Sonra... babam denedi, ama sayılarla arası iyi değil. Çiftlik uzun zamandır zor durumda, bu yüzden ben şehirde çalışmaya devam ettim ve fazladan kazandığım parayı yardım için gönderiyorum. Geçen yıl, sizin gibi işadamlarının bahşişleri yeni fırının parasını karşıladı."

Kaşlarımı çattım. Bana bir hikaye anlatıyordu — köklerine derin bağları olan basit bir köy kızının hikayesi — ama ben başka bir hikaye duyuyordum. Ailesi tarafından sömürülen bir kızın hikayesi. Diğerleri işlerini yoluna koyamadıklarında, parçaları toplayıp düzeltmesi beklenen bir kızın hikayesi.

Bu haksız ve adaletsizdi.

Ve çok tanıdık geliyordu.

"İyi bir baba mıydı?" diye sormadan edemedim.

Onun evet diye cevap vermesini umuyordum. Babası, kızına hak ettiği geleceği sağlayacak kadar para kazanamasa da, en azından hayatını sevgiyle doldurduğunu söylemesini umuyordum. Kendi amaçlarımı gerçekleştirmek için onun zor durumunu ve savunmasızlığını istismar etmemem için bana bir neden vermesini umuyordum.

Bunun yerine Simone hızla gözlerini kırıştırdı ve gereğinden fazla bir özenle bardağını parlatmaya başladı. "Denedi. Bazen harikaydı. Naziktir. Harika sarılır, flanel gömlekleri çok yıpranmış ve yumuşak olduğu için onu hiç bırakmak istemem. Birlikte eski müzikalleri izlemeyi seviyoruz. En sevdiği *South Pacific*. Keyfi yerinde olduğunda, filmin müziğini açar ve anneme Rossano Brazzi gibi 'Some Enchanted Evening'i söylerdi."

Ağzında yine tatlı bir gülümseme belirdi.

"Gerçekten birbirlerini çok seviyorlarmış gibi görünüyor." Her neyse, güzel bir masaldı.

"Sanırım öyleydi. Babamın anlattığına göre, ilk görüşte aşık olmuşlar. Annemin ailesi tatil için Woodstock'u ziyaret ederken tanışmışlar. Annem ve babam aynı gün bir dondurma dükkanına girmişler. İkisi de çikolata parçacıklı dondurma seçmişler. İki hafta sonra annemin ailesi ayrılmış, ama annem kalmış ve ikisi bizim oturma odamızda evlenmişler. Kız kardeşim ve ben dokuz ay sonra doğduk."

"Peki şimdi? Sence neden o..."

"Solmuş mu?" Omuzlarını silkti, ancak omuzlarının kamburlaşmasından acısı belliydi. "Sanırım ben öyle düşünüyorum. İki küçük kızına ne yapacağını bilememesi onun suçu değil. Sonunda bizi... bırakmış, sanırım. O pek bir şey yapmazken biz istediğimizi yaptık. Başka ne yapacağını bilmediğini düşünüyorum. Annem öldüğünde, sanki dayanağını kaybetmiş gibi oldu. Bir nevi sürüklenmeye başladı."

Üzüntü birini daha güzel hale getirebilir miydi? O mavi gözler acıdan parıldıyordu, pembe alt dudağı çok sert ısırıldığı için şişmişti, yanakları duygudan kızarmıştı.

Onu kollarıma alıp o hüznü öperek yok etmek için içimden gelen dürtü göğsümde haykırıyordu. "Annem de öldü."

Simone'nin bakışları benimkilerle buluştu, sempati doluydu.

"Ölmemiş," diye düzelttim. "Sadece... gitmiş. O ve babam evliydiler. Aslında iki kez evlendiler, ama bu sizi sıkacak kirli bir hikaye. Ben henüz küçükken kesin olarak ayrıldılar ve babam onun bir daha geri dönmemesini sağladı. On iki yaşımdan beri onu yılda sadece bir kez görüyorum."

Bu gerçekler bana yabancı geliyordu. Böyle konuşmaya alışkın değildim. Ver ve al. Kendimi açıp onu kişisel hayatıma sokmak ve karşılığında onun hikayelerini yüz yıllık bir porto şarabı gibi tatmak.

Hayatım Blackguard'dı. Ben keskin sözler ve iş raporları verirdim, ailemin öfke nöbetlerini alırdım.

Bu yeniydi.

İnanılmaz derecede hoş ve normal, ama kesinlikle yeni.

Simone ve ben, jukebox'ta Jim Croce'ye benzeyen bir şarkı çalarken, barın üzerinden birbirimize göz kırptık. Şarkı tanıdıktı.

Geçmişim, bugünü ve geleceğim, beni tabureden düşürecek kadar güçlü bir şekilde çarpıştı.

Cape'deki kiralık plaj evinin mutfağında annem, Loggins ve Messina ile birlikte parasız olmaktan, sana çok aşık olmaktan bahsederek şarkı söylüyordu, tatlım.

Liza'nın hastaneden yankılanan sözleri: "Bir ev, bir eş, bir aileye ihtiyacım vardı."

Simone, işten eve döndüğümde beni karşılıyordu, çıplak ayakla, hamile ve Hallmark kahramanları gibi parıldayan bir gülümsemeyle.

Haykırış geri gelmişti. Bir şeyi o kadar çok istemekten nefes alamadığım hissi.

Belki de bunların hepsinin rol olmak zorunda olmadığı ihtimali.

Gerçekten o kadar... aptal mıydım?

Koluma dokunan bir el beni hayallerimden uyandırdı. Aşağı baktığımda Simone'un narin parmaklarının yünü sıkıştırdığını gördüm.

"Her şey yoluna girecek," dedi. "O iyi olacak."

Gözlerimi kırptım. Doğru. Babam. Onu ne kadar az düşündüğümü bilmesine gerek yoktu. Ki, tartışmasız, sadece onu düşünmem gerekirdi. Özellikle de buraya başlangıçta belirli bir amaçla geldiğim için.

"Diğer müşterilere yardım etmem gerekiyor," dedi, barın diğer ucuna doğru başını sallayarak. "Ama Brendan? Konuşmak istediğinde, beni burada bulabilirsin."

Kolumu bıraktı ve işine geri döndü.

Onun nezaketi sadece işini yapmasından mı kaynaklanıyordu, yoksa benim hissettiğim aynı heyecanı mı hissediyordu? Ne istediğimi anlayacak mıydı? Bunu yapmam gereken şeyden ayırt edebilecek miydim?

Bu kötü bir fikirdi. Liza'nın önerdiği şeyi yapmalıydım: Bir sonraki Bayan Black olmak için can atan bir sosyete veledi bulmalıydım. Kontrol edebileceğim biri. Hiçbir şey hissetmediğim biri.

Ama onun gitmesine izin veremezdim.

"Hey," diye seslendim, ama Simone beni duymamış gibiydi. "Acaba..."
Telefonumun titremesi sözümü kesti ve onu ceketimin cebinden çıkardım.

Owen.

"Seni pislik," dedim telefona. "Her zamanki gibi en kötü zamanda arıyorsun." Yine de cevap verdim. "Ne?"

"Ruhunu aramayı bitirdin mi, yoksa kendini bulmak için bir saat daha mı ihtiyacın var?"

"Siktir git. Ne var?"

"Babam uyandı. Hemen buraya gel."

GENÇ RUHU GİBİ KOKUYOR

Simone

Son dört yıldır evim olan dairenin kapısını açtığımda saat sabah altıya yakındı. Bar, saat iki civarında geç saatte gelen turistler ve kulüpçülerle dolmuştu ve Herb, fazla mesai karşılığında kalıp envanter sayımı yapmamı istemişti. Ve benim her zaman fazla mesaiye ihtiyacım vardı.

Boston'daki ilk yılımı, kız kardeşim de dahil olmak üzere altı kişiyle birlikte Mattapan'da harap bir şehir evinde sıkışıp geçirdim. Benim "odam", bir çarşafı ayrılmış oturma odasının bir köşesinden ibaretti. O yılın sonunda, Selena o zamana kadar sekiz kez Boston'u terk etmişti (başlangıçta bana da onunla birlikte gelmem için yalvarmış olmasına rağmen) ve ben parasız, yalnız ve kendime ait bir yere çaresizce ihtiyaç duyuyordum.

Bu yüzden, Jamaica Plain'de şaşırtıcı derecede ucuz bir daire bulduğumda, sanki kader bana ödül veriyormuş gibi hissettim. Eski bir tahıl deposunun en üst katındaki stüdyo daire, uzun zaman önce annem öldüğünden beri sahip olduğum ilk gerçek sığınak, yalnızlığımın sığınağı oldu.

Yıllar sonra, çoktan Vermont'a dönmem gerektiğini anladım. Ama kendime yarattığım bu küçük köşeyi terk edemedim. Nedenini tam olarak açıklayamasam da.

Ancak şimdi daireye girdiğimde, burası bir sığınaktan çok bir ucuz pansiyona benziyordu. Dolu bir lavabodan taşan köpük gibi giysilerle dolu iki spor çantası neredeyse girişimi engelliyordu. Lavabom zaten kullanılmış bulaşıklarla doluydu. Mısır gevreği kutuları, ambalajlar, ve diğer çöpler tipik olarak tertemiz

tezgahlar ve birkaç çift ayakkabı ön kapının yanında yığılmıştı (Selena'nın denemiş ve atmış olduğu birkaç çift benim ayakkabım da dahil).

Kız kardeşim kesinlikle kendini evindeymiş gibi hissediyordu.

Bunu bekliyordum. Beklemediğim şey ise, uzak köşedeki küçük televizyonun önünde oturan, çok uyanık bir dört yaşındaki çocuğun, aldığım birkaç analog kanaldan birinde *Clifford the Big Red Dog'u* izliyor olmasıydı.

"Merhaba, ufaklık," diye selamladım onu. "Erken kalktın, ha?"

Kylie kanepeden başını kaldırdı. Saçları sadece küçük kızların yapabileceği şekilde dağınıktı ve üzerinde disko dansı yapan koalar basılı pijamalar giymişti. Televizyonun önünde, benim dondurucumdan aldığım çikolatalı vişneli dondurmanın kalıntıları olan boş bir kase duruyordu ve ağzının etrafında biraz çikolata lekesi vardı.

Televizyonu bırakıp girişin yanındaki mutfığa benimle katılmak için geldi. "Ben her zaman erken kalkarım. Annem bunun benim 'lanet olası çiftçi genlerim' yüzünden olduğunu söylüyor."

Gülmeme engel oldum. Hayır, onun bu tür bir dil kullanmasına alışmasını istemiyordum. Ama dört yaşındaki bir çocuğun küfür etmesini duymak çok komikti. Üstelik, o da haksız değildi. Aslında, bizde çiftçi genleri vardı. İşten çıktıktan sonra sabahları uyumak için melatonin almak zorundaydım, çünkü güneş parladığında saman yapmak için doğal bir dürtü hissediyordum. Ya da benim durumumda, ekmek.

Kylie'yi kucağıma alıp yanağına öptüm. "Çiftçi genlerini seviyorum. Annen nerede tatlım?"

"O banyoda. Onu uyandırdığımda başının ağrıdığını söyledi, bu yüzden biraz 'kendine zaman ayırmaya' ihtiyacı varmış." Çikolata kaplı tombul parmağını kapalı banyo kapısına doğrulttu ve bu kavramı düşünüyormuş gibi göründü. "Kendine zaman ayırmak ne demek, Simone teyze?"

"Yetişkinlerin düşünmeye ihtiyaç duydukları zaman," dedim ona, ama aslında "annenin bencilliğine dalmaya ihtiyaç duyduğu zaman" demek istedim.

Ocağın üzerinde asılı duran bir bulaşık bezini aldım ve onu temizledikten sonra yere indirdim. Kylie hızla televizyonuna geri döndü, ben de çantamı şu anda çocukların çizimleriyle kaplı yıpranmış ahşap masanın üzerine koydum ve banyoya doğru yöneldim.

banyo kapısına Kurt Cobain'in ses inilti
ağızından altındaki çatlağından

Salı sabahı Nirvana. Hiç de iyiye işaret değildi. "Sel?"

Kapıdan seslendim.

Cevap yoktu.

Kurt'un sesi biraz daha yüksek sesle inlemeye başladı ve kapının altından marihuana gibi kokan bir şey süzüldü.

"Selena," diye tekrar seslendim. "Girebilir miyim?" Yine tek kelime etmedi.

Bir yanım, acaba küvette kayıp kimse fark etmeden boğuluyor mu diye gerçekten merak ediyordu. Diğer yanım ise beni görmezden gelmesinden daha çok rahatsızdı. O genelde böyle yapardı. Özellikle de kafası güzelken.

Boş ver. Kız kardeşim bana hiç mahremiyet tanımamıştı. Ve burası *benim* dairem. İçeri girecektim.

"Sel." Kapıyı, Kylie'nin televizyondan irkileceği kadar sert bir şekilde vurdum. "İçeri giriyorum."

"Kylie, sana söyledim, biraz kendime zaman ayırmam lazım!" Kız kardeşimin sesi tizdi ama biraz da peltek çıkıyordu. "Birkaç dakika sonra çıkacağım, tamam mı?"

Kaşlarımı çattım. En azından ölmemişti.

Gözlerimi kapatarak kapıyı açtım. "Ben Kylie değilim. Benim, sabahın altısında neden banyomu dumanla doldurduğunu merak ediyorum."

Çalma listesi Garbage gibi bir şeye geçerken kısa bir duraklama oldu. Selena, liseden beri doksanların kız rock müziğine meraklıydı.

"Aman Tanrım, Simmy. Gözlerini kapatmana gerek yok. Her gün aynada gördüğün şeylerden *farklı* bir şey yok."

Elimi indirdim. Haklıydı.

Selena, benim büyük boy pençeli ayaklı küvetimde uzanmış, saçlarını havluyla sarmış ve yüzüne parlak yeşil bir maske sürmüştü. Bir eliyle bana el sallarken, diğer eliyle esrar içiyordu ve küvetin kenarlarından köpükler taşıyordu.

"Bliss Adası'ndan selamlar," dedi ve bir nefes daha aldı. "Sana hakkını vermeliyim, bebeğim." Nefesi kesilmişti. "Zevkin kusursuz." Buhara doğru nefesini verdi. "Bu kabarcıkların kokusu ne?"

"Badem," dedim düz bir sesle.

Aslında, neredeyse uyuşmuş bir halde, makyaj masasındaki açık (ve artık neredeyse bitmiş) limon otu yüz maskesi kavanozunu ve yerde duran neredeyse boş köpük banyosu şişesini gördüm. Bunlar, birkaç ayda bir CVS'den aldığım ucuz ürünlerdi, ama benim küçük ritüelimin, kendime izin verdiğim tek lüksün temelini oluşturuyorlardı.

Elimde kalan malzemelere bakılırsa, bir süre bunun tadını çıkaramayacaktım.

"Ne kadar huysuzsun." Selena küvette geriye uzandı ve bir duman daha üfledi. "Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum. Oradaki gremlin için şafak vakti uyanmak zorunda kalan benim."

Maskenin kapağını tekrar vidaladım ki kurumasin. "Benim küvetimde kafayı bulmak yerine ona bakman gerekmez mi sence?"

"Oh, o iyi. O çocuk bir hafta boyunca kendi başına hayatta kalabilir. O bir on numara ama her gün saat 5:30'da beni uyandırıyor. Dört saatlik uykuyla başka ne yapabilirim ki?"

"Belki ona tatlı olmayan bir kahvaltı hazırla. Ya da sabah 1:30'a kadar Netflix izlemek ya da başka bir şey yapmak yerine normal saatte yatmaya çalış." Köpük banyosunun kalanını ecza dolabına geri koydum ve kapıyı çarpmamaya çalıştım. "Programını onun programına uydurmaya çalış."

"Bu, saat yedide yatmak anlamına gelir. Neyim ben, büyükanne mi?"

İç geçirdim. Kız kardeşimle tartışmanın bir anlamı olmadığını bilsem de, temel mantık ona hiç uymuyor gibi görüldüğü için, eski alışkanlıklar kolay kolay değişmiyor. Selena, Selena olmaktan asla vazgeçmeyecekti. Ve ben de onun daha iyi bir insan olmasına yardım etmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyecektim.

Kapalı tuvalete oturdum. "Eve geldim. Artık senin... durumun hakkında daha fazla konuşabiliriz."

"Aman Tanrım, *şimdi* mi?" Selena etrafına eliyle işaret etti ve duman yine bana doğru geldi.

Yüzümden üfledim. Bu gidişle, ikinci el bir kafayı yaşayacaktım. "Evet, şimdi. Kylie meşgulken konuşabiliriz."

"Hadi ama, bu kadar mutluyken başarısızlıklarımı hatırlatma bana. Birkaç dakika sonra çıkacağım, söz veriyorum. Sadece rahatlamam lazım. Çok stresliyim Simmy. Sen bilemezsin."

Kafası "Smells Like Teen Spirit"ın ritmine göre sallanıyordu. Bunun çok uygun olduğunu düşünmeden edemedim. Ve Selena'nın hiç büyümeyeceğini merak ettim.

Yine de, bu haldeyken onunla tartışmamam gerektiğini biliyordum. Ya da istemediği bir şeyi yapması için onu zorlamamalıydım.

"On dakika," dedim ve ayağa kalktım.

"Tabii, tabii. Anlaşıldı."

Kapıyı sessizce kapattım, ama düşüncelerimi dolduran öfke ve acı çok gürültülüydü.

Selena ve ben, filmlerde ve kitaplarda tasvir edilen ikizler gibi değildik. Kimse birbirinin aklını okuyamıyordu. Kimse birbirinin cümlelerini tamamlamıyordu. Fiziksel olarak aynı olmasaydık, dürüst olmak gerekirse, birbirimizle akraba olup olmadığımızı sorgulardım.

"Simone teyze, ne yapıyorsun?"

Buzdolabımın üstündeki raftan bir tepsi dolusu mayalanmış sepetleri alırken döndüm. Kylie çizgi film izlemeyi bırakmış ve tezgahın diğer tarafındaki taburelerden birine tırmanmıştı, ağzının etrafı yine çikolata ile lekelenmişti.

Bir bez ıslatabilmek için tepsiyi ocağın üzerine koydum.

"Hey, fıstık," dedim ve yüzünü bir kez daha sildim. "Şu anda ekmek pişirmeye hazırlanıyorum."

"Çok fazla ekmek," dedi Kylie, ben bezleri lavaboya atarken.

Başımı sallayarak başka bir tepsiyi indirdim. "Babam için

"

"Pop pop ne?"

Üçüncü ve son tepsiyi indirip

"İki haftada bir kurduğum küçük bir dükkan standı gibi bir şey

. Köşedeki kahve dükkanı, kazandığım paranın bir kısmını karşılığında bir tane kurmama izin veriyor. Limonata standı gibi bir şey. Hiç öyle bir şey gördün mü?"

Kylie başını salladı, bu hareketiyle karışık bukleleri dans etmeye başladı. Zavallı çocuk. Elbette, o sadece dört yaşındaydı, ama komşularına limonata satmak gibi sıradan bir şeyi hiç yapmamış olmasının nedeni yaşı değildi; annesi, onun böyle çocukça bir şey yapabileceği kadar uzun süre ve güvenli bir yerde hiç kalmamıştı.

"Belki bir gün biz de bir tane kurabiliriz," dedim. "Annen ve ben eskiden büyükbabanın çiftliğinde bir tane kurardık. Peynir ve büyükannenin ekmeğini almaya gelen turistlere satardık."

Fırınlarımı önceden ısıtmak için döndüm. Büyük mutfak, burayı istememin en önemli nedenlerinden biriydi. Taşınmadan önce, burası başarısız bir catering şirketinin hazırlık alanıydı ve büyük çift fırınları tuğlalarla kaplamak, her salı ve cumartesi sabahı yaptığım gibi büyük miktarda ekmek pişirmek için daha işlevsel hale getirmek nispeten kolaydı.

"Onun ekmeği de böyle miydi?" Kylie, unlu muslinle kaplı mayalama sepetlerinde duran somunları tombul parmağıyla işaret etti.

"Evet. Bildiğim her şeyi ondan öğrendim. Hatta pişirmeden önce somunlara güzel desenler yapmayı bile öğretti. Bak ama dokunma, tamam mı? Bu çok keskin."

Yeğenim, kabarık ekmeği un serpilmiş tezgahın üzerine nazıkçe ters çevirip, bıçakla hamurun üstünü dikkatlice keserken büyülenmiş bir şekilde izliyordu. Kylie'nin yaşındayken annemin bunu yapmasını izlerken ben de aynı şekilde büyülenmişim.

Bir dizi hesaplı kesim yaptıktan sonra, somunu ona doğru çevirdim.

"Bu bir ayçiçeği!" Kylie tezgahın üzerine olabildiğince eğildi. Sonra endişeyle başını kaldırdı. "Ama neden ekmeği kesmek zorundasın? Bu ekmeğe zarar vermez mi?"

Çocukları bu yüzden seviyordum. Her şeye empati duyuyorlardı. "Merak etme, ufaklık. Hiçbir şey hissetmez. Ayrıca bu şekilde ekmek pişerken nefes alabilir. Herkesin bazen nefes almak için biraz alana ihtiyacı vardır."

Ben kalan on beş somunu pişirmeye hazırlarken, biz orada dostça oturduk. Her fırın dört somun ekmeği pişirebiliyordu ve yerel restoranlar, kafeler ve mahallede yaşayan diğer kişilerden ekmeğime olan talep artmaya başlamış olsa da, daha fazlasını yapmak için ne yerim ne de zamanım vardı.

Bir gün.

Tanrı izin verirse.

Kylie'nin gevezeliklerine rağmen, ellerim unla kaplıyken tanıdık hareketleri yaparken son yirmi dört saatin stresi eridi gitti. Diğer insanlar huzur bulmak için koşar, yoga yapar veya meditasyon yaparlardı (ya da, eğer benim kardeşim olsaydınız, banyoda sigara içerlerdi). Ben ise ekmek pişirirdim. Kylie'den biraz daha büyük olduğumdan beri, annemin bana fırını güvenli bir şekilde kullanmayı, maya ile çalışmayı ve bir zamanlar onu Connecticut Nehri Vadisi'nin en başarılı fırıncısı yapan diğer tüm sırları öğrettiği günlerden beri, bu benim sığınağım olmuştu. Woodstock, sadece birkaç bin nüfuslu küçük bir kasabaydı, ama insanlar bu kasabanın eski moda cazibesini yaşamak için her yerden geliyordu. Çoğu, annemin pişirdiklerini tatmak için geliyordu.

Bir saat sonra, dairem ekmek pişirme kokusuyla doldu, bir sonraki hamur karıştırıldı ve üç gün boyunca mayalanmaya bırakıldı, Kylie şeker komasından dolayı kanepede sızmış, Selena da nihayet banyosunu bitirmişti.

Kız kardeşim banyodan çıktı, yüzü parlak ve pürüzsüzdü, vücudu ise badem, kenevir ve yanılmıyorsa Chardonnay'den oluşan güçlü bir kokteyl gibi kokuyordu.

Güneş henüz iki saat bile doğmamıştı.

Tezgahları silmeyi bitirirken ikinci fincan kahvemi yudumluyordum. Bugün pek uyuyamayacağım belliydi, bu yüzden kafeini tercih ettim. Hem de bolca.

Üzerinde "Pişirme benim süper gücüm" yazan ikinci bir fincan doldurdum ve mutfak adasına koydum. "Al. İç."

Selena ile bazen sormak yerine emretmek daha iyiydi. sormaktansa emretmek daha iyiydi.

Kylie'nin bıraktığı tabureye oturdu ve kahveyi aldı, daha çok şarap olmasını dilediğini gösteren bir ifadeyle. Ancak, bir yudum aldığı anda ifadesi değişti.

bir yudum aldığında değışti. "Ah, *dostum*, kahvenin ne kadar iyi olduğunu hep unutuyorum. Bu sabah kruvasan yapmadın, değil mi? Kimse senin gibi yapamıyor."

Umutla etrafına baktı, sonra bana göz kırptı. Selena Bishop'ın Bir Şey Elde Etme Yöntemi'nin ilk adımlarını unutmuş olduğumu ummuş olmalıydı.

Birinci adım: aşırı iltifat.

Gözlerimi devirdim. "Hayır, bu öğleden sonra yerine getirmem gereken bir siparişim var."

Selena, başına sardığı havluyu düzeltirken başını salladı. "Sorun değil. Ayrıca, burada kalmamıza izin verdiğin için teşekkürler. Hayatımızı kurtardın, Simmy."

İkinci adım: sahte minnettarlık, hemen ardından üçüncü adım: cazibe saldırısı.

Kız kardeşim bana parlak bir gülümseme attı. Ne yazık ki onun için, aynaya baksam da aynı gülümsemeyi görebilirdim.

"Tabii." Buzdolabından bir tepsi strata çıkardım ve ısınmak için kendime bir parça kestim. Dün sabah, yarım somun bayat ekşi mayalı ekmek, shitake mantarı, çatıda yetiştirdiğim lahana ve biraz ev yapımı keçi peyniri ile yapmıştım. Bu, mikrodalgada ısıtabileceğim dondurulmuş akşam yemeği versiyonumdu.

Tepsi zaten yarısı bitmişti, belli ki Selena ve Kylie geldiklerinde onu yağmalamışlardı. En azından Kylie'nin onu beğenip yemiş olmasını umuyordum. Ama benim dondurmamı nasıl yediğine bakılırsa, muhtemelen yememişti.

Selena'nın yanına oturdum ve kız kardeşimin bekleyen bakışlarını görmezden gelerek yemeğe başladım.

"Düşündün mü?" "Neyi?"

"Para hakkında." Sesinde sabırsızlığını gizleyemiyordu. "Ben... Ezra arıyor. Parayı ne zaman alacağımı bilmek istiyor."

İç geçirdim ve çatalımı bıraktım. "Elli bin dolar çok para. Hala birinin sana bu kadar para ödünç vereceğine inanamıyorum."

"Neden, çünkü ben bir ezik miyim?"

"Öyle demedim. Ama ikimiz de senin pek güvenilir biri olmadığını biliyoruz."

Selena, nemlendirilmiş ellerini tezgahın üzerine uzatırken homurdandı. Tırnakları, benim sadece özel günlerde kullanmama izin verdiğim sedefli, şeffaf ojeyle boyanmış gibi görüldüğünden, orada manikür de yapmış gibi görünüyordu.

"Bunu zaten konuştuk," dedi. "Yardım edecek misin, etmeyecek misin? Her ay babama biraz güvenlik parası gönderdiğini *biliyorum* ve o da bir süre idare edebileceğini söylüyor, böylece bana yardım edebilirsin. Hadi ama Simmy, *lütfe*..."

Dördüncü adım: sızlanmak.

Kafamı salladım. "Sel, yapamam. Üzgünüm. Ama eminim bir ödeme planı falan yapabiliriz. Yeni bir iş bulmana yardım ederim."

Gözlerim Kylie'nin uyuyan haline kaydı. Çocuk, annesinin ikisinin de hayatını tehlikeye attığının tamamen farkında değildi.

Yardım etmek istedim. Gerçekten istedim. Ama daha önce de bu döngüye kapılmışımdı. Ve başka bir şey daha söz konusuydu: kendi hayalim.

Sonsuza kadar bir kafede ekmek satmak istemiyordum. Köşedeki açık fırın dükkanını satın almak için gereken peşinatın sadece birkaç bin dolar eksikti.

"Ona borcumu ödeyip buradan gitmek için yeterli paraya ihtiyacım var," diyordu Selena. "Sonra Kylie'yi eve götürebilirim."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Eve mi, evine mi? Woodstock'a mı?"

Selena başını salladı. "Ben seninle burada kalamam."

Sanki benimle tartışmamı istiyormuş gibi görünüyordu. Ama tartışmadım. Dairem kalıcı misafirleri ağırlayacak kadar büyük değildi.

Öyle olsa bile, bu benim beklediğim plan değildi. Selena'nın parayı alıp, korkutucu eski sınıf arkadaşımızdan olan tefecinin borcunu ödeyeceğini ve sonra zavallı Kylie'yi planladığı bir sonraki bilgisiz maceraya sürükleyeceğini düşünmüştüm.

Ama Woodstock. Çiftlik. Çiftlik eskisi gibi olmasa da, kızına verebileceği en iyi şey çocukluk geçirme şansıydı.

Ve belki Selena için de iyi olurdu.

Aynen öyle, fırın benim hayallerimle birlikte yok olup gitti.

"Bak, sana yarısını verebilirim," dedim. "Ama hepsi bu kadar." Neden minnettarlık beklediğimi bilmiyorum.

Selena masanın karşısından bana gözlerini kısarak baktı, gözleri karardı ve sertleşti. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Neden o kadar nakit param olduğunu düşündüğünü bilmiyorum. Yaklaşık yarısı kadar birikimim var, ama sunabileceğim tek şey bu."

"Peki ya tüm bu pislikler ne olacak?" Yeni boyadığı tırnaklarını, benim bile aşırı miktarda peynir ve fırın malzemeleriyle dolu olduğunu söyleyebileceğim mutfığa doğru salladı. Elbette çift fırın, endüstriyel lavabo ve devasa bir buzdolabım vardı. Ancak eski bir catering şirketinin mutfağının diğer bir artısı, yıllar boyunca biriktirdiğim fırın kalıpları, tepsiler, mikserler ve sayısız diğer eşyalar için bolca yer sağlayan birkaç endüstriyel metal raf idi.

"Ne olmuş onlara?" diye sakın bir şekilde sordum.

Yine homurdandı. "Hâlâ mandırada yaşıyormuşsun gibi görünüyor."

"Hayır, öyle görünmüyor." Kahveden bir yudum daha aldım.

"Herhangi bir

çalkalama kabı görüyor musun?"

Mutfağımın evimdeki mutfığa herhangi bir şekilde benzediği fikrine gerçekten kızmıştım. Elbette, annemiz hayattayken Vermont'taki aile çiftliğimiz sıcak, rahat ve temizdi, ama babamın bakımına bırakıldığında soğuk, tozlu bir kabuk haline gelmişti.

Bu alanı evim gibi hissettiren bir yere dönüştürmek yıllarımı almıştı. Paslanmaz çelik aletler, çıplak tuğla duvarlar, kasap tezgahı ve fırıncının evinin nemli ortamında büyüyen kalın yeşil bitkilerle sıcak bir hava kazanmıştı. Özellikle, iki pencereyi de saran dört yaşındaki pothos bitkisiyle gurur duyuyordum.

Alan küçük müydü?

Elbette.

Temiz, sıcak ve misafirperver miydi?

Ben öyle olmasını sağladım.

"Hala bu saçmalığı yaptığınıza inanamıyorum." Selena yarısı yenmiş strata'mı işaret etti. "Harika bir şehirde yaşıyorsunuz, ama yine de

komünde yaşayan, sağlıklı beslenen Vermontlu bir kız gibi davranmayı tercih ediyorsun. Neden buraya geldin ki?"

Cevap vermedim. Çünkü o biliyordu.

Yıllar önce, erkek arkadaşıyla şehre gelmişti. O, erkek arkadaşı onu terk ettikten sonra ben de peşinden gelmişim. İkizin başı belada olduğunda, onu kurtarmak zorunda olduğunu hissetmemek zor.

"Boston'daki insanlar da her yerdeki insanlar gibi peynir ve ekmek yerler," dedim sakın bir şekilde.

"Oh, lütfen, ne demek istediğimi biliyorsun."

"Aslında bilmiyorum." Biraz sinirlenmeden edemedim. "Ve benim mutfagımın, geri ödeyemeyeceğini bildiğin parayı ödünç almanla ne ilgisi var?"

"Sadece, bundan para kazanman gerekiyor, değil mi?" Ellerini yine mutfak aletlerine ve neredeyse pişmiş olan ekmeğe doğru salladı. "Babam kendi dükkanını açmaya çalıştığını söyledi."

"Çünkü, bunun için biriktirdiğim her şeyi sana vermek üzereyim."

"Biriktirdiğin tek şey bu mu?"

Cevap vermeden önce uzun ve derin bir nefes aldım. "Baban ne derse desin, sana her şeyi veremem Sel."

"Neden?"

Çünkü ben banka değilim! diye bağırarak istedim. *Çünkü senin büyümek zorundasın!*

Bunun yerine, ikimizin de tutmam gerektiğini bildiğimiz diğer sözü tekrarlardım. "Babam sana çiftlikte neler olduğunu anlatmadı mı? Babam iflas etmeden önce eve para göndermem gerekiyor. Ekmek ve peynir şu anda sadece eğlence amaçlı. Bir nevi deneme gibi. Ana gelir kaynağım bar ve inan bana, sandığın kadar fazla değil. Gönüllü çalışmanın dışında başka bir şey için fazla vaktim yok."

"Sorununun ne olduğunu biliyorsun, değil mi? O aptal hastane. Çok iç karartıcı. Hasta yaşlıların başında zamanını boşa harcamasan, daha fazla para kazanacak vaktin olurdu."

"Hastaneden ayrılmayacağım." Açıkçası iştahım kaçmış olsa da, tekrar tabakama döndüm.

"Bu çok anlamsız. Sen hemşire ya da doktor değilsin. Orada gerçek bir değer katacak ne yapabilirsin ki? Orada ne kadar zaman geçirirsen geçir, annemi geri getirmeyecek..."

Hızla ayağa kalktım, taburemin ayağı gıcırdayarak onu susturdu. Çığlık atmak istedim. Onu daireden atmak ve kendi başına kalacağını söylemek istedim.

Bunun yerine, derin bir nefes aldım ve benimkine benzeyen ama çok daha fazla acı ve korku barındıran mavi gözlerine baktım. Selena iyi konuşuyordu, ama derinlerde, kapana kısılmış bir hayvan gibi korkuyordu. Ve tıpkı herhangi bir hayvan gibi, köşeye sıkıştığında saldırıyordu.

Ben yan hasara alışkındım. Ama Kylie daha iyisini hak ediyordu.

Onunla tartışmak yerine, kendime bir fincan kahve daha doldurdum. "Dediğim gibi, sana yarısını vereceğim. Gerisi için başka bir çözüm bulman gerekecek."

"Simone, anlamıyorsun," diye fısıldadı, Kylie'ye hızlıca bir bakış atarak. "Geri ödemediğim takdirde, Ezra'nın ne yapacağından çok korkuyorum. Bana zarar vereceklerini, Kylie'yi kaçıracaklarını ya da beni öldüreceklerini düşünüyorum!"

Dürüst olmak gerekirse, rol mü yapıyor yoksa samimi mi olduğunu anlayamadım.

Her halükarda, tek bir cevabım vardı.

"Sana sahip olduğum her şeyi zaten sunuyorum. Ezra'ya yarısını ver ve iş bulduğunda başka bir takas kabul edip etmeyeceğini gör." Bunu yapmak istemiyordum, ama başka seçenek yoktu. "Sen ve Kylie borcunuz ödenene kadar burada kalabilirsiniz. Ama yapabileceğim en iyi şey bu."

Ve öyleydi.

Ne yazık ki, bu yeterli değildi.

"Sen çok *tembelsin!*" Selena öfkeyle bağırdı. "Hayatında her şeyi yapabiliirdin, ama bak neyi seçtin. Berbat bir barda içki servisi yapıyorsun, hastanede bedavaya çalışıyorsun. Hiçbir riski göze almıyorsun, hiç almadın, ve şimdi bunun bedelini hepimiz ödüyoruz. Sana güvenebileceğimi sanmıştım Simone, gerçekten öyle sanmıştım."

"Sana sahip olduğum her şeyi veriyorum!"

"Ve ben de sana bunun bana hiçbir faydası olmayacağını söylüyorum!"

Tavana baktım. Alçı, bu eski binaların çoğunda olduğu gibi çatlamıştı. Buraya taşındığımda, bu tür kusurlar

büyüleyici gelmişti. Şimdi ise, hayatımdan bir türlü atamadığım zehirlerin belirtileri gibi geliyorlardı.

"O zaman başka bir yol bulmanı öneririm," dedim, olabildiğince sakın bir şekilde. "Ben sadece yapabileceğim şeyi yapabilirim."

"Evet, biliyor musun? Haklısın. Her zamanki gibi tek başıma olduğumu bilmeliydim."

Selena stüdyonun "yatak odası" bölümüne doğru sert adımlarla yürüdü, perde arkasında aceleyle giyindi, sonra çantasını alıp kapıya yöneldi.

"Sel, nereye gidiyorsun?"

Bana öfkeyle baktı. "Başka bir yol bulmam gerektiğini söyledin.

Ben de öyle yapacağım."

"Peki ya Kylie?"

Selena, kızına sanki katlamak istemediği bir yığın çamaşırmış gibi baktı. Sonra bana döndü. "Her şeyi benden daha iyi yapabileceğini düşündüğüne göre, *ben* 'bir çözüm bulurken' bir kez olsun onunla sen ilgilen."

Tabii ki, tam o sırada Kylie kanepede kıpırdadı. "Anne?

Nereye gidiyorsun?"

"Sel," dedim. "Hadi."

O çoktan eşyalarını toplamıştı. "Hayır. Hoşça kal."

"Ama saat birde hastanede olmam gerekiyor ve daha uyumadım bile..."

Selena kapıyı çarparak beni ağlayan ve kafası karışık küçük bir kızla baş başa bıraktığında sözüm kesildi.

BENİM KİM OLDUĞUMU BİLİYOR MUSUN, KARDEŞİM?

Brendan

Niall Black'in ölümün eşiğinden kurtulduktan sonra en ufak bir duygusallık geliştireceği yönündeki tüm beklentilerim, sonraki hafta her hastaneye gittiğimde yaptığı şu açıklamayla buharlaştı: "Ah, lanet *olası sensin*."

Artık uyanık olan babam, sanki bahişçinin ofisinden çıkmış gibi konuşuyordu. Sanki geçen yıllarda Güney Boston aksanını gidermek için hiçbir şey yapmamış gibi.

Geçen hafta boyunca her gün, *çok* yoğun programımdan bir saat ayırıp onu hastanede ziyaret ettim. Nedenini tam olarak söyleyemezdim. Tanrı biliyordu ki o benim için asla aynısını yapmazdı.

Doğru olanı yapmakla ilgili bir şey. *Onun* ne yapacağıyla ilgili bir şey.

Mavi gözleri hayal ettim. Sarı bir hale. Orada olduğum günlerde ortaya çıkmasını *umduğum* kişinin içinden parıldayan iyilik.

Ama o gelmedi. Bir kez bile.

Ve şimdi, ayrılmak üzereydik. Doktorlar onu bugün taburcu ediyorlardı.

"Baba, son kez söylüyorum, bu zaman alacak," dedim, babamın tam durumuyla ilgili bir başka büyük hissedardan gelen e-postayı okurken. Basın açıklaması yayınlandığından beri, birkaç dakikada bir gelen kutuma e-postalar geliyordu. "Doktorların yapması gereken bazı testler ve doldurması gereken evraklar var. Büyük bir ameliyat geçirdin. Sakin ol."

"Sakin ol mu?" Niall Black, hasta olmasına rağmen, sesini zorlukla bastırarak bağırdı. "Sakin olunca bu noktaya geldiğimi mi sanıyorsun? Hayatım boyunca bir gün bile sakın olmadım."

Bu doğrudu. Babam huysuz bir aslandı, ama herkesten daha çok çalışırdı. Blackguard Holding, aksi takdirde bir bahisçinin işletmesinden dünyanın en büyük yatırım holdinglerinden birine dönüşemezdi.

Ama bu onu daha az pislik yapmazdı.

"Dört anlaşma söz konusu iken, lanet olası bir hayvanat bahçesi hayvanı gibi kafese kapatılamam." Hala burnunda olan oksijen tüpünü çekti. "Bana bak. Ben bir bilimsel deneyim."

"Anlaşmalar iyi." Bir tema parkı işletmesine yatırım yapma önerisini geçtim. Pas. Ona çok fazla ilgi gösteriyormuş gibi görünmemek daha iyiydi. Aksi takdirde, gerçekten saldırıya geçecekti. "Orson ve Fletcher satın alımları imzaladılar. Diğer ikisi her iki şirketin yönetim kurulları tarafından inceleniyor, ama iş bitmiş sayılır. Ben hallettim."

Cevap vermedi. Bu iyiye işaret değildi. Babam sessiz olduğunda, bu genellikle patlamak üzere olduğu anlamına gelirdi.

Başımı kaldırmadan önce üç e-postaya daha cevap verdim. Yüzü kıpkırmızıydı.

"Ne?" diye sordum.

"On iki hafta, Brendan." Babam inleyen bir boru gibi ses çıkarıyordu. "Doktor bu sabah bana tekrar söyledi. Stres yüzünden çalışamıyorum. *Stres*, tüm bu lanet şeylerin içinde. On iki hafta çalışmamamı sağlamak bana stres yaratıyor, o pisiğe söyledim."

"Baba, doktorları dinlemelisin," diye on bininci kez tekrarladım.

"Onlar ne biliyorlar ki?"

"Kardiyologlar senin kalbin hakkında ne biliyorlar? Her şeyi."

"Ben gayet iyiyim," diye tısladı, ama göz kapakları düşüyordu. Bu öfke nöbetleri onu çok yoruyordu. Beş dakika sonra yine uykuya dalacaktı.

"Zor olduğunu biliyorum." Simone'un bana gösterdiği empatiyi ben de denedim. "Ama sen beni hayatım boyunca buna hazırladın."

Şirket iyi olacak."

"Peki ya Liza? Seninle konuştu mu? Senin... özel hayatın hakkında?"

Telefonumdan tekrar başımı kaldırdım. O gerçekten bu an için hazırlanmıştı. Liza'nın bu salonlarda ilk müdahalesinden beri "planlarım" hakkında pek bir şey duymamıştım. Babam ilk kez böyle bir şeyden bahsediyordu.

"Doğru." Telefonumu cebime attım. "Bağlanma sorunum olduğunu düşündüğünü duydum. Üniversiteden mezun olur olmaz şirketle evlendiğimi düşünürsek, bu beni biraz şaşırttı."

Diğerleri eğlencelerini yaşamışlardı, ikimiz de bunu biliyorduk. Owen, nadir görülen bir isyanla Deniz Piyadelerine katılmış ve bu yüzden altı yıl boyunca Afganistan'da kalmıştı. Ronan, Güney Amerika'da iki yıl süren bir motosiklet yolculuğunda tam bir Che Guevara'ya dönüşmüştü. Ve Shea, tabii ki, hala yatta "ruhunu arıyordu".

Konuşurken duvara bakıyordu. Sanki potansiyel bir güç devrini kabul etmek yüz yüze yapmak için çok acı vericiymiş gibi.

Bunu söyleyen adam, benim üniversite mezuniyetimi erken terk edip golf oynamaya gitmişti.

"Her şey görünüşte, Brendan. İşler birazcık bile istikrarsız görünürse, boku yemişiz demektir. Yönetim kurulunu, yatırımcıları memnun etmeliyiz. Lanet olası piyasa, sadece söylentiler yüzünden bile çökebilir, anlıyor musun?"

Kollarımı kavuşturdum. "Tabii ki anlıyorum. Son yirmi yıldır neredeydim sanıyorsun?"

"İyi, çünkü sana ihtiyacım var."

O, şişkin damarlarla kaplı, zayıf, lekeleri olan elini uzattığında, şaşkınlıkla ona baktım. "Ben... ihtiyacın mı var?"

Parmakları benimkileri sıktı, ancak kırılğan durumunda, normalde yaptığı gibi sıkı bir şekilde değil. "Öyle. Ama sen zayıfsın, Brendan."

Sözleri canımı yaktı, ama ben geri adım atmadım. Atmamayı öğrenmiştim.

"Elbette, işi içten dışa biliyorsun. Ama ruhun var mı, onu bilmiyorum."

"Azim mi?" Duyduklarıma inanamıyordum. *Yıllardır* bu şirketin soğukkanlı danışmanıydım.

Bunun üzerine elini geri çekti ve sonunda bana döndü, bitkin yüzünde her zaman bildiğim acımasızlık vardı. Hastane bile bunu engelleyememişti. "Sert olmalısın. Acımasız. Lanet bir aslan gibi aç, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır. Sende bu var mı, emin değilim evlat."

Derin bir nefes aldım, tartışma, kavga etme, o aslanın kendini bu kadar kapana kısılmış hissettiğinde yapacağı gibi saldırma dürtüsüyle mücadele ettim. O pisliğin kalbi yoktu ve beni o eğitmişti. Neden bende olduğunu düşündü ki?

"Bunun benim özel hayatımla ne ilgisi var? Liza, daha çok bir aile babası gibi görünmem gerektiğini, bekar gibi görünmemem gerektiğini söyledi. Ama sen benden her zamanki gibi aynı avcı olmamı istiyorsun. Ben bir sorun görmüyorum."

"Aslanın hala *gururu* vardır. İstedini alır, ama herkes onun koruduğu yuvayı görür. Yeni bir eş almam gerekse bile neden evli kaldığımı sanıyorsun? Sence *aşk* için miydi?" Babam o kadar sert bir şekilde burnunu çekti ki, öksürdüğü için oksijen tüpü neredeyse düşüyordu.

"Tanrım, sakın ol."

Onun sırtını okşamak için eğildim, ama o beni uzaklaştırdı. "Her şey iş. Kişisel hayatın kişisel değil. Kişisel hayatın sadece iş hayatının bir uzantısı. Karın, ailen, çocukların olmaması sana kötü yansıyor."

"Liza da öyle dedi. Ama birkaç gün içinde karı ve çocuk tutamam ki."

"Yapamaz mısın?" Soğuk, yorgun gözlerindeki ifade hâlâ keskin bir bıçak gibiydi. "Evlilik sadece bir sözleşmedir. Kazanman gereken başka bir savaş."

"Ciddi misin? Sen ve Liza delisiniz. İkiniz de delisiniz."

"CEO olmak mı istiyorsun?" Eli, artık ihtiyacı olmayan bir hizmetçiymişim gibi, reddedici bir hareketle havaya kalktı. "Sana öğrettiğim gibi bir prens ol, Brendan. Tamamen kara kalpli. Şimdi, hemşirelerden birini bul. Test yaptırmam gerekiyorsa, o zaman şu lanet şeyleri halledelim de eve gidebileyim."

Bir iç çekerek kapıya doğru döndüm. Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Ama onun emirlerini yerine getirmek için acele etmeme de gerek yoktu.

Hemşire odasının karşısındaki lavaboya gidip, klor kokulu su ve buzla dolu beşinci plastik bardağı aldım.

"Kızım, iyi misin?" Başhemşire ben yaklaşırken birine soruyordu.

Adı Joan'dı. Bunu biliyordum çünkü Joan'ın departmanının, babama en iyi bakımı sunabilmeleri karşılığında, planlama ekipmanlarını yenilemek için iki milyon dolarlık bir bağış aldığından emin olmuştum. Bu bağış sayesinde kalp yoğun bakım ünitesinin tek özel odasını ve Joan'ın vardiyasında babama kişisel bakımını sağladık.

"T'de ezilmiş gibi görünüyorsun," diye devam etti Joan, istasyondaki bilgisayarların arkasında saklanan sarışına. "Her şey yolunda mı? Aradıktan sonra bu hafta seni hiç görmeyi beklemiyorduk."

"İyiyim. Sadece... uzun bir hafta oldu." Donakaldım.

Tamam, itiraf ediyorum. E-postalarımı kontrol edip yatalak babamla tartışırken, bu hafta her öğleden sonra olduğu gibi, Simone'nin nerede olduğunu merak ederek saatime bakıyordum. Neden hiç gelmediğini merak ediyordum. Lanet olası hemşireler, onlara yüzlerce kez sorduğum halde hiçbir şey bilmiyorlardı.

Hasta mı diye merak ettim. Ya da kız kardeşi ile uğraşıyor mu diye. Ya da benden kaçıyor mu diye.

Hayır. Nevrotik spekülasyonlara kapılmam, şimdi de kapılmayacaktım.

Joan ve Simone konuşurken, sırtımı dönerek su istasyonunda kaldım, bardağı boşaltıp dört kez daha doldurdum. "Genelde geceleri çalışmaz mısın tatlım? Ne zaman uyuyorsun ki?

uyuyorsun?"

"Genelde, buraya gelmeden önce sabahları. Ama bu hafta, yapacak işlerim vardı ve..."

Simone sözünü kesince kulak kabarttım, ama cümlesini tamamlamadı. Geçen hafta bir şey olmuştu. Bahse girerim bu olay ikiz kardeşi, ailesi ya da kriz anında (ve diğer zamanlarda da) ona muhtemelen bağımlı olan başka biriyle ilgiliydi.

Lanet olsun. Neden bu kadar çok bilmek istiyordum?

Sesinde yorgunluk vardı, ama başka bir şey de vardı. Umutsuzluk. Sanki hayatının amacının başkaları tarafından kullanılmak olduğunu ve bu gerçekten kaçışın olmadığını kabullenmiş gibiydi.

Plastik bardak avucumda çtırtıdayarak parçalandı.

"Ben iyiyim," dedi Simone ve dönmeme gerek kalmadan cesurca gülümsediğini biliyordum.

"Hey, bu sabah binaya girmek için kamera duvarını aşmak zorunda kalan başka kimse var mı?"

Erkek hemşirelerden birinin araya girmesini fırsat bilip, babamın odasının kapısının dışındaki bilgisayar monitörünün arkasına geçtim. Orada duvara yaslanıp neredeyse tamamen gizlenebiliyordum.

Kulak misafiri miydim?

Elbette.

Pişman
mıydım?

Pek sayılmaz.

Niall Black'in oğulları arasında en güvendiği kişi olmamın nedeni sadece en büyüğü olmam değildi, ne zaman susup dinlemem gerektiğini bilmemdi.

Bilgi bir değerdı ve ben hayatım boyunca bilgi topluyordum.

"Sessiz ol, Lemond," diye emretti Joan. "Aile hala burada ve Niall Black hakkında ağzını kapalı tuttuğuna inanıyorum, değil mi? Tabii dava açılmasını istemiyorsan. Bu arada Simone, tatlım, bugün o buradayken çalışmak istiyorsan bunu imzalamalısın."

Kağıt hışırdadı. "Kim var burada? Brendan mı?"

O ağızdan benim adımın çıkmasıyla göğsümde bir sıkışma hissettim.

Cömert bağışın bize kazandırdığı bir başka şey de, yoğun bakım ünitesindeki tüm personelin bugün vardiyalarına başlamadan önce katı ve pahalı bir gizlilik sözleşmesi imzalaması şartıydı. HIPAA'nın sınırları belliydi ve ailemin çıkarlarını korumak için buradaki herkesin geçim kaynağını tehdit etmekten çekinmezdim.

Ancak Lemond, basın ilgisi konusunda yanılmamıştı. Dün gece, saat 11 haberleri için tam zamanında, penceresinden Mass General'ın önüne gelen televizyon kamyonlarını izledim.

Hepsi de sülük gibiydi.

"Bugün içeri girmek zordu," diye itiraf etti Simone. "Güvenlik görevlileri rozetlerimi üç farklı yerde kontrol etti. Orada da bir şey imzalamam gerekti."

Üzgünüm bebeğim, diye düşündüm, sonra bu düşüncenin nereden çıktığını merak ettim.

Bebeğim? *Üzgünüm?*

"Bu telaş da ne?" Simone, klips tahtasındaki bir şeyi incelerken merakla sordu.

Lemond burnunu çekti. "Kızım, nerelerdeydin? Bay Para Torbası uyandığından, onun yanına gelip oturmak isteyeceğini düşünmüştüm."

"Lemond!" diye tısladı diğer hemşire.

Hiç utanmış gibi görünmüyordu. "Ne? Dürüst olamaz mıyız?"

Simone'nin büyük mavi gözleri tamamen açıldı, ağzı şoktan açık kaldı. "Benim, şey, halletmem gereken bazı ailevi sorunlarım vardı. Bay Black iyi mi? Neden kimse beni aramadı?"

Barda babamın uyandığını ona söylememiştim. Sadece içtiğim alkolün çok daha fazlasına denk gelen bir yığın faturayı sessizce bırakıp, babamın bilinci gelip giderken etrafındaki kaosu halletmek için doğruca hastaneye dönmüştüm.

Kaşlarımı çattım. Neden bu kadar önemsiyordu ki? Onu tanımıyordu bile. *Bizi* tanımıyordu.

Eğer gerçekten tanısaydı, tepkisi farklı olurdu diye düşündüm.

Joan da aynı şekilde düşünüyor gibiydi. "Neden seni arayalım ki? Seni seviyoruz tatlım, ama kayıp gönüllüleri aramaktan daha önemli işlerim var. Ayrıca, ailesi buradaydı. Özellikle oğlu, ama diğerleri de ara sıra uğruyorlardı."

Duvara daha da yaslandım, Simone'un babamın odasına doğru bakışlarını hissediyordum. Neden saklandığımı kendime sormadım. Ya da neden bu konuşmayı dinleme ihtiyacı hissettiğimi.

Belki de kaçınılmaz olanı beklediğim içindi. Bar'da yaptığımız konuşmayı anlattığı kısım. Hiçbir yasal koruma, gizlilik anlaşması veya başka bir şey *olmadan* aptalca girdiğim konuşma.

Sadece birkaç dakika içinde Simone, dünyadaki çoğu insanın bildiğinden daha fazla ayrıntıyı benim hakkımda ortaya çıkarmıştı.

Ve şimdi bu bilgiler bir dizi dedikodunun konusu olmak üzereydi. Tek soru, beni ne kadar kötü göstereceğiydi.

"O gerçekten o kadar ünlü mü?" diye sordu Simone. Ağzım açık kaldı. Hâlâ bilmiyor muydu?

Lemond burnunu çektirdi. "Kızım, yapma. Oradaki hastan, gezegendeki en zengin adamlardan biri. Blackguard Holding'i hiç duymadın mı?"

"Ben... biraz. Ama pek üzerinde durmadım."

"Bir sürü başka şirketin sahibi olan şirketlerden biri. Oradaki adam Boston'un Warren Buffett'ı. Bay Black, Midas dokunuşuna sahip, 1960'larda bahisçi olarak başladı ve şirketini buradan kurdu. Ve çocukları da babaları kadar acımasız."

Teknik olarak doğruydı. Ancak bu, aile şirketini küçük bir işletme gibi gösterirken, aslında babamın becerisi Blackguard Holding'i gezegendeki en iyi yatırım şirketi haline getirmişti. Neredeyse her pazarda parmağı olan ve pek çok tanınmış şirkette hissesi bulunan şirketin her şubesini, *kendi* çok uluslu şirketi gibi yönetecek yöneticilere ihtiyacımız vardı.

Dört çocuğum olması bu konuda çok işime yaradı.

Aynı zamanda Blackguard Holding'in CEO'su olmak için rekabetin de yoğunlaşmasına neden oldu. Ama kazananın her zaman ben olmam gerekiyordu.

"Benim aldığım izlenim öyle değildi," dedi Simone. "Onlardan biriyle biraz konuştum ve o... öyle değildi."

Ah, bebeğim. Hiçbir fikrin yok.

"Muhtemelen babası yüzünden şokta," dedi Lemond. "Sence hayatta kalabilecek mi?"

"Bu bizim tahmin yapacağımız bir şey değil," diye cevapladı Joan. "Bunu bildiğini biliyorum, Lemond."

"Gerçekte ne kadar serveti var acaba?" diye devam etti Lemond. "Google iki yüz milyar diyor ama bence daha fazla."

Aslında, iki yüz elli milyara yakındı. Offshore hesaplar, gayrimenkul spekülasyonu, sanat koleksiyonculuğu hepsi hepsi çok kullanışlı araçlardı. Bu böyle

bileşik faiz

"Şu anda hepsi en üst sıraya yerleşmek için kıyasıya bir rekabet içinde olmalılar." Lemond kendini tutamadı. "Acaba onun ölmesini mi bekliyorlar?"

Ağzımı açıp bu pislığe, NDA olsun ya da olmasın, artık hastanede işi olmadığını söylemek istedim. Söylediklerinin çoğunun tamamen doğru olması kimin umurundaydı ki? Siktirip gidebilirdi.

"Utanmalısın," dedi Simone sertçe.

Ama artık bilgisayar monitörünün üstünden görebiliyordum. Küçük ama parıldayan, ince beline ellerini koymuş, saçlarını at kuyruğu yapıp başını salladıkça ileri geri sallanan Simone'u görebiliyordum.

Hemşire en azından utanmış gibi görünüyordu, ama adam devam etti. "Sakin bana bu insanlara gerçekten acıyorsan deme. Niall Black pratikte dört atlıdan biri. Küresel ısınmadan, artan yoksulluk seviyelerinden ve orta sınıfın yok olmasından sorumlu milyarlarlardan biri ve dört çocuğunu da kendine benzeterek yetiştiriyor. Bunlar iyi insanlar *değil*."

Simone, o dolgun dudaklarını büzerek kaşlarının arasında sevimli bir çukur oluşacak kadar döndü. "Black ailesi kim olursa olsun, ne yapmış olursa olsun, çok zor bir dönemden geçiyorlar. Sadece bizim ilgimizi hak etmiyorlar. Şefkatimizi de hak ediyorlar."

Bu sağlam bir argümandı. Ancak Lemond'un ailem hakkındaki değerlendirmesi ile çelişmiyordu.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

"Ben de daha iyi ifade edemezdim," diye araya girdi Joan. "Şimdi gitmem gerek. Lemond, senin de vizyonun var."

Artık yalnız kalan Simone, elini yüzüne sürdü. "Şefkat," diye mırıldandı tekrar, sonra bir çizelgeyi alıp kararlı bir şekilde babamın odasına doğru yöneldi.

Ta ki beni kapıda görene kadar. "Brendan.

Buradasın."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve gök mavisi rengi beni eve çağıran bir işaret gibiydi. Ve Tanrı şahidimdir ki, buna cevap vermek istedim.

Dik durdum, artık dinlemediğimi bile numara yapmıyordum. "Öyleyim."

Bana doğru büyük adımlarla yürüdü ve babamın odasının hemen önünde durdu. Yakından bakınca, hala parlıyordu ama kibarca söylemek gerekirse, berbat görünüyordu.

Kırmızı çerçeveli gözlerinin etrafında gölgeler vardı ve altın rengi teni yorgunluktan solmuştu. Giydiği pembe önlük kırıkmıştı ve saçları aceleyle geriye tarayıp sarkık bir at kuyruğu yapmıştı.

Hâlâ çok güzeldi.

"Bu arada teşekkür ederim," dedim boğazımı temizledikten sonra. "Orada hemşirelere söylediklerin için."

"Aman Tanrım. Duydun mu?" Yanakları kızardı. Mutlu olduğunda da böyle mi oluyordu acaba?

Omuz silktim. "Onlara hadlerini bildirmek üzereydim, ama sen benim işimi yaptın."

Yine, yanlış bir şey yapmamış *olmasına* rağmen yüzünü ovuşturdu. "Bu çok utanç verici. Bunlar dünyanın en iyi sağlık çalışanları, inan bana. Ama belki de çok iyi insanlar değiller."

"Çoğu öyle. Ben buna alışkınım."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Lütfen onları kovdurma."

"Neden bunu yapayım ki?" diye sordum, sanki bunu düşünmüyormuşum gibi.

Simone iç geçirdi. "Lemond kaba biri, ama aynı zamanda koğuşun en iyi hemşiresi. Hastalar onu seviyor ve kriz anında ondan daha iyisi yok. Babanıza bir şey olursa, onu hayata döndürmek için aceleyle gelmesini isteyeceğiniz kişi odur."

Kafamla onayladım, ama o adamı babamın yanına yaklaştırmamın imkanı yoktu. Yine de o sorduğu için, pençelerimi saklayacaktım.

"O nasıl? Onunla kalmamı ister misin? Mola vermek ister misin?"

İkimiz de tekrar babamın uyuduğu yere baktık. Tanrıya şükür. Bu küçük etkileşimi nasıl karşılayacağını düşünmek istemiyordum.

"Şu anda baygın," dedim. "Doktorlar, yaşlı hastalarda bunun biraz zaman alabileceğini söylediler, ama bugün eve gitmeye hazır olmalı."

"Bu iyi. Evde yanında biri olacak mı? Yaşlı hastalar bazen akşamları biraz kafaları karışabilir. Bu, gün batımı sendromu denen garip bir fenomendir. Bilgin olsun ve hazırlıklı ol."

Konuşurken gözlerini benden ayırmadı.

Çoğu insan öyle yapıyordu. Belki gergin oldukları için, belki de benim bakışlarımın çok direkt olduğunu düşündükleri için. Simone ise konuşurken ya da dinlerken gözlerini sürekli bana dikiyordu.

Bu sinir bozucuydu. Ve belki biraz da bağımlılık yapıcıydı.

Bu yüzden ilk olarak gözlerimi kaçırdım. Ne?

"Brendan?"

Yumuşak bir dokunuş elimi buldu ve başımı, parmaklarının benimkini hafifçe sıktığı yere doğru eğdim.

"Nasıl*sn*?" diye sordu.

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Birbirine dolanmış parmaklarımıza bakmaktan kendimi alamıyordum.

Elini çekti. Ben onu geri çekmek istedim.

"Ben iyiyim," dedim biraz fazla sertçe.

O çekindiğinde, düşünmeden elini tekrar tuttum. Bu sefer, geri çekilen oydu.

Ama kendimi durduramadım. Tıpkı bakmaktan kendimi alıkoyamadığım gibi. Bu, iki yabancı arasındaki garip bir sessizlikten daha fazlasıydı. O mavi gözler birkaç kez kırıştı, sonra dudaklarıma kaydı ve tekrar gözlerime döndü.

Oh.

Oh.

Simone Bishop benden etkilenmişti.

Açıkça rahatsız olduğu belliydi, ama elini geri çekmek için hiçbir şey yapmadı.

Başparmağımla onun parmak eklemlerini okşadım, narin kemiklerini izledim.

Onu bırakmak istemiyordum.

Hiç bırakmak isteyeceğimden emin değildim.

"Bu hafta neredeydin?" diye sordum. "Barda bana her gün geldiğini söylemiştin, ama seni görmedim."

Simone iç geçirdi ve sonunda elini geri çektiğinde, ben de kaşlarımı çatma isteğiyle mücadele ettim. "Kız kardeşim iş ararken yeğenime bakmam gerekti."

Kaşlarımı çattım. "Kaç yaşımda?"

"Dört. Kesinlikle yalnız bırakılmayacak yaşta değil."

"Şu anda kim onunla birlikte?"

"Annesi. Selen da bugün olması gerekenden geç geldi. Bu yüzden geç kaldım."

"Yine de gönüllü olarak geldin mi?" Bu hiç mantıklı değildi. Açıkça dinlenmeye ihtiyacı vardı. Bir günlüğüne onsuz da idare edebildiler.

Sanki başka bir seçenek düşünmemiş gibi gözlerini kırptı. "Vardiyalarım benim için önemli. Gelebiliyorsam gelirim."

"Anlıyorum."

Ve anladım. Bir nevi.

Hayatım boyunca, babam "zaman paradır" şeklindeki tartışılmaz gerçeği kafama kazımişti. Sadece iyilikseverliğinden dolayı gönüllü olarak bir şey yapma düşüncesi ona asla gelmezdi.

Bir zamanlar, Blackguard dışında ilgi alanlarım da vardı. Bana hiçbir faydası olmayanlar bile. Belki de ben de öyle bir insan olabilirdim, ama bu ailede geçirdiğim on yıllar beni kayıp bir vaka haline getirmişti.

Ama şimdi, bu kızı göğsüme yatırıp saçlarını okşamak ve kollarımda uykuya dalana kadar "dinlen bebeğim" diye fısıldamak için kendimi zor tutuyordum.

Sanki kendi iradesiyle hareket ediyormuş gibi, diğer elim onun yanağına dokunmak için kalktı. Simone'un ağzı açık kaldı, ama ben onun yanağını avuçlayıp başparmağımı onun ipeksi teninde, sonra da üst dudağında gezdirirken o kıpırdamadı.

"Melek," diye mırıldandım.

Simone yutkundü, ama kıpırdamadı. Sanki benim kadar o da olduğu yerde donakalmıştı.

Kendimi iki kişi gibi hissettim: Bir Brendan Black bu kapıda durmuş, bir kızın yüzünü hayranlıkla okşuyordu. Diğer Brendan Black ise şoktan bayılmak üzereydi.

Bana ne oluyordu böyle?

"Brendan! Nereye gittin lan?"

Simone ve ben suçlu gençler gibi birbirimizden ayrıldık ve ikimiz de kısa uykusundan yeni uyanmış olan babama döndük.

"Daha iyi misin?" diye sordum geri girerken.

"Testler için hemşireyi çağırdın mı?" Sesi, sanki uykusunda bağırması gibi kısık çıkıyordu. "Sana buradan gitmek istediğimi söyledim."

"Baba, sakın ol. Hazır olduğunda seni serbest bırakacaklar." Onun istediği şeyi yapmadığım gerçeğini görmezden geldim.

"Bu insanların nesi var lan? Lanet olası kağıtları imzalayamıyorlar mı? Neden bu kadar uzun sürüyor? Bana ne veriyorlar?"

"Aslında bu oldukça yaygın bir durum, Bay Black."

Babam ve ben Simone'a döndük. Beni takip ederek içeri girmişti, pembe önlüğü renksiz odada adeta bir gül gibiydi.

"Bu arada, beklerken dinlenmeniz iyi olur. Vücudunuz bu kadar kapsamlı bir ameliyattan sonra iyileşiyor," dedi ve hastane yatağının diğer tarafına geldi.

"Sen de kimsin lan?" diye sordu babam. "Brendan, bu kim lan?"

"Onunla böyle konuşma," diye hemen karşılık verdim. Aynen öyle, Kara Prens geri dönmüştü.

"Ben Simone, Bay Black." Simone, tepsisine dağılmış rastgele çöp parçalarını toplamaya başladı. "Hastanede gönüllü olarak çalışıyorum. Hastaların iyileşme sürecinde rahat etmelerine yardımcı oluyorum."

"Ayrıca ameliyatından sonra dört saat boyunca yanında oturdu," diye ekledim.

"Yani sen doktor değilsin? Hemşire bile değil misin?" Bana baktı. "Neden on dört yaşında görünen bir twinkie'nin niteliksiz tıbbi tavsiyeler verdiğini bana açıklayacak mısın?"

"Ses tonuna dikkat et," diye homurdandım. "Yoksa ben senin için dikkat ederim."

"Ne istersem onu söylerim. Kalp ameliyatı olan benim, lanet olsun, o değil."

Ona bakmak için eğildiğimde, soğuk bir çelik kabuk tüm vücudumu sardı. Genellikle, iş rakibimizle karşılaştığımda taktığım maskeydi bu, ailemizin acımasızlığını sınamak isteyen türden bir rakip. Asla babam değildi.

Yine de, neredeyse hiç tanımadığım bir gönüllü hemşire için bu kalkanı indirmekte hiçbir sorunum yoktu.

İlk kez, bu adamın bana yapabileceklerinden tamamen korkmadığımı hissettim.

"Dene bakalım, ihtiyar," dedim ona. "Sana meydan okuyorum."

Babam beni tanımamış gibi bana baktı, ama bir an sonra, ağzının bir köşesinin gurur gibi bir şeyle yukarı kalktığını gördüm.

Ya da belki de sadece kibirli bir farkındalık. Onunla ilgili hiçbir zaman emin olamazsın.

Simone, nazikçe boğazını temizleyerek bizim arasındaki gerginliği bozdu. "Şey, Brendan, sorun yok. Bay Black, özür dilerim. İhtiyacınız olursa yardım etmek için buradayım."

Ama ona bakmıyordu. Bana korkuya benzer bir ifadeyle bakıyordu.

Düzeldikçe kendimden nefret ettim. Bu pisliğin beni dönüştürdüğü canavardan, hastane yatağındaki hasta babasını tehdit eden türden bir insandan nefret ettim.

Simone'nin benim bu tarafımı görmüş olmasına *nefret ettim*, onu korumak için ortaya çıkmış olsa da.

"Taburcu belgelerimi imzalayan bir doktor değilsen, senden hiçbir şey istemiyorum, twinkie." Babam kapıya doğru döndü. "Hemşire! Onu buradan çıkarın! Doktorumu istiyorum! Lanet olası bir yardım istiyorum!"

Kalp monitörü ve diğer birkaç makine birdenbire hareketlendi ve saniyeler içinde oda insanlarla doldu.

"Simone, tatlım, biraz yer açmamız lazım." Joan, babamın hayati fonksiyonlarını kontrol etmek için yanına gitti.

Simone'ye endişelenmemesini söylemek için döndüm. Onun suçu olmadığını söylemek için. Ama o benim gözlerime bakmadı.

Monitörler babamın nefes alıp verişiyile birlikte sabit bir bip sesine döndüğünde, Simone gitmişti.

Ve benim de ona gerçekten ihtiyaım olan Şeyi isteme Şansım, bir kez daha, kaçmıştı.

Karım olmasını.

Simone

Twinkie.

Bana böyle derdi.

Bu, bedenimden mi yoksa insanların beni gerçek yaşımdan daha genç gördüklerinden mi kaynaklanıyordu bilmiyorum ama kesinlikle iyi niyetli bir lakap değildi.

Ama beni bu kadar rahatsız eden, Niall Black'in görünüşüme (ya da belki karakterime? Hala emin değildim) yönelik sert eleştirisi değildi. Hastanede gönüllü olarak çalıştığım süre boyunca, her yaştan hastaların bana karşı gösterdiği her türlü tepkiyi görmüştüm.

Beni rahatsız eden, oğlunun tepkisiydi. O akşam eve dönerken otobüste bu düşünceyi kafamdan atamadım.

Bar'da konuştuğum, hatta kucaklaştığım ve yoğun bakımda bir şeyin eşiğine geldiğim (şu anda o anı düşünmek bile istemiyorum) sessiz, düşünceli adamdan acımasız bir savaşçıya dönüşmesi, tek kelimeyle korkutucuydu.

Bir şövalyenin vizörünü indirmesinden daha hızlı bir şekilde maskesini takmıştı. Bir an önce yüzü nezaket ve duygu doluydu. Bir sonraki an ise demir bir kılıftan farksızdı.

Ve bu alternatif kişiliğin yüzeyin hemen altında gizlenmiş olması, düpedüz ürkütücüydü.

Saat altıdan birkaç dakika önce daireye döndüğümde "Sel?" diye seslendim.

Cevap yoktu. Evde kimse yoktu, dahası kız kardeşim ve Kylie'nin eşyaları da yoktu. Benim

banyo malzemelerim ve kilerden birkaç atıştırma da yoktu.

Bu sürpriz değildi. Selena her zaman rüzgar gibi gelip giderdi. Bugün saat birden biraz sonra döndüğünde, "istenmediğini" bildiği için mümkün olduğunca çabuk ayrılmayı planladığını söylemişti.

Yine, bu da sürpriz değildi. Özellikle de onun borcunun yarısını ödemek için birikim hesabımı boşalttıktan sonra. Tahminimce Kylie'yi Providence'a geri götürmüştü, ama kim bilebilirdi ki?

Er ya da geç geri dönecekti. Sonuçta ona anahtar vermiştim. Ve hala ödenmesi gereken borcun geri kalanı vardı.

Telefonuma birkaç kez baktığımda, hala aramadığını gördüm. Ya da bütün sabah beni Kylie ile baş başa bıraktığı için özür dilememişti. Nereye gittiğini de söylememişti. Göğsümde ağır bir hisle, kız kardeşimin ardında bıraktığı karmaşayı temizlemeye başladım. Enerjimi mutfağı temizlemeye, kanepayı düzene sokmaya, çarşaf larımı değiştirmeye ve çamaşırhaneye fazladan bir yük götürmeye hazırlamaya odakladım.

En azından o gece barda çalışmıyordum. Bu da pasta yapma zamanı demektir. Yine de işti, ama en iyi türden bir iş.

Gerçekten istediğim türden.

Mutfağın ortasındaki çalışma masasının altında sakladığım 25 galonluk un bidonunu çıkarırken, dairemdeki zil çaldı. Kaş larımı çattım. Selena muhtemelen anahtarını kaybetmişti.

"Alo?" diye cevap verdim.

"Simone Bishop?" Ses bir kadına aitti. İngiliz aksanı olduğu için kesinlikle kız kardeşimin sesi değildi.

Konuşma düğmesine bastım. "Evet."

"Size bir teslimatım var, hanımefendi. Yukarı getirebilir miyim, lütfen?"

Kaş larımı çattım. Hiçbir şey beklemiyordum. "Nedir?"

"Bir hediye, hanımefendi." Kesinlikle

İngiliz aksanı. Bir hediye. Kimden?

Nedense, Brendan'ın keskin hatlı yüzü zihnimde canlandı. O koyu yeşil gözler. Soğukluğun ardında gizlenen ruh. Bir şeye, belki de şefkate duyduğu özlem, ama bunu *pek* dışa vurmamıştı.

Hayır, ondan olamazdı.

Teslimatı içeri aldım. Birkaç dakika sonra kapı çalındı.

Kapıyı açtığımda, altmışlı yaşlarının ortalarında gibi görünen gülümseyen bir kadınla karşılaştım.

"Bayan Bishop?"

"Benim." Etrafına baktım. "Teslimat nerede?"

Kadının gülümsemesi genişledi. "Ginnifer Holland, hizmetinizdeyim, ama bana Ginny diyebilirsiniz, canım. Küçük kız evde mi?"

"Ne? Ne küçük kızı?"

Ginny omzumun üzerinden daireye baktı, sonra biraz şaşkın bir ifadeyle bana döndü. "Dört yaşında bir yeğeniniz olduğu ve ona bakmak için yardıma ihtiyacınız olduğu söylendi."

Ağzım açık kaldı. "Ben... şu anda burada değil, ama... pardon, bunu size kim söyledi?"

Ginny, şaşkın tepkime şaşırmış görünmüyordu. "Oh, canım. Benden bahsetmedi, değil mi?"

"Kim neyi söylemedi?"

"Tanrı bizim Brendan'ı seviyor, o şeker gibi tatlıdır, ama iletişim kurmayı hiç öğrenemedi." Omzuma nazıkçe vurdu. "Ben hediyeğim, canım. Brendan Black'ten. Bana hemen buraya gelmemi söyledi, küçük bir kıza bakmak için yardıma ihtiyacın olabileceğini söyledi." Omuz çantasından bir kağıt çıkardı ve bana uzattı. "Bu benim özgeçmişim, Black ailesinde dadı olarak çalıştığım yılları da içeriyor. Üç erkek çocuğu ve kızı da kendim büyüttüm, söylemeliyim. O zamandan beri, onların tanıdığı başka aileler için çalıştım, ama beş yıl önce Barney'imle emekli oldum. O vefat etti, Tanrı onu sevdi, ve ara sıra çalışmaya ihtiyaç duyuyorum. Meşgul olmak iyi, bence. *Bir amacın* olması lazım."

O konuşurken özgeçmişine baktım. Özgeçmişinde çalıştığı yerler listelenmişti.

Boston'daki en ünlü ailelerin iletişim numaralarıyla birlikte tarihçesi. Ne kadar uzun bakarsam, o kadar bunun bir şaka olduğunu düşündüm.

"Brendan Black bana *dadısını* mı gönderdi? Mary Poppins gibi mi?" Neredeyse ona Doğu Rüzgarı ile de uçup geldiğini soracaktım.

Nazik kaşları çatıldı. "Üzgünüm canım, ihtiyacın yok mu?"

Arkamdaki boş daireye baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Şey, bu... karmaşık bir durum. Ama sanmıyorum ki..."

"Hizmetlerimi kabul etmen gerektiğini mi? Anlaşılabilir bir durum, elbette. Daha yeni tanıştık."

Ginny artık bana bakmıyordu bile, omzumun üzerinden dairenin büyüklüğünü -ya da küçüklüğünü- inceliyordu. Bu arada ben, Bayan Doubtfire ile nasıl başa çıkacağımı düşünüyordum.

Brendan'ı arayıp neler olduğunu soramazdım. Onun numarası bile yoktu.

Yine de, Selena tekrar ortaya çıkarsa, hayır, çıktığında, onunla ilgilenmek için kendi hayatımı bir kenara bırakacak durumda değildim.

Brendan'ın bunu önceden tahmin etmiş olması. Bu kadar rahat bir şekilde yardım göndermek için zaman ayırmış olması...

Hayatımda hiç kimse benim için bu kadar düşünceli bir şey yapmamıştı.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Çenemin titremesini engelleyemedim.

Ginny hemen çantasını düşürdü ve beni kollarına aldı.

Göründüğü kadar anaçtı ve Werther'in karamel ve sıcak çay gibi kokuyordu. Tam da bir anne veya büyükannenin kokması gerektiği gibi. Benimki de bu kadar yaşasaydı böyle kokardı.

Bu düşünce beni daha da ağlatmak istedi.

"Hadi, hadi." Ginny saçımı okşadı. "Ağla. Herkes senin ne kadar bunaldığını görebiliyor, değil mi? Acele etme."

Burnumu çektim ama ona karşı çıkmadım. Garip bir şekilde, bu şekilde görülmek hoştu.

Birkaç dakika sonra, hala gözlerimi silerek uzaklaştım. "Teşekkür ederim. Ne oldu bana bilmiyorum."

"Hepimizin böyle anları olur."

Son birkaç gözyaşı ile güldüm. "Öyle yapıyoruz. Ben, şey... İşe dönmem gerek." Mutfığa doğru özgeçmişimi salladım, orada ek işimin malzemeleri beni bekliyordu. "Kız kardeşim ve kızı burada olmadığı için şu anda yardımına ihtiyacım yok. Ama belki geri döndüklerinde..."

"Numaram orada yazıyor, canım." Ginny çantasını alırken tekrar gülümsedi. "Kendine iyi bak, canım."

"Teşekkür ederim."

Kapıyı kapattım ve özgeçmiş, hafta boyunca henüz bakmadığım posta yığınının üzerine koydum.

Nazik, tuhaf bir bayanın omzunda ağlayarak dağılmıştım.

Brendan Black'in bana gönderdiği bir dadı, hem de hastanede yüzümü okşayarak sanki çok değerli bir şeymişim gibi davranan Brendan Black'in.

Bu gün neydi böyle?

Şaşkın bir halde ekmek yapmaya geri döndüm. Sabahın erken saatlerinde, Kylie kahvaltıda bana gevezelik ederken, bu haftanın siparişleri için hamuru hazırlamıştım. Artık hamuru bölüp dinlendirip ikinci mayalanma için şekillendirme zamanı gelmişti.

Önlüğümü belime bağladım, en sevdiğim albümü (Joni Mitchell'in *Blue albümü*) çaldım, sonra mayalandırıcıdan ilk büyük hamur kutusunu çıkardım ve yıpranmış çalışma masasının üzerine koydum. Ellerimi hamurun içine soktum ve ahşap yüzeye yaydım. Hamur bugün güzel bir örgü dokusuna sahipti. Güzel. Glüten işini yapmıştı.

Hamuru un serpmek için on esnek top haline bölerek, Bay Black uyanmadan önceki anlara, Brendan'ın sıcak ve dostça davrandığı, gözlerinin yumuşak ve nazik olduğu anlara geri dönüp durdum. Yine dudaklarıma bakmıştı, bundan emindim.

Onun dudaklarına da bakmıştım. Kendime yalan söylemeyecektim. Güzel dudaklardı. Dolgun ama sıkı görünüyorlardı ve ona her güzel bir şey söylediğinde ağzının sol köşesi özellikle büyüleyici bir şekilde kıvrılıyordu.

Orada *bir şey* hissetmediğimi söyleyerek kendime yalan söylemeyecektim. Her etkileşimimizde bir tür elektriklenme oluyordu. Ve dokunduğumuzda... sarıldığımızda... başparmağıyla dudaklarımin çizgisini izlediğinde...

Belki de sadece yalnızdım. Uzun zamandır kimseyle yakınlaşmamıştım. Tanrım, yeğenimden başka birini öpmemin üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Ama yalnızlık tek başına bu elektriklenmeyi açıklayamazdı. Bu kesinlikle yeni bir şeydi.

İkinci hamur kutusunu böldüm ve her bir hamuru ilk on hamurun yanındaki tezgahın üzerine koyarak dinlenmeye bıraktım. Brendan'ın fırtınalı gözlerinde sıcaklık, endişe ve belki de arzu vardı. Ta ki babası bağırmaya başlayana kadar, o zaman her şey buz gibi soğudu.

O karmaşık bir adamdı. Böyle bir ailesi varken, nasıl karmaşık olmasın ki? Böyle bir adamın içinde yaşadığı şeytanları ancak hayal edebiliyordum. Ve bu kadar sert bir babayla...

Onuncu somunu katlarken bunu düşünmekten titredim, sonra hepsini un çuvalı bezleriyle örttüm ve işime devam etmek için üçüncü kaseyi çıkardım.

Babamın da kendi sorunları vardı, elbette. Soğuk, ilgisizdi, artık nadiren gerçek anlamda yanımızda oluyordu. Ama hiç açıkça kötü davranmamıştı. Belki bunu umursamamasına bağlayabilirim, ama dürüst olmak gerekirse, bu aslında annemin ölümünün bir sonucuydu.

Annem onun hayatının her şeyiydi. Hepimiz için temel taşı.

Ve o öldüğünde, geriye kalan tek şey, idare edemediği ya da idare etmek istemediği bir çiftlikte iki kızı ile başıboş dolaşan bir adamın kabuğu oldu.

İhmali anlıyordum. Bunun neden olduğu eşsiz acıyı ve ıstırabı biliyordum. Ama tüm kusurları ve zayıflıklarına rağmen, babam bana bugün Bay Black'in oğluna söylediği gibi hiç konuşmamıştı. Bu yüzden, Brendan'ın ona yaptığı gibi kimseye tepki vermek zorunda kalmamıştım.

Peki, gerçek Brendan hangisiydi? Barda hikayelerini paylaşan daha yumuşak, daha nazik adam mı? Bana bu kadar zarif ve nazik davranan adam mı?

Yoksa bir anda ortaya çıkan, sivri dilli, kontrolcü kişi mi?

Muhtemelen bunu asla bilemeyecektim.

Ama bunun bir önemi yoktu. Niall Black bugün taburcu edildi, bu yüzden dadı olsun ya da olmasın, Brendan'ı bir daha göreceğimi sanmıyordum.

Son on somunu çabucak hazırladım ve onlar dinlenirken, önceki gece mayalanmaya bıraktığım somunları pişirmek için fırını önceden ısıttım, mayalanma kabından çıkardım ve haftalık mayalanma sepetlerinde somunları şekillendirmeye başladım.

Bu iş meditatif ve yatıştırıcıydı, ama beni unla kapladı. Çok geçmeden, Blacks ailesi ve kendi ailemin işlevsizliği hakkındaki tüm düşüncelerim zihnimden silindi. "River" şarkısını mırıldanarak, çiftliğin uzak otlaklarının arkasındaki dereyi hayal ettim ve etrafımın tuğla binalar ve korna sesleriyle çevrili olmadığını, beni uykuya daldırmak için tek sesin meşe ve akçaağaçların arasından esen rüzgârın sesi ve akşamüstü yuvalarına dönen kuşların sesleri olduğu kırsal bir bölgede olduğumu hayal ettim.

Son boules'u şekillendirmeyi yeni bitirmiştım ki, kapımın keskin bir şekilde çalınması beni mutluluğumdan kopardı. Joni'nin sesi ve pişmekte olan ekmeğin kokusu hâlâ kafamda dolaşırken gözlerimi kırdım.

"Sel?" diye seslendim, gerçekten duyduğumdan emin olamadan.

Bir dizi vuruşla cevap geldi, üç tane arka arkaya.

Kaşlarımı çattım, ellerimi silmek için kullandığım havluyu omzuma attım ve kapıyı açmaya gittim.

"Merhaba," dedim kapıyı açarken. "Anahtarını mı unuttun..." "Hayır."

O derin, gür sesin duyulmasıyla irkildim. Kapımı dolduran uzun boylu, heybetli adamı görünce.

"Ben... Bay Black... *Brendan*?"

Adının kullanılmasıyla o koyu renkli gözler büyüdü ve orada durup birbirimizin donmuş hallerine bakakaldık.

Sonra, cevap vermek ya da herhangi bir şey söylemek yerine, eşiğimi geçti, kolunu belime doladı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

SADECE BİR ÖPÜCÜKTÜ

Brendan

Ev

Tek düşünebildiğim buydu.

Ayakkabılarımda kurşun varmış gibi, onun harap binasının altı katını zorlukla çıktım. Buraya onunla konuşmak, çıkmak ya da başka bir şey yapmak için gelmediğimi, ikimize de fayda sağlayacak ama nedense midemi bulandıran bir anlaşma teklif etmek için geldiğimi düşünerek korkuyordum.

Sonra Simone kapıyı açtı, sarı saçları güzel yüzünün etrafında dağınık bir taç gibi duruyordu, sevimli kalkık burnunda un lekesi vardı, mavi gözleri gökyüzü kadar genişken pembe dudakları aşağı doğru sarkmıştı. Arka planda bir folk şarkıcısının sesi tiz tiz çıkarken, daireden taze pişmiş ekmek kokusu yayılıyordu ve beni çocukluğumun kısa ama gerçekten mutlu olduğum anlarına geri götürüyordu.

Berkshires'da taze kesilmiş odun kokusu.

Newport'ta sahil çimlerinin arasından parıldayan bir güneş ışığı.

Annemin beni ziyarete geldiğimde karşılarırkenki sesi.

Kızarttığı ekmeğin üzerindeki tarçınlı şekerin tatlı kokusu.

Simone'yi öpmek aklımın ucunda bile değildi, ama o anda yapabileceğim tek şey buydu. Dudaklarımız birleştiği anda, bu kelime vücudumun her hücresinde bir gong gibi yankılandı.

Ev. Ev.

Ev.

Onu öpmeyi bırakamıyordum, ama içimi bir ok gibi şüphe kapladı. Bir mucize eseri, şokunu atlatmış gibi görünüyordu

beni öpmeye başlayacak kadar kendine gelmiş gibi görünse bile.

Onu bıraktım ve sanki şok dalgaları bizi birbirimizden ayırmış gibi geri çekildim. Simone önümde durdu, parmaklarını şişmiş ağzına bastırarak nefes alıp beni izledi.

Ben de zor nefes alıyordum. Boston maratonunu ilk kez koştuğum zamankinden bile daha zor. Elimin tersiyle ağzımı sildim ve birkaç kez boğazımı temizledim, sonra dik durmayı başardım.

"Tanrım," diye mırıldandım. "Ben çok... Kahretsin, özür dilerim." Yine özür diliyordum.

"Ben... özür mü diliyorsun?" Gözleri geniş, yuvarlak aylar gibiydi, pişmanlık yerine garip bir şekilde arzuya benzeyen bir şeyle doluydu. "Ama sen... sen buradasın. Benim evimde."

Simone, hala kendi dairesinde olduğundan emin olmak istercesine etrafına bakındı.

Yutkundum. Sertçe. Soluk kot pantolon, yıpranmış beyaz tişört ve un lekeli siyah önlüğüyle her zamankinden daha dağınıktı. Sarı saçları hala at kuyruğundaydı, ama öpüşmemizle gevşemişti ve yanakları da pembeye boyanmıştı.

O lanet olası bir şaheserdi.

Ve onu tekrar öpmekten kendimi alamadım.

Ağzı bağımlılık yapıcıydı. Dolgun ve bereketli, geri kalanı melek gibi günahkârdı. İki saniye içinde, o bal gibi tada bağımlı olmuştum, onu daha derin öpmek için eğildim, ağzını açtığı anda inledim.

Ellerim, insanlığın bildiği en mükemmel kalçaları avuçlamak için kayarken, o zıpladı ve onu yakaladığımda, bacaklarını belime dolayarak beni sıkıca sıktı, sanki kendi tepkisine kendisi de şaşırmış gibi.

Melek gibi görünüyordu, ama şeytan gibi öpüşüyordu.

Sadece bir kez daha tatmak için cehenneme bile seve seve giderdim.

"*Tanrım!*" diye homurdandım ve ağzımı ondan ayırdım.

Onun inlemesi beni neredeyse o cehenneme geri çekecekti. "B-Brendan?"

"Oh, lanet olsun." Onu yere bıraktım ve geri çekildim, bacaklarının bir yavru geyik gibi titrediğini fark etmemeye çalışarak. "Lanet olsun, böyle olmamalıydı."

Sanki kendini dengelemek için bir şey arıyormuş gibi arkasına uzandı. "Öyle mi değildi?"

"Hayır. Öyle değildi."

Kravatımı düzeltirken, saçımı düzeltirken ve gömleğimi düzeltirken başımı kaldıramadım. Çünkü o zaman onu ne kadar ahlaksız bir durumda bıraktığımı görecektim ve bununla yüzleşirsem üçüncü kez de aynısını yapmayacağımı bilmiyordum. Pantolonum zaten uygunsuz bir şekilde daralmıştı.

On derin nefes ve mayolu büyükannemin hatırası, kendimi yeterince sakinleştirip tekrar yukarı bakabilmemi sağladı.

Şaşırtıcı bir şekilde, o parlak mavi gözlerde gizlenmiş bir mizah buldum.

"Ne?" diye sordum.

Utangaç bir gülümseme belirdi ve bu beni ikiye bölmek üzereydi. "Aksanın. Hastanede tanıştığımızda fark ettim. Duygusal olduğunda ortaya çıkıyor, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. Duygusal mı? Ben *duygusal* biri değildim. Regl olan bir genç kız değildim.

Cevabım onu daha da eğlendirdi. "Yani, şey... bana bir dadı buldun," dedi Simone.

Başımı salladım. "Evet. İhtiyacın var gibi görünüyordu."

Özel dedektifimizden Simone'un adresini aldıktan sonra Ginny'yi aradım ve hemen onu oraya gönderdim.

O dolgun dudaklar birkaç kez açılıp kapandı, beni kışkırtıyordu. Parmağımı içine sokmamak ve ona diz çöküp gerçek işi yapmadan önce uslu bir kız gibi emmesini söylememek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Siktir.

"Evet," dedi sonunda. "Yani, bir nevi yaptım. Bilmiyorum, belki yaparım." Sanki beni çözmeye çalıştığı bir bulmaca gibi başını eğdi. "Ama bu tam olarak bir fincan şeker değil, değil mi?"

Omuz silktim. Ginny'nin maaşı benim için gerçekten bir fincan şekerden daha önemli olmadığını, kendini beğenmiş bir pislik gibi görünmeden ona nasıl söyleyebilirdim?

Cevap: Söyleyemezdim.

Arkasında bir zil çaldı ve o sesin geldiği yöne döndü. "Fırın kullanıyorsun," dedim. "Ekmek mi?"

Simone utangaç bir gülümsemeyle geri döndü. "Evet."

Boğazım yine düğümlendi. Yutkunmak zordu. "Kokusu... güzel. Ev gibi."

Kahretsin, benim neyim vardı *böyle*?

Ama o alay etmedi. "Ben de hep öyle düşünmüşümdür."

Kalbim birkaç kez atlamış gibi hissettim, sonra göğsüme yumruk attım ve kaşlarımı çattım. "İçeri girebilir miyim?"

Cevap beklemeden içeri daldım. Kaba davrandığımı biliyordum ama daha fazla bekleyemezdim. Bu kadına soracağım şey hiç de kibar değildi. En başından neyle karşı karşıya olduğunu bilmesi daha iyiydi.

Simone kapıyı arkamdan kapattı. "Tamam. Sadece ekmeği çıkarmam lazım."

Daireye göz gezdirdim. Daire, dörtte üçü mutfak olan tek bir büyük odadan ibaretti. Açık tuğla duvarlar, dış cephe kadar yıpranmıştı ve kurşunlu pencereler en az on yıldır temizlenmemiş gibi görünüyordu. Tavanda su hasarı ve çatlak sıva izleri vardı ve eski ahşap zeminler adımlarımla gıcırdıyordu, ama geri kalan alan, ikinci el mobilyalar ve neşeli sarı boya ile dağınık olsa da temiz görünüyordu.

Mutfağın ortasındaki devasa ahşap masanın diğer tarafındaki tabureyi işaret etti. Masanın yüzeyi, yeni cilalanmış olmasına rağmen, zeminler kadar yıpranmıştı.

Otururken derin bir nefes aldım. Masaya uzanıp burnundaki unu silmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

"Peki, beni öpmek için ani bir ihtiyaç duymaman dışında," Simone endüstriyel boyutta bir fırına doğru ilerlerken alaycı bir şekilde sordu. "Seni ve eski dadını benim semtime getiren nedir?"

Fırını açtığında ve odayı tekrar ekmek kokusu doldurduğunda nefes almakta zorlandım. Ne koymuştu içine? Kendimi bir çocuk şarkısındaki çocuk gibi hissettim, ancak Pied Piper'ın sesi yerine çocukluk kokusu beni büyülemişti.

"Brendan?"

O altın kahverengi ekmeklerin bulunduğu tepsiyi önüme koyarken başımı salladım. "Kahretsin. Özür dilerim."

Yine özür diledim.

Gerçekten çöküyordum.

"Öpücük için," diye açıkladım, ama bunun için hiç pişman değildim. "Ya da ikisi için. Bunu yapmamalıydım."

"Neden yaptığını söylemek ister misin?" Simone ikinci tepsiyi tezgahın üzerine koydu ve somunları karşıdaki tezgahın üzerindeki soğutma rafına taşımaya başladı. "Yani, um, hoşuma gitmediğinden değil."

"Hoşuna mı gitti?"

O gülümseme yine ortaya çıktı. "Tabii ki. Her gün öyle öpülmüyorum."

Yüzümü ovuşturdum. Bana öyle her baktığında, tokat yemiş gibi hissediyordum. "Tamam. Peki. Bir daha olmayacak."

Olmazdı. Aksi takdirde bu iş yürümezdi.

O başını sallamadan önce yüzünde beliren pişmanlık ifadesine dikkat etmek için vaktim yoktu. "Tabii ki. Peki, beni nasıl buldun?"

Seni takip ettim, neredeyse söyleyecektim, sonra bu kızın yanında filtremi nereye gittiğini merak ettim.

Belki de bu kötü bir fikirdi. Hayır.

İçgüdülerimi takip etmeliydim.

"Ailem özel bir dedektif tutuyor," dedim. "Ona ve güvenlik şefime bir profil hazırlattım."

Simone gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Özel dedektif mi tutuyorsun? Ne için, tanıdığın herkesi gözetlemek için mi?"

"Biz genellikle... hedef oluruz." "Şiddet için mi?"

Omuz silktim. "Bunun için güvenliğimiz var. Ama aileniz dünyanın en büyük şirketlerinden birine sahipse, insanlar ilgilenir. İş yaptığımız kişiler hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmek mantıklı."

Bir altın rengi kaşını kaldırarak başka bir tepsi ekmek çıkardı. "Buraya bunun için mi geldin? İş için mi? Barmen, gönüllü hemşire veya fırıncı olarak hizmetlerimi mi istiyordun?"

Şimdi tam
zamanıydı. Ya da
değildi.

O küstah küçük sırtış, onu mutfak masasının üzerine yatırıp ikimizin birlikte sunabileceği diğer "hizmetleri" ona göstermek istememe neden olduğu için odaklanmak zordu.

Tanrım. *Kendine gel, Black.*

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordum. Çoğunlukla korkak olduğum ve buraya gelme amacımı tam olarak söyleyemediğim için.

"Bir süredir. Fazla bir şey değil, biliyorum, ama ihtiyacım olan alana sahipti. Eskiden catering işi yapılıyordu, bu yüzden bazı ekipmanlar zaten vardı." Fırını işaret etti. "Ev sahibi... esnek biri."

Slumlord'un başka bir kelimesi. JP onlarca yıldır yükselişteydi, ancak bazı bölgeler hala böyleydi; ev sahipleri, bir müteahhit onlara arazi hakları için fazla ödeme yapıp binayı yıkıp yerine bir gökdelen dikene kadar mülklerini korumak için hiçbir şey yapmıyorlardı. Blackguard'ın bu işe adanmış bir bölümü vardı ve çoğunlukla Owen tarafından yönetiliyordu. New England'ın gentrifikasyonunun yarısından biz sorumluyduk.

Şimdiye kadar bu konuda hiç vicdan azabı duymamıştım.

Ayrıca, Pl'nın onun hakkında hazırladığı raporda bunların hiçbirinin neden yer almadığını da merak ediyordum. Raporda adresi, hastanede ve barda çalıştığı işler yer alıyordu. Bekar, temiz kredi geçmişi, sabıka kaydı yok (kız kardeşi ise farklı bir hikaye), ayrıca bana anlattığı aile çiftliği hikayesinin doğruluğu da teyit edilmişti. Elbette, Gavin'e bunu yapmak için normalde bir hafta yerine sadece birkaç saat vermiştim, ama gizli bir fırın bulmak çok da zor bir iş gibi görünmüyordu.

"Ekmeğin için?"

Tepsileri tezgahın diğer tarafındaki devasa lavaboya taşıdı. "Yerel bir kafede geçici bir dükkan açıyorum. İşler iyi gittiğinde, bir kısmını biriktirmek için kenara ayırıyorum."

"Ne için?"

"Belki bir gün kendi fırınım için."

Ekmeğe baktım. "Yola çıkmışsın gibi görünüyor." "Öyleydi.

Şimdi... bilmiyorum."

İçgüdülerim ensemde karıncalanmaya başladı. Bu içgüdülerim her zaman vardı. Ne zaman saldırıp ne zaman

ne zaman geri çekileceğimi söyleyen içsel bilgi. Bir anlaşma ne zaman imzalanmaya hazır olduğunu, ya da masanın diğer tarafındaki kişinin ne zaman ikna edilmesi gerektiğini.

"Belki ben yardımcı olabilirim."

Hafifçe ama duyulabilir bir şekilde burnunu çektim. Çok sevimliydi. "Bir öpücükle mi?"

Tanrım, melek, beni baştan çıkarma.

"Öpüşmeyi de içerebilecek bir iş teklifi nasıl olur?"

Bana döndü. "Fakir olduğumu biliyorum, ama seks işine hazır değilim. En azından şimdilik."

"Ne?" diye irkildim. Tanrım, şaka yaptığımızı sanıyordum. "Hayır. Demek istediğim o değildi."

Kafasını eğdi. "Öyle mi?"

"*Ben... hayır.* Seni işe almak istiyorum. Ama seks için değil." İncelik falan siktir et. Lafı dolandırmayı bırak. Zamanım kalmamıştı. Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Seni nişanlım gibi davranman için işe almak istiyorum." Çeketimin iç cebinden hazırlattığım sözleşmeyi çıkardım. "İlk sözleşme, yıllık hissedarlar toplantısına kadar dört ayı kapsayacak ve beni bir yıl daha geçici CEO olarak tutarlarsa sözleşmeyi ay ay uzatma seçeneği olacak."

Sözleşmeyi masanın üzerinden ona doğru ittim. Sanki patlayacakmış gibi baktı.

"Bir milyon dolar," dedim. "Tek yapman gereken benim yüzüğümü takmak, elimi tutmak ve benim karım olacakmış gibi davranmak."

EN ZOR PAZARLIK

Brendan

"Bu bir şaka," dedi Simone, elini kağıtların üzerinde gezdirirken. "Bu bir şaka olmalı."

"Sana garanti ederim, değil." Cebimden çıkardığım, ortasından düzgünce katlanmış sözleşmeyi onun önünde açtım. "Fırını açmakta özgür olacaksın. İstersen çiftliğine geri dönebilirsin. Hepsi burada yazıyor."

Bu anlaşmayı başlattığıma göre, onu tamamlamaya kararlıydım.

"Sahte bir ilişkinin şartlarını sözleşmeye mi yazdın?" Sayfaları çevirmeye başladı. "Müşteri, nişanlısını ağzı kapalı olarak öpebilir"... Ne? Fiziksel yakınlık konusunda ayrıntıları mı yazmışsın?

"Keşke böyle bir şey iyi niyetle yapılabilseydi, ama kendimi korumak zorundayım. Aslında ikimizi de korumak zorundayım. Sınırları belirlemek benim için çok önemli."

"Sınırlar" kelimesinde gözleri benimkilerle buluştuğunda, birbirimize dokunmamış olsak da, tuhaf bir elektrik akımı beni yine sarsmıştı.

"Ben sadece..." Simone gözlerimi aradı, sonra sanki aniden alev alacakmış gibi sözleşmeye geri döndü. "Neden ben?"

Kaşlarımı çattım. "Soruyu anlamadım."

"Şey, *sen... sen* sensin." Başını yukarı aşağı salladı.

Aşağıya bakmaya tenezzül etmedim. Dolabımda, tam da bu tepkiyi uyandırmak için özel olarak tasarlanmış, bunun gibi bir sürü takım elbise vardı. "Evet. Ne olmuş yani?"

"Açıkçası, zenginsin. Ama aynı zamanda çekici, nazik ve yakışıklısın." Bakışları vücudumun aşağısına doğru kaydı ve kemerimin hemen üzerinde durdu.

"Beni yakışıklı buluyor musun, melek?"

Bu isim dilimden döküldü. Bu noktada, nasıl dökülmesin ki?

Gözlerini devirerek cevap verdi. "Buna cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Mesele şu ki, parmağını şıklatarak bir kız arkadaş bulabilirsin. Neden beni ya da başka birini işe alman gereksin ki?"

Bu sefer, bakışlarım onun ağzına takıldığında, bakmayı bırakmadım.

Aslında, titremesi ve alt dudağına dokunması hoşuma gitti.

Bir an için, onu kucağıma alıp bu masaya oturtmayı hayal ettim, sırf bacaklarını belime doladığını tekrar hissetmek için. Sırf ona, bu iş için neden en iyi aday olduğunu hatırlatmak için.

Ya da en

kötüsü.

Tanrım.

"Merak etme." Bakışlarımı ona çevirdim. "Bu seni şok edebilir, ama benim bir kız arkadaşına ihtiyacım yok; ben zaten işimle evliyim. Güzel görünen, yatırımcıları mutlu eden ve bu dünyaya girdiğimden beri hazırlandığım unvanı bana kazandıracak birine ihtiyacım var. Sen akıllısın, dürüstsün ve açıkça çok çalışıyorsun. Bir aday çalışan için bundan daha iyi nitelikler düşünemiyorum."

Bana uzun süre baktı. Ben de ona baktım. Bu bakışma oyununu çok iyi tanıyordum. Diğer birçok satın alma ve anlaşmada defalarca oynamıştım.

Bu bir testti ve ben ilk önce gözlerimi ayırmadım.

Her zamanki gibi kazandım.

Simone belinden önlüğü çözdü, sonra onu tencere ve tavaların istiflendiği yakındaki bir rafa asarak, beni rahatsız edici bir şekilde dikkatimi dağıtan poposunu gösterdi.

Geniş kot pantolonla bile güzel bir manzaraydı.

Belki de "kot pantolon giyilmez" kuralını işin gardırop gerekliliklerine eklemem gerekiyordu.

Arkasını döndüğünde, biraz utanmış görünüyordu. "Bunun nedeni... benimle... yatmak istemeni mi?"

"Kesinlikle hayır." Bu kısmi yalan zehir gibi tadı vardı.

Hayal gücüm müydü, yoksa o da biraz hayal kırıklığına uğramış mı görünüyordu? "O zaman neden ben, tam olarak? Ve iş ahlakım olduğu için falan deme. Bunu gerçekten bilemezsin. Beni neredeyse hiç tanımıyorsun."

"Yeterince tanıyorum." Ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. "Çok basit.

Çünkü sen iyisin."

"Çünkü *iyiyim*? Bu ne anlama geliyor ki?"

"Birincisi, o hastanede babam ve ailemin durumu hakkında herkesten daha fazla bilgiye sahiptin, bunu basına sızdırarak veya gizlilik anlaşması karşılığında benden para sızdırarak iyi bir kazanç elde edebilirdin, ama yapmadın. Başka bir deyişle, sen dürüst birisin Simone. Bu yüzden, bunu yapmaya karar verirsen, anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getireceğini biliyorum. Beni tuzağa düşürmeye çalışmayacaksın. Beni aldatmaya çalışmayacaksın. Ve ailemdeki yılanların seni bana ihanet etmeye zorlamasına izin vermeyeceksin. Sen çok iyi bir insansın ve açıkçası, hayatımda buna daha çok ihtiyacım var."

Sözlerim üzerine yüzü yumuşadı ve umarım tereddütleri de eriyip gider. Onu suçlamıyorum. Sonuçta çılgın bir teklifte bulunuyordum.

"Yanılıyor muyum?" diye ısrar ettim. "Hâlâ beni engellemek mi istiyorsun, yoksa *The Globe* veya *Herald*'dan ödemeni almak mı?"

Sanki onu aşağılamışım gibi bana baktı. "Tabii ki hayır. Asla böyle bir şey yapmam."

"O zaman davamı kapatıyorum." Omuz silktim. "Bir kişi veya şirketin iyi bir yatırım olup olmadığı konusunda altıncı hissim vardır. Sen çoğu kişiden daha iyisin. O yüzden, babamın yerine CEO olarak geçme hayalimi gerçekleştirmek için ihtiyacım olan itibarı kazanmama yardımcı olmak için kusursuz karakterini bana ödünç ver. Karşılığında, sana hayallerini gerçekleştirmek için gerekli imkânları sağlayayım. Bu şansı hak ediyorsun ve bu, onlara yatırım yapabileceğim bir yolsa, benim için bir onurdur."

Bu, istediğimi elde etmek için her zaman yaptığım konuşmanın bir versiyonuydu. Ama nedense, ona söylediğimde daha gerçekçi geliyordu.

"Ben dürüstüm." Düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Biliyorum." Umut beni koltuğumdan kaldırdı ve masanın üzerinden uzanarak elini tuttum.

"Ama işte bu yüzden senin istediğini yapamam, Brendan. Çok üzgünüm, ama sana yardım edemem. Keşke edebilseydim."

Elim masaya çarptı. "Neden yapamayayım ki?" "Anlamadım?"

Geri ekildi.

"Özür dilerim," dedim. Yine lanet olası bir özür. "Beni hazırlıksız yakaladın. Demek istediğim, en azından bunu konuşabilir miyiz?" Tanrım, bu kız beni yalvarmaya zorluyordu.

"Çünkü benden yalan söylememi istiyorsun. Eğer dediğın kadar dürüstsem, neden böyle bir oyunu oynayabileceğimi düşünüyorsun?" Bana arpık, çekici bir gülümseme attı ve göğsümün derinliklerinde bir şey sızladı.

Kahretsin. Haklıydı.

O anda onu bırakmam gerekirdi.

Ama o iyi olanıydı. Ben ise Kara Prens'tim. Ve böylece devam ettim.

"Ama bu zararsız," diye tartıştım. "Önemli olan kimseye yalan söylemeyeceksin."

"Brendan, ben kelimenin tam anlamıyla tüm dünyaya yalan söylemiş olacağım."

"Evet, ama ikimiz de durumun ne olduğunu biliyoruz. Burada gerçek bir sahtekarlık yok. Bu durumda kimse incinmeyecek." Döngüsel konuşuyordum. Sanki lanet olası Fred Astaire gibi, onun endişelerinin etrafında tap dansı yapıyordum.

"Anlıyorum, ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Gerçekten üzgünüm. Umarım uygun birini bulursun."

Sözleşmeyi geri itti. Uzun süre ona baktım.

Sonra, hayatım boyunca bana öğretilen soğukkanlı ve hesapçı becerilere aykırı bir şekilde, cebimden bir kalem çıkardım, sözleşmenin sonundaki orijinal rakamları çizip, çok daha büyük bir rakamla değıştirdikten sonra ona geri verdim.

"Lütfen revize ettiğim teklifi değıerlendirin."

Simone önümdeki rakama baktı, dolar işaretleri ve virgül işaretleri ona parıldıyordu. "Dalga geçiyorsun herhalde."

Kalemi kapağını kapatıp cebime geri koydum. "Bugün banka hesabına yüzde onunu yatırmaya hazırım, geri kalanını da işimiz bittiğinde yatıracağım."

Parmağı rakamların üzerinde dolaştı. "Brendan..."

"Bu, herhangi birinin hayatının geri kalanında yaşaması ve iyi yaşaması için yeterli bir miktar. Ve eğer yetmezse... ne kadar gerektiğini bana söyle."

Ama o cevap vermeden rakamlara bakmaya devam ederken vicdanım sordu: *Ya vermezse?*

O beni tekrar reddetmeden önce, başka bir taktik belirledim. O narin yüz hatlarında belirgin olan kararsızlıktan yararlanacak bir taktik.

"Dinle. Şimdi karar verme. Biraz düşün." Sözleşmenin kenarına cep telefonu numaramı yazdım ve ona geri verdim. "İyice oku. Her ayrıntıyı oku. Eğer ilgilenirsen, gelecek hafta sözleşmeyi imzalamak için ofisime gel. Ya da ihtiyacın varsa, biraz daha konuşabiliriz. İyi bir pazarlık yapmaktan çekinmem, bebeğim. Hatta, memnuniyetle kabul ederim."

Masayı dolaştım, sanki benim gerçek olduğumdan emin değilmiş gibi beni izlediğini fark ettim. Bu bakışı daha önce sayısız başka iş sahibinde görmüştüm. Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

Elini tutup sıkıtiğında, elimden yine geçen küçük elektrik şoklarını görmezden gelerek onu izledi. Bir kez daha, burnundaki unu öpme isteğiyle mücadele etmeden önce, son bir kez onun görüntüsünü içime çektim ve kapısına doğru yürüdüm. Geri döndüm ve çoğu insanın görmezden gelemeyeceği bir gülümsemeyle ona baktım. Bu gülümsemeyi, on yıllar boyunca en iyi müzakereci olan Niall Black'i izleyerek öğrenmişim.

"Bu ikimiz için de iyi olabilir," dedim ona.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gözleri sözleşmeye kaydı, sonra tekrar bana döndü.

Güzel. Rakamlar işini yapıyordu.

"Gerçekten öyle düşünüyorum. Ve gelecek haftaya kadar, sen de öyle düşüneceksin." Herkesin bir fiyatı vardı. Benim tek ihtiyacım olan, onun fiyatını bilmektir.

SÖZLEŞME

SÖZDE NİŞAN SÖZLEŞMESİ

1. **Taraflar.** Bu hizmet sözleşmesi ("Sözleşme") aşağıdaki taraflar arasında yapılmıştır:

Hizmet Sağlayıcı: Simone Bishop ("Nişanlı"), ve
Müşteri: Brendan Black ("Müşteri").

Nişanlı ve Müşteri, burada ayrı ayrı "Taraf" ve topluca "Taraflar" olarak anılacaktır.

BU NEDENLE, BURADA YER ALAN
karşılıklı taahhütler ve anlaşmalar
BRENDAN BLACK, SIMONE BISHOP'u
sözleşmenin şart ve koşulları uyarınca çalışması için işe alır:

2. **Süre.** Bu sözleşmenin süresi, imzalandığı tarihten itibaren başlar ve Hizmet sözleşmenin süresi, imzalandığı tarihten itibaren başlar ve nişanlı tarafından hizmetin tamamlanmasıyla sona erer.
 1. İmza tarihinden itibaren en az dört ay ve en fazla altı ay; VEYA
 2. Müşteri, Blackguard Holding, Inc. şirketinin İcra Kurulu Başkanıdır.

3. **Hizmet.** Nişanlısı, bundan sonra "Hizmet" olarak anılacak olan aşağıdakileri sağlamayı kabul eder:
 1. Müşteri ile NİŞANLI olduğunu tüm aile, kişisel arkadaşları, iş arkadaşları, tanıdıkları, basın mensupları ve Sözleşme Süresi boyunca karşılaşılabileceği diğer kişiler dahil olmak üzere.
 2. Sözleşme Süresi boyunca Müşterinin ikametgahında Müşteri ile birlikte yaşamak, ancak aşağıdaki hususlar geçerlidir:
 1. Nişanlı'nın yasal ikametgahıyla ilgili tüm kira, kamu hizmetleri ve diğer faturalar kararlaştırılan Ödeme Tutarına ek olarak ödenecektir.
 3. Müşterinin Süre boyunca gerekli gördüğü tüm sosyal, ailevi ve mesleki etkinliklere Müşteriye eşlik etmek. gerekli gördüğü tüm sosyal, ailevi ve mesleki etkinliklere eşlik etmek.
 4. Bölüm 8D'de belirtildiği şekilde halka açık yerlerde sevgi gösterisinde bulunmak.
4. **Ödeme ve Vergiler.** Müşteri, nişanlısına ~~1.000.000-~~ \$ 5.000.000,00 \$ tutarında sabit bir ücret ödeyeceğini kabul eder aylık sabit ücret olarak ödemeyi kabul eder. Ayrıca, altı ay sonunda veya sözleşmenin diğer koşullarından biri yerine getirildiğinde (hangisi önce gelirse) aynı tutarda ek bir bonus ödeyecektir. Ücretin yüzde onluk kısmı iade edilemez bir avans olarak Fiancée'nin bankasına yatırılacaktır. Sözleşmenin imzalanması üzerine hesap. Müşteri, hizmetin yerine getirilmesinden sonra son ödemeyi nişanlısının banka hesabına doğrudan havale yoluyla yapacak ve tüm gelir vergilerini de üstlenir.

5. **Mülkiyetin iadesi.** Ödemeye ek olarak Müşteri tarafından sağlanan tüm mülkiyet, nişanlıya ait kalacaktır. Buna giysiler, mücevherler, gayrimenkuller, arabalar, makyaj malzemeleri, aksesuarlar ve Sözleşme Süresi boyunca Nişanlısı için satın alınan diğer tüm eşyalar dahil olmak üzere, Müşteri tarafından sağlanan tüm mallar Nişanlısı tarafından saklanacaktır.
6. **Gizlilik.** Nişanlısı, Sözleşme ile ilgili tüm bilgiler, mali ve muhasebe kayıtları, Müşteriye ait mülk listeleri , ödenen tutarlar, bu nedenle müşteriler ve müşteri listeleri ve Müşterinin işi veya Sözleşme ile ilgili diğer tüm veriler ve Müşterinin işleri veya Sözleşme ile ilgili diğer tüm veriler ve bilgiler GİZLİ olduğunu kabul ve beyan eder. Bu nedenle, Nişanlısı, bu Sözleşmenin Süresi boyunca veya feshinden sonra süresi boyunca veya sona ermesinden sonra, nişanlısı veya başka herhangi bir kişinin yararına, Müşterinin önceden yazılı onayı olmadan, yaşamının geri kalanı boyunca, Gizlilik ilkesini ihlal etmesi durumunda 200.000.000,00 \$'a kadar kişisel sorumluluk kabul eder.
7. **Alkol ve Uyuşturucu Maddeler.** Nişanlı, Sözleşme Süresi boyunca herhangi bir zamanda alkol ve uyuşturucu maddelerin bulunabileceğini kabul eder, ancak Müşterinin açık rızası ve/veya talimatı olmadan bu tür maddeleri kullanmayacağını kabul eder. talimatı olmadan bu tür maddeleri kullanmayacağını kabul eder. Sözleşme süresi boyunca Müşterinin izni olmadan alkol veya yasadışı maddeler kullanılması, Müşteriyi, Nişanlısı herhangi bir maddenin etkisi altındayken herhangi bir madde etkisi altında olduğu durumlarda nişanlısı üzerindeki sorumluluğundan muaf tutulur.
8. **Ek Şartlar ve Koşullar**

1. Görüntü Gereklilikleri. Nişanlı, Sözleşme Süresi boyunca Müşteri tarafından belirlenen kusursuz bakım ve hijyen standartlarını korumayı kabul eder. Sözleşme Süresi boyunca, Müşterinin kişisel stilinin aşağıdaki unsurlarını yönetmek üzere ayrı bir Stilist işe alınacaktır:
 1. Cilt, saç (vücut tüylerinin alınması dahil) ve spreylere bronzlaşma dahil kişisel bakım;
 2. Kozmetik dermatoloji ve diş hekimliği, bunlarla sınırlı olmamak üzere Botox, dolgu maddesi, diş kaplamalar, lazer, kırmızı ışık tedavisi veya Müşteri, Stilist veya her ikisi tarafından gerekli görülen diğer her şey dahil olmak üzere gerekli görülen her şey dahil;
 3. Moda, nişanlısının Black ailesinin potansiyel bir üyesi olarak giyim ve görünüşü dahil olmak üzere moda;
 4. Egzersiz, kişisel antrenörle günlük iki saatlik seanslar dahil kişisel antrenörle günlük iki saatlik seanslar;
 5. Stilistin takdirine ve Müşterinin ihtiyaçlarına göre ortaya çıkabilecek diğer tüm unsurlar. Stilistin takdirine ve Müşterinin ihtiyaçlarına göre ortaya çıkabilecek diğer unsurlar.
2. Konaklama ve diğer konaklama yerleri. Müşterinin masrafları karşılanmak kaydıyla, Nişanlısı, Müşterinin takdirine bağlı olarak yalnızca Müşterinin kişisel konutlarında ikamet etmeyi kabul eder ve seyahat gerektiğinde, herhangi bir otelde veya diğer konaklama yerlerinde Müşteri ile aynı odada veya süitte ikamet eder.
3. Kurumsal ve Sosyal Etkinlik Gereklilikleri. Her iki taraf da planlanan Kurumsal Müşteri tarafından günün herhangi bir saatinde veya

gece, Müşterinin takdirine bağlı olarak belirlediği etkinlikler. Bu, Sözleşme Süresi boyunca kurumsal, kişisel ve aile etkinliklerini içerir.

4. Fiziksel Yakınlık Gereklilikleri. Doğal olarak bir veya daha fazla izleyici ("halka açık") önünde gerçekleştirilen ilişkinin gerçekçiliğini sağlamak için, aşağıdaki kurallara göre doğal olarak ortaya çıkan sevgi düzeyleri gerekecektir:
 1. temas İki taraf arasında hiçbir Anlaşma kapsamında. Meydana gelebilecek herhangi bir dokunma, Anlaşma'dan ayırdır.
 2. Taraflar başka kişilerle, kamusal veya özel olarak, öpüşme, elle uyarma, oral seks, anal seks veya nişanlısının vajinal penetrasyonu dahil olmak üzere, ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere.
 3. Taraflar arasında taraflar arasında meydana gelebilecek herhangi bir cinsel temas, bu Anlaşmanın kapsamı dışında ve

4.
yerlerde

her iki Tarafın açık
rızası ile
gerçekleşecektir.
Müşteri, halka açık

5.
yerlerde

nişanlısının
aşağıdaki vücut
bölgelerine
kendi takdirine
göre dokunabilir
: eller, sırt, omuzlar,
boyun, saç, kollar, bel.
Müşteri, kamuya açık

1.
2.
3.
4.
5.

nişanlısını öpebilir
nişanlısını
kapalı ağızla (dil
kullanmadan) öpebilir
bölgelerine

Dudaklar
Boyun
Omuzlar
Baş
El

6.
olarak

Müşterinin takdirine bağlı

1.

Müşteri, nişanlısı ile
birlikte halka açık
yerlerde
bir eşlik eden eşlik
eden eşlik eden eşlik
eden eşlik eden eşlik
eden eşlik eden eşlik
eden eşlik eden eşlik
eden eşlik eden eşlik
eden eş

Ağız açık
dil kullanılarak
10 saniyeye
kadar
saniyeye kadar dil
kullanarak açık ağızlı

2. Nişanlıyı okşama
3 saniyeye kadar
kalçaları okşamak.
3. Gelin adayının
hafif
uygulayarak
öpüşmek,
genellikle
"ısırmak"
olarak bilinen,
nişanlısının
kulaklarına,
boynuna veya
çenesine 10
saniyeye
kadar süren
hafif
Kalçaların
5 saniyeye kadar
saniye boyunca
kalçaları birbirine
sürtmek.
4. Müşterinin
Müşterinin
parmaklarının,
nişanlısının
pantolon veya
eteğinin bel
kısımının
bel bandının iki
inç altına
yerleştirilmesi
5. .

5. Nişanlısı herhangi bir fiziksel teması başlatabilir.
yukarıdaki şartlara benzer şekilde kendi takdirine bağlı olarak
ancak Müşteri tarafından kamuya açık bir şekilde
başlatılan yukarıdaki tüm temaslara açık davranmayı kabul
eder.
6. Süre boyunca kamuya açık olarak gerçekleştirilen diğer
tüm fiziksel yakınlık, yazılı onay ile her iki tarafça önceden
kararlaştırılmalıdır.

9. **Tüm Anlaşma.** Bu Anlaşma, Taraflar arasında konuyla ilgili tüm anlaşmayı oluşturur ve Tarafların önceki tüm eşzamanlı anlaşmalarını, beyanlarını ve mutabakatlarını geçersiz kılar. Bu anlaşmanın hiçbir eki, değişikliği veya düzeltilmesi taraflarca yazılı olarak imzalanmadıkça bağlayıcı değildir.

BUNUN TANIKLIGI OLARAK, Taraflar yukarıdaki şartları kabul eder ve bu Sözleşmenin yetkili yetkilileri tarafından kendi adlarına imzalanmasını sağlamışlardır.

Müşterinin İmzası

Adı Soyadı: BRENDAN BLACK

Tarih:

Nişanlıının İmzası

Adı Soyadı: SIMONE BISHOP

Tarih:

HAYAL Mİ GERÇEK Mİ?

Simone

"İyi misin Simone?"

Adımın sesini duymak beni gerçekliğe geri çekti, sanki oltaya takılmış bir balık gibi.

Bu hafta her gün böyle oluyordu. Geceleri de. Doğruyu söylemek gerekirse, bu hayal kurma durumu geçen Cuma saat 20:42'den beri devam ediyordu, Brendan Black beni hayatımı değiştirecek bir seçim yapmak zorunda bırakmıştı... ya da bırakmamıştı.

Northeastern Üniversitesi yakınındaki pop-up mağazamı işlettiğim Cavalier Coffee'nin sahibi Lincoln'e gülümsedim. O da bana flanel gömleği, sakalı ve örgü bere kadar rahat bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hiçbir zaman şehirde günlerini kapalı mekanlarda geçiren bir adam gibi giyinmezdi. Daha çok, Maine'deki memleketine dönüp odun kesmeden önce uzun yürüyüşlere çıkmak isteyen biri gibi giyinirdi.

Ortak, küçük bir New England kasabası kökenli olmamız, onun geçen bir yıl boyunca bana çıkma teklif etmesinin ana nedeniydi. Ancak iş arkadaşlarımız bizi bir araya getirmeye çalışsa da, Lincoln benim için her zaman erkek arkadaşımdan çok kardeşim gibi olmuştu.

Onun bunu bildiğinden emin değildim.

"İyiyim," dedim masayı katlamayı bitirirken. "Yine hayal kuruyordum."

"Bütün sabah hayal kuruyordun. Akşam bira içerken bana anlatm a k ister misin?"

Başımı kaldırdım. "Bu akşam mı? Oh. Ben, şey..."

"O zaman başka bir zaman." Katlanır masayı benden aldı ve kafenin depo alanına doğru taşıdı.

Yere koyduğum kasa kutumu aldım, köşedeki masalardan birine oturdum ve Lincoln ile diğer çalışanlar günün işini bitirirken kafenin payını hesaplamaya başladım. Barda çalışmaya başlamadan önce birkaç saat dinlenmek için vaktim vardı. Ceketimin cebinde katlanmış olan kağıtları imzalarsam bu işi tamamen bırakabileceğimi kendime hatırlattım.

Dün gece onları atmaya kendimi *bir türlü* ikna edememiştim.

Onun yerine, ödevimi yaptım. Geçen hafta casusluk gibi gelen şey, bugün gerekli özenin gösterilmesi haline gelmişti.

Google'da birkaç saat geçirdikten sonra, kalp yoğun bakım ünitesindeki personelin Black ailesi hakkında zaten bildiği her şeyi öğrenmiştim.

Niall Black'in 82 yaşında olduğunu, üç farklı kadından üç oğlu ve bir kızı olduğunu öğrendim. Cork'lu bir inşaat işçisinin oğlu olduğunu, Güney Boston'un tehlikeli sokaklarında büyüdüğünü ve erken dönemlerdeki kumar işini (ve eski İrlandalı mafya ile olan bağlarını) ailesinin bugün yönettiği devasa holdinge dönüştürdüğünü öğrendim.

Ve tüm bu işlerin fiili varisi olan Brendan Black'in, ailesi taşınmadan çok önce Southie'de geçirdiği ilk yıllarını geçirdiğini ve bu bölgenin tanınmayacak kadar gentrifikasyona uğradığını öğrendim.

Otuz dokuz yaşında. Tam bir bekar. Harvard'da işletme ve hayvan biyolojisi (bu bir sürprizdi) alanlarında çift diploma almış, aynı zamanda şampiyon bir boksör ve birkaç gizli topluluğun üyesi olduğu söyleniyordu. Mezun olduktan sonra, babasının şirketinde basamakları tırmanmaya başlamış ve her basamağı altına çevirmişti. Bu adam, babasının halefi olmak için mükemmel bir şekilde eğitilmiş, modern zamanların Midas'ıydı.

Ancak bunlar sadece gerçeklerdi. Birçok övgü dolu makalede defalarca profiline yer verilmiş olmasına rağmen, bu dışsal bilgilerden fazlasını bulamadım. Brendan'ın da son derece mahrem bir kişi olduğu açıktı. Net servetine dair tahminler bulabildim, ancak bunlar açıkça uydurma gibiydi (Black ailesinin toplam serveti iki yüz milyar dolar gibi şaşırtıcı bir rakamdı, çoğunluk hisselerine sahip oldukları şirketin

onların çoğunluk hisselerine sahip olduğu şirketin değeri *bir trilyona* yakındı), kişisel hayatıyla ilgili tek bilgi, en sevdiği kitabın (*East of Eden*) ve fıstık ezmesini sevdiği idi.

Bu adamla nişanlıymış gibi davranmam gerekiyordu. Onun gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yokken bunu nasıl inandırıcı hale getirebilirdim?

Bir şey açıktı: Blackguard Holding sadece bir yatırım şirketi değildi. Bir aile şirketi idi.

Onun için sahte bir nişan, en kolay yol gibi görünmüş olmalıydı. Gerçek bir ilişkiden ya da daha kötüsü, insanların onu gerçekten tanımasına izin vermekten çok daha kolaydı.

Keşke benim için de bu kadar basit olsaydı.

Ceketimin cebinden sözleşmeyi çıkardım ve ilk sayfayı tekrar gözden geçirdim. Bu noktada, sözleşmeyi neredeyse ezbere biliyordum.

Beş *milyon* dolar.

Birkaç aylık çalışma karşılığında.

Bu para hayatımı değiştirecekti. Ve kız kardeşimin hayatını. Tüm ailemin hayatını.

Ama beni durduran başka şeyler de vardı.

"Ağız açık öpücükler" gibi şeyler. "Arka bölge" dokunmak. "Isırmak".

Sorun sadece bu şeylerin bir apartman kiralama sözleşmesinin özellikleri gibi belgede listelenmiş olması değildi. Sorun, Brendan Black'in ellerinin yüzümü kavradığında tam olarak ne kadar geniş ve sıcak olduğunu *bilmemdi*. Beni masaya kaldırdığında ellerinin uyluklarımın etrafını ne kadar sardığını tam olarak biliyordum. Alt dudağımı emerek "hafifçe dişlerini kullanarak" ne kadar ustaca öpüştüğünü ilk elden deneyimlemiştim. Ve dün gece dört kez, "Müşterinin parmaklarının nişanlısının pantolonunun veya eteğinin bel kısmının iki inç altına yerleştirilmesi"nin nasıl bir his olabileceğini hayal etmiştim... ya da birkaç inç daha aşağıya devam ederse nasıl olacağını.

Boyun. Kulaklar. Çene. Parmaklar.

Sanki beni çıldırtmak için vücudumun hangi bölgelerine dokunabileceğini çok iyi bilerek bu aptalca şeyi yazmış gibiydi. Genelde mantıklı bir insandım, ama o özenle

sakalları bir saniye bile çenemin altındaki hassas cildime sürtünürse, "on saniye" bir yana, tüm mantığımı kaybedeceğimi hissediyordum.

O, benim bir rol oynamamı istiyordu. Ama dün gece ağzından çıkan sözlerin ima ettiği kadar yetenekliyse, tüm bu "oyun" beni bir ihtiyaç yığınınına dönüştürecekti.

Bunun için kim beş milyon dolar öderdi ki?

Önemli değildi, kendime böyle söyledim ve Lincoln'e ait olan nakit yığını kutumdan ayırıp telefonumda alınan ödemeleri hesaplamaya başladım.

Taraflar hiçbir şekilde cinsel ilişkiye girmeyeceklerdir.

Bu sözler, Brendan'ın dudaklarının benim dudaklarımdaki hatırası ile birlikte zihnimde parladı. Eğer bu kadar resmi, tamamen platonik ve tamamen profesyonel bir teklifse, neden beni bu kadar tutkuyla öptü?

İstediği şey fahişelik değildi, ama ondan çok da uzak değildi.

Öyleyse, neden bu bölüm beni bu kadar garip bir şekilde hayal kırıklığına uğrattı?

Brendan Black ile seks yapmayacaktım. Benimle seks yapmak istemeyen bir adamla.

Sözleşmesi öyle diyordu.

Değil mi?

Ama bunun bir önemi yoktu.

Cevap hayır, dedim kendime ve bugünkü kazancımı Lincoln'e Venmo ile gönderdim.

Karar verilmişti.

"İşte buradasın!"

Kız kardeşimin sesi, yanımdaki pencereden boğuk bir şekilde geliyordu ama camı parmaklarıyla sertçe tıklatması eşlik ediyordu. O pencerenin diğer tarafındaydı, Kylie de yanında el sallıyordu. Son bir buçuk gündür ortadan kayboldukları yerden geri dönmüşlerdi.

Ona beklemesi için işaret ettim. "Linc, ödemeyi aldın mı?" diye ön tarafa seslendim.

Lincoln kasadan bana dostça bir başparmak işareti yaptı. "Harikaydı, tatlım. Gelecek cuma görüşürüz?"

"Görüşürüz." Kalan sade kahverengi kağıt torbaları ve katlanabilir rafları karton kutuya koyup dışarı taşıdım.

Selena Kylie ile birlikte sabırsızlıkla bekliyordu.

"Bize bir şey kaldı mı?" Dükkâna doğru başını salladı. "Komşun burada olduğunu söyledi, ama kahveye yedi dolar mı? Benim için çok pahalı."

Merhaba ya da selam bile demedi. Sadece "benim için neyin var?" dedi.

"Genelde her şeyim tükenir." Kylie'ye gülümsedim, o da kollarını bana sarılmak için açmıştı. Kutuyu yere bıraktım ve onu kucağıma aldım. "Merhaba ufaklık. Ne yapıyorsun?"

"Eve gidip eşyalarımızı topladık," dedi. "Ve *Daniel Tiger'ı bitirdim*. Dün bütün gün, her bölümü."

"Başlama," dedi Selena, kaşlarını çatmamı fark ederek. "Halletmem gereken işler vardı. Senin sayende değil."

Selena çocuğunun önünde kavga etmeyi hiç umursamıyor gibiydi, ama bu benim umursadığım anlamına gelmiyordu.

Kylie'yi yere indirmek için eğildim. "Şuradaki tezgâhın arkasında duran nazik beyefendiyi görüyor musun, tatlım?" Kylie, ona el sallayıp göz kırpan Lincoln'e baktı. "Tezgâhın altında çikolatalı kurabiye saklıyor. Ona benim yeğenim olduğunu söyleyip nazikçe rica edersen, sana bir tane verebilir. Hatta sana sıcak çikolata da yapabilir."

"Peki ya ben?" diye sordu Selena.

Kylie hiç vakit kaybetmeden dükkana girdi. Lincoln'ün masanın altından, her hafta ona teşekkür etmek için yaptığım kurabiye stoğunu çıkardığını görebiliyordum.

Selena'ya döndüm. "Ne diyordun?"

Kız kardeşim başını salladı. "Denedim. Gerçekten denedim. Ama yarısını ödedim bile, Ezra bu borcu sildirmeme izin vermiyor. Sen bir çözüm bulmazsan, bu borcu ödemek için limanda bedenimi satmaya on saniye kaldı."

"Sel, yapma. Böyle bir şey hakkında şaka bile yapma."

"Ne yapmam gerekiyor? Sanırım babamı arayabilirim."

"Neden bunu yapasın ki?" Sesimin keskinliğini tam olarak gizleyemedim. Selena bunu en son yaptığında, babamı neredeyse iflas ettirmişti. Eve gönderdiğim paranın önemli bir kısmı, babamın ikinci ipotekine gidiyordu.

"Gerçekten ihtiyacım olursa, sürünün bir kısmını satacağımı zaten söyledi."

Ağzım açık kaldı. "Sel, ciddi olamazsın. Ödemelerde zaten geciktiğini biliyorsun, banka bir yıl içinde haciz koyacak ve tüm çiftliği kaybedeceğiz. Şu anda sahip olduğu her ineğe ihtiyacı var."

Omuz silkti. "Ne olmuş yani? Dürüst olmak gerekirse, annem öldüğünde yaptığı gibi bizi terk ettikten sonra bizim için yapabileceği en az şey bu. İkimiz de orada yaşamıyoruz ve babamın sonunda iflas başvurusunda bulunup borçlarından kurtulması daha iyi olur. Evi elinde tutmasına izin verecekler, biliyorsun. Borçları ödeyecek, çiftliğin geri kalanını müteahhitlere satacak. Muhtemelen bu şekilde daha değerli olur."

Sadece bakakaldım. Selena her zaman bencil olmuştu, elbette. Ama o aynı zamanda benim kardeşimdi. Çocukken benimle birlikte Woodstock çevresindeki dereleri ve patikaları keşfeden kardeşim. Annemle birlikte mutfak tezgahında oturup kasedeki kek hamurunu yalayan, yeni doğan buzağların isimlerini koymama yardım eden ve onlara elma ve kabak gibi yiyecekler veren kardeşim.

Bir zamanlar güzel anılarımız vardı ve çiftlik ikimizin de gerçekten mutlu olduğu tek yerdi. Nasıl olur da hepsini bu kadar kolayca bir kenara atabilirdi?

"Ne dememi istiyorsun?" diye sordu. "Bu adamlara borcumu ödemem gerekiyor ve bakmam gereken bir çocuğum var. Ky'nin annesi limanın dibinde yatarken daha iyi olacağını mı düşünüyorsun? Öyle mi?"

İçeriye baktım ve Kylie'nin, Lincoln'ün çikolata parçacıklarıyla hazırladığı sıcak çikolataya kurabiyesini batırdığını gördüm.

Sözleşme ceketimin cebinde ağırlık yapıyordu. Para birçok şeyi karşılayabilirdi, ama benim, ya da en azından ailemin şu anda ihtiyacı olan şeyler vardı. Çocuk bakımı gibi şeyler. Anaokulu. Sevgili yeğenim için güvenli bir ev. Ve kurtarılması gereken bir çiftlik.

Beş milyon dolar çok para, ama yüzde on bunun hepsini karşılamazdı

Yine de, iyi bir pazarlığı sevdiğini söylemişti.

Cesaretim olsaydı.

"Başka bir yol daha var," kendimi durduramadan mırıldandım. Selena'nın gözleri parladı. Heyecanlıydı, ama tamamen şaşırılmış değildi.

Bu kadar önceden belli bir sonuç olduğum için kendimden nefret ediyordum. Beni her zaman kurtaracağımı biliyordu. onu her zaman kurtaracağımı biliyordu.

"Birini ziyaret etmem gerekiyor," dedim, cebimden katlanmış sözleşmeyi çıkarmak için elimi uzatırken. "Ama parayı bu akşam bulabilirim. Babama gitme."

Anında gülümsedi. "Bana yardım edeceğini biliyordum, Simmy. *Biliyordum*. Sen en iyisisin. Gerçekten öylesin."

"Bekle, Sel," dedim, bana sarılmaya çalışan onu geri iterek. "Benim de bir şartım var."

Anında şüpheyle geri çekildi. "Neymiş o?"

Kylie'ye tekrar baktım, sonra ona döndüm. "Bu işi yaparsam, birkaç aylığına ayrılmam gerekecek. Ama borcunu ödeyebilir ve geri dönene kadar geçinmene yetecek kadar para verebilirim."

Selena'nın gözleri neredeyse iki katına çıktı. "Bu harika! Ne tür bir iş? Ben de yapabilir miyim?"

"Kesinlikle hayır," dedim, belki gerekenden biraz daha sert bir şekilde. "Sadece ben dönene kadar Kylie ile birlikte dairede kalacağına söz ver. Ky'ye bakması için bir dadı bile tutacağım, ama o zamana kadar ortadan kaybolamazsın. Ve bir şartım daha var."

Açıkça meraklı olmasına rağmen, teslim olarak ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam. Sormayacağım, söylemeyeceğim, anladım. Koşul ne peki?"

Derin bir nefes aldım. "Geri döndüğümde, Kylie'nin yasal velayetini bana devretmeni istiyorum, böylece onu Woodstock'a geri götürebileyim."

Bu, hayatımda yaptığım en cesur hareketti. Ve kız kardeşimin yüzünde birbiri ardına değişen duyguları izlerken, neredeyse sözlerimi geri alacaktım.

Şok. Öfke. Kızgınlık. Ve sonunda... kabullenme.

"Peki," Selena'nın sesi sessiz ve şaşırtıcı derecede ciddiydi. "Bunu ödersen... o senin olur. Tatillerde falan onu görebilir misin? Ne de olsa o benim kızım."

"Tabii ki görebilirsin." Dürüst olmak gerekirse, bu kadar çabuk teslim olmasına daha fazla şok olmayı dilerdim. "Hepsi bu mu? Tartışma yok mu?"

Selena tekrar Kylie'ye baktı ve yüzünde üzüntü gibi bir şey belirdi. Belki pişmanlık. Ve sonra yorgunluk. "Ben anne olmak için yaratılmamışım

. İkimiz de bunu biliyoruz." Başını salladı. "Çocukken bu kadar koştuğumuzu hatırlamıyorum. Koşuyor muyduk?"

"Muhtemelen. Yazların yarısını karanlık basana kadar çayırdaki kovalamaca oynayarak geçirirdik. Ama koşup oynayabileceğimiz bir çiftliğimiz vardı, bu yüzden ailelerimiz şehirde senin yaptığın gibi bizi şahin gibi izlemek zorunda kalmazlardı."

"Tanrım. Keşke onu yorgun düşene kadar otlakta bırakabilsem."

"Belki ben bunu onun için yapabilirim. Sen de... kendi başına bir çözüm bulmak için ne gerekiyorsa onu yapabilirsin."

Şaşırtıcı bir şekilde, kız kardeşimin yüzünde bir sıcaklık belirdi. "Umarım yaparsın," dedi sessizce. "Teşekkürler, Simmy. Gerçekten."

Onu durdurmadan, yıllardır bana verdiği en büyük kucaklamayla beni sardı. Sanki yeniden çocuklanmıştık. Annem ölmeden önce. Babam kendi içine kapanmadan önce. Kız kardeşim benim en iyi arkadaşım, ben de onun en iyi arkadaşıydım ve dünyadaki hiçbir şeyin bizi ayıramayacağına yemin edebilirdim.

"Bir işim var, ama akşam parayı getirip döneceğim," dedim, o beni bıraktığında. "Eşyalarımı eve götürüp beni orada bekler misin?"

Selena heyecanla çantalarımı ve rafı toplarken, ben Kylie'ye gelip bize katılmasını işaret ettim.

En yakın T durağına doğru yürürken Selena, "Öbür tarafta görüşürüz" diye seslendi.

Ne yapacağımı düşünürken konuşmadan el salladım.

Diğer taraf, öyle demişti. Hiçbir fikri yoktu.

HERKES KENDİNİ KANITLAMAK İSTER

Brendan

"Açıkçası, tek yol bu. Brendan, ne dersin?"

Blackguard yönetici konferans odasının pencerelerinden, Boston ufka kadar uzanıyordu, beton ve tarihle kaplı bir örtü gibi. Bir yönde, şehir Common'dan Downtown Crossing'e ve ötesindeki Liman'a kadar yeşil bir alanla kaplıydı. Diğer yönde ise, yüksek binalar ve kahverengi taştan yapılmış evler Back Bay'den Fenway Park'a ve güneyde dün gece ziyaret ettiğim Jamaica Plain'in gri köşesine kadar uzanıyordu.

Blackguard bu binayı ele geçirdiğinde ben on dört yaşındaydım ve babam beni tam da bu odaya götürdü, eliyle manzarayı işaret etti ve bana tüm bunların temelde ailemizin malı olduğunu söyledi. Sanki ben Aslan Kral falanmışım gibi, o da beni çukurda sırasını bekleyen bir bulldogdan biraz daha fazlası olarak yetiştiren bir terörist değil de, şefkatli bir baba gibi.

Bu durum uzun sürmedi. O noktada, arka bahçedeki kavgalar acımasız açgözlülük ve acımasız taktikler üzerine grup derslerine dönüşmüştü. Dünya bize ait olabilirdi, dedi, ama sadece onu ele geçirecek kadar açgözlü olursak.

Black ailesinde sevgi ve kazanmak asla bir arada olmadı, bu kesindi. Çocuklarının vicdanları ne olursa olsun, Niall Black bir cerrah gibi onları kesip atmıştı.

Arkamda, dört yönetici, üç kardeşim ve çok sayıda avukat masanın etrafında oturmuş, babam görevden uzaklaştırılmışken gündemi tartışıyorlardı. Liza'nın babamın durumunu duyurduktan sonra topladığı yönetim kurulu toplantısı

Babamın durumunu açıkladıktan sonra Liza'nın topladığı yönetim kurulu toplantısı yarına ertelendi. Black ailesinin üyesi olmayan yönetici üyelerinin yarısı dünyanın dört bir yanına dağılmış olduğu düşünülürse, bu erteleme birçokları için sinir bozucu bir gecikmeydi.

Arkamda süren tartışmalara neredeyse hiç dikkat etmeden manzaraya bakıyordum. Simone Bishop'un evi dediği çürümüş tuğla bina mıydı o? Hâlâ orada mıydı, yoksa benim yaşadığım semte taşınmaya mı karar vermişti?

Yanılmaktan nefret ederdim. Ama saat beş olmuştu ve bir hafta önce onun dairesinden ayrıldığımdan beri kızıdan tek bir telefon bile gelmemişti. Bu noktada, ona verdiğim sözleşmenin beş haberlerinde yer alacağını düşünüyordum.

Garip bir şekilde, bu durumdan çok, uyanık olduğum her an aklımda onun dudaklarının hatırası dolaşmasından daha çok endişe duyuyordum. Bütün hafta boyunca, zihnim sürekli Simone'un mutfağında durduğu, burnunda un lekeleri olan, o akılsız öpücükten dolayı ağzı açık ve şişmiş, teklifime sevimli bir şekilde şaşkın bakışlarla bakan halini düşünmeye devam etti.

Elbette onun sessizliğini suçlayamazdım. Hâlâ ona bırakacak cesareti bulduğuma inanamıyordum. Birçok şey ters gidebilirdi.

Magazin dergilerini kontrol etme isteği neredeyse dayanılmazdı. "Ağabey?"

"Hey, pislik, sen de mi karışmak istiyorsun?"

"Brendan!"

Derin bir nefes alarak masaya döndüm. Sekiz çift göz bana bakıyordu.

"Bir daha söyle," diye az önce konuşan kişiye seslendim. Kim olduğunu bilmiyordum, umurumda da değildi.

"Tanrım." Ronan birkaç koltuk ötedeki yerinden gözlerini parlatarak baktı. "Orada biraz ruhunu aramak için ara vermek mi istiyorsun, ağabey? İstersen Avrupa'yı sırt çantanla gezebilirsin. Ya da gidip yoga yapabilirsin. Bizi görmezden gelenden daha iyi olur."

Kaşlarımı çattım. "Bu ne demek şimdi?"

Ronan, kendine özgü, umursamaz omuz silkme hareketini yaptı. "Bilmiyorum. CEO olmak istiyor musun? Yoksa geri kalanımız da adaylığımızı açıklamalı mıyız?"

Bu bir şaka olarak söylenmişti, ama arkasındaki niyeti anlayabiliyordum. Masadaki diğer herkes de öyle, çünkü hepsi gerginleşmişti. Mizahının altında, bizimki kadar keskin dişler gizleniyordu. Ronan, kan kokusunu bekleyen, suda dolaşan bir başka köpekbalığıydı.

"Hiç şüphe etme." O gözlerini kaçırana kadar beş saniye boyunca ona baktım.

Diğerleri de başka yere baktılar.

Owen boğazını temizledi. "Dediğim gibi, geçici CEO kararı alındıktan sonra yarın Ventnor'un satın alınmasını oylamaya sunmalıyız."

Masanın başında volta atmaya başladım. "Hayır. Şu anda yeni riskli satın almaları zorlamak iyi bir fikir değil. Ventnor'u, işler sakinleştikten sonra bir sonraki yönetim kurulu toplantısına bırakın."

"Ama o toplantı üç ay sonra. Yıllardır bu anlaşma üzerinde çalışıyorum ve her şey suya düşebilir."

Shea, Owen'a başını salladı. "Aman Tanrım, sakın onu kızdırma."

Owen daha da ısrarcı oldu. Hayır dediğim için böyle davrandığına eminim. "Bence oylamayı bir an önce yapmalıyız. Yönetim kurulu hayır demeyi düşünmeden önce."

"Cevap hayır. Bu sadece sağduyu." Son kırk yıldır babamın mali işlerini yöneten başkan yardımcısı ve yatırım sorumlusu Joe Kefler'a döndüm. "Joe, sen de benimle aynı fikirde, değil mi?"

"Evet. Hatta, fazlalıkları azaltmalıyız. Niall geri dönene kadar daha sıkı önlemler almalıyız, böylece hissedarlar korkmasın."

"Ne gibi önlemler?" Owen'ın sesi neredeyse kötücül bir tona ulaşmıştı. Adam her zaman kavga çıkarmak zorundaydı, sanki hala arka bahçede dövüşmeye zorlanan çocuklarmışız gibi.

"Cidden, zahmet etme," diye mırıldandı Ronan. "Artık yaşlı adamlar onun tarafında."

Ancak Kefler, kardeşlerim ve ben günlük güç mücadelemize girmiyormuşuz gibi devam etti. "Blackguard'ın lüks gıda sektörü, kesintiler için büyük bir potansiyel barındırıyor. Ama en bariz yük, gayrimenkul sektöründe. Sadece vergilerde milyonlarca dolar kaybediyoruz."

"Gayrimenkul *benim* bölümüm, Joe'nun değil," diye araya girdi Owen, sesi bir silah gibi keskinleşmişti. "Ventnor markası altında dört farklı lüks geliştirme projesi için planlar çoktan hazırlandı. İki Catskills'te, biri Maine'de, diğeri Vermont'ta. Kuzeydoğu için yepyeni bir ekoturizm biçimi yaratıyoruz. Bir sonraki çeyreğin ötesini düşünmelisin."

"Tüm mülkler güvence altında mı?" diye sordum. "Bu, geçen sefer oylama yapmamızı istediğinde sorun olmuştu."

Owen tedirgin görünüyordu. "Çoğu. Geri kalanı... bir sürü kötü ipotek aldık. Ama bu satın almanın amacı da bu. İpotekleri satın alıyoruz ve sonra..."

"Araziyle ilgili istediğimizi yapmazlarsa sahiplerini tahliye mi ediyoruz?" diye sözünü kestim.

Shea gerçekten şok olmuş gibiydi. "Gerçekten bunu mu yapacağız? Para kazanmak için aileleri ve diğerlerini tahliye mi edeceğiz?"

"Gerçekliğe hoş geldin, Pollyanna." Ronan, bir çocuk gibi kafasına hafifçe vurdu.

Ona cevap verme zahmetine bile girmedim. Shea, sadece oy kullanmak zorunda kaldığında yönetim kurulu toplantılarına katılırdı. Oy kullanma hakkı olmayan bu toplantılara hiç katılacağını sanmıyordum, ama babamı hastanede gördükten sonra, onun prensesi olmak için çabalarını yeniden başlatmıştı.

Bu uzun sürmezdi. Hiçbir zaman sürmemişti.

"Babam onayladı," diye işaret etti Owen. "Bu projenin diğer tüm genişletmelerini onayladığı gibi. Bu yıllardır üzerinde çalışılan bir şey, Brendan."

"Bu konuyla alakasız." Yürümekten vazgeçip ellerimi sandalyenin arkasına dayadım. "Kendini kanıtlama zamanın bitti. İşe yaramadı. Artık devam etme zamanı. Kendini kanıtlamak için başka bir şansın olacak."

Owen'ın yüzü, Copley Meydanı'nı çevreleyen kırmızı tuğlalı binalardan birinin rengine yakın bir renge büründü. "Bu ne cüret..."

"Ayrıca babam sadece ipotek satışını onayladı, borcu üstlenmeyi değil." Dik durdum ve masanın etrafında dolaşmaya başladım. "Bizi gecekondlu sahiplerine dönüştürmek istediğini bilseydi şok olurdu."

"Bizi öyle bir şeye dönüştürmek istemiyorum..."

O sözünü bitirmeden Liza'ya döndüm. "Neyi çabuk elden çıkarabiliriz? Yönetim kurulunu yatıştıracak ama

kötü görünmeyecek bir şey. Bu iş suya düştüğünde piyasada darbe almak istemiyorum."

Liza bilgisayarında bir şeyler yazmaya başladı. "Aklıma gelen ilk şey, New England'daki peynir, yün ve şurup boru hatlarına yapılan yatırımların pek sonuç vermemesi. Bazıları New Hampshire ve Connecticut'ta, ama çoğu Vermont'ta. Üretim yapıp yapmayacaklarını beklerken öylece duran çiftlikler."

"Ama bu yatırımları daha geçen yıl yaptık!" Owen patladı. "Gemiye terk etmek için henüz çok erken. Yoksa lüks ürünlerin üretiminin, lüks sektöründe olsak da zaman aldığını unuttun mu?"

"Hissedarlara fayda sağladığı sürece çim biçmekten kar elde etmemiz umurumda değil. Proje süresi bitti, Owen. Planların işe yaramalı, yoksa işin bitti demektir." Liza'ya döndüm. "Ne öneriyorsun? Satmak mı, tahliye etmek mi?"

Liza başını ileri geri salladı. "Konsolide edebiliriz. Kârlılığı düşük çiftlikleri, kârlı olanlara satabiliriz. Varlıkları değil, işçileri azaltabiliriz. Bu, toplam varlıklarımızı etkilemez, ancak kısa vadede kâr marjımızı artırır."

Owen patlamak üzere gibi görünüyordu. "Bu, teşvik etmeye çalıştığımız küçük, lüks seyahat nişinin tüm konseptini tam anlamıyla bozar. Bu, projenin tüm marka kimliğidir."

Cevap verme zahmetine girmedim. "Liza, sözleşmeleri hazırla ve birleştirilecek mülklerin listesini bana getir, onları toplu olarak satacağız. Ventnor'u bitirmek yerine, varlıkları veya planları satın almak isteyen başka geliştiriciler var mı bak. Bu, hissedarları mutlu etmelidir."

Odadaki akrabalarım hiç de mutlu görünmüyorlardı. Ama diğer herkes bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu, bu yüzden kardeşlerim siktirip gidebilirdi. Kendi bölümlerinin başları olarak, genellikle sadece kişisel projelerleriyle ilgileniyorlardı, şirketin tamamıyla değil.

Bu artık benim işimdi. Ya da çarşamba günü öyle olacaktı. Özellikle Simone başarılı olursa.

Siktir. Onu düşünmeyi bırakmalıydım.

"O liste bende zaten var," dedi Liam, diğer avukatlarla birlikte oturduğu masanın ucundan. Hukuk fakültesini bitirdikten sonra

okulu bitirdikten sonra, Liza oğlunun hukuk departmanında çalışması için lobi yapmıştı ve Blackguard'da neredeyse on yıl çalıştıktan sonra, bu onun ilk yönetici toplantısıydı.

Belgeyi bana uzattı ve ben listeyi gözden geçirdim.

Tanrım, Owen epey bir servet biriktirmişti. Çoğunlukla çiftlikler. Ticari binalar. Bazı mülklerde oda ve kahvaltı hizmetleri veya zanaatkarlık faaliyetleri de vardı. Benim aile işim gibi, bunlar da nesillerin kanını, terini ve gözyaşlarını temsil ediyordu ve çoğu, insanların evlerini geçim kaynaklarıyla birleştiriyordu.

Bu karar, birkaç kişiyi çok ama çok zengin ederken, birçok insanın hayatını mahvedecekti.

Okulda öğrenciler genellikle sosyal sözleşmenin temel olarak kamu yararı için bazı şeylerden fedakarlık etmek anlamına geldiğini öğrenirler. Biraz özgürlük. Ara sıra bir hayat. Birçok kişinin yararı için küçük bir fedakarlık.

Öğrenmedikleri şey ise, gerçekte bunun genellikle çok az sayıda azınlığın yararına, diğer herkesin zararına olduğu.

Midemdeki ağırlığı görmezden gelerek, haciz edilecek gibi görünen çiftliklerin sayılarını inceledim. Adil olmaya çalışabilirdim. Adil, ama acımasız. "Maple Acres'ın durumu nedir?"

"Onlar bir şurup şirketi," dedi Liam. "Çok fazla mısır ve şeker. En iyi iş modeli değil ve son birkaç yıldır kârları düşüşte. İpotek ödemelerinde geciktiriler ve birkaç kez uzatma aldılar."

"Arazi nadasta," dedi Owen sertçe. "Yıllar önce onu geliştirmek istemiştin. Burlington'ın iki mil dışında, daha fazla çok aileli konut ihtiyacı olan bir yer."

Başka birini işaret ettim. "Dandelion Çiftliği ne olacak? Onların da çok fazla arazisi var."

"Evet, aynı ailenin altı nesli tarafından işletilen bir aile şirketi," diye ekledi Liam. "Seksenli ve doksanlı yıllarda sağlam bir müşteri kitlesi vardı, ama milenyumun başından beri zor günler geçiriyorlar. Biz ipoteği satın almadan önce zaten iflasın eşiğindeydiler."

"İpoteği satın aldık," diye mırıldandım kendi kendime, kötü gayrimenkullerin sayfalarını birbiri ardına çevirmeye devam ederken. "Biz bir holdingiz

şirketiz, lanet olası bir banka değil. Ne zamandan beri çiftliklere yardım etme işine girdik?"

"Sanırım bu benim katkımdı," dedi Ronan gülümseyerek. "Esrarın yasallaştırılması Vermont'ta yaptığımız en iyi şeydi. Babam ise bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyordu."

"Eğlence amaçlı esrarı yasallaştırdın mı?" diye merak etti

Shea. "Bilmek istemez misin?" diye mırıldandı Ronan.

"Aslında isterdim. O kadar gücümüz olduğunu bilmiyordum."

"Ah, seni tatlı yaz çocuğu." Ronan, bir köpek yavrusu gibi kafasını okşadı.

"Üç ayda birden fazla kez masaya gel, eminim baban sana kendi politikacılarını ayarlayacaktır, böylece sevdiğin projeler için onları yozlaştırabilirsin. Owen'ın bugün yaptığı kadar kötüsünü yapamazsın."

"Kapa çeneni," diye bağırdı Owen.

Bu doğrudu. Dördümüz şirkete katıldıktan sonra, babam hepimize projeler ve sonunda da yatırım yapmamız için gerçek sermaye vererek içgüdülerimizi test etti. Bazılarımız diğerlerinden daha başarılı olmuştu. Ben ilaç sektörüne yöneldim ve şirketlerimizden biri GLP-1'lerin temelini attığında bu sektörde özellikle başarılı oldum. Ronan ise alkollü içecek, tütün ve evet, esrar pazarlarını keşfetmişti. Daha fazla eyalet esrarı yasallaştırmaya başladıkça, onun sektörü giderek daha iyiye gidiyordu. Shea ise Silikon Vadisi'nde yeni yeni başlıyordu.

Bu arada Owen birkaç farklı sektörde denemeler yapmıştı, hiçbiri büyük bir başarıya ulaşamamıştı ama doğrudan bir başarısızlık da değildi. Bu ekoturizm girişiminin sonunda istediği tanınırlığı elde etmesini umduğunu düşündüm.

Ya da açıkça istediği pozisyonu. Ancak şu anda öfkeyle doluydu.

"Merak etme, kardeşim." Ronan, Owen'a köpekbalığı gibi sırtarak dişlerini gösterdi. "Bu, babana kendini kanıtlamak için dördüncü denemen değil mi? Bir gün başaracaksın."

Owen masanın üzerinden Ronan'a atlamaya karar vermeden önce araya girdim. "Liza, sıradaki gündem maddesi nedir?"

Toplantı, hangi mülklerin elden çıkarılacağına dair nihai bir karar alınmadan sona erdi, ancak ben Liza'dan kalmasını rica ettim.

"Bunların hepsi kötü ipotekler mi?" diye sordum ve masanın üzerine bıraktığı belgeyi ona uzattım.

"Bunların hepsi kötü ipotekler mi?" diye sordum, masanın üzerine bıraktığı belgeyi elime alarak.

Owen'ın odanın dışında, duyamayacağı bir mesafede durduğu yere bir bakış attıktan sonra başını salladı. "Çoğu ya temerrüde düşmek üzere ya da zaten temerrüde düşmüş durumda, evet."

Karar verme zamanı gelmişti. "Onları elden çıkar."

Camın diğer tarafında, kardeşim beni şahin gibi izliyordu.

"Bunu yaparsan, bazı düşmanlar edinarsın." CFO'm Owen ile benim aramda bakışlarını gezdirirken kararsız görünüyordu.

"Sadece bir kısmına değil, bütün resme bakmam gerekiyor. Ve hissedarların şu anda ihtiyacı olan şey büyük riskler değil, kemer sıkma. Şu anda konsolidasyon ve Vermont'un ortasında yeni bir Telluride inşa etmek için bu kadar risk almaya uygun bir zaman değil." Ona başımı salladım, sonra sırtımı döndüm. "Onları atın. Bugünlük bu kadar."

ON BEŞ DAKİKA SONRA, Liza'nın mali raporlarını incelerken masamdaki zil sesi beni rahatsız etti.

"Bay Black, sizi görmek isteyen genç bir bayan var. Adının Simone Bishop olduğunu söylüyor."

Dik oturdum. Kravatımı düzelttim. Birden ortaokul öğrencisi gibi hissettim kendimi.

Kendine gel, Black.

"İçeri gönderin." Kapı açılmadan önce kravatımı tekrar düzelttim.

Simone ofisime adım attığında hatırladığımdan daha küçük görünüyordu. Küçük ama yine de çok güzeldi. Onu şimdi görmek, unla kaplı halde dairesinin kapısını açtığı zamanki gibi aynı büyüü yaratmıyordu, ama bunun onunla değil, ofisle daha çok ilgili olduğunu hissediyordum. Bu yerde sihir yoktu. Sadece bir imparatorluğu yönetmek için gereken soğuk mantık vardı.

Sosyetik bir kadından çok bir öğrenciye yakışan kıyafetler giymişti: kot pantolon, eskitilmiş spor ayakkabılar ve dirsekleri ve etekleri yıpranmış mavi bir ceket.

dirsekleri ve kenarları yıpranmış mavi bir ceket. Sarı saçları yine arkaya bağlanmıştı, ama birkaç tel saç yüzünü çevreleyen altın rengi bukleler halinde çözülmüştü.

Bunu çözersem nasıl görüneceğini merak ettim. Parmaklarımın arasında dokunduğum kadar yumuşak mı olurdu acaba?

Ya da çekildi.

Tasarımcım sayesinde, onun dairesinden daha büyük ve tüm binasından daha pahalı mobilyalarla dolu ofisimi aldı. Pencerelerden konferans odasındaki gibi geniş bir manzara görünüyordu. Ben kapıyı kapatmak için onun etrafında dolaşırken, Back Bay'e doğru bakıyordu ve benim varlığımın farkında değil gibiydi.

Kilitin hafif tıklaması onu dalgınlığından çıkardı. "Oh!" Göğsüme çarptı, sonra korkmuş bir tavşan gibi geri sıçradı.

tavşan gibi geri sıçradı.

Masama döndüm ama masanın önüne oturdum, böylece o yaklaşırken göz göze geldik. "Bu kadar korkmuş görünmemeye çalış."

Gizlilik için cam duvarları buğulandıran düğmeye bastım, ama o hala rahatlamış görünmüyordu.

"Cidden," diye tekrar denedim. "Şu anda yaklaşık kırk beş kişi bu ofisi izliyor ve neden kot pantolonlu güzel bir kız ofisime girdiğini ve onu gördüğümde neden sırtarak *gülümsediğimi* merak ediyorlar, çünkü bu, elimden gelse asla yapmayacağım bir şey."

Bunun üzerine, annemin "küstah" diye nitelendirebileceği küçük bir gülümseme nihayet yüzüne yayıldı. Bu çok sevimliydi.

"Böyle daha iyi," dedim.

"Gülümsüyorsun. Şimdiye kadar en az beş kez gördüm." Gözleri, sadece ona özgü olduğunu düşünmeye başladığım bir nezaketle kırıştı. "Gülümsediğinde daha güzel görünüyorsun, biliyor musun?"

"Bunun aptal erkeklerin kadınlara söylediği bir şey olduğunu sanıyordum. 'Daha çok gülümse, tatlım.' Kırılmalı mıyım?"

O küstah gülümseme daha da genişledi. "Sadece bir gözlem. Senin görünüşün hakkında ne düşündüğümün bir önemi yok sanırım."

Ya da belki de senin ne düşündüğün herkesten daha önemli.

Bu düşünce zihnimden hızla geçti, sonra zihinsel olarak onu pencereden dışarı attım.

Sonuçta... onun benim hakkımda ne düşündüğünü neden umursayayım ki?

"Ayrıca," diye devam etti. "Burada yazılanlara bakılırsa... Bence bunu hiç umursamamam daha iyi olur."

Ceketinin cebinden buruşuk bir kağıt yığını çıkardığını izledim. Üstünde tanıdık "Sahte Nişan Sözleşmesi" yazısı yazıyordu.

Hemen belgeyi aldım ve arkamdaki masanın üzerine yüzüstü koydum. Evet, pencereler buğulu idi, ama kim girerdi ki?

"Bu, düşündüğüm anlamına mı geliyor?" diye sordum. "Senin burada olman? Sözleşme imzalandı mı?"

Kalbim göğsümde bir, iki, sonra üçüncü kez sertçe attı. Sanki sahte bir teklifin cevabını beklemiyormuşum gibi, gerçek bir teklifin cevabını bekliyormuşum gibi.

Simone dudağını ısırdı.

Bakışlarım, avını bekleyen bir şahin gibi onun dudaklarına odaklandı.

Tanrım, bunu belgeye yazmak zorunda kalacaktım.

Dudaklarını ısırma, yoksa ben ısırırım.

Simone ofisi bir kez daha gözden geçirdi, derin bir nefes aldı ve titrek bir sesle konuştu. "Karşı teklif gelmezse, kabul ediyorum. Önümüzdeki dört ay boyunca senin sahte nişanlın olacağım."

"Yani, evet mi?"

Yavaşça başını salladı. "Evet."

Aniden göğsümde *bir sevinç dalgası* yükseldi ve beni derinden şaşırttı. Bu seferki gülümsemem izleyiciler için sahte değildi. O kadar gerçek ve geniş ki yüzüm ağrıyordu.

Ceketimin iç cebine uzandım. "Güzel. Bunu resmi hale getirelim mi?"

MÜZAKERELER

Simone

Kutu küçük ve maviydi. Hayatımda hiç böyle bir yüzük görmemiş olmama, hatta evlilik teklifi almamış olmama rağmen, bana garip bir déjà vu hissi veriyordu.

Elmas basit ve kare şeklindeydi ve yaklaşık bir beyzbol topu büyüklüğündeydi. Elmas ve narin telkari oymalarla süslenmiş platin yüzük, kesinlikle küçük bir kasabanın kızı ve yarı zamanlı fırıncı için uygun bir yüzük değildi. Bu, bir prenses için uygun bir yüzüktü. Brendan'ın gelecekteki kralının sadece birkaç ay değil, sonsuza kadar kraliçesi olacak biri için.

Adam, buzlu camın ötesindeki bulanık yüzlere bir göz attı, sonra bir adım geri çekildi ve yavaşça yere indi.

"Aman Tanrım, *hayır!*" O birkaç santimden fazla ilerlemeden önce öne atıldım, açık kutuyu ellerimle kapattım ve onu göğsüne geri ittim.

Brendan'ın koyu renkli gözleri karışmıştı. Belki biraz da incinmişti. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Ben-ben..." Neyin söz konusu olduğunu anlamadan önce, bunu yapamayacağımı söylemek üzereydim. "Bir karşı teklif! Bir karşı teklifim olduğunu söyledim."

Koyu renkli kaşlarından biri kalktı. Şaşkın olduğunda ne kadar sevimli olduğunu biliyor mu acaba diye merak ettim. Bir şey bana bunun çok sık olmadığını sinyalini verdi.

"Pazarlık mı?" Gözleri keskinleşti. Bunu duyduğuna neredeyse sevindi.

Gergin bir şekilde başımı salladım ve tırnaklarımı ısırma dürtüsüne kapılmadan önce ellerimi ceketimin ceplerine soktum.

"Kusursuz bakım" muhtemelen yırtık tırnak etlerini içermiyordu.

Yüzüğü ceketinin cebine geri koyduktan sonra masasının etrafından dolaşıp oturdu. Tek eliyle, şık krom sandalyelerden birine oturmamı işaret etti. "Dinliyorum."

Bu bir istek değildi. Daha çok, çevresindeki insanların onun ihtiyaçlarını, kendisi söylemeden bile karşılayacaklarını varsayan bir gözlem gibiydi.

Acaba tüm hayatı böyle miydi? Her şey, o öyle olacağını bildiği için mi ona geliyordu?

Ne kadar güzel olmalı?

Yutkundum ve ellerimi ceketimden çıkarıp otururken kucağımda birleştirdim. "Teklif ettiğiniz miktarın iki katını istiyorum."

Kaşları yine kalktı. Onu öpmek istedim. Hayır, bu hiç işe yaramayacaktı. Brendan Black'le profesyonel bir ilişki kuracaksam, onunla ilgili fanteziler kurmamalıydım. Sınırlar çok önemliydi.

Bu yüzden pencereye döndüm, onun gibi erkeklere ait olan, benim gibi astillara ait olmayan şehrin panoramik manzarasına.

Bu düşünce, bu adaletsizlik, kararlılığımı pekiştirdi. "Evet. İki kez."

O iki basit kelimedede bir şeylerin açığa çıkacağını düşünürcesine bir an beni inceledi.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, sözleşmeye bir şey yazdı. "Anlaştık."

On. Milyon. Dolar.

Ama bayılmak yerine, şansımı biraz daha denemeye karar verdim. "Hepsini peşin istiyorum."

"Bu hiç adil değil." Bu seferki ifadesi kesinlikle komikti. Bu, onu daha da öpmek istememe neden oldu. "On milyon ön ödeme varken, gitmene engel olan ne? Kalman için hiçbir neden yok."

Sanki beni hiç etkilememiş gibi omuz silktim. "Biliyorum. Ama seni tanımıyorum. Ya fikrini değiştirirsen ve ben kalbi kırık bir aptal gibi kalırsam?"

"Ben de seni tanımıyorum. Ya parayı alıp kaçarsan ve *beni* aptal gibi bırakırsan?"

"Kalbi kırık" demediğini fark ettim. Brendan Black'ın kalbi kırılabilir birisi olmadığını hissettim.

"Ama sen bana ihtiyacın var. Benim sana ihtiyacım yok." Bu bir yalandı. Ama gerekli bir yalandı. "Riskler tam olarak eşit değil. Eğer aşağılanırsam, hiçbir yere gidemem. İşimi kaybederim..."

"İşin olmayacak. Sözleşmeye göre, bunu yapmak için bardan ayrılmak ve hastaneden izin almak zorunda kalacaksın. Ve sana ödediğim parayı düşünürsek, geri dönmek zorunda kalmayacaksın."

"Bu işe yaramaz. Senin gerçek nişanlın olsam bile, tüm hayatımı terk edip bir köpek yavrusu gibi peşinden gelmem."

Sesimin keskinliği onu açıkça şaşırttı. Beni de kesinlikle şaşırttı. Bu cesaret nereden geliyordu?

"Ama ben sana bunun için para ödüyorum." Brendan'ın dişleri birden köpek dişleri gibi göründü.

Yine de, ben tavrımı korudum. "Hastane iş değil. Ve bunu neden yaptığımı biliyorsun."

Bu sefer, bakışmalarımızı bozan ve pencereden dışarı bakan kendisi oldu. İçimden sevinçle yumruk attım.

"Benim gibi erkeklerle çıkan kadınlar belli bir miktar... risk alırlar. Ailem, param... bunlar beni bir hedef haline getiriyor. Dolayısıyla, benim nişanlım olursan sen de bir hedef haline gelirsin."

"Ne için hedef?"

"Tehditler. Kaçırılma. 'Hayatımın aşkı' olarak, milyonlarca dolarlık fidye değerinde olursun. Milyarlarca."

Göğsümde bir sızı hissettim — kaçırılma düşüncesinden değil, Brendan'ın beni hayatının aşkı olarak adlandırmasından dolayı. Bu sadece numara olsa bile.

İç geçirdim. "Yani, dört ay boyunca dairenizden çıkmam yasak mı olacak?"

"Hayır, ama artık sabahın ikisinde sarhoşlara hizmet etmeyeceksin. Hastaneyi düşüneneğim. *Eğer* kabul edersen, çalışma saatlerini benim programıma göre ayarlayan ve yanında güvenlik görevlisi getirmen gerekecek." Düşünür gibi görüldüğü için omuzlarını tekrar silkti. "İyi bir halkla ilişkiler çalışması, ekstra zahmete değer."

Bariz olanı söylemesine gerek yoktu: Babasının hastalığı nedeniyle ailesi ve şirketi manşetlere taşınmış, herkesin merceği altına girmişti. Önceden yaptığım Google araması en azından bunu ortaya çıkarmıştı.

Özellikle Brendan'ın hayatı mercek altına alınmıştı. Dünyanın dört bir yanındaki insanlar, onun dünyanın en büyük holding şirketini (Wikipedia'ya göre) yönetmeye uygun olup olmadığını tartışıyordu.

Bu yüzden tüm bu maskaralık.

"O zaman yarısı peşin," diye ısrar ettim.

Başını eğdi ve geniş ağzında bir gülümseme belirdi. "Karşı teklif."

Ben başımı salladım. "Yüzde on dedin. Ben yarısını istiyorum. Bana güvenen insanlar var."

"Bana deli de, ama bence on milyonun yüzde onu, bir ömür boyu ekmek pişirerek kazanacağın paradan hala fazla."

Yutkundum. Açıkçası haklıydı. Ama bu konuşma artık ödeme meselesinden çok daha fazlasını içeriyordu. Saygı meselesiydi. Brendan'ın gözlerindeki bir başka ışıltı, doğru ve yanlış bir hareket olduğunu söylüyordu. Hangisi olduğunu bilmem gerekiyordu.

Kararlıydım. "Yarısı. Ya da giderim."

O, sözleşmeye başka bir şey yazmak için öne eğilirken, gözlerindeki ışıltı neredeyse onay gibi bir şeye dönüştü. "Anlaştık. Havale için banka bilgilerinize ihtiyacım olacak, ama para gün sonuna kadar hesabına geçecek."

Ellerim titriyordu. Günün sonunda beş milyon dolar benim olacaktı. Her şeyi kurtarmak için yeterli değildi — Selena iyi olacaktı, ama mandıranın borçlarını karşılamaya yetmezdi. Yine de, bir miktar fayda sağlayacak ve umarım babamın alacaklılarının en kötüsünü uzak tutacaktı.

Şansıma inanamıyordum.

Brendan sözleşmeyi imzalamam için bana geri verdiğinde, kendimi zorlayarak "Bir şey daha var" dedim.

Durdu, kaşları yine çatıldı. "Evet?"

Derin bir nefes aldım ve nefesimi verdim. Neden bu kadar zordu?

"Bir avukata ihtiyacım var. İyi bir avukata. Belki iki avukata. Vermont vergi kanunlarına aşina olan, ailemin çiftliğini düzene sokmaya yardımcı olacak birine..."

ve çocuk velayeti ile ilgilenen başka biri."

Brendan yine sandalyesine yaslandı, ellerini bir yargıç gibi göğsünde kavuşturdu. "Benim bilmediğim bir çocuğu evlat mı ediniyorsun?"

Kafamı salladım. "Bu seni ilgilendirmez."

"Evleneceksek, ilgilidir. Yeğenin mi? Dadıyı gönderdiğim yeğenin mi?"

Nedense, onun bu varsayımı beni çok kızdırdı. Bu sözleşme için hayatımı dikte etmesi bir şeydi. Ama bu etkiyi Kylie'ye de genişletmeye başlaması bambaşka bir şeydi.

"*Aslında* evlenmiyoruz," dedim ona. "Bu da demek oluyor ki, benim hakkımda sadece temel şeyleri bilmen gerekiyor, benim değer verdiğim insanlar hakkında değil."

Brendan çenesini ileri geri hareket ettirerek, bu konuyu tartışmak istiyormuş gibi görünüyordu. Zengin, mükemmel bir şekilde eğri burnunu başkalarının işlerine karıştırmamasını söylemeye alışkın olmadığı hissine kapıldım. Ya da belki de sadece iyi bir kavgadan hoşlanıyordu.

Her halükarda, Kylie ona verebileceğim tüm korumayı hak ediyordu.

Sonunda, yavaşça başını salladı. "Tamam. Asistanıma birkaç aile hukuku ve vergi avukatıyla iletişime geçmesini söyleyeceğim."

Rahat bir nefes aldım. "Tamam. Güzel."

"Ama Simone?"

Başımı kaldırdığımda, gözleri çelik gibi sertleşmişti.

"Çalışanlarım söz konusu olduğunda, mahremiyet bir hak değildir. Sırları sevmem ve onlara da tahammül edemem."

İlk kez, insanların düşünmesini istediğimiz şeyden ziyade, gerçekte ne olduğumu kullanarak bana hitap etmişti.

O sözleşmeyi imzaladığım anda, artık Simone Bishop, fakir ama makul derecede mutlu bir barmen, gönüllü ve yarı zamanlı fırıncı olmayacaktım. Brendan Black'in sahte nişanlısı, çalışanı, pratikte onun malı olacaktım.

Bu sefer, gözleri benimkilerle kilitlendi ve ben başımı sallayana kadar beni o tuhaf esaretten kurtarmaya niyetli değildi. "Anlıyorum."

"Güzel. Şimdi sormam gereken bir şey var: sözleşmeyi gerçekten baştan sona okudun mu, yoksa sadece ödeme koşullarına kadar mı okudun?"

Korkuya benzer, ama çok daha hoş bir his omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. "Hepsini okudum."

O, buruşuk kağıtlara alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Öyle düşünmüştüm. Başka sorunuz var mı?"

"Hayır."

"Fiziksel yakınlık maddesi hakkında bile mi?" "H-hayır."

Bu bir yalandı. Binlerce sorum vardı, özellikle kişisel hijyenim veya yakınlık gerekliliklerimi özetleyen bölümlerle ilgili. Ama ilk "teklifinden" iki katına çıkardığı ücretten sonra, bu konularda da ona baskı yapmanın akıllıca olmayacağını düşündüm.

Sadece bir iki öpücük. Giysilerin üzerinden okşama.

Uygunsuz bir şey yoktu. Beni rahatsız edecek bir şey yoktu. İstesem bile.

"Elimden geleni yapacağım." Kekemeliğimi zar zor bastırdım. "Eğer ihtiyaçlarını karşılayamıyorsam bana söyle."

Brendan'ın gözleri son sözümle parladı. "Oh, öyle yapacağım. Sen de... aynısını yap. Hiçbir zaman rahatsız olmanı istemem."

"Bunun rahat olacağını sanmıyorum." Sinirli parmaklarımla masasını tıklattım.

Avuç içleri şaşırtıcı bir ağırlıkla parmaklarımin üzerine indi. "İkimiz için de olabildiğince kolay hale getireceğime söz veriyorum."

Eli çok büyük ve sıcaktı. Başka bir yerde nasıl hissettireceğini merak etmeden duramadım.

Elimi geri çektim.

"Sakıncası yoksa." Brendan, düzenlenmiş sözleşmeyi bana doğru çevirdi ve son sayfayı açtı. Sayfada, yazdırılmış adımın üstündeki satır hala imzam bekliyordu.

Masasındaki şık siyah kalemlerden birini aldım ve çizginin üzerine tuttum. Sonra, cesaretimi kaybetmeden, gösterişli bir hareketle imzamızı attım ve sözleşmeyi ona geri verdim.

O da aynısını yaptı ve sözleşmeyi bir çekmeceye koydu, çekmeceyi kapattıktan sonra hemen kilitledi.

"Teşekkür ederim," dedi ve gülümsemesi birdenbire tüm ofisi aydınlattı.

Ayağa kalktı ve cam duvarları tekrar şeffaf hale getiren düğmeye bastı. Yaka düğmelerini düzeltirken onu hayretle izledim, sonra masanın etrafından dolaşarak yine ceketinin cebine uzandı. Ama koltuğumu ona doğru çevirip tek dizinin üzerine çökene kadar ne olduğunu anlamadım.

"Bunu... şimdi mi yapıyorsun?"

"Artık seyircilerimiz var, meleğim. İlk vardiyanın zamanı geldi. O yüzden gülümse ve benimle evlenmeyi kabul ederken sevinçten uçuyormuş gibi görünmeye çalış."

Şehrin üzerine düşen son güneş ışınları elmasın yüzlerine çarparak odaya gökkuşağı saçıyordu. Gerçekten *nefesim kesildi*. Daha önce de güzeldi, ama şimdi yüzük göz kamaştırıcıydı.

"Bu iyi," dedi. "Nişanlar sürpriz olmalı. Şimdi, Simone Bishop, benim sevgili gelinim olma şerefini bana bahşeder misin?"

Kafamdan binlerce düşünce geçti. Parmağım o yüzüğü nasıl tutabilirdi ki?

Neden onu cebinde saklayıp bir anda çıkarmaya hazırıdı?

Tanrı aşkına, bunu nasıl başaracaktık?

"Bir şey söylemelisin, melek." Brendan dişlerinin arasından konuştu. "Bizi izliyorlar."

Cam duvarların ötesinde, herkes hareket etmeyi bırakmıştı. Birden fazla kişi kabinlerinden ayağa kalkmıştı ve birkaç kişi de komşu konferans odasından izliyordu, bunlardan üçü Brendan'ın kardeşleri olduğu anlaşılıyordu. Herkes Brendan Black'in diz çöküp, görünüşe göre hiç tanımadığı birine evlenme teklif ettiği manzarayı görmek istiyordu.

İşte bu kadar.

İlk sınav.

Başlangıçta başarısız olamazdım.

Sanki transa girmiş gibi, kendimi yüzüğü almak için öne eğilirken buldum. Narin yüzük, sanki benim için özel olarak tasarlanmış gibi parmağıma tam oturduğu anda, içimde bir şey klik yaptı.

Sandalyemden fırlayarak Brendan'ın kollarına atıldım ve o beni kucaklayıp döndürürken, göğsümden bir haykırış yükseldi. "Evet, evet, evet!" diye bağırdım, ani gözyaşlarımı geri çekerek.

Neye?

Bunun gerçek olmadığı için mi?

Yoksa içimden bir parçam bunun gerçek olmasını mı istiyordu?

Dürüst olmak gerekirse emin değildim. Ama şok, aktris olarak yeni işime çok yakışıyordu.

Brendan beni tekrar ayağa kaldırdı, sonra yüzümü elleriyle kavradı, sert hatlarında taze çizilmiş bir eskiz gibi hayranlık belirdi. Başparmakları yanaklarımı ileri geri okşadı.

"Harika gidiyorsun," diye mırıldandı. "Seni öperken böyle devam et."

Cevap veremedim, dudakları benim dudaklarımı kapattı, sıcak, ıslak ve yumuşaktı. Aynı hızla, kendimi ona karşılık verirken buldum, dillerimiz birbirine değdi, bu garip oyunun içinde bir bağ kuruldu.

Öpücüğün tam olarak on saniye sürdüğünü bilmek için saniyeleri saymama gerek yoktu.

Öyleyse neden o uzaklaştığında benden bir şey alınmış gibi hissettim?

Brendan elimi tuttu ve beni ofisten dışarı, izleyen kalabalığın içine götürdü. "Herkes, bu artık sürpriz olmayacak, ama bu güzel kadının benim karım olmayı kabul ettiğini duyurmaktan mutluluk duyuyorum. Lütfen nişanlım Simone Bishop ile tanışın."

İnsanlar bize doğru akın ederken alkışlar ve tezahüratlar yükseldi, ancak çoğu onun kardeşleri için kenara çekildi. Onları hastaneden hatırlıyordum. Kadın ve erkeklerden biri Brendan'inkine benzer kırmızı tonlu koyu saçlara sahipti, diğer erkek ise soyadına uygun saçları ve ifadesiyle dikkat çekiyordu.

"Tebrikler kardeşim." Siyah saçlı adam, diğerleri gibi Brendan'ın elini sıktı, ama konuştuğunda her kelimesi buz gibiydi. "Simone, tanıştığımıza memnun oldum."

Dudakları, yanağıma değdiğinde soğuktu.

"Simone, bu Owen," dedi Brendan. "Ve bunlar da diğer kardeşim Ronan ve kız kardeşim Shea."

Diğer Black kardeşlerin de bana iki başlı bir yılanmışım gibi bakarak yaptıkları formalite icabı öpücükleri ve tebriklerini kabul ettim.

Onları suçlamadım. Açıkçası, bu bir sürprizdi. Tabii ki öyleydi, çünkü nişanılımla sadece birkaç hafta önce tanışmıştım.

"Memnun oldum," dedi Ronan, düzgün saç stili saçındaki bukleleri ve kardeşlerinin paylaşmadığı mizahı tam olarak bastıramıyordu. "Candy Striper, değil mi?"

Brendan'a baktım, o da beni kendine doğru çekerek gülümsedi. "Doğru."

Ronan, gözlerine tam olarak yansımayan bir şekilde gülümsedi. Açıkçası, içlerinden herhangi birinin beni tanımasına şaşırdım. Brendan, babaları dışında aileden gerçekten konuştuğum tek kişiydi ve hiçbiri dikkatini vermemişti.

Ronan zekiydi. Bu çok açıktı. Diğerleri de çabuk kavırıyordu.

"Aileye hoş geldin." Shea manikürlü elini uzatıp benimkini sıktı. Bileğinde bir bilezikteki elmaslar parıltıyordu ve dudakları yaramaz bir kırmızı gülümsemeye kıvrıldı.

Ancak Owen, sırtımda tüylerimi diken diken eden, zar zor gizlediği alaycı bir bakışla beni izlemeye devam ediyordu. "Ne beklenmedik bir ekleme." Soğuk, bıçak gibi keskin bakışları Brendan'a döndü. "Babam çok sevinecek."

Brendan beni kendine çekti. Onun heybetli vücudunun koruması altında olmak beni tamamen hayal kırıklığına uğratmadı.

Başımın üstüne öpücük kondurdu ve elini enseme doladı. "Babam özel şeyleri sever ve Simone paha biçilemez. Daha iyi bir gelin isteyemezdi."

Üç kardeş de spekülatif bakışlarla bana döndüler, bu da beni kardeşlerinin yeni nişanlısı değil de, bir suçlu gibi hissettirdi.

Brendan dudaklarını kulağıma değdirdi. "Senin mükemmel olacağını biliyordum."

Yukarı baktım. "Ne için mükemmel?"

Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Mükemmel bir nişanlı."

O, daha fazla tebrik almak için arkasını döndüğünde, zorla yaptığım her gülümsemenin arkasında şüphe vardı.

Mükemmel bir nişanlı mı?

Hayır, mükemmel bir *sahte* nişanlı.

Ve ailesi bana çözmek için can attıkları bir bilmece, fethetmeye hazır oldukları bir meydan okuma gibi bakarken, Tanrım, umarım o haklıdır.

UYANMA ÇAĞRISI

Simone

Rap rap rap.

Rap rap RAP.

RAP RAP RAP.

Kapımın dışında bir ağaçkakan vardı. Ya da belki arızalı bir saat. Her neyse, sesli ve ısrarcıydı.

Birkaç dakika sonra, aslında *The Great British Bake Off* yarışmasının bir yarışmacısı olmadığımı, hala dairemde olduğumu ve başka birinin içeri girmek istediğini fark ettim.

RAP RAP RAP RAP RAP.

"Aman *Tanrım*." Yataktan kalkıp saatime baktım, sonra en sevdiğim pembe bornozumu giyerken kapıya doğru sendeledim. "Saat sabahın altı. Bay Lee, bu kadar erken saatte kirayı almaya gelmemenizi söylemişim... Oh!"

Kapıyı açtığımda karşımda yetmiş iki yaşındaki ev sahibim değil, elli beş yaşlarında sert mizaçlı bir kadın, ciddi görünümlü topuklu ayakkabısının burnuyla yere vuruyordu.

"Bayan Bishop?" Kütüphaneci gözlüklerinin kenarına dokundu ve beni baştan aşağı süzdü.

"Evet?" Kahve içmeden önce kim olduğumdan tam olarak emin olamazdım. "Ben Ruth Delgado, Brendan Black'in yönetici asistanıyım." Bir paket servis bardağı kaldırdı. "Fındıklı latte? Yapacak çok işimiz var."

Onu hemen sevdim. "Eğer birini uyandırmak gerekirse, nasıl yapılacağını biliyorsun. Benim neyi sevdiğimi nereden bildin?"

"Bunu bilmek benim işim." Latte'yi alıp onu içeri davet ederken, topuklu ayakkabıları yıpranmış ahşap zeminde tıkır tıkır sesler çıkarıyordu. "Peki, yanımıza ne götürüyoruz?"

Hızla yutkundum. "Nereye götürüyoruz?"

"Taşınma günü, tatlım. Bunların ne kadarına ihtiyacın olacağını bilmiyorum ama."

"Taşınma günü mü? Ama daha yeni imzaladım... Yani, Brendan ve ben altı gün önce nişanlandık."

Sözcükler dilimde ağırlaşmıştı, sanki ağzım pamukla doldurulmuş gibiydi. Tıpkı aynanın karşısında kendime söyleyerek prova yaptığım her seferinde olduğu gibi, önümüzdeki dört ay boyunca hayatımdaki insanlara nasıl yalan söyleyeceğimi düşünürken.

Birden fazla kez, telefonu kaldırıp babamı arayarak ona haberi vermeye çalıştım. Kylie'nin eşyalarını almak için Rhode Island'a geri dönen Selena'ya, ihtiyacı olan paranın hesabımda olduğunu haber vermek için.

Fez'deki işimden ayrılmış, Brendan'ın "evlenme teklifinden" sonraki gün hastaneye hasta olduğumu bildirmiş ve hafta sonunun geri kalanını ve bu haftanın büyük bir bölümünü, başka hiçbir şey düşünmemek için ekşi mayalı tarçınlı çöreklerimi mükemmelleştirerek geçirmiştım.

Dün Cavalier'da iki saat içinde hepsi satılmıştı. Lincoln, bunların şimdiye kadarki en iyi hamurum olduğunu söyledi.

"Bay Black'in programı çok kesin," dedi Ruth, sanki benim kafamın karışıklığının durumla hiçbir ilgisi yokmuş gibi. "Stilist, ilk fotoğraf çekiminiz için sizi hazırlamak üzere bir saat sonra burada olacak. O zamana kadar, penthouse'a götürmeniz gereken her şeyi işaretlememiz gerekiyor. Gerisini depoya göndereceğim."

Bu sefer kahveyi o kadar hızlı içtim ki dilimi yaktım. "Stilist mi? Fotoğraf çekimi mi?"

"Evet. Öğle yemeği saatinde sizi Blackguard ofislerine götürmem gerekiyor, sonra siz ve Bay Black binadan birlikte çıkarken ve resmi taşınmanız için binasının önünde fotoğraflarınız çekilecek."

Cevap vermediğimde, dairemi incelemeyi bırakıp bana baktı ve sanki üç kafası çıkmış gibi bana bakıyordum.

Yüzünde nazik bir ifade belirdi. "Siz ve Bay Black bunu hiç konuşmadınız mı? İnsanların onun ne istediğini bildiğini varsayması ilk kez olmuyor."

Ona hak verdiğimi söylemek için ağzımı açtım ama yapamayacağımı fark ettim. "Konuştuk... Sayılır. Sadece bu kadar çabuk olacağını beklemiyordum."

Elimi yüzüme sürdüm.

Ve çok geç fark ettim ki, o el sahte nişan yüzüğümü takması gereken eldi... ama takmıyordu.

Ruth'un aynı keskin bakışla izlediği el.

Suçlu bir hırsız gibi onu arkamda saklamamak için kendimi zor tuttum. "Yatarken yüzüğü çıkarıyorum."

"Mmm. Eminim sadece alışmaya çalışıyorsun. Ama çıkmadan önce takmak isteyebilirsin. Aksi takdirde, insanlar yanlış bir şey düşünebilir."

O daha fazla açıklama istemediğinde başımı salladım.

"Kahveni bitir ve güne hazırlan." Siyah omuz çantasını tezgahın üzerine koydu ve üzerinde düzgünce yazılmış bir yapılacaklar listesi bulunan iPad'ini çıkardı. "Envanterle başlayacağım."

Banyodan çıktığımda, duş almış ve en sevdiğim eski kot pantolonumu ve vintage Jim Croce tişörtümü giymiştim. Ruth çoktan bir fincan kahve daha demlemiş, iPad'inde mutfağımdaki her şeyi içeren bir liste hazırlamış ve şimdi dairenin oturma odasındaki eşyaları tek tek işaretliyordu.

İkinci fincan kahvemi alıp mutfak masasına oturdum ve Brendan'dan gelen mesajları aramak için telefonumu karıştırdım. Bugün olanları açıklayacak herhangi bir şey.

Geçen Cuma günü çalışanlarının iyi dileklerini ve kardeşlerinin şüpheli bakışlarını kabul ettikten sonra, beni asansöre kadar eşlik etti, resepsiyonistin önünde yanağıma bir öpücük kondurdu ve kulağıma

kulaklarıma fısıldayarak benimle iletişime geçeceğini söyledi. Beni Jamaica Plain'e geri götürmek için kaldırımnda bir araba bekliyordu.

Bu, ondan doğrudan haber aldığım son zamandı.

Ancak, söylediği her şeyi yapmıştı. O gece uykuya daldığımda para hesabımdan çekilmişti. Birkaç vergi ve aile hukuku avukatının isimlerinin yanı sıra, istemediğim bazı finansal planlamacıların isimlerinin de yer aldığı kısa bir e-posta gelen kutuma düşmüştü.

Ancak Brendan, bir mesaj bile atmamıştı.

Selena'nın ihtiyaç duyduğu parayı banka hesabına aktarmak dışında hala tek kuruş bile harcamamıştım. Babamı bile aramamıştım, çünkü ona birdenbire alacaklılarını uzak tutacak ve mandıra için çok ihtiyaç duyulan personeli işe alacak kadar nakit param olduğunu söylersem, paranın nereden geldiğini bilmek isteyeceğini biliyordum.

Bunun yerine, hesabımın bakiyesini kontrol etmeye devam ettim, rakamdaki virgül sayısından büyülenmiş bir şekilde.

Gerçek gibi gelmiyordu.

Hâlâ gerçek gibi
gelmiyordu.

Ta ki, sözlükte "yeterlilik" kelimesinin yanında resmi bulunan bu kadın kapıma gelene kadar.

"Mutfağınızda özellikle duygusal değeri olan hiçbir şey yoktu." Ruth masaya gelerek beni dalgınlığımdan çıkardı. "Gerçekten ihtiyacınız olan her şeyi Bay Black'in mutfağına stoklayacağım."

Kaşlarımı çattım. "Hepsini götüremez miyiz? Neden gereğinden fazla para harcıyoruz?"

Ruth, Marketplace'ten on dolara aldığım tavaya şüpheyile baktı. Le Creuset markasının taklidi olan tavanın ortasındaki emaye çatlamaya başlamıştı.

"O aldırılmaz," dedi ve tavayı rafa geri koydu. "Tabii kişisel değeri olan bir şeyin yoksa..."

"Aslında var. Çiçek saplı dökme demir ekmek kalıbı. Annemindi."

"Anladım." Excel tablosundaki bir kutuyu işaretledi, sonra odanın diğer tarafına geçerek yatağımın, küçük kanepenin ve giysilerimin bulunduğu dolabın olduğu alana geldi. "Kısa süre içinde yeni bir gardırop alacaksın, ama önümüzdeki birkaç gün için buradaki eşyalarından bir gecelik çanta hazırlayabilirim."

Burada olanlardan." Dolabın kapısını açtı. "Özellikle istediğin bir şey var mı?"

Kaşlarımı çattım. "Sadece bir gecelik çanta mı? Ama ben *taşınıyorum*."

Ruth yine o bakışı attı. "Evet. Ama gideceğin yere göre, bunların sana ihtiyacı olacağını sanmıyorum." On dört yaşımdan beri giydiğim yırtık bir kot pantolon çıkardı, burnunu kırıştırdı ve hemen geri koydu.

Ellerime sertçe baktım, sonra telefonumu çıkardım. Ruth da dairede dolaşmaya devam ederek, Brendan'ın çatı katına götürmeme izin verilecek şeyleri not alıyordu (en sevdiğim kitap, evet; güvelerin yediği yün kazak, hayır).

Mesaj atmak için çok meşgul olan beyefendiyi beklemekten bıktım.

Bir bayan evimde
ve sahip olduğum her şeyi
reddediyor. Bu konuda bir
şey biliyor musun?

Sürpriz bir şekilde, cevabı neredeyse anında geldi.

BRENDAN

Günaydın. O benim asistanım Ruth.

Evet, bundan bahsetti.
Ayrıca görünüşe göre
BUGÜN senin evine
taşınacağım ve
bir tür fotoğraf çekimi için
hazır olmam gerektiğini
söyledi???

Bu kelimeleri yazarken iç geçirdim. Fotoğraf çekimi ne demektir ki? Nişan duyurusu için yapılan profesyonel bir fotoğraf çekimi miydi, yoksa sadece zenginlerin yaptığı benzer saçma bir şey mi? Paparazziler ve gazeteciler için kamera karşısında gülümsemem gereken bir oyun mu? Bu fotoğraflar nerede yayınlanacaktı ki?

BRENDAN

Haberler tahmin ettiğimden biraz daha erken basına sızdı, bu yüzden önlem alıyoruz.

Bu ne anlama
geliyor?

BRENDAN

Ruth sana bunu açıklamalıydı. Globe'a resmi bir nişan duyurusu gönderildi. Bir röportaj yapmamız gerekecek. Ama bugün, sadece birlikte görünmemiz bile söylentileri bizim gerçeğimizle çürütmeye yetecektir.

"Gerçeğimiz." Gerçek değil.

Aradaki fark çok inceydi, ama ne demek istediğini tam olarak anladım. Bu ilişki gerçek olmaktan çok uzaktı.

Yine de, başka bir şey beni rahatsız ediyordu.

Hangi söylentiler?

Sohbet kutusunda sadece bir bağlantı önizlemesi görünene kadar bir dakika kadar yüzen noktalara baktım. *Herald'in* manşeti yeterliydi.

TALK HAKKINDA SAĞLIK SAĞLIK
HİZMETLERİ! Boston Şeker
Striper, Kara Prens ile Sevişirken Görüldü

Tüylerim diken diken oldu. Brendan ve benim Mass General'da tanıştığımız ve daha sonra onun ofisinde öpüşürken görüldüğümüzü anlatan birkaç paragraflık makaleyi tıkladığımda endişe beni sardı. Makale o kadar belirsizdi ki, ikimiz de *Herald'a* bu haberi veren "kaynağın" kim olduğunu tam olarak anlayamadık. Ama kim olursa olsun, beni nişanlısı olarak adlandırmakla hiç ilgilenmiyordu.

Hayatımın değişmek üzere olduğunu biliyordum, ama her şey çok hızlı geliyordu. Her şeyin yavaşlamasına ihtiyacım vardı. Nefes alabilmek için. Belki kafamı boşaltmak için bir iki pasta tarifi daha mükemmelleştirebilirdim.

Bugün hareket
edemiyorum. Henüz aileme
bile söylemedim
Biraz daha zamana
ihtiyacım var, lütfen.

Üç hareketli nokta, cevap gelene kadar tam beş dakika boyunca ekranımda kaldı:

BRENDAN

Sözleşmeyi sen imzaladın. Ne zaman ihtiyacım olursa. Ve bir haftan vardı.

Peki, ne bekliyordum? Çiçekler mi? Kalpler mi? Basit bir minnettarlık veya düşüncelilik mi?

Bu duruma duygusal olarak karışmamam gerektiğini hatırlatacak bir şeye ihtiyacım varsa, onun mesajı tam da ihtiyacım olan soğuk duş gibiydi.

Bununla birlikte, sözleşmede "ne zaman olursa olsun" diye bir ifade yoktu. Sözleşmede, onunla bir ilişki kuracağım, onun kişisel hizmetçisi olmayacağım yazıyordu.

Benim bir hayatım vardı.

Hala bir işim vardı, gönüllü bir pozisyon olsa da.

Otokratik, baskıcı, itiraf etmeliyim ki çok yakışıklı bir zorbanın, her günümün her anında ne yapabileceğimi bana söylemesine izin vermeyecektim.

On milyon dolar için bile.

BRENDAN

Çıkmadan önce yüzüğünü tak.

"Dalga mı geçiyorsun?" Mesaja bakakaldım, sonra da mutfak kitaplarımı mutlu bir şekilde karıştıran hain Ruth'a. Ona mesaj atmış olmalıydı.

Bu bardağı taşıran son damlaydı.

Kahvemi bitirip fincanımı temizledikten sonra, önlüğümü giymeye gittim. Bugün resmi olarak nöbetim yoktu, ama eminim bana bir yer bulabilirlerdi. Kesinlikle burada kalmayacaktım.

"Bu bilezik çok güzel." Ruth annemin mücevher kutusunu karıştırmakla meşguldü. "Bence biz... oh!" Beni tuvaletten çıkarken gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı.

beni banyodan çıkarken gördüğünde. "Ne giyiyorsun?"

Yeşil pantolonuma ve büyük çileklerle kaplı beyaz bluzuma baktım. "İş kıyafeti. Mass Gen'de vardiyam sırasında giyiyorum."

"Ama bunu konuşmuştuk. Bugün işe gidemezsin çünkü Bay Black ile fotoğraf çekimin var." Saatine baktı. "Kate Zola kırk beş dakika sonra gelip seni hazırlayacak."

Kafamı salladım. "Üzgünüm, Kate Zola veya fotoğraf çekimi için müsait olmayacağım. Ve genellikle haftada birkaç gün hastanede çalışıyorum. Pazartesi, çarşamba ve cuma günleri öğleden sonraları müsait olmayacağım."

"A-ama..." Ruth, çalışmayan babamın traktörü gibi ses çıkarmaya başladı. "Peki Bay Black ne diyecek?"

"Onu gördüğünde öğrenmen gerekecek." Omuz silktim, ama endişe omurgamı gıdıklıyordu.

Ancak, o daha fazla "ama" diyemeden, şok olmuş yüzüne kapıyı kapattım ve merdivenlerden aşağı inerek çıkışa doğru yöneldim.

Adımlarım kendinden emindi, ama tıpkı Brendan'ın ofisinde olduğu gibi, bu ani cesaretimin nereden geldiğini ya da bu adam ve taleplerinin mi beni böyle yaptığını merak ettim.

Brendan'ın asistanını yirmi dakika boyunca ortada bırakma kararımdan dolayı kendimi iyi hissediyordum. Ancak hastaneye vardığımda, suçluluk duygusu karnımda sıkı bir düğüm haline gelmişti ve zihnimde Ruth'a bir özür mesajı yazıyordum. Sonuçta, patronunun iletişim becerisi olmayan bir kontrol manyağı olması onun suçu değildi. Brendan'dan numarasını alır almaz mesajı gönderecektim.

Sonra giriş kartım reddedildi ve tüm suçluluk duygum buharlaştı.

"Ne oluyor?" diye mırıldandım ve kartı farklı bir şekilde çalışıp çalışmayacağını görmek için bir o yana bir bu yana çevirdim. "Bugün bu şeyin nesi var?"

Hiçbir şey işe yaramadı.

Kartı değiştirilmek üzere güvenliğe götürmek üzereyken, kalın elik kapılar açıldı ve başhemşire Joan, kalp cerrahisi bölümünden çıktı, belli ki vardiyasının ortasında kahve molasına gidiyordu. "Simone? Burada ne yapıyorsun?"

"Vardiyam için buradayım, ama kartım alışmıyor."

Joan, kartı güvenlik pedinin üzerinden geçirmemi izledi. Işık yine yeşil değil kırmızı yanıp söndü.

"Ah, tatlım."

İim cız etti. Joan, Kylie'nin en sevdiği dizinin tüm bölümlerini izledikten sonra başka bir bölüm aramak için uzaktan kumandama parmağını vurup durduğunda benim kullandığım tonu kullanıyordu.

Tekrar denemeden önce, elimi tutup kartı bana geri itti. "Program bu sabah yeni bir asistan gönderdi. Artık onlarla çalışmadığını söylediler."

Ağzım açık kaldı. "Ben... artık... ne?"

Joan, açıkça acıyarak ama aynı zamanda şaşkınlıkla başını salladı. "Artık burada çalışmıyorsun tatlım. Görünüşe göre yeni nişanlının sana ihtiyaı var. Öyle değil mi?"

Yüzünde, yeni durumumdan ne kadar haberdar olduğunu gösteren bir ipucu aradım. Tanrım, bu düşündüğümden çok daha zordu. Hastanedeki bu insanları neredeyse hiç tanı mıyordum. şu anda ona bile yalan syleyemiyorken, aileme ve arkadaşlarıma nasıl yalan söyleyecektim?

"Bu arada, tebrikler." Brendan'ın aptalca hatırlatmasına rağmen taktığım gösterişli nişan yüzüğüne başını salladı.

Tanrım, çok büyüktü. Gerçekten göz kamaştırıcıydı. Çok gösterişliydi ve bana hiç yakışmıyordu.
benim tarzım değildi.

"Aileyi tanıdığını bilmiyorduk, ama şimdi mantıklı geliyor, Bay Black ile ne kadar çok zaman geçirdiğini anlaşılıyor. Senin onun yanında olmandan gerçekten memnun olmuş olmalı."

Göstermek için saçma sapan miktarda para aldıığım gelin adayının mutluluğunu taklit etmeye çalıştım. "Oh, evet. Evet, ani oldu, ama... kaderimizde vardı."

Glmsemem genişti.

Duygularım ise değildi.

Çünkü nasıl cüret eder?

Nasıl *cüret* eder?

Omuz silktim, kimlik kartımla yaptığım "hatayı" örtbas etmeye çalışarak. "Bugünün son günüm olduğunu sanmıştım. Ne aptalım."

Aptal olan kimse yoktu. Ya da aptal olan Brendan Black'ti, bu sabah çektiğim *tüm* sıkıntıların hepsini üstlenecek olan kişi.

"Her neyse, ben istifa etmedim. Çalışma saatlerimi azaltmak zorunda kalacağım, ama yine de beni burada göreceksin. Bu bir hata." Ne kadar milyonlarca dolar kazanacak olsam da, benim için önemli olan her şeyden uzaklaştırılmaya niyetim yoktu. Paltomu kapattım, çantamın omuz askısını düzelttim ve Joan'a bir kez daha gülümsedim. "Şimdi fark ettim ki, nişanılımla buluşmam gerekiyor. Görüşürüz Joan."

"İyi şanslar!" diye seslendi. "Ve tebrikler!"

Omzumun üzerinden ona el salladım, çünkü dönersem gözlerimde düğün çanları değil, öfke göreceğini biliyordum.

Brendan'ın sözleşme olsun ya da olmasın benim işimi elimden alma hakkı yoktu.

Bu cesaret nereden geliyorsa gelsin, onu kullanacaktım.

Hastane dışında bir taksi çağırdım ve arka koltuğa oturdum. "Nereye?" diye sordu şoför,

Bhangra melodisinin tınlayan sesleri arasında sordu.

"Blackguard Genel Merkezi."

HERKES ELEŞTİRMEN

Brendan

Sahtekarlık sendromu çok k t d r.

Harpy suratlı, zehir sa an, b y  yapan bir succubus, ben Blackguard konferans odasında babamın koltu una otururken kulakları sa ır eden  ı lıklar atıyordu.

 n mde, hayatımı sonsuza dek de i tirebilecek bir belge vardı.

"Bay Black?" Liza sa ımda oturuyordu, mor renkli tırnakları maun a acına hafif e vuruyordu. Yakla arak daha al ak bir sesle konu tu. "Brendan?"

Cam duvarların  tesinde, y netici katındaki herkes de benim fel  halimi g zlemliyordu. Asistanlar k biklerinden bakıyorlardı. Posta kuryeleri belge teslimatını yarıda bırakmı lardı. Binadaki t m muhasebeciler, temizlik iler ve di er personel, pencerelerin dı ında toplanmı , kalemi ka ıda de dirmemi izliyor gibiydiler.

Bug n, babam evde iyile meye devam ederken, ben bu dev akvaryumun en b y k balı ıydım. Bu g n n zaferle sonu lanması gerekirken, kendimi k pekbalı ı de il, daha  ok bir guppy balı ı gibi hissediyordum.

Soru  uydu... neden?

"Brendan."

Derin bir nefes aldım ve Liza'ya, ardından y netim kurulu  yelerine kararlı bir  ekilde ba ımı salladım. Karde lerim de di er  st d zey y neticiler gibi elbette buradaydı. Liam da dahil olmak  zere hukuk departmanından ba  danı man da gelmi ti. Hatta ge en yıl yatırım yaptı ımız Savage York holdinginin  yelerinden biri olan Cormac Savage bile, toplantıyı g lgeli bakı larıyla izlemek i in buradaydı.

, geçen yıl yatırım yaptığımız Savage York holdinginin üyelerinden biri olan Cormac Savage bile, toplantıyı gölgeli bakışlarıyla izlemek için oradaydı.

Herkes, dünyanın en büyük şirketlerinden biri üzerinde geçici de olsa yetkimi onaylayan belgeye imzamızı atarken bizi izliyordu.

Brendan Black, Blackguard Holding'in geçici CEO'su.

Siktir.

"Bu görevi kabul etmek benim için bir onurdur," dedim herkese. "Geçici CEO olarak, hissedarlarımıza elimden gelen en iyi şekilde hizmet edeceğim."

Oda alkışlarla çınladı. Niall Black'in en büyük oğlu olarak yıllardır geliştirdiğim aynı yapmacık gülümsemeyi takındım. On beş yaşında dış telimi çıkardığım anda aynanın karşısında bu gülümsemeyi çalışmaya başlamıştım.

Sağımdaki Owen'a işaret ettim. "Lütfen, yeni geçici COO olan kardeşim için de alkışlayalım. Önümüzde büyük bir iş var, ama babamızın yıllar boyunca bize öğrettiklerini kullanarak onu gururlandırabileceğimize ve Blackguard'ı ileriye taşıyabileceğimize inanıyorum."

Owen'ın gülümsemesi çok daha köpekbalığı gibiydi. Hiç şüphesiz, COO pozisyonu onun için bir teselli ödülüydü. "Keşke bugün burada olabilseydi. Ama evet, kardeşim ve ben onu onurlandırmak için elimizden geleni yapacağız."

"Ya da kendinizi onurlandırmak için," diye mırıldandı Ronan, Liam'a hızlı bir el hareketi yaparak.

"Siktir git," diye

fısıldadım. Ronan sırıttı.

"İkinizi de aramızda görmekten mutluyuz," dedi Liza, ben

.
Diğerleri de aynı şeyi yaptı. Yönetim kurulu toplantısı sona erdi ve bu noktada, hepsi ayrılmak için sabırsızlanıyordu.

"Teşekkürler." Ceketimin düğmelerini ilikledim, babamın toplantının bittiğini belirtmek için yüzlerce kez yaptığı hareketi taklit ederek.

Görünüşte samimi olan el sıkışmalarını ve tebrikleri kabul ettikten sonra (bazıları samimiydi, bazıları ise açıkça sahteydi, çünkü oylama benim lehime çok az farkla sonuçlanmıştı), oda boşaldı ve ben kardeşlerim Liam ve Liza ile baş başa kaldım. Günün ilk derin nefesini aldım.

"Sanırım ikinizi tebrik etmezsem, bu beni bir pislik yapar." Ronan, Shea'nın kaburgalarına dirsek attı. "Ağabeylerinle gurur duymuyor musun, Shea?"

"Sizin her şeyi mahvetmenizi bekliyorum, böylece babam iyileştiğinde ortalığı temizleyebilirim." Shea, saçlarını omzunun üzerinden atıp tırnaklarını incelerken kasıtlı olarak sıkılmış gibi konuşuyordu.

"Tebrikler, Bren." Liam elini uzattı. "Bunu hak ettin, kardeşim. Sen de, Owen."

Owen yine dişlerini gösterdi ve kollarını kavuşturdu.

"Zavallı Owen, hep nedime, hiç gelin olamayan," diye alay etti Ronan. "Monopoly oynamaya geri dönmek istersen, senin yerini seve seve alırım. Sana bir silindir şapka bile bulurum."

"Kapa çeneni," diye karşılık verdi Owen.

Liza eşyalarını toplarken bana döndü. "Brendan, hemen işe koyulmalısın. Yarınki gündemi aldın mı?"

Copley Meydanı'nda, ezilmeyi bekleyen karıncalar gibi koşturup duran insanlara baktım. "Aldım."

"İyi, çünkü çok fazla. Ve Cormac Savage, Prada ile satın alma görüşmelerini tartışmak için bir toplantı istiyor..."

Ben cama bakmaya devam ederken o konuşmaya devam etti. Bu pencereden atlayıp aşağıdaki insanlara katılmayı hayal etmek kolaydı. Belki de kimsenin beni bulamayacağı bir yere uçup gitmek.

İstediğim şey buydu, değil mi?

Bütün hayatım boyunca bunun için çalışmışım.

Ama böyle değil, diye fısıldadı içimden bir ses.

Bunun hiçbir yanı kalıcı değildi. Hatta, geçici CEO olarak, her zamankinden daha fazla mercek altında olacaktım. Herhangi bir küçük hata, gerçek halefiyet sorunu ortaya çıktığında benden şüphelenmek için bir neden olacaktı.

Ama bunu yapabilirsin.

Aklımda başka bir ses yankılandı, son birkaç haftadır beynimde dolaşan, açıkça bir kadına ait bir ses. Onu öptüğümde çıkardığı o uğultu ve yastık gibi yumuşak dudakları ile birlikte.

Simone, bu girişimin anahtarı olduğunu çoktan kanıtlamıştı. Yönetim kurulundaki en az iki oy hakkı olan üye, "yerleşik bir hayata geçtiğimi" öğrendiklerinde benim tarafıma geçmişti. Birkaç üye daha, benim özel hayatımın da kalıcı olduğunu gördüklerinde, muhtemelen beni kalıcı bir yedek olarak destekleyecekti.

Onu daha geç saatlere kadar beklemediğim halde, aşağıdaki insanları onun parlak saçlarını aramak için taradım. Bu ihtimalin, az önce kazandığım unvandan neden daha heyecan verici geldiğini tam olarak incelememeye karar verdim.

Ya da neden Liza'nın son beş dakikadır ne dediğini hiç anlamadığımı.

Siktir.

"*Herald'daki* makaleyi gördün mü?" diye sordu Ronan. Pencereden döndüm. "Ne makalesi?"

"Hangi makale?" diye taklit etti. "Aptal numarası yapma. Uzun boylu, esmer ve antisosyal? Tabii. Ama idiot savant sana yakışmıyor."

Ben homurdandım. "Ah, o mu? Evet, Ruth iki gün önce dikti. Ivy Ink onu aldı."

"Nasıl?" Owen biraz fazla sert bir şekilde sordu. "Kim olduğunu kimse bilmiyor."

Hepimiz güldük. Owen'ın dedikodu köşe yazarının gizemli kimliğini ortaya çıkarma takıntısı, aile içinde bir şaka haline gelmişti.

"Sadece onlara bir ipucu gönderdi," dedim. "nemli bir şey değil."

Liam çoktan telefonunda haberi açmıştı. "Blackguard'da değişim rüzgarları esiyor ve söylentilere göre, bu rüzgarlar en büyük oğul Brendan Black'in lehine esiyor. Yerel hayırsever Simone Bishop ile evleneceğini açıklayan Black, kardeşleri playboy yedekleri olarak kalırken, dünyanın en büyük holding şirketinin varisi olarak babasının pozisyonunu devralmaya hazır görünüyor." Kafasını kaldırdı. "Bu gerçekten şiirsel bir ifade."

Ben güldüm, ancak  kardeşim de yüzleri bizim soyadımızın rengini almıştı.

"Ne?" diye sordum. "Nişanlandıktan sonra ne yapacağımı sandın?"

"Planladığın bu kk 'evlilik' sadece gösteriş için değildi, değil mi?" diye sordu Shea. "Aman Tanrım, arkadaşlarım çok rahatlayacak."

"Eğer altın avcılığıyla ilgileniyorlarsa, onlara 24 ayar bir penis halkam olduğunu ve onu bulmak için beklediğimi söyleyebilirsin," dedi Ronan.

Shea yüzünü buruşturdu. "Onlar kralı istiyorlar, pislik, soytarıyı değil."
"Bu gerçek bir nişan," diye ısrar ettim. "Ama bunu kendi lehime kullanmazsam aptal olurum."

bunu kendi lehime kullanmazsam aptal olurdum."

Liza onayladığını *tam olarak* gizleyemedi.

Liam şüpheli görünüyordu.

Shea tamamen kafası karışmış görünüyordu.

Owen öfkeleni. "Playboy yedekleri mi?" Ronan burnunu çekti

Ronan burnunu çekti. "Eğer ayakkabı uyuyorsa."

Ellerimi kaldırdım. "Onlara öyle demelerini ben söylemedim. Bir sorunun varsa, editörle konuş. Ya da yazarla."

"Dedikoducu gazeteci. Ivy Ink en *kötüsü*," diye mırıldandı Owen. "En azından önce bize danışabilirdin. Bizi senin uşaklarınmışız gibi gösteriyorsun."

"Kendi adına konuş, Bay COO," dedi Shea tatlı bir sesle.

Owen ona vurmak ister gibi görünüyordu.

Omuz silktim. Hayır, o terim kullanılarak alıntılanmadım, ama Ruth ve ipucunu yazan basın danışmanına bunu önermiş olabilirim. Kardeşlerim ne kadar gereksiz görünürse, ben o kadar önemli görünüyordum.

Bu nazik bir

davranış

miydi? Hayır.

Etkili

miydi?

Muhtemel

en.

Ama halefiyet her zaman bir kan banyosu olacaktı.

Çünkü, birkaç dakika önce duyduğum korkulara rağmen, Black ailesi guppy balıkları gibi bir aile değildi.

Hepimiz köpekbalığıydık.

Ben sadece ilk önce dişlerimi gösterdim.

Ronan, sadece Ronan'ın yapabileceği bir şekilde bu fırsatı değerlendirdi.

"Ne yani, hamile mi kaldı? Öyle mi?"

"Ronan..." Liza başını sallayarak mırıldandı.

"O hamile değil," diye diye bağırdım. "Ve ben sana sana sana bu o

iftira dolu saçmalıkları kendine saklaman için teşekkürler."

"Ne oldu peki? Senin hakkında bir şey mi biliyor? Seni becerirken çekilmiş bir video falan mı? Cidden, bize söyleyebilirsin."

"Evlilik sözleşmesinde ne kadar yazıyor?" Owen'ın sesi her zamankinden daha soğuktu.

Ona döndüm. "Ne?" "On milyon mu? Yirmi mi?"

Tanrım, dosyalarımı mı karıştırmıştı?

"Belli ki bunu aşkından yapmıyor," diye devam etti. "Ve şimdiye kadarki en uzun ilişkinin elli sekiz yaşındaki asistanıyla olduğunu düşünürsek, senin de buna muktedir olduğunu sanmıyorum..."

"Siktir git," diye araya girdim. "Beni hor görmene rağmen, kardeşim, benim de sevimli yanlarım var."

"Bir tane söyle," dedi Ronan sırtarak. "Ve eğer sikini söylersen, kaybedersin."

"Siktir git sen de."

"Hayır, teşekkürler." Ronan gülerek başını salladı. "Umarım en azından o kışını sikiyorsundur. Şeker şeritli önlük gerçekten seksi olabilir. Ona önlüğünü giydirip başka bir şey giydirmemeyi başarabilir misin?"

"Onun hakkında böyle konuşma lan."

Bu emir, istemediğim kadar sert bir şekilde ağızımdan çıktı. Beni istedikleri kadar eleştirebilirlerdi, neredeyse kırk yıldır buna katlanıyordum, bu yüzden cildim adeta demir gibiydi. Ama nedense, Simone'a yöneltilen en ufak bir hakaret bile beni cinayete teşvik ediyordu.

Bunu nasıl yorumlayacağımı bilemedim.

Hepsine dönerek, bakışlarını birer birer karşıladım, ta ki gözlerini kaçırana kadar. "Simone — ve sizler onun adını öğrenseniz iyi olur, pislikler — ve ben evleniyoruz. Bunu kabul edin ve o geldiğinde ona biraz saygı gösterin. Anlaşıldı mı?"

"Ve bu, tam da istediğin pozisyona gelmene yardımcı oluyor mu?" diye merak etti Shea. "Ne kadar da uygun."

Çenemi sıktım. "Görünüşe göre, öyle oldu." *Ayrıca, çenenizi kapatın.*

Herkes bana bakarak, pes etmemi bekliyordu.

Ben kıpırdamadım bile.

"Her neyse," dedi Owen sonunda. "Ani bir nişan, özellikle de öyle biriyle, evlilik sayılmaz."

Döndüm. "Neye benzeyen biri, Owen?"

Odanın iki ucunda birbirimize dik dik baktık ve ben ona, herkesin şüphesiz düşündüğü şeyi söylemesi için meydan okudum.

Bana ayarlanan tüm nişanlılar arasından neden onu seçtiğimi sordu. Onun bir hiç olduğunu. Bir servet avcısı olduğunu. Beni tuzağa düşürmek isteyen bir fahişe olduğunu.

Ancak Owen, bunu söylemeyecek kadar akıllıydı.

Gözleri benimkilerle soğuk ve sert bir meydan okumayla buluştu. Beni alay ediyordu.

kendimi kaybetmek. Sırlarımı açığa çıkarmam için bana meydan okumak.

Siktir et onu. Owen her zaman beni anladığını düşünürdü, ama benim neler yapabileceğimi hiç bilmiyordu. Özellikle de, evlenmeyi planladığım tatlı yabancıyla ilgili olarak, bunun farkına varmaya başlamıştım.

"Bay Black?"

İkimiz de bakışma yarışını resmi olarak kazanamadan, konferans odasının kapısı çalındı ve Ruth içeri girdi.

Kaşlarımı çattım. "Burada ne işin var? Akşama kadar Simone ile JP'de olman gerekiyordu."

Asistanım belki de ilk kez kararsız görünüyordu. "Evet, efendim. İşler beklendiği gibi gitmedi. Ve şu anda... bir ziyaretçiniz var."

Kim olduğunu bilmiyordum, ama bu kavgadan kurtulmak için kabul edecektim. "Görünüşe göre bir toplantım var."

"Ne kadar da uygun," diye mırıldandı Owen.

"O 'ziyaretçinin' kendi eli olduğuna ne kadar bahse girersin?" Ronan, gülüşlerini saklayamayan Shea ve Liam'a sordu.

Gözlerimi devirdim ve Ruth'a döndüm. "Kim o?"

"Nişanlınız, efendim."

Simone *buraya* mı gelmişti?

"Öğleden sonra keyfi, ha?" Ronan porno müziği taklit ederek müstehcen bir şekilde kalçalarını sallamaya başladı.

"Bayan Bishop bekliyor bekliyor sizi ofisinde
ofisinde Ruth dedi. "O... sıkıntılı görünüyor."

Kaşlarımı çattım. Üzgün mü? Göğsümde bir sıkışma hissettim. "Daha önce istediğim her şeyi hallettiniz mi?"

Arkamda devam eden kaba pandomime aldırış etmeden başını salladı.
"Evet, efendim. Zarfı masamdan alıp ofisinize getireceğim."

"Hey, kanepeye sperm bulaştırma," diye bağırdı Ronan biz çıkarken.
"Bazen orada oturup sabah kahvemi içmeyi seviyorum. Hayatın anlamını ve tüm o saçmalıkları düşünmeyi."

"Sen bir pisliksin Ronan," diye omzumun üzerinden cevap verdim.

"Ben de seni seviyorum!" diye bağırdı kapı kapanmadan hemen önce.

BUNUN YANINDA MAKE-UP SEX DE OLMASI GEREKMEZ Mİ?

Brendan

Ofisime girdiğim anda leylak ve fırınlanmış ürünlerin kokusu burnuma çarptı.

Simone oradaydı, masamın önünde bir ileri bir geri yürüyerek. Onu görünce, sanki omuzlarımdan görünmez bir yük kalkmış gibi vücudum hafifledi.

Ev.

Yine o kelime, yabancı ve istenmeyen. Onu her gördüğümde hep böyle mi olacaktı? Bunu nasıl durdurabilirdim?

Bunu gerçekten istiyor muydum ki?

Bugün saçları açıktı, onu ilk kez böyle gördüm. Düşündüğümünden daha uzundu, neredeyse beline kadar geliyordu, yürürken sallanan gevşek altın rengi dalgalar halinde sarkıyordu. O kadar güzeldi ki, yine bir çift önlük giydiği gerçeğinden bir an için dikkatim dağıldı.

Bu sefer güneş gözlüğü takan meyveler çileklerdi.

Kaşlarımı çattım. Bu noktada, önlükler gerçekten çok rahatsız ediciydi. Sanki bir Yunan tanrıçasını tuvalet kağıdıyla giydirmiş gibiydim. "Simone."

Sesimi duyunca, dönerek dengesini kaybetti. Onu yakalamak için öne atıldım ve ellerim, sanki ikimizin vücutları birbirine göre şekillendirilmiş gibi, onun ince belini kavradı.

Gözlerim o dudaklara kaydı. Onu tekrar öpmek acı verir miydi?

Teknik olarak nişanlıydık. Kapının dışında seyirciler vardı. Asistanlar, stajyerler ve muhasebeciler bizi izliyordu, bu da bunun kamuya açık yerlerde sevgi gösterisiyle ilgili sözleşme şartlarına tam olarak uyduğu anlamına geliyordu.

Gözlerimiz buluştu ve o gök mavisi gözlerde parıldayan öfke, onu hemen bırakmamı sağladı.

"Ne oldu?" diye sordum. "Ne oluyor? Ve bu çirkin hastane kıyafetleri de neyin nesi?"

"Anlamadım?"

Yutkundum ve tekrar denedim. "Beklediğimden geç kaldın. Her şey yolunda mı?"

Kollarını kavuşturdu ve kaşlarının arasında sevimli ve öpülesi bir kırıksıklık oluştu. "Aslında, hayır."

Hızla masamın etrafından dolaştım ve oturmadan önce gizlilik camının düğmesine bastım. "Ne oluyor? Anlat bana."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Kafamda milyonlarca fikir dolaşıyordu. Ya biri ona zarar vermişse? Ya biri onu tehdit etmişse? O pislik kimdi ve ona yaptıklarının bedelini nasıl ödetecektim?

"Hayır, yaralanmadım. Ama... dürüst olmak gerekirse Brendan, bunu nasıl yapabildin?"

Onun keskin suçlaması beni düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı. "Ne? Neyi nasıl yapabilirim?" Odada bir cevap bulabileceğimi umarak etrafa bakındım.

"Gerçekten bilmiyor musun?"

Pencereye yumruk atmamak için elimi masaya dayadım. Sesindeki üzüntüyü kaldıramıyordum, özellikle de ne yapacağımı bilmediğim için. "Simone, gerçekten neyden bahsettiğini bilmiyorum, ama bir şeyleri kırmadan önce bana anlatman gerek."

Çok kızgın bir tay gibi homurdandı. Derinleşen kırıksıklık gibi, bu da çok sevimliydi.

"Hadi ama melek, bana yardım et." Dostça davranmaya çalışıyordum, ama aptal gibi konuşuyordum.

Dahası, kendimi de öyle hissediyordum.

Nazik olmak bana hiç doğal gelmiyordu.

Yine de, gülümsemeye çalıştığım da (ve sanırım başaramadığım da) biraz yumuşadı. "İşte buradasın," diye mırıldandı.

"Buradayım mı?" Ne demek istediğini hiç anlamadım. "Kızgınlığımız bitti mi?"

Sarışın dalgalı saçlarını sallayarak dikleşti. "Hiç de bile."

"Ne yaptığımı bilmezsem durumu düzeltemem." "İşin mi?"

"Senin işin..."

"Evet, *işim*, Brendan. *Benim iznim olmadan* istifa ettiğin işim." Hala inanamıyormuş gibi başını salladı. Sanki benden hayal kırıklığına uğramış gibi.

Dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman birinin benden hayal kırıklığına uğradığını hatırlayamıyordum.

Bu his... garipti. Ve pek hoş değildi.

"Birini arayıp benim için istifa ettirdin. Dürüst olmak gerekirse, kim başka birinin işi için istifa eder ki? Kim?" Ayağını yere vurdu, ama spor ayakkabısı halıda pek ses çıkarmadı. Bu etki, onun hayal kırıklığının beklenmedik cazibesini artırdı ve beni onu kollarıma alıp yüzündeki hayal kırıklığını öpmek istememe neden oldu.

Ne oluyor lan?

Bunun yerine telefonumu aldım. Aşık bir aptal gibi davranmaya başlayamazdım, ama en azından haklı olabilirdim.

"Bir sözleşme imzaladın." Ruth ile olan mesajlarımı kaydırdım. "Ve benim nişanım olarak sarhoşlara hizmet edemeyeceğini açıkça konuştuk. Unuttun mu?"

"O işten bahsetmiyorum. Fez'e de istifamı verdim, oraya da karışmayı planlıyorsan diye."

"Öyle olduğunu tahmin etmiştim."

Görünüşe göre bu doğru cevap değildi. Simone eliyle gözlerini kapattı ve birkaç derin nefes aldıktan sonra devam etti.

"Hastanedeki işimden bahsediyorum. Açıkça konuşup, devam edeceğimi söylediğimiz işten."

O bunu söylerken, aradığım mesajları buldum. Beni temize çıkaracağını umduğum mesajlar, ama ne yazık ki onun söylediklerini tam olarak doğruluyorlardı.

Simone'nin artık
çalışmadığını teyit edin.
Basının onu orada takip
etmesini veya iş
arkadaşlarıyla

RUTH:

Hastane dahil mi, yoksa sadece ücretli pozisyonları mı?

Her yerde. Ücretli olsun ya da
olmasın, o bir hedef.

Siktir.

Telefonumu cebime geri koydum ve siyahların çok iyi olduğu başka bir
şey yaptım: direndim. "Yeniden düşündüm. Bu mümkün değil."

O dikkat dağıtıcı dolu ağız açıldı. "Bu *mümkün* değil mi?"

"Hayır. Hastane güvenliği yeterince güçlü değil ve ayrıca, senin varlığın
hastaların sağlığına zarar verebilir."

"Ne? Sadece baban için yaptıklarımı düşün... Ve diğer insanlar,
onların da birine ihtiyacı var... Aman *Tanrım*, ben zarar vermeyeceğim!"

Şimdi yine geveliyor ve volta atıyordu, ben de kendimi sandalyenin
kolçaklarına tutunurken buldum, yoksa saçlarını tutup masanın etrafında
dolaştırıp kucağıma oturtacaktım. Onu sakinleştirmek, işleri yoluna koymak
için duyduğum dürtü çok güçlüydü ve çok rahatsız ediciydi.

"Tabii ki yaparsın."

Yapacak bir şey bulamadığım için tekrar ayağa kalktım ve o, masamın
diğer tarafında durdu, ani hareketimden ya da belki de boy farkımızdan dolayı
hareketsiz kaldı.

"Bak, meleğim, hoşuna gitse de gitmese de, artık bir hedefsin. Bu sabah,
nişanımızı ve

ve benim geçici CEO olarak atandığım da doğrulandı." Her kelimeyle ona daha da yaklaştım. "Ofisim bütün sabah telefonlarla meşguldü. İnsanlar benim soğuk, kara kalbimi ele geçiren kadını merakla bekliyorlar, bu da senin nerede yaşadığını, nerede çalıştığını, kimleri tanıdığını araştırmaya başlayacakları anlamına geliyor. İş arkadaşlarını, arkadaşlarını ve son beş yılda elini tuttuğun her yaşlı kadını takip edecekler. İnsanların hayatlarına bu tür bir incelemeyi getirmek ister *misin*?"

İşimi bitirdiğimde, yüzlerimiz birbirine sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Neredeyse onun ağzına gizlice bakmaktan kendimi alıkoyacaktım.

Neredeyse.

Dudakları pembe lale yapraklarının rengindeydi. Bir tıslama ile geri çekildi. "Ben... tabii ki hayır."

Dikleştım. "O zaman anlaşmanın bir parçası olarak geçici izni kabul edeceksin. İşimiz biter bitmez, ama emin olmak için birkaç ay daha beklemek istiyorum, ücretsiz çalışmaya geri dönebilirsin. Ama o zamana kadar, zamanın bana ait. Anlaşıldı mı?"

Belli ki benimle tartışmak istiyordu ama bunu zor buluyordu. Onu suçlayamazdım.

Çoğu insan da bunu başaramazdı.

Onun bile bir adım önde olmaya çalışması gerçeği...
dinlen.

O lezzetli ağız birkaç kez daha açılıp kapandı.

Tanrım, onu ısırmak istedim. Morarana kadar emmek istedim, tartıştığımız şeyi unutana kadar, Boston'un tamamı duyabilecek kadar yüksek sesle bağırarak benim adım dışında her şeyi unutana kadar.

Yakanı çektim.

Simone arkasındaki sandalyeye düştü. "Tamam. Anlaştık."

Onu tekrar ayağa kaldırma isteğine direndim. Onu tekrar tartışmaya zorlamak için sarsmak. Neden diğer herkesin gösterdiği çaresiz pes ediş yerine onun mücadelecı ruhunu tercih ettiğimi düşünmedim bile.

"Neden bu kadar rahatsız olduğunu söyle bana," diye kendimi söylerken buldum.

Masayı dolaşıp yanındaki sandalyeye oturdum. Sonra kendimi durduramadan elini tuttum ve dikkatini tekrar bana çektim.

Parmakları ince ama sağlamdı, kısa, boyanmamış tırnakları ve eklemlerini süsleyen birkaç soluk yanık izi vardı. Bir fırıncının elleri. Yetenekli eller.

Ve onlardan biri benim yüzüğümü takıyordu.

"Sadece... bu kararı benim vermem gerekiyordu, senin değil," dedi, ikimiz de başparmağımın eklemlerini okşamasını izlerken. "Bana bunu anlatabilirdin. Ben mantıksız biri değilim. Seni dinlerdim."

O mavi gözler benimkilerle buluştu ve öfke kayboldu. Onun yerine, tarif edilemez bir şey vardı. Hayatımın büyük bir bölümünde aradığım şeyin bu olduğunu fark ettim.

"Ben-ben..." *Hiç* söylemediğim şeyi söylemeden önce biraz kekeledim. "Haklısın."

Simone'nin dudağı yine dişlerinin arasına kaydı ve utangaç bir gülümseme belirdi. "Öyle miyim?"

O da benim kadar şaşırmış görünüyordu.

Yutkundum. Bana öyle bakarken konuşmak zordu. "Öylesin. Evet, öylesin. Ve bir dahaki sefere bir şeye ihtiyacım olduğunda önce seninle konuşmaya çalışacağım."

Birbirimize birkaç saniye daha baktık, sanki ikimiz de benim teslimiyetimi sindirmek için zamana ihtiyacımız varmış gibi.

"Aksanın," dedi yumuşak bir sesle. "Geri gelmiş." Kaşlarımı kaldırdım. "Benim aksanım yok ki."

O gülümsemeye çalışırken, ben onun gamzesinin gölgesiyle ödüllendirildim. "Evet, önemsiyorsun. Bence bu, ona değer verdiğin anlamına geliyor."

Buna karşılık, söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Çünkü bunu doğrulayamazdım, değil mi? Kendime böyle bir şeyi itiraf etmeye hazır olmadığım sürece.

"Her neyse, seni affediyorum."

Ona baktım. Bunu duymak *neden* bu kadar iyi hissettirdi? İtiraf etmekten daha iyiydi, orası kesindi.

Sesimden Güney Boston aksanını, vurguyu ve *ilgilendiğimi gösteren* her türlü izi silmek için elimden geleni yaptım. "Dinle, bana güveniyorsan, sana öğretilirim. Basınçla nasıl başa çıkacağını. Bu durumu... katlanılabilir hale getirecek şeyler var."

"Ne gibi?" Yüzünde yaramaz bir ifade belirdi. Yine benimle dalga geçiyordu.

Ve ben bunu çok sevdim. Keşke ona şaka yapmayı bilseydim. Tek istediğim, onun güzel yüzündeki gülümsemeyi korumaktı.

"Tabii ki para da var. Sana ödediğim maaşın yanı sıra, diğer avantajlar da var. Yeni kıyafetler, mücevherler, spa hizmetleri, hepsi."

Bir baykuş gibi gözlerini kırıştırdı, açıkça etkilenmemiştir. Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Kız kardeşim ve Violeta, yılda iki kez Paris ve Milano'ya couture provaları için gidiyorlardı ve az önce bahsettiğim tüm şeylere Tanrı bilir ne kadar para harcıyorlardı. Simone, bir stilisti ekmek için hastane koğuşunda yaşlılarla oturmayı tercih etmişti.

Bir kez daha, bu düzenlemenin onun açıkça düşündüğü gibi bir felaket olmayacağına onu ikna edecek bir şey bulmaya çalışırken beceriksizce davranıyordum.

"Ayrıca, sözleşmeye göre, benimle birlikte yaşayacaksın," diye patladım. "Bugün."

Yanakları pembeleşti. "Birlikte yaşamak. Evet, bunu zaten konuşmuştuk. Ruth bugün eşyaları toplamak için geldi."

"Hâlâ sorun yok mu?" "Soruyor musun?"

Kendimi başımı sallarken buldum.

Sorguluyor muydum? Olay gerçekleşikten sonra mı? Evet, görünüşe göre öyleydim.

"Dediğim gibi, bu sadece görünüş için. Ama dairem oldukça büyük, istersen kendi katın olabilir. Mutfakta pişirmek, yemek yapmak ya da ne istersen yapmak için bolca yer var. Orada olduğumuzda fazla etkileşim kurmamız gerekmez."

Şu anda lanet olası bir çocuk ya da Shea'nın aşık arkadaşlarından biri gibi gevezelik ediyordum. Lanet olası bir dere gibi ses çıkarıyordum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Dairen birkaç kattan mı oluşuyor?"

"Sadece iki katlı. Çatı katı."

"Sadece iki tane," dedi, kalbimi yine küt küt attıran şımarık bir gülümsemeyle. "Yani, her birine bir tane."

"Artı personel. Şehrin çoğunu görüyor. Beğeneceksin."

Beğenmesini umuyordum. Beğenmesini *istiyordum*.

"Beklemem gereken başka sürprizler var mı? Ya da bilmem gereken planlar?"

"Ruth sana her şeyi anlatmadı mı?" Kaşlarımı çatarak yüzüğünü oynattım. Elini bırakmam gerekirdi, ama gerçekten bırakmak istemiyordum. "Sana kendi program asistanını bulmalıyız. Bu bize zaman kazandıracak."

"Fazladan zaman harcamak sorun değil. Detayları ve programları belirlemek bize konuşacak bir konu sağlıyor, sence de öyle değil mi? Fotoğraf çekimleri bugün yapılmayacağına göre, şimdi ne yapacağız?"

Bunun üzerine, tamamen somurtmaya başladım, ama bozulan program yüzünden değil. Benimle konuşmanın zor olacağını mı düşünüyordu?

Masadan telefonumu aldım ve takvimimi karıştırdım. "Yakında, babam yeterince iyileşirse, ailemle akşam yemeği yiyeceğiz. Nişan partisi iki ay sonra, belki daha erken, muhtemelen Newport'taki evde olacak."

"Bu, en yakın arkadaşlarınızla özel, samimi bir toplantı olmayacak, değil mi?"

Burun kıvırdım. "Ne yakın arkadaşları?"

O gülmedi. Hatta, başımı kaldırdığımda, bana acıma dolu bir bakışla bakıyordu.

Ben de ona baktım. "Bak Simone, bu partiler seninle ya da benimle ilgili değil. Hiçbiri öyle değil. Ailemi, yönetim kurulu üyelerini, iş ortaklarımı ve yönetim kurulu üyelerinin benim dürüst bir insan olduğumu düşünmelerini sağlayacak bir grup insanı davet edeceğiz. Tek yapman gereken melek gibi davranmak."

Hâlâ tedirgin görünüyordu ama sonunda başını salladı. "Ben... tabii ki. Bunun için bana para ödüyorsun."

"Başka etkinlikler de olacak," diye devam ettim. "Sosyal takvimim gitmek zorunda olduğum saçma sapan etkinliklerle dolu ve bizim bir bütün olduğumuzu, benim de onların istediği 'istikrarlı aile babası' olduğumu göstermek için sana ihtiyacım var."

Ben konuştukça, o daha da içine kapanıyor gibiydi. Konuşmam bittiğinde, sanki ellerimiz kaybolacakmış gibi, birleşmiş ellerimize boş boş bakıyordu.

Onun elini çekerek tüm dikkatini bana verdim. "Simone?" O mavi bakışların yine ağzıma doğru kaymasını hayal mi ettim? Öyle olmalı.

Ama Şimdi gevezelik etmedim. Daha 6nemli bir Şey s6ylemem gerekiyordu. Beni rahatsız eden, ama onun ve g6r6n6Őe g6re benim de duymam gereken bir Şey.

"Hayalini kurduŐun o k6Ő6k, samimi nişan t6reni, meleŐim? ArkadaŐların, ailen, neşe, sevgi ve mutlulukla dolu d6Ő6n? Bir g6n, bunu yaşayacaksın."

Mavi g6zler yine parladı. "Gerçekten mi?"

Tanrım, neredeyse umutlu g6r6n6yordu. "Kesinlikle. Ama bebeŐim, benimle olmayacak."

Parıldayan ışıklar s6nd6. "Oh."

"Bu y6zden bu anlaşmanın her Şeyi senin istediŐinin tam tersi olması daha iyi. Senin gibi akıllı bir kız işleri karıŐtırmaz. Ve aşık olmayacaŐını biliyorum."

O anda ışıklar tamamen s6nd6. Buna tepki olarak g6Ős6m6n derinliklerinde bir Şey alevlendi. *Hayır.*

"Elbette aşık olmayacaŐım," diye fısıldadı.

"Tabii ki aŐmayacaksın," diye tekrarladım. "Ben de aŐmayacaŐım." O anda bile yalan s6ylediŐimi biliyordum.

İçimde bir yerlerde biliyordum.

Kalbim birkaç kez daha sertçe attı ve biz birkaç uzun dakika daha birbirimize baktık. Simone bir Şey s6ylemek istiyor gibi g6r6n6yordu. Ya da bir Şeyi geri almak.

Belki ben de bunu yapmak istiyordum.

İkisini de yapamadan, kapının çalınmasıyla kesintiye uŐradık. Ruth başını içeri soktu. Simone ile bir bakıŐlaŐtı, sonra okunaksız bir ifadeyle bana d6nd6 ve kalın bir manila zarfını uzattı.

"Buyurun, Bay Black. Bayan Bishop."

Simone kızardı. "Merhaba, Ruth."

Simone'nin adının ačıkça yazılı olduŐu zarfı aldım. "TeŐekk6rler, Ruth."

Asistanımın kaşları, benim alışılmadık bir Şekilde minnettarlıŐımı g6stermemden dolayı, Ő6phesiz ki, kalktı ve sonra odadan çıktı.

Zarfı Simone'a uzattım. "Senin için." Dikkatlice

içine baktı. "Bu ne?"

"İleride ihtiyacın olacak her şey. Benim, yani bizim dairemizin giriş kodu ve adresi. Ofise her geldiğinde giriş yapman gerekmesin diye ofisin güvenlik anahtarı. Adına açılmış banka hesaplarının evrakları ve görev süresince karşılaşılabileceğin masraflar için siyah bir American Express kartı. Giysiler, kozmetikler, gerekli olduğunu düşündüğün her şey."

Simone içeriği inceledi. "Bugün bir stilist daireme gelecekti. Şimdi kendimi kötü hissediyorum. Onu ve Ruth'u ekdim."

"Ruth daha kötüsünü de gördü, randevuyu erteleyebilir. Ama buna ihtiyacın olacak. İnsanlar partnerimin belli bir... görünüşe sahip olmasını bekleyecekler."

Solgun bir yüzle, zarfı kucağına, çok hızlı hareket ederse patlayabilecek bir bomba gibi koydu ve bir anlığına ona baktı. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok. Bu anlaşmanın bir parçası." Kendimi durduramadım, avucumu onun parmaklarına koyup sıktım.

O da sıktı. "Bunu başarabileceğime çok güveniyorsun gibi görünüyor, ama dürüst olmak gerekirse, biraz endişeliyim. Bugün zaten bir kez batırdım ve bunun tekrar olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Senin ve hayatın hakkında bilmem gereken birçok şey olduğunu hissediyorum, ama bilmiyorum."

Bir fikir aklıma geldi. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu daha önce düşünmediğim için kendimi aptal gibi hissettim. "Daha sosyal bir şey yapsak kendini daha iyi hisseder misin? Mesela bir randevu gibi?"

Başını kaldırdı. "Randevu mu? Gerçek bir randevu mu?"

"Gerçek ne demek?" Sonra omuz silktim. Belki de bunun cevabını istemiyordum. "Nişanlandık. Büyük etkinliklerin dışında da sosyalleşirken görülmeliyiz. Aşık olan insanlar böyle yapar, değil mi?"

"Ben... öyle düşünüyorum."

Neden *bilmediğini* sormaktan kendimi zor tuttum. Simone Bishop daha önce aşık olmuş olmalıydı, değil mi?

Henüz birini bulmamış olmasına gerçekten şaşırdım.

Tabii bu, onun hizmetini satın almamı engellemezdi.

"Ayrıca, haklısın," diye devam ettim. "Bunu başarmak istiyorsak birbirimizi daha iyi tanımalıyız."

"Tamam." O da başını salladı.

"Eve git. Kalan eşyalarını topla ve günün geri kalanını... alışmak için kullan. Saat yedide seni oradan alacağım ve randevumuzdan sonra seni eve bırakacağım. Ruth fotoğraf çekimini başka bir zamana erteleyecek."

"Yedi," diye tekrarladı. "Nereye gideceğiz?"

"Sürpriz." Açıkçası, hiçbir fikrim yoktu. Ama nedense, bu görevi Ruth'a vermek istemedim. "Birbirimizi tanımak adına, randevuyu bölüşsek nasıl olur? İlk yeri sen seç, bana göstermek istediğin herhangi bir yer olabilir, ben de ikinci yeri seçeceğim."

Simone bu fikri düşündü. "Tamam."

Elinde zarfla ayağa kalktı ve ben de ona kapıya kadar eşlik ettim, kapıyı açtım, görünüşe göre hala kesinlikle olmadığım bir beyefendi gibi davranıyordum.

Bana döndü, narin yüz hatlarında yine o utangaç gülümseme belirdi. "Bu akşam görüşürüz Brendan. Ve teşekkür ederim. Beni dinlediğin için."

Kendimi durduramadan, elimi beline doladım ve yanağına bir öpücük kondurdum, tatlı çiçek kokusunu içime çekmek için zaman ayırdım — evet, kesinlikle leylak kokusu, taze pişmiş ekmek ve hafif bir tereyağı kokusu ile karışmıştı.

Onu kendime çekip gerçekten istediğim gibi öpmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

İçtenlikle.

Ne yazık ki, bunu asla yapmayacaktım.

"Bu gece, melek," diye mırıldandım, kulağının hemen altındaki derinin nefesimle titremesini keyifle izleyerek.

Titredi, ama üşüdüğünü bilmiyordum. "Bu gece," diye tekrarladı.

O an bir an önce gelmeliydi.

NEREDEYSE GERÇEK GİBİ HAYAL ETMEK

Simone

"Toparla kendini," dolabımın kapısının üzerinde asılı duran aynadaki yansımama mırıldandım. "Sanki daha önce hiç sağa kaydırmamışsın gibi."

Dolabıma bakarken kafam karışmıştı.

Son birkaç yılda bana teklif edilen randevuların çoğu, Netflix izleyip dinlenmekten ibaretti. Belki bir grup ile trivia gecesi ya da erkek gerçekten ilgileniyorsa, film izleyip pizza yemek gibi. Tüm bu etkinlikler için ikinci el giysilerim ve ev kıyafetlerim mükemmeldi.

Gardıroptan vintage bir Laura Ashley elbise çıkardım ve vücuduma tuttum.

Hayır. Çok fazla *Küçük Ev dizisi havası var*.

Mor kadife etek gözüme çarptı. Hayır, çok fazla *Barney havası var*.

Bir kız, milyarder sahte nişanlısıyla gizemli bir randevuda ne giymeli?

"Bana ne zaman söyleyecektin?"

Kız kardeşimin sinirli sesi beni düşüncelerimden kopardı. Selena ve Kylie daireye girerken kapı arkalarından kapandı.

Brendan'ın ofisinden eve döndüğümde mutfakta birkaç valiz ve tezgahın üzerinde Selena ve Kylie'nin taşındığını ve iş aramak için benim kıyafetlerimi ödünç aldığını bildiren bir not buldum. Bu, Kylie'nin yine günlük ücretli bir kreşte bir gün daha geçirdiği anlamına geliyordu, ama annesi banyomu dumanla doldururken bütün gün televizyon izlemektense bu daha iyiydi herhalde.

tüm gün televizyon izleyip annesi banyomu dumanla doldurmasından daha iyiydi.

Kylie, Taylor Swift'in yüzünün basılı olduğu sırt çantasını taşıyordu ve bana koşarak sarılmak için çantayı yere bıraktı. Süt lekesi, o sırada almayı düşündüğüm kahverengi kazak elbiseye bulaştı.

Hiç aldırmadım, elbiseyi yatağın üzerine bırakıp onu kollarımın arasına aldım. "Merhaba, ufaklık. Eşyalarını getirmişsin. Burada kalmak için her şeyin var mı?"

"Evet. Annem uzun süre kalacağımızı söyledi, ama sen bizimle birlikte olmayacaksın. Neden bizimle birlikte olamıyorsun?"

"Şey, bir süreliğine başka bir işim var, ama yine de elimden geldiğince ziyaret edeceğim. Unicorn Tim'i getirdin mi?"

Kylie, tüm peluş hayvanlarına önce hayvan türlerini, ardından da dünyadaki en sıradan isimleri vermek gibi sevimli bir alışkanlığı vardı. Kahverengi Ayı Jeffrey. Tavşan Sarah. Unicorn Tim ise açık ara en sevdiği hayvandı.

"Evet. Ve Baykuş Ralph'ı da."

"Harika."

"Ky, git televizyon izle," dedi Selena, *benim* ayakkabılarımı kapının yanına attı. "Teyzenle konuşmamız lazım."

Kylie'nin yanağına bir öpücük kondurdum, sonra onu yere bıraktım ki yatağıma koşup PBS'de o sırada yayınlanan *Clifford* bölümünü izleyebilsin.

Selena gardırobumun yanına geldi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, haberleri okuduğu kesindi.

"İş arama nasıl gitti?" diye sordum.

Selena ödünç aldığı sade kıyafetlere bakarak şık görünmeye çalışıyordu. Benim basit beyaz bluzum onun göbek deliğinin hemen üstüne bağlanmıştı ve houndstooth blazer ceketinin kolları kıvrılmıştı. TikTok dansı için "iş kadını" cosplayi yapmaya çalışan bir ortaokul öğrencisi gibi görünüyordu.

"Sence nasıl?" Ceketini çıkardı ve akşam için zaten değerlendirip ellediğim kıyafetlerin üstüne, bankın üzerine attı.

Ceketi alıp tekrar askıya astım. "Şey, tamam... ama sormak zorundayım: iş görüşmesi için neden at kuyruğu yaptın?"

Kız kardeşim altın rengi örgülerinden birini bileğine doladı. "Herkes pigtail saçların daha fazla bahşiş kazandırdığını söylüyor, ben de sigorta satıcılarının da hoşuna gidebileceğini düşündüm. Ama karısı orada çalışıyorsa olmaz. Neden bana söylemedin?"

Dolabıma bakarak iç geçirdim. "Neyi söyleyeyim?"

"Oh, bilmiyorum. Hava durumu hakkında. Ya da belki parmağındaki o devasa yüzük hakkında. *Evleniyor musun?*" Telefonunu çıkardı. "Şuna bak."

Dikkatlice telefonu aldım. Brendan'ın ofisinde yaptığı ani "evlilik teklifi"nin fotoğrafının yer aldığı bir makale açmıştı. Fotoğraf, ofisteki biri tarafından çekilmişti ve muhtemelen Ruth, bugün yapılması gereken fotoğraf çekimi yerine Blacks'in çalıştığı tabloid gazeteye vermişti.

Dürüst olmak gerekirse, bu muhtemelen benim uydurmamdan daha iyiydi. O tek diz çökmüş. Ben şaşkınlıkla ağzımı kapatmışım.

Tanrım, bakır rengi koyu saçları ve koyu yeşil gözleriyle çok yakışıklıydı. Gördüğüm tüm Disney prenslerinden daha yakışıklıydı.

Yüzümdeki şok ve mutluluk neredeyse gerçek gibi görünüyordu.

Neredeyse Gerçek, tüm hikayemizin başlığı olabilir. "Oh," dedim hafifçe. "O."

"Oh, o mu," diye yüksek tiz sesle alay etti. "Dünyanın en zengin adamıyla çıktığını bana söylemeyecek miydin?" Elime uzandı. "Vay canına, adam sana bir kaya vermiş. Taylor Swift'inki kadar büyük."

Elimi geri çektim. "Sadece bir yüzük."

"Bu dünyanın değerinde." Dudaklarını bükerek, "Bu adamı tanıdığını bile bilmiyordum. Her şeyi çözdüğünü söylediğinde bunu mu kastetmiştin? Yeni işin *bu* mu?" dedi.

"Uh..." Ona gerçeği söylemeli miyim, söylememeli miyim diye düşündüm. Hayır. Kesinlikle hayır.

Ve bunun nedeni sadece sözleşmede yasaklanmış olması değildi. Kendimi suçlu hissetmeme rağmen, Selena'nın Meghan Markle gibi basına sızdırmayacağını *düşünsem* de... bunu garanti edemeyeceğimin üzücü gerçeği vardı.

Fark etmezdi. Yine de yasal olarak yalan söylemek zorundaydım. "Sanırım öyle. Sadece, evlilik öncesi sözleşmesinin müzakerelerini bitirmem gerekiyordu."

Bu doğrudu. Bir nevi.

"Şanslı kaltak." Selena tekrar makaleyi okumaya başladı. "Bu altın madeni ile nasıl tanıştın?"

"Sel."

"Düzeltilme: 'ruh ikizinizi' nasıl tanıdınız?"

"Babası hastanede benim hastamdı," dedim, Brendan'ın arkadaşlarına, iş arkadaşlarına ve ailesine binlerce kez anlatacağım konuşmayı prova ederek. Brendan ve ben, mümkün olduğunca doğrulanabilir gerçeklere bağlı kalmaya karar vermiştik. Belki ilk görüşte aşk bir yalandı, ama hikayenin geri kalanı değildi. İkizimi ikna edebilirsem, belki bu işe yarayabilirdi. "Brendan ziyarete geldiğinde ona bakıyordum. Biz, şey, birbirimize bağlandık. Hızlıca."

En azından bu konuda da yalan söylemek zorunda kalmadım. Özellikle Brendan'ın o gece barda benimle konuşma şeklini ya da bu dairede beni öptüğü anı düşündüğümde. Avuç içleri belimi kavradı, sonra da sırtıma kaydı, dili benim dilimle şehvetli bir şekilde dolanıyordu.

Tanrım, adam öpüşmeyi biliyordu. Belki kalbi kararmıştı, ama içinde kızgın bir tutku akıyordu.

Şu anda bile nefesim kesiliyordu.

Selena hiç fark etmedi. "Sanırım o iyilikseverlik saçmalığı sonunda karşılığını buldu." Başka bir fotoğrafı inceledi. "Bir de yakışıklı mı? Vay canına, Simmy, tüm şans senin yanında. Para ve yakışıklılık. Kardeşi var mı?"

Vardı, ama ben kesinlikle onlardan bahsetmeyecektim. "Öyle değil. Onun parası umurumda değil. O iyi bir insan."

Yine, bu bir yalan değildi. Tamamen değil. Brendan'la parası için bir anlaşma yapmıştım, evet, ama başlangıçta onunla bu yüzden konuşmamıştım. Ya da bu yüzden onun beni öpmesine izin vermemiştim.

Ya da ona karşılık öpmedim, şimdi kendime itiraf ediyorum.

Tadı çilek gibiydi. Haziran başında bir hafta boyunca yetişen tatlı, küçük çilekler gibi.

"Hadi ama. Parayı hiç sevmiyor musun?"

Soruyu görmezden gelerek dolabımın arkasından başka bir elbise çıkardım.

"Bu annemin mi?"

Elbiseyi vücuduma tutarak arkamı döndüm. "Oh, şey. Evet."

Kraliyet mavisi ipek elbise dizlerime kadar uzanıyordu ve üzerinde beyaz çiçekler vardı. Dünyadaki en şık elbise değildi, ama annemizin en sevdiği elbiselerden biriydi.

Selena elbiseyi bir süre inceledi. "Bu, annemin babamla ilk randevusunda giydiği elbise."

"Oh, ha. Haklısın, öyle." Şimdiye kadar dolaptaki diğer tüm elbiseleri denememin sebebi bu olmasına rağmen, bunu bilmiyormuş gibi davranmak için elimden geleni yaptım.

Büyürken, buzdolabımızın üzerine o geceki halimizi gösteren bir Polaroid fotoğrafı asılıydı. Fotoğraf, babamın eski kamyonetinin arkasında, annemi komşumuzun çiftliğinde düzenlenen bir şenlik ateşine götürdüğü sırada çekilmişti. Ateş, annemin gülen yüz hatlarını ortaya çıkarmış ve karamel rengi saçlarını altın rengi bir ışıkla kaplamıştı.

Annem çok güzel görünüyordu ve ikisi de inanılmaz derecede aşık ve mutlu görünüyorlardı.

Bu gece sahte bir randevu için o elbiseyi giymek bana çok yanlış geliyordu.

Ama aynı zamanda doğru da geliyordu.

Her şey çok kafa karıştırıcıydı.

Selena'nın mavi gözleri benimkilerle buluştu, yeni bir farkındalıkla dolu tuhaf bir ayna gibi. "Vay canına. Onu giyeceksen, ona gerçekten aşık olmalısın."

Boğazımda bir şey takılmıştı. Ama ailem için yapmaya çalıştığım her şey, *her şey* bu ana bağlıydı. İkiz kardeşim olan kız kardeşime yalan söylemek istemiyordum. Ama onu kurtarmak için söylemek zorundaydım.

Bu kadar basitti.

"Evet," dedim aynı yumuşaklıkla. "Aşığım."

Yüksek sesle söylemek sandığım kadar zor olmadı.

Aslında, çok kolaydı.

Aşık olma, demişti Brendan.

Olmayacağım. *Olmayacağım*.

O hissin nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

Ama o, şimdiye kadar iki kez yaptığı gibi beni bir daha öpemedi. Sözleşmede izin veriliyor olsa bile.

"Annen senin için çok mutlu olurdu. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Oh." Midemde bir başka suçluluk duygusu daha belirdi. "Doğru."

"Ve o gerçek bir milyarder mi? Simmy, sonunda kendi pastaneni açacaksın. Ya da, bilirsin, bunu senin için yapacak birini işe alacaksın. Aman Tanrım, bir daha asla para konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak!"

"Sen"den "biz"e bu kadar çabuk geçmesi rahatsız ediciydi. Tam olarak şaşırmadım. Ama bu, hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu.

"Biliyorsun... bu bir aile işi." Selena'nın yanlış bir fikre kapılmasını istemedim. "Brendan görüldüğü kadar zengin değil. Paranın kontrolü babasında."

Belki de bu doğruydü. Neredeyse öyle olmasını umuyordum. Ama şansım yoktu.

"Bu konuda yanılıyorsun." Selena çoktan telefonuna dönmüştü. "Yani, evet, Niall Black zengin bir adam, ama tüm çocukları da zengin. Görünüşe göre senin oğlanın en az beş milyar doları var."

Boğazım düğümlendi. "Beş ne?" Selena yüzümdeki mide bulantısını fark etmeden önce aynaya döndüm.

"Evet, Google'a göre." Yansımamda gözlerimi yakaladığında, gözlerinde dolar işaretleri parlıyordu. "Evlilik sözleşmesinde istediğin ne olursa olsun, yeterli değildi."

"Sana söyledim, mesele para değil."

Mesele tamamen paraydı.

Brendan'ın güvenlik konusunda neden bu kadar endişeli olduğu da şimdi anlaşılıyordu. O, gezegendeki en zengin adamlardan birinin son derece varlıklı oğluydu ve her türlü kötü niyetli kişinin bariz hedefi idi.

Düşüncelerimle baş başa kalma isteği beni ele geçirdi. Ne yazık ki, kız kardeşim kollarını kavuşturup ayaklarını yere sağlam basarak önüne dikilmiş beklediği için, düşüncelerimi toparlayacak zamanım yoktu.

Sonunda, neyi beklediğini anladım. "Bak, Sel, büyük bir evlilik sözleşmesi istememiştin."

Kız kardeşime Brendan'dan ne kadar para aldığımı söylemeye niyetim yoktu. Yüzü, Urban Dictionary'deki "onlara bir parmak ver, bir kol alırlar" girişine benziyordu.

Ama onun acil stresini giderebilirdim. "Ancak, Huntington'larla olan durumunu karşılayacak kadar para istedim, hatırladın mı? Ve sen ayağa kalkana kadar buradaki kirani ödeyeceğim ve ihtiyacın olursa okul ve Kylie'nin dadısı için de para vereceğim."

Ağzı açık kaldı. "Yeğeninin masraflarını karşılayacaksın ama kendi kız kardeşinin masraflarını karşılamayacak mısın?"

"Yeğenim, iş bulup kendi başının çaresine bakabilecek kadar yetişkin değil."

"Ama..."

"Hayır," diye onu hemen kesip geçtim. Zihnimin bir köşesinde, Brendan'ın onaylayarak başını salladığını gördüm, sanki bana gerektiğinde kendi karanlık kişiliğimi nasıl ortaya çıkaracağımı öğütlemiş gibi. "Sana zor durumdan kurtulman için yeterince para veriyorum, ama hayatını düzene sokman gerekiyor ve bu, nişanlımdan para sızdırmak anlamına gelmez. Brendan ile evlenmeyi kabul ettim diye, bana tonla para vereceği anlamına gelmez."

"Henüz değil."

"Asla," diye karşılık verdim. "Onun parasını almayacağım."

Yalanlar artık serbestçe akıyordu, sözler elimdeki elbiseden bile daha yumuşaktı.

"Her neyse, benim dairemi tek başına kullanacaksın, unuttun mu?" dedim. "Huntingtonlardan uzak dur, gerçek bir iş bulmaya çalış, ben yokken çocuk bakımı için bir çözüm bulurum, tamam mı?"

Kız kardeşim bir an düşünürken çenesini oynattı. Ama sonunda, ilk şikâyetine geri döndü.

Kız kardeşim inatçıdan da öte biriydi.

"Hala bana hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum. Artık seni tanıyamıyorum sanki."

Mutfağa gidip kendine bir kadeh şarap doldurdu, ama ben bornozumu çıkarıp annemin elbisesini giyerken sözleri kulaklarımda yankılanıyordu. Gerçek şu ki, bu düzenlemenin üzerinden bir hafta bile geçmemişti ve ben de kim olduğumu bilmediğimden emindim.

Her halükarda, Selena istediği kadar kızgın olabilirdi. Umurumda değildi. Onun para sorunlarını çözdükten sonra bana bir "teşekkür ederim" bile dememiş olması benim gözümde kaçmamıştı.

İç geçirdim ve dolabımın içler acısı içeriğini düşündüm. Bu gece giyecek bir elbisem vardı, ama Brendan'ın dairesine yanımda başka ne götüreceğim sorusu hala cevapsızdı.

Belki de alışverişe çıkmam gerekiyordu. Ve bunun için kullanmam için bana kredi kartı vermişti, değil mi?

Ama önce bu randevuyu halletmem gerekiyordu.

Aynaya döndüm ve mavi elbiseyi giymiş halime iyice baktım. Selena ve benim annemize ne kadar benzediğimizi düşünürsek, elbise bana gerçekten çok yakışmıştı.

Brendan'ın beni bu kıyafetle gördüğünde yüzünün alacağı hali hayal ettim. Büyük elleri belime dolandığında ve yumuşak kumaşa dokunduğunda gözlerindeki ışıltıyı. Ne kadar güzel görüldüğümü söylerken boğazından çıkan gürültüyü.

Bu gerçek değildi. Bunların hiçbirisi asla gerçek olmayacaktı.

Ama hayal gücüm umursamıyordu ve görünüşe göre, geri kalanım da umursamıyordu. Çünkü bu görüntüler kafamda dolaşırken, istemeden yüzümde bir gülümseme yayıldı.

Tıpkı orijinal fotoğrafta olduğu gibi, bu elbisenin içinde mutluluk vardı, belki de onu görececek olan adamla birlikte.

Ve ben bunu bırakmaya gönlüm el vermedi.

TOKEN İÇİN TOKEN

Brendan

Ev.

Simone dairesinin kapısını açtığında, bu kelime bir kez daha bir kuşun cıvıltısı gibi çınladı.

Benim evimin giriş holüne sığabilecek bir daire.

Böyle dar ve dağınık bir yerde mutlu olamazdı. Kimse olamazdı.

Yine de yüzü güneş ışığı gibiydi. Kız saf mutluluk yayıyordu ve ben, yeni bağımlı olan biri gibi, bir sonraki dozu arzuluyordum. Öyle ki, arabamda onun aşağı inmesini beklemedim, onu daha çabuk görebilmek için merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Mutluluk tehlikeli bir şeydir.

Benim karşılayamayacağım
bir illüzyon.

Tıpkı ev kavramı gibi.

"Simone." Bu kelime, istediğimden daha sert çıktı, ama içimdeki erimiş tereyağı gibi hissettiğim duyguyu ortaya çıkarmaktansa böylesi daha iyiydi.

Ya da seyirci olmadan onu tekrar öpmek için duyduğum yoğun istek.

Belki bu sefer onu mutfağının büyük bir kısmını kaplayan masanın üzerine kaldırır ve kendimi bacaklarının arasına sıkıştırırdım. Kafamı eteğinin altına sokar ve o mükemmel dudaklarından başka bir yerini öptüğümde yine inleyecek mi diye bakardım.

Siktir, siktir, *siktir*.

"Brendan."

Fantezilerimden sıyrıldım ve orgazmın ortasında olduğunu hayal etmeden onu gözlemlemeye zorladım kendimi.

Saçları. Gevşek bir şekilde toplanmıştı, birkaç tutam saç yanaklarını okşuyordu, ellerimin kendini gömmesi için yeterliydi — *kes şunu*.

Ayakkabılar. Evet, ayakkabı giyyordu. Ben *onu* yakaladığımda kolayca çıkarabileceğim basit kahverengi babetler... *Lanet olsun*.

Giysiler. Mavi bir elbise. Onunla ilgili çoğu şey gibi mütevazıydı. Mavi ipek omuzlarını örtüyor ve su gibi vücudunu dizlerinin hemen altına kadar sarmalıyordu, V şeklinde yakası ise daha fazlasını ortaya çıkarmak yerine dekoltesinin hemen üstüne kadar iniyordu. Her şey sarılmıştı, sanki açılmak ve parçalanmak için yalvaran bir paket gibi... *Seni ahlaksız canavar*.

Ben lanet bir köpekten farksızdım.

Simone boynundaki basit altın zinciri oynuyordu ve ona verdiğim yüzük ışıktaki parlıyordu.

Ona benim olduğunu dünyaya ilan eden yüzük.

"Muhteşem görünüyorsun," dedim içtenlikle. Kendimi tutamadım.

Bakışlarım altında cildi pembeye boyandı. "Ben... teşekkür ederim. Sen de, şey, çok yakışıklısın."

Sabahından beri giydiğim siyah takım elbise ve kravatsız beyaz gömleğe baktım. Dolabımda asılı duran diğer ondan fazla takım elbiseyle aynı görünüyordu.

Bir garson gibi görünüyordum. Özel dikim takım elbiseli pahalı bir garson, ama yine de bir garson.

"Mavi bir şey giymeliydim. O zaman uyumlu olurduk." İkimiz de aptal gibi sırttık.

"Girin." Kenara çekildi. "Şanslısınız. Kız kardeşim çocuğu ile akşam yemeğine çıktı, yani onu henüz görmenize gerek yok. Işıkları kapatmam lazım, sonra gidebiliriz."

Onu daireye kadar takip ettim, burası son geldiğimden çok daha temizdi. "Bugün ekmek yok mu?"

Yıpranmış masadan bir anahtar takımı aldı. "Hayır, bugün sahte nişanlımla tartışmakla çok meşguldüm."

"Ne pislik adam," dedim ve yine bir gülümseme kazandım.

"Kıyafetim uygun mu?" Simone eteğini çekiştirdi. "Nereye gideceğimizi biliyordum."

"Harika görünüyorsun, ama belki bir şey eksik." Donakaldı. "Oh, hayır, ne?"

Göğüs cebime uzandım ve mavi kadife kutuyu çıkardım. Kutuyu açtığımda, Simone'nin yüzündeki ifade, bu ıvır zıvır için harcadığım paranın on katı değerindeydi.

Bakışları kutunun içindekilerle benim arasında gidip geldi. "Bunlar...?"

"Elmas," diye onayladım. "Sana olan minnettarlığımın küçük bir göstergesi."

Yine, eli boynundaki altın zincirine kaydı. Tamamen dürüst olmak gerekirse, ona çok yakışan bir zincir. Parlak taşlardan daha çok yakışıyordu.

Hediyenin ne kadar gösterişli olduğunu fark edince kutuyu saklamayı düşündüm. Ama o eğildiğinde kutuyu dışarıda bıraktım. En azından o güzel yüzündeki hayranlığı görebilirdim.

"Vay canına." Parmak ucunu taşların üzerinde gezdirdi. "Çok güzeller."

"Önemli değil," diye mırıldandım, ona bakmaktan kendimi alamadan.

Gözleri benimkilere doğru kaydı, içinde sessiz bir soru vardı. İçimi kaplayan korku ve arzunun tuhaf karışımı yerine, umarım nazik bir gülümsemeydi, sonra kolyeyi çıkardım ve kutuyu ona uzattım.

"Arkanı dön."

O da dediğimi yaptı ve boynunun arkasını bana gösterdi. Birkaç tane daha sarı saç teli oraya düşmüştü ve ben parmaklarımı onun cildinde gezdirdim, dudaklarımın da onu takip etmemesi için kendimi zor tuttum.

Orada tadı nasıl olurdu acaba?

Leylak kokusu şimdi daha güçlüydü.

Parmaklarımın altında titredi.

Tanrım. Bu tepkiler, bu *duygular* her yerdeydi. Bu bir iş anlaşmasıydı. Onu tekrar öpmek ve asla bırakmamak gibi aptalca bir şey yapmadan önce kendimi toparlamam gerekiyordu.

"İşte oldu." Bir mucize eseri, kolyeyi takıp geri çekildim.

Simone, basit armut şeklindeki kolyeyi diğer zincirinin üzerine yerleştirip cildine bastırırken gözlerim onunla buluştu. Sonra uyumlu küpeleri taktı ve ön kapısının yanındaki küçük aynaya gitti.

"Vay canına. Ne parlaklık ama."

Onlar Simone'un yanında hiçbir şeydi. Açıkçası, Simone onları gölgede bırakıyordu. *Açıkçası*, onu eskisi gibi tercih ediyordum. Sade. Klasik. Simone.

Ama bir milyarderin nişanlısı böyle görünmemeliydi ve zaten bu gerçek bir ilişki değildi. Basın basit ve klasik olanı aramıyordu.

Biraz parlaklık gerekiyordu ve ona bunu anlamasına yardım etmek için şu an gibi bir zaman yoktu.

Bugün, bu modası geçmiş ama çok güzel elbisesiyle onu muhtemelen son kez göreceğimi bilsem bile.

"Bu çok cömert bir davranış, Brendan. Gerçekten gerek yok." "Hayır, bu beklenen bir şey."

Hayal kırıklığı bir anlığına yüzüne yansıdı.

"Tabii ki," diye cevapladı ve uzaklaştı. "Bir valiz hazırladım." Ön kapının yanındaki küçük tekerlekli çantayı işaret etti.

Kaşlarımı çattım. "Sadece bir tane mi?"

El bagajı büyüklüğündeydi. Belki bir haftalık giysi sığabilirdi içine. Tanıdığım bazı kadınlar için bir günlük giysi.

"Evet, ben sadece..." Simone omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, ne kadar getirmem gerektiğini bilemedim."

"Dört ay benimle kalacaksın. Birkaç kutu eşyan olur diye düşünmüştüm."

Gözlerindeki yumuşaklık paniğe dönüştü. "Ben, şey..."

Yatak odasına doğru baktım. "Hadi, sana yardım edeyim." "Hayır, Brendan, sorun değil..."

"Ne?" Ona döndüm. "Ne oldu?"

Dudaklarını ısırdı. "Almaya değer hiçbir şeyim yok. Senin, şey, asistanın bu sabah bunu gayet açık bir şekilde belirtti."

Sanki tokat yemiş gibi irkildim, ama açıkça *onun* beni bu kadar sert vuran şeyin onun rahatsızlığı olduğu belliydi. "Ne? Neden böyle düşünüyorsun?"

Zayıf bir hareketle etrafını işaret etti. "Ben... şey, buraya bir bak. Burası tam olarak Ritz değil."

Baktım, ama uzun süre değil. Onun açıkça işaret ettiği şeyleri görmek istemedim. Yıpranmış mutfak eşyaları. Duvarlardaki çatlaklar veya tavandaki su hasarı. Solmuş

mobilyalar, eski televizyon ya da sonunda onun için ne kadar değersiz oldukları için beni kızdıracak diğer şeyler.

"Buradaki her şey senin," dedim. "İstersen, alabilirsin. İstemiyorsan, sana daha iyisini alırım."

"Brendan, mesele o değil..."

"Mutfak eşyaları kalabilir... Ticari ekmek fırını da dahil olmak üzere ihtiyacın olabilecek her şey var..."

"Tamam, ama..."

"Eğer hiçbir şeye bağlanmıyorsan, mobilyalarını depoya koyabilirsin. Aksi takdirde, eşyalarımı kaldırıma atacağım..."

"Oh, buna gerek yok, çünkü kız kardeşim kalıyor..."

"Peki ya kıyafetlerin?" Odanın diğer tarafındaki, kaplaması eksik olan çirkin bir gardırop işaret ettim. "Stilistin etkinliklere hazırlanmana yardım edecek, ama herkesin kendi favorileri vardır. Başka ne getirmek istersin?"

"Ben-ben..." Her kekelediğinde yüzü biraz daha düştü.

Onun her bir üzüntüsü beni bir tasma gibi ona geri çekiyordu.

"Hey." Kendimi yine onun önünde buldum, ellerimle omuzlarını tutup bana bakmasını istedim. "Angel. Ne oldu?"

Mavi gözleri, dökülmemiş gözyaşlarına benzeyen şüpheli bir şey ile parıldıyordu. "Ben sadece... bu sabah, o benim eşyalarımı karıştırırken, bunun için ne kadar *yanlış* olduğumu fark ettim. Sahip olduğum her şey ikinci el, el ile tamir edilmiş ya da on yıl öncesinin modası geçmiş şeyler. Ve sen ise..."

"Bir penguen gibi," diye tamamladım.

Bunun için o muhteşem gülümsemenin yarısını gördüm. "Penguen gibi görünmüyorsun."

"İmparator penguen gibi mi sence? Yoksa o cılız Şili penguenlerinden biri gibi mi?"

Gözlerini devirdi. Ama bir gamze belirdi. Onu ısırarak istedim. "Kesinlikle imparator. Sanki giyinmiş gibiler... Armani onlara yakışır mı?"

"Brioni diyelim. Özel dikim."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum." Elbisesi aşağıya baktı ve gamzesi kayboldu. "Bu annemin elbisesi. Sahip olduğum en güzel şey ve muhtemelen kırk yaşında. Sanırım

Filene's Basement'ta indirimdeyken almış, o zamanlar hala vardı." Gözlerindeki şüphe kalbimi kırdı. "Brendan, kendine bir bak, sonra bana bak. Bunu nasıl başaracağız? Gerçekten mi?"

Onu göğsümün göğsüne degecek kadar yaklaştırdım. Bir elim boynuna kaydı, böylece yanağını avuçlayabildim. "Bebeğim, tek yapman gereken gülümsemek. Herkesin kalbini eriteceksin, tıpkı benim kalbimi eritmeye başladığın gibi."

Bana baktı. "Ben eritiyorum ne?"

O sözleri söylememişim gibi davrandım. "Para zevki satın alamaz derler. Sana bir sır vereyim: Para zarafeti de satın alamaz, ve sen, meleğim, zarafete fazlasıyla sahipsin. Sana uygun bir zırh buluruz, ama geri kalanı? Bu yüzden senin bu iş için mükemmel olduğunu biliyordum."

Bir kez daha, bakışları ağızma kaydı — bu sefer, kesinlikle gördüm. Ama daha fazla yaklaştı ve hayatımda ilk kez, kendi isteklerimi önemsemek yerine, başka birini mutlu etmekle daha çok ilgileniyordum.

Onu bıraktım ve o bir anlığına elini göğsüne bastırdı, sonra tezgâhtaki çantasını aldı ve valizinin sapını tuttu. "O zaman bu kadar. Geri kalan eşyalarım kız kardeşim ve çocuğunda kalacak."

Kaşlarımı çattım. "Emin misin?"

Gülümsedi ve bu gülümseme bana öğleden sonra güneşini hatırlattı. Sıcak ve rahatlatıcıydı. "Benim yeterli olduğumu mu söylüyorsun? Sana güveniyorum."

Ona fazlasıyla yeterli olduğunu söylemek istedim. Her erkeğin hayal edebileceğinden daha fazlası olduğunu söylemek istedim.

Bunun yerine, onu apartmandan dışarı kadar takip ettim ve kapıyı kilitlerken bekledim, sonra çantasını merdivenlerden aşağı taşıdım.

"İlk seçtiğim yere gidiyoruz, değil mi?" diye sordu, kaldırımda bekleyen Aston'a doğru yürürken.

"Tabii ki. Beni nereye götüreceksin?"

Arabaya binmeden önce yüzünde yine o utangaç, aptalca sevimli ifade belirdi. "En sevdiğim fırına."

Brendan

Otuz dakika sonra, şoförüm Aston'u Hanover Caddesi'nin parke taşlı yollarında sürdü. North End, Boston'un en eski yerleşim bölgesi idi ve her yüz yılda bir, yeni nesil sakinlerin eski nesilleri yerinden etmesiyle kendini yeniden keşfeden bir mahalle idi. Yüz yıl önce, bu bölge önemli bir İtalyan nüfusuna ev sahipliği yapıyordu. Şimdi de hala Little Italy olarak anılıyordu, ancak İtalyan dükkanları, 30 dolarlık brunch mekanları ve yenilenmiş apartman binaları arasında sıkışmış durumdaydı. Bu binaların çoğu Blackguard'a aitti.

Geçerken birkaçını gösterdim, ama Simone'nin tepkileri çok azdı.

"Etkilenmedin mi?" diye sormak zorunda kaldım.

Çoğu insan en azından numara yapma nezaketini gösterirdi.

Omuz silkti. "Çocukken bu bölgeye gelir, insanların İtalyanca konuştuğunu duyardık. Şimdi ise çoğunlukla yatırım bankacıları veya teknoloji çalışanları var, çünkü daireleri karşılayabilecek durumda olanlar onlar. Daha önce burada yaşayan ailelerin nereye gittiğini merak etmeden edemiyorum."

Bir parçam tartışmak istiyordu. Son nüfus sayımına göre, North End'in mevcut sakinlerinin yüzde otuz beşi İtalyan kökenliydi. Bölgedeki tarihi binalar nedeniyle, bu bölgede inşaat çalışmalarına başladığımızda şehirle çalışmak (ya da en azından rüşvet vermek) çok zor olmuştu. İşleri kolaylaştırmak için Blackguard, bölgenin "kültürel karakterini" korumak için önemli miktarda para bağışlamıştı.

Ama sonra başka bir binamızı geçtik, Blackguard'ın dört katlı üç yatak odalı daireleri aynı kira bedeline tek yatak odalı dairelere dönüştürmek için içini boşalttığı on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir tuğla apartman binası. Muhtemelen Prudential'da ya da belki Blackguard'da çalışan, Brookline veya Newton'da bir ev ve aile kurmaya gücü yetene kadar beş ila on yıl bu bölgede kalacak olan yirmili yaşlarında bir adam. Kültürel kökler oluşturmak için kesinlikle yeterince uzun bir süre değil.

Araba, çoğu dükkanın kapalı olduğu daha sakin bir sokağa döndü. Tek bir vitrin hariç, pembe saten üzerine İtalyan tarzı kekler ve kurabiyeler serpiştirilmiş ve ucuz konfeti saçılmıştı.

Girişin üstünde, her iki ucunda çiçekler bulunan neon kırmızı el yazısı ile basitçe "Vi's" yazıyordu.

Arabadan indim ve Simone'ye yardım etmek için döndüm.

"Evet, burası." Ben anlamamış olabileceğimi düşünerek kapıyı işaret etti.

Mağaza onun olmasa da kendinden emin görünmüyordu. Sanki oraya tükürmemi beklermiş gibi bana baktı.

Gerçekten benim hakkımda böyle mi düşünüyordu?

Michelin yıldızları ve tasarımcı kıyafetlerinden başka hiçbir şey deneyimlemiş olmayan zengin bir pislik olduğumu mu?

Sonra kendime sormak zorunda kaldım: Yanılıyor muydu?

Evet, Güney Boston'da büyümüştüm. Çocukluğumun büyük bir bölümünde ucuz pizza ve çöreklerle beslenmişim. Ama bu konuyu düşündükçe, bu tür zevklerin hayatımın çok uzun bir bölümünü oluşturmadığını kabul etmek zorunda kaldım.

En son ne zaman bir Dunkin'e girmiştım?

Fenway'de yediğim sosisli sandviçin tadını bile hatırlayamıyordum.

Tanrım. Akşam önemli bir dönüşüm geçirmiştı ve daha yeni başlamıştık.

"Akşam yemeği olarak tatlı mı?" diye sordum, ses tonumun daha neşeli ve daha az depresif olmasını umarak. "Tarzını beğendim."

Gülümseme yeniden ortaya çıktı. "Öyle görünüyor."

Kapıdaki zil çaldı ve biz, sıvaları çatlamış ve panelleri yeniden boyanması gereken mütevazı bir fırına girdik.

"Sugar & Spice, ha?" Kasanın üzerindeki kırık pembe tabelayı işaret ettim. "Her şeyi güzel servis ediyorlar mı?"

Tanrım, kardeşlerimin beni duymaması ne kadar da iyi. Bu şakalar, rahiplerin pazar günleri çocuklara yaptıkları şakalardan bile daha kötüydü.

Simone sadece
kıkırdadı. Buna değdi.

"Simone, tatlım!"

Saç filesi ile gri buklelerini örten orta yaşlı bir kadın tezgahın arkasından koştu. O ve Simone birbirlerine sarılırken, ben de garip bir akbaba gibi izledim. Hayatımda hiç kimseye böyle sarılmadığımı düşündüm. Kendi anneme bile.

"Pearl, bu Brendan." Simone beni yanına çağırdı. "Brendan, bu Pearl, dükkanın sahibi."

"Dükkanın adı Vi's sanıyordum," dedim.

"Vi onun büyükannesiydi. Bu dükkan 1800'lerden beri var. Boston'daki en eski fırınlardan biri."

"Onu tanıyorum," dedi Pearl, artık çok az kişinin sahip olduğu kalın New England aksanıyla. Bana yaklaştı ve her iki yanağıma da birer öpücük kondurdu. "Gazetede yüzünü gördüm, Simone ile evlendiğini duyuruyordun." Sonra Simone'a yaptığı gibi bana da sıkı bir kucaklama ile sürpriz yaptı.

Ne yapacağımı tam olarak bilemeyerek, Pearl'ün sırtını okşadım. "Ben de, ah, tanıştığımıza memnun oldum."

Pearl Simone'a döndü ve parmağını onun yüzüne doğru salladı. "Sen. Bütün bu zaman boyunca bu yakışıklıyı benden sakladın mı? Bu ne zaman oldu, kızım?"

Simone'nin yanakları kızardı ve rahatsızlığını gizlemek için zoraki bir gülümseme attı. Simone yalan söylemek için fazla tatlıydı. Yine de, açıkça bir dezavantaj olması gereken bu durum, onu daha da sevmemi sağladı.

"Eh, ne yaparsın? Bazen sırlar eğlenceli ve seksi olabilir." Pearl, sade gömlek elbisesinin yakasını düzeltirken ve bizi dükkana davet ederken farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Simone bana baktı ve biz de onu takip ederken gizli bir gülümsemeye birbirimize baktık.

"Nasılsın? Birkaç ay oldu, biliyorum." Simone bana baktı. "Pearl ve ben genellikle pazartesi günleri tarifleri denemek için randevumuz vardır."

"Bugün izin günüm," diye ekledi Pearl, derin bir nefes alarak. "İyi gidiyor. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Peki, her şey nasıl gidiyor?"

Simone'un dükkanın mali durumunu sorduğunu anlamak için dedektif olmaya gerek yoktu. Burada sadece biz olduğumuzu düşünürsek, durumun pek iyi olmadığı hissine kapıldım.

Bu sefer Pearl'ün iç çekişi elbisesinin yakasını kırıstırdı. "Çocuklar artık geleneksel tatlıları istemiyor. Restoranlar da öyle. Ya mason kavanozlarda sunulan 'erimiş' çikolata zırvası ya da beş farklı tarifi bir araya getiren süslü füzyon zırvası. Klasiklere ne oldu, sana soruyorum?"

Simone, Pearl'ün elini tutup sıkı ve ben de aniden on milyon yerine yirmi milyon verme isteğiyle mücadele ettim.

Yine de, ona ne kadar para versem de, bu paranın aslında *ona* değil, yardım etmek istediği başkalarına gideceği konusunda kesin bir hisse kapıldım.

"Peki, size ne getireyim?" Pearl, İtalyan hamur işleriyle dolu cam tezgahın arkasına geçti. Bir tepsi cannoli kabuklarıyla doluydu, bazıları çikolata veya fıstığa batırılmıştı. Bir başka rafta cheesecake'ler, diğer ikisinde ise çeşitli küçük kekler ve tatlılar vardı.

Simone ellerini ovuşturarak baktı. "Fıstıklı cannolo ve..." Utangaç bir şekilde bana baktı.

"Mekanın spesiyali neyse onu alalım," diye cevapladım. Doğru cevap buydu.

"Hemen geliyor çocuklar. Oturun. Pencerenin yanındaki masaya."

"Gerçekten cannoli mi istiyorsun? O masada ne var ne yok

" diye sordum Simone ve ben Pearl'ün gösterdiği masaya oturduktan sonra.

"Aslında klasikleri severim. Bazen basit olan şeyler daha iyidir."

"Basitlik en üst düzey sofistikedir" mi? "Güzel söylemiş."

Omuz silktilim. "Çünkü bunu ben değil, Da Vinci söylemiş."

O güldü, ben de arkama yaslanıp onun burada rahatlamış görünmesinden keyif aldım. Bunun nedeni, unla kaplı evindeki haline daha yakın olması mıydı? Yoksa benim de burayı sevdiğimi artık görebilmesi miydi?

"Bana pastacılıkla nasıl başladığını anlat," dedim.

O utangaç gülümseme geri döndü. "Annem bana küçükken öğretmişti. Hâlâ onun annesinden aldığı, onun da kendi annesinden aldığı orijinal ekşi maya starterını kullanıyorum. En az yetmiş beş yıllık olmalı."

Gözlerimi kırpıttım. "O kadar uzun yaşarlar mı?"

"Oh, evet. San Francisco'da 1800'lerin ortalarından beri kullanılanlar var. Ve dört bin yıllık bir Mısır eserinden birazını çıkarıp onunla ekmek yapan birini okudum." Merakla heyecanlanarak mırıldandı. "Acaba iyi miydi?"

Merakı bulaşıcıydı. "Eserlere olan ilgini açıklıyor." "Fırıncılıkla ilgili olanlara, sanırım. Neyse, ben küçükken annemle Boston'a bir gezi yaptık ve annem beni gerçek bir ustanın neler yapabileceğini görmek için buraya getirdi. Ne diyebilirim ki? Aşık oldum."

"Fırında mı, yoksa Boston usulü mü?"

Gülümsemesi içinden geliyor gibiydi. "İkisiyle de."

Bir an sessizce oturduğumuzda, bu hiç de rahatsız edici değildi. Simone, sessizliğin rahatsız edici olduğunu düşünen türden bir insan değildi. Düşüncelerinde rahattı.

Günümüzde nadir bulunan bir yetenek.

"Peki, çiftlik," diye merak ettim bir süre sonra. "Bana anlat. Woodstock'ta, değil mi?" Bunlar, onun hakkında bilmem gereken şeylerdi. Avukatlarımın hazırladığı dosyada olmayan şeyler. "Bir keresinde bir inziva yerine giderken oradan geçtim. Güzel bir yer."

"Evet. İş hakkında sana zaten anlattım. Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Sana özgü şeyler. Ya da belki onu kurtarmak istemenin nedeni. Bir adı var mı, yoksa sadece

Bishop Dairy mi?"

Gözlerini devirdi. "Hayır, ailem bundan biraz daha yaratıcıydı, çünkü New England'da yaklaşık on bin Bishop var. Adı Dandelion Farm."

Kaşlarımı çattım. Kulağıma... tanıdık geliyordu.

"Dandelion mu?" diye tekrarlardım, kelimeleri dilimde denedim. "Sevimli. Nereden geliyor bu isim?" Ve neden bu kadar kafamı kurcalıyordu?

"Dört kuşak önceki büyükbabamın çiftliğe neden bu ismi verdiğini bilmiyorum, ama sana şunu söyleyebilirim ki, arazinin her yerinde varlar. Aile rivayetine göre, Mayflower gemisinden gelen bir atadan aldıkları tohumları ilk Bishop yerleşimcileri buraya ekmişler. Söylentiye göre, kolonilere bu şekilde gelmişler. Puritanlardan biri tıbbi amaçlarla getirmiş."

Gülümsedim. "Mayflower, ha? Sen gerçek bir pilgrimsin."

O sevimli bir şekilde burnunu çektirdi. "Evet, ben ve New England'ın yarısı. Aileleri uzun süredir burada olan herkes Mayflower'daki biriyle akraba değil mi?"

İkimiz de güldük.

"Her neyse, annem onları kabul etmeye karar verdi. Bahar salataları için yeşillikleri toplar, kavrulmuş çiçeklerden çay yapardı. Hatta karahindiba ekmeği bile yapardı." Bu anı hatırlayınca omuzları çöktü. "Bu yüzden bunu yapıyorum. Bu tür şeyler onu kurtarmak istememe neden oluyor. Bütün ailemin tarihi o yerde yatıyor. Mümkünse neden onu kurtarmaya çalışmayayım ki? Aksi takdirde, banka onu bir müteahhide falan satacak." Hızla başını kaldırdı. "Oh. Özür dilerim."

O anda her şey yerine oturdu.

Liste. Owen'ın lanet olası lüks planı. Dandelion Çiftliği, bankadan aldığı kötü ipoteklerin listesindeydi. Aynı zamanda benim satılmasını emrettiğim yerlerden biriydi.

Aniden boğazım tıkanacak gibi oldu. "Sorun yok. Ben o müteahhit değilim."

En azından artık değildim.

Siktir.

"Baban... anneni çok sevmiş olmalı," diyebildim. "Her şeyi bırakacak kadar."

Tanrım, gerçekten her şeyi mahvediyordum. Konuyu değiştirmeye çalışıyordum ve aklıma gelen en iyi şey bu muydu? Ölen karımın yasını tutmak için tüm geçim kaynağımı mahvetmeyi gerçekten hayal edemiyordum, bu da hiç yardımcı olmuyordu.

Ya da belki de
yapabilirdim. Hayır.
İmkansız.

"O yaptı." Simone, şüphe ve suçluluk duygusunun içimi kemirdiğini görebiliyormuş gibi bana baktı ve bunu anlamak istedi.

Ben de anlamak istiyordum. Yani bu duyguların nereden geldiğini.

O başka bir şey söylemeden önce, Pearl elinde tatlılarımızı taşıyan iki farklı tabakla ortaya çıktı. Simone'nin cannolo'su kar beyazı ricotta ile doldurulmuş ve üzerine bitter çikolata ve ezilmiş fıstık serpilmişti. Benim tabağımda ise kremalı ve üzerine limon konservesi konmuş basit bir beyaz buzlu pasta vardı.

"Oooh, Limonlu Lezzet almışsın." Simone çatalıyla benim tatlımı işaret etti. "İnanılmaz bir şey."

"İtalya'daki ailemin spesiyalitesi," dedi Pearl. "Limonlu kremayla doldurulmuş limonlu pandispanya, üstüne limonlu krema ve biraz krema. Afiyet olsun."

O, sanki ben beş yaşında bir çocukmuşum gibi yanağımı çimdikledi ve sonra dükkana yeni giren birkaç müşteriye yardım etmek için uzaklaştı.

Simone kıkırdadı.

Ben de surat yaptım. "Çocuk gibi mi görünüyorum?"

Simone'nin kahkahası, Noel ayınındeki çan sesleri gibi odada yankılandı. "Hayır, ama onu büyükannemmiş gibi davranmayı seviyorum. Sanırım o bunu herkese yapıyor."

Önümdeki tatlıya baktım. "Gerçekten güzel görünüyor.

Tatlıları pek sevmem, ama sevdiğim zaman da genellikle ekşi olanları severim." "Pearl bu tür şeylerde altıncı hissi vardır. Dene. seni beklemeyeceğim."

Simone cannolo'sunu aldı ve büyük bir ısırik aldı, ricotta dolgusu tabağa döküldü. Gözleri parladı ve beni donduracak kadar yumuşak bir inilti çıkardı.

Tanrı m , biraz şeker onu böyle konuşturduysa, bir erkek gerçekten...

Kes şunu, seni lanet olası dejenere. Bu bir anlaşma. Daha fazlası değil.

Ne yazık ki, sikim dinlemiyor gibiydi.

Alt dudağında biraz çikolata kalıntısı kalmıştı. Masaya eğilip onu yalamak için duyduğum dürtüyü bastırdım ama onu silmekten kendimi alamadım. Parmağım alt dudağında kalınca Simone donakaldı.

Elimi geri çekmek için Herkül gibi bir çaba sarf ettim, ama parmağımı ağzıma sokup çikolatayı yalarken o bakmaya devam etti.

"Haklısın." Geriye yaslandım ve kendimi uygunsuz bir şey yapmamış gibi davranmaya zorladım. "Çok lezzetli."

Yine boynuna bir kızarıklık yayıldı ve pembe elma gibi yanaklarına yerleşti.

Tanrım, onları da yalamak istedim.

Onun her yerine doyamazdım.

Bunun yerine, kendi tatlıma döndüm ve çok büyük bir ısırık aldım. Limonun keskin tadı ağzımda patladı ve çatalım tabağıma gürültüyle düştü.

"Vay *canına*, bu çok iyi."

Simone sırtıttı ve ben onu durduramadan, masanın diğer tarafına uzanıp kendi çatalıyla tabağımdan bir ısırık çaldı.

"Hey, o benim," diye itiraz ettim.

Yüzünü neredeyse ikiye bölen küstah bir sırıtış. Hayal kırıklığıyla ona baktım.

"Bu randevunun benim payım. Ve benim payımda tatlıları çalabiliriz," dedi ve tatlıyı ağzına attı. Gözlerini kapatıp bir kez daha inledi. "Ve... evet. Dedğin gibi."

Bu beni şimdiki zamana geri getirdi ve muhtemelen şimdiye kadar yediğim en iyi tatlıdan bir ısırık daha aldım. "Fuck diyebilirsin, biliyorsun. Yani, bu *çok iyi lan*."

Yine bir kıkırdama ile ödüllendirildim. Onun kahkahalarını beyzbol kartları gibi kataloglamaya başlamıştım. Simone'un utangaç kıkırdaması. Beni komik bulduğunda çıkardığı kıkırdama. Gerçekten mutlu olduğunda çıkardığı güneş gibi parıldayan kahkaha.

Başka kaç tane vardı? Hepsini bilmek istedim.

"Küfür edebileceğimi biliyorum," dedi. "Sadece hayatımda bu dili zaten çok fazla duyan dört yaşında bir çocuk olduğu için küfür etmemeyi tercih ediyorum. Ama bu hak edilebilir. Limoncello sosu inanılmaz. Biraz fesleğen özü eklendiğinde tadı nasıl olur acaba?"

Ruth'a bir mesaj attım, sonra o düşüncelere dalmışken yemeğe devam ettim. Açıkça kendi elementindeydi. Acaba annesiyle çalışırken de böyle miydi, yoksa kendi başına pişirirken nasıl biriydi diye merak ettim. Bir yanım, randevumuzun geri kalanını iptal edip onu daireme götürmek ve mutfağımda ona serbestlik vermek istiyordu, sırf orada da pişirirken bu anı yeniden yaratıp yaratamayacağını görmek için.

Ona, benimle kaldığı sürece mutfağın onun olduğunu söylemek istedim. Ya da isterse sonsuza kadar.

Bu fantezi çok cazipti.

Yine bu kadına karşı kendimi tutamayacağım bir zaaf.

KUŞ SESLERİ

Simone

O sürekli ağızıma bakıyordu.

Tabii ki, ben yemek yiyordum, o da yemek yiyordu ve akşam yemeğinden önceki tatlılar çok lezzetli ve muhteşemdi, birbirimizin yemesini izlemeye değerdi.

Ama yine de.

O benim tabağıma, çatalıma ya da tezgahın arkasındaki diğer tatlılara bakmıyordu.

Milyarderin derin, karanlık gözleri ağızıma sabitlenmişti. Ve ara sıra o ifade... *yakıcı* oluyordu.

Dürüst olmak gerekirse, içimdeki başka bir parça da buna karşılık olarak titriyordu.

Cannolo'mu bitirirken, dudaklarımın üzerinde ricotta veya çikolata kalmaması için normalde yaptığımdan daha küçük ısırıklar alırken, bu hisle ne yapacağımı bilmiyordum.

Çünkü onun bana dokunmasından hoşlanmadığımdan değil. Çünkü bundan çok hoşlanıyordum.

O bana öyle bakmaya devam edince, başka hiçbir şey düşünemedim. Oysa düşünmem gereken şeyler vardı.

Kylie gibi şeyler. Selena. Babam. Dandelion Çiftliği.

Masada karşımda oturan, zümrüt gözlü Yunan tanrısının kopyası olan adamla hiçbir ilgisi olmayan şeyler.

"Tamam," dedi Brendan, ben çatalımdaki son ricotta peynirini yaladığım anda masadan kalkarak. "Sıra bende."

Çantamı ve ceketimi alıp ayağa kalktım. "Nereye? Görünüşe göre her şeyi tersine yapıyoruz, akşam yemeğine mi?"

Sevimli bir şekilde suçlu görünüyordu. "Ah, hayır. Kahretsin. Daha fazla yemek ister misin? Açsan bir şeyler yiyebiliriz. Carmela buradan birkaç blok ötede ve sahibi tanıyorum, bize masa ayarlayabileceklerinden eminim..."

"Brendan, hayır," diye nazikçe sözünü keserek koluna elimi koydum.

İlk kez, Brendan Black'in şimdiye kadar kaç tane gerçek randevuya çıktığını merak ettim. Onun gibi bir adam için yüzlerce, hatta binlerce olduğunu tahmin ederdim, ama o gergin bir genç gibi davranıyordu.

Ayrıca Brendan Black biraz rahatlasa nasıl görüneceğini de merak ettim. Kara Prens tamamen ortadan kaybolur muydu?

Koluna koyduğum ele baktı.

Hemen elimi çektim. "Şaka yapıyordum. Başka bir şey seçersen benim için sorun yok. Nereye gidiyoruz?"

"Oh. Tamam." Maskesi biraz yerine oturdu. "Gidiyor musun, tatlım?"

İkimiz de Pearl'ün veda etmek için dükkânın içinden koşarak geldiğini görünce döndük. Onunla da sıkı bir kucaklaşma daha paylaştım.

"Düğün tarihi belli olduğunda bana haber ver, çünkü pastanı ben yapacağım," dedi. "Kızım için bunu başka bir şef yapmasın istiyorum."

Felç olmuş bir halde Brendan'a baktım. Ne demeliydim? Ne kadar küçük yalanlar söylemem gerektiğini hesapladığımı sandığım her seferinde, daha fazlası ortaya çıkıyordu, hem de en önemli insanlar için.

Pearl. Kız kardeşim. Başka kimler var?

"Düğün planlayıcısını arayacağım," dedi Brendan nazikçe, ama biraz sert bir şekilde.

"Kucaklaşmadan gitmeyi aklından bile geçirme." Pearl, Brendan kaçamadan onu kendine çekti. "Az önce telefonunda ne yaptığını biliyorum, kurnazca."

Brendan'ın yanakları kızardı, ama cevap vermedi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Sipariş verdim," diye mırıldandı.

"Bu sıradan bir sipariş değil." Pearl bana döndü. "Bu adam, tüm ofisi için haftalık limonlu tatlı siparişi verdi. Tatlım, bu sayede kira sorunun çözüldü. Simone, benim koruyucu meleğimle evleneceğini söylememişti."

Brendan dikkatlice bakışlarımı kaçırdı. "Önemli değil. Ve, ah, gitmeliyiz."

"İyi eğlenceler," diye seslendi Pearl.

Brendan elimi tuttu ve beni sokağa çıkardı.

"Brendan..." diye başladım, ama Aston arabası yanaşırken bir bakışıyla beni susturdu.

"Önemli değil," dedi yine kapıyı açarken, elini belime kaydırarak beni içeriye yönlendirdi.

Ben de öyle bırakmaya karar verdim.

BRENDAN'IN şoförü (adının Anthony olduğunu öğrendim) bizi şehirde gezdirirken, Brendan'in kolu arka koltukta uzanmış, omzumun üzerine atılmış halde kaldı. Telefonunu kontrol ederken parmakları ara sıra ceketimin yakasını oynatıyordu. Araç dışında kimse bizi göremezdi. Bana dokunmak artık rolünün bir parçası değildi.

İkimiz de bunu biliyorduk. Ama ikimiz de hiçbir şey söylemedik.

Franklin Park'ın doğusundaki tanıdık olmayan bir sokakta, araba karanlık bir tuğla binanın önünde yavaşladı. Kapının üzerinde asılı ahşap tabelada "WBF" harfleri kazınmıştı.

Arabadan indim ve etrafa baktım. Mahallem aslında buradan çok uzak değildi, parkın diğer tarafındaydı. Yine de, burası geceleri tek başıma dolaşacağım bir yer değildi. Brendan Black'in geleceğini bekleyeceğim bir yer de değildi.

Brendan beni kaldırıma kadar takip etti ve eli yine belimin alt kısmına dokundu. Ona dönünce, eli kalçama kaydı.

"Bu... akşam yemeği değil," dedi, neredeyse özür dilercesine. "Ve mahalle de pek iyi değil."

"Ön kapıda bir kuş mu var?" Camdaki oyma desenleri inceledim. Bir robin gibi görünüyordu. Ya da belki bir serçe.

"Evet, burası Yabani Kuş Fonu." Ceketinin cebinden bir anahtarlık çıkardı. "Bu bir ornitoloji savunma merkezi. Şehirde yaralı kuşları tedavi ettikleri bir hastane var. Çoğu, pencerelere çarparak yaralanıyor. Personel, onları doğaya geri salınana kadar tedavi ediyor. Ayrıca çocuklar için bir öğrenim merkezi ve üçüncü katta küçük bir araştırma tesisi var."

O anahtarları karıştırırken ben ağzım açık kalakaldım.

Brendan, sanki bakışlarımın onu delip geçtiğini hissetmiş gibi başını kaldırdı. "Ne?"

"Kuşlar mı? Cidden mi?"

Ön merdivenlerden yukarı çıkarken, aksi takdirde sert olan yüz hatlarında sevimli bir gülümseme belirdi. "Benim de bir hobim olamaz mı?"

"Sen... evet, tabii ki yapabilirsin, ama... *kuşlar* mı?"

O genellikle çok heybetli bir adamdı. Çok güçlü, neredeyse yırtıcı. Şimdi ise Boston Common'da, işlevsel bir yelek ve belki de bir kova şapka giymiş, elinde bir dürbün ve bir kuş gözlem kitabı tutan Kara Prens'i hayal ediyordum.

Brendan Black bir aptaldı. Gizli, yakışıklı, heybetli, ama inkar edilemez bir aptal.

Orada ve o anda kendimi ona atmamayı bir şekilde başardım. "Bekle. Anahtarların nasıl oldu?" diye sordum, o kapıyı açarken.

"Burası da senin mi?"

"Hayır, ama bir süre önce onlara büyük bir bağış yaptım. Bazen içeri girip tadilat işlerinde yardım etmeme izin veriyorlar. Göreceksin."

Elimi tutup beni içeriye götürdü. Karanlık koridorun sonunda, kapının altından biraz ışık sızıyordu. Birkaç cıvıltı havayı dolduruyordu.

Kapı açıldı ve gazeteci şapkası takmış zayıf bir adam ortaya çıktı. "Brendan! İşte buradasın."

Brendan beni koridordan geçirdi. Yakından baktığımda, bizi karşılayan adamın ilk düşündüğümünden çok daha yaşlı olduğunu, muhtemelen seksenine yakın olduğunu fark ettim. Burnunun ucunda küçük bir gözlük asılıydı ve kahverengi kadife pantolonu, kırıışık beyaz gömleği ve kahverengi

örme yelek, küçükken vefat etmeden önce bir kez tanıştığım dedemi açıkça hatırlattı.

"Merhaba Pyotr," dedi Brendan, adamın elini sıkarken. "Bu gece bizi beklediğin için teşekkürler."

"Hiç sorun değil." Pyotr'un sözlerinde hafif bir Doğu Avrupa aksanı vardı. Belki Rusça? Anlaşılması çok zordu. "Girin, girin. Bakın kimler gelmiş?"

"Pyotr, bu Simone. Nişanım."

Brendan'ın beni bu şekilde tanıtmaya alışabilecek miyim diye merak ederek kızardım.

"Ah! Evleniyor musun? Tebrikler dostum." Pyotr, Brendan'ın elini tekrar sıktı, sonra her iki yanağına da öpücük kondurdu. "Wild Bird Fund'a hoş geldin canım."

Brendan beni yanına çekince, "Teşekkür ederim" dedim.

"Simone'yi kuşları görmesi için buraya getirdim. En sevdiğimiz yerleri geziyoruz."

"Ne?" Pyotr şok olmuş gibi davranarak elini kalbine koydu. "Onu benimle tanıştırmak için getirmedi mi?"

"Ve seni, ihtiyar. Bu yerin neşe kaynağı sensin."

"Ah, evlat, sen olmadan bunu başaramazdık, bunu biliyorsun. Kuşlar da sana teşekkür ediyor."

Brendan'a gizlice bir bakış attım. Şehirde kaç tane yetersiz fonlanan yeri destekliyordu acaba? Pearl'e ne kadar çabuk iş gönderdiğini düşünürsek, sanki çeşmeye bozuk para atar gibi patronluk yapıyordu.

"Sadece para." Rahatsız görünüyordu.

Bunun nedeni para konusunu konuşmamız mıydı, yoksa Kara Prens'in gerçekten iyi kalpli bir insan olabileceğini keşfetmiş olmam mıydı?

Salondaki büyük bir pencereden, sığınağa ayrılmış birkaç odayı görebiliyorduk. Birinde, çeşitli kuşlarla dolu her boyutta kafesler diziliydi. Bir şahin, iki baykuş, bir alakarga ve bir robin gördüm. Üç güvercin ön pencerelere yerleştirilmiş dallara tünemişti. Başka bir odada, birkaç küçük, yırtıcı olmayan kuş sahte ağaçlardan serbestçe uçuyordu (ya da uçmaya çalışıyordu), ancak gecenin bu saatinde çoğu dallarda sessizce uyuyordu.

"Bugün Orion ile çalışıyorum," dedi Pyotr, bizi sahte kanopinin altından kafeslerin bulunduğu odaya götürürken. "Onu görmek ister misiniz?"

"Orion kim?" diye merak ettim.

"Kaybolmuş bir kar baykuşu," diye bilgilendirdi beni

Brendan. "Buraya kadar mı gelmiş?"

"Son fırtınada şehre sürüklendiğini düşünüyoruz," dedi Pyotr.

Oda aydınlıktı ve veteriner kliniği gibi kokuyordu; kuş yemi, talaş, antiseptik ve hayvan kokusunun karışımı. Köşedeki büyük kafeste baykuşu gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Merhaba," diye fısıldadım, onun önüne gelip durduğumda. "Ne kadar güzelsin?"

"Biri onu Franklin Park'ta gün ortasında yerde bulmuş," dedi Pyotr. "Zehirlenmiş bir fareyi yakalamış olabileceğini düşünüyoruz. Neyse ki, zehirleri zamanında temizleyebildik ve iyi bir şekilde iyileşiyor gibi görünüyor."

"Geçen haftaya göre çok daha iyi görünüyor," dedi Brendan. "Onu ne zaman serbest bırakabilirsiniz?"

Kuşlar büyüleyiciydi, ama kendimi Brendan'ı izlemek isterken buldum. Buraya girdiğimizde tüm tavırları değişmişti. Gözleri çoğu insana karşı kullandığı o çelik gibi bakışını kaybetmişti ve açıkça ilgileniyordu, ama temkinli değildi. Brendan Black'in rahatlayabileceği en yakın haliydi bu.

"Gücünü geri kazandığından emin olana kadar onu en az bir hafta burada tutacağız," diye cevapladı Pyotr. "Sonra Vera onu kuzeye götürüp serbest bırakacak."

"Eminim eve gitmeye hazırdır," dedim.

Brendan başımın üstüne dalgın bir öpücük kondurdu. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Bunun ne anlama geldiğini düşünemedim, Pyotr tura devam etti.

"Burada bizim yerleşik güvercinimiz var." Bizi karşı köşede duran açık bir kafese götürdü ve başını her salladığında boynundaki yanardöner tüyler parıltıyan beyaz bir kuşu gösterdi.

"Adı ne?" diye sordum.

"Fitzgerald," diye cevapladı
Brendan. "Neden burada
yaşıyor?"

"Kanadı kalıcı olarak hasar görmüş ve birkaç metreden fazla uçamıyor. Vahşi doğada bir hafta bile yaşayamaz, bu yüzden şimdi Pyotr'un kuşu oldu. İzleyin."

Fitzgerald kafesin kenarına atladı ve Pyotr parmağını uzattı. Güvercin parmağına atladı ve Pyotr onu omzuna kaldırdı, kuş da mutlu bir şekilde omzuna atladı. Kuş, gagasını Pyotr'un yanağına sürtünce gülümsemeden edemedim.

"Ne diyebilirim ki? Beni seviyor," dedi Pyotr omuz silkerek.

"Cebindeki kuş yemi yüzünden olamaz," dedi Brendan kuru bir şekilde.

Pyotr gülerek söz konusu yemi çıkardı ve güvercine uzattı. "Sevdiğinlere ikramlar sakla, her seferinde sana geri döneceklerdir."

Brendan bana baktı. "Ne tür ikramlara ihtiyacın var, melek? Kuş yemi mi? Elmas mı?"

Gözlerimi devirdim. "Sizi sevmem için rüşvet vermenize gerek olmadığını düşünmek isterim, efendim."

Elbette şaka yapıyorduk. Rol yapıyoruz. Ama Brendan'ın yüzündeki şüphe de rolün bir parçası mıydı?

"İstersen onu sevebilirsin," dedi Pyotr, kuşun hala tünediği elini uzattı.

Güvercinin başına dikkatlice parmağımı koydum. Tam da hayal ettiğim gibi yumuşak, ipeksi ve pürüzsüzdü. "Çok güzel. Ne kadar uslu bir çocuksun. Şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı çocuk."

"Sakin ol. Onu şımartacaksın."

Brendan, bulutların arasından yıldızların parladığı bir ifadeyle beni izliyordu.

"Bir kuşa kıskançlık duymuyorsun, değil mi?"

"Belki de nişanlığımın sevgisini de istiyorum." O sırıtış yeniden ortaya çıktı.

Yine şaka yapıyordu, belli ki. Ama ben bunu sevdim, muhtemelen bu yüzden kendimi onun vücuduna doğru çekilmenin tadını çıkarmaya izin verdim.

"Aferin oğlum," diye mırıldandım. "Sen dünyanın en iyi çocuğu değil misin? Dünyanın en yakışıklı, en mükemmel çocuğu." Omzunu okşadım,

sonra elimi uzatıp kulağının etrafındaki saçlarını okşadım, o bölge bir şekilde kuş tüyü kadar yumuşaktı.

Brendan bana köpekbalığı gibi sırttı, sonra elimi geri çektiğimde parmağımı ısıırıyormuş gibi yaptı. "Şaka yapıyorsun, ama kuşlarımı överek ne kadar muhteşem göründüğünü bilemezsin. Ve sonra beni."

Pyotr, anlamlı bir gülümsemeyle Fitzgerald'ı kafesine geri koydu ve başka bir kuşu beslemekle meşgul oldu.

Kıkırdadım. "Birisi biraz övgü takıntısı mı var, Bay Black?"

Belime koyduğu el, eğildiğinde sıkılaştı. Sıcak ve tatlı nefesi, dudakları yanağıma değdiğinde kulağımı gıdıkladı. "Seninle ilgili her şeyin benim takıntım olduğunu düşünmeye başlıyorum, melek."

Bu sadece bir oyun, dedim kendime. Sadece bir oyun. Sadece bir oyun. Seni yutmak istercesine bakmıyor çünkü bu gerçek değil. Bu odada seyircilerin olduğu için böyle. Pes etme. Onu öpmek için eğilme. Burnunu onun burnuna sürtmeyi bırak. Parmak uçlarına basıp...

"Brendan!" diye seslendi Pyotr odanın diğer tarafından. "Yeni bir şahinimiz var. Dün geldi. Görmek ister misin?"

Brendan geri çekildi, burnunun ucu kızardı, nefes alışını biraz zorlaşmıştı. Gözlerini benden ayırmayı başardı ve Pyotr'a doğru başını sallayarak dikleşti. "Kesinlikle."

Fitzgerald ve ben birlikte Brendan'ın diğer kuşlarla etkileşimini izledik. Dikkatlice birkaç kuşu besledi ve genellikle sadece bu odadaki insanların gördüğü bir şefkatli ve dikkatli tarafını gösterdi. Basın kesinlikle görmemişti. Yakın ailesi de görmemişti.

Bu onu çok daha çekici kılıyordu.

Ve fark ettim ki, bu kadar gizli tuttuğu bir şey varsa, o kadar da ulaşılmazdı.

Güvercine döndüm, o da başını yana eğdi, sanki "Ne oluyor?" der gibi.

İç geçirdim. "Kanadın kırılmış olabilir dostum, ama en azından seni kimin sevdiğini biliyorsun."

PENTHOUSE SHMENTHOUSE

Simone

Daha önce hiç bir erkekle yaşamamıştım. Oda arkadaşlarımla olan tek deneyimim, Boston'a ilk taşındığımda Selena ile kısa bir süre paylaştığım o muhteşem dairededi. Şimdi ise, bir nevi işverenim olan, aynı zamanda bana onu seviyormuşum gibi davranmam için beni işe alan ve "sadece rol yapmamı" kat kat zorlaştıran kişiliğinin başka bir yönünü bana gösteren biriyle birlikte yaşamak üzereydim.

Evet, Brendan beni arabadan indirip Anthony'den valizimi alırken çok şaşkındım. Yaklaşık yirmi dakikadır midem tereyağı yapıyormuş gibi kıpır kıpırdı.

Ve belki de Boston silüetinin simgesi olan tanıdık gökdelene baktığımda ağzımdan çıkan ilk sözün, şimdiye kadarki en garip ve bariz gözlem olması mantıklıydı:

"Otelde mi kalıyorsun?"

Martin, Boston'daki en şık binalardan biriydi, son yüz yıl boyunca sürekli olarak yenilikler eklenen eski bir yapıydı. İlk beş katı, Boston şehir merkezindeki diğer on dokuzuncu yüzyıl mimarisiyle uyumlu tuğla cephesiyle yeterince geleneksel görünüyordu. Ancak bunun üstünde, gökyüzünü delmek için camdan bir kılıç gibi gökyüzüne doğru yükseliyordu. Devlet başkanlarını ve benim sözde randevum gibi milyarderleri ağırlayan türden bir yerdi.

Mütevazı fırıncılar ve hastane gönüllü yardımcıları değil.

"Bir nevi. Martin'in yaklaşık yüzde yirmi beşi özel konutlardan oluşuyor." Brendan, sanki binasını ilk kez görüyormuş gibi benimle birlikte yukarı baktı. "Benimki en üst katta. Gel, sana göstereyim."

Aston uzaklaşırken Brendan çantamı aldı, elimi tuttu ve beni iki tenteli kapıdan birine doğru çekti. Biri otele ve yemek için küçük bir servet ödemeniz gereken birkaç lüks restorana açılıyordu. Biz diğerini seçtik ve kapıcı Brendan'ı şapkasını kaldırarak selamladı.

"Bay Black. Eve hoş geldiniz."

"John, bu Simone Bishop, nişanlım. Bu gece buraya taşınıyor."

John bana dostça bir gülümsemeyle başını salladı. "Elbette. Hoş geldiniz, Bayan Bishop. Eşyalarınız çoktan geldi."

"Öyle mi?" Brendan'a döndüm.

"Ruth kıyafetlerinizi getirdi." Gözleri benimkilerle buluştu. "Hiçbir sorun yoktu."

Cevap beklemeksizin beni lobinin diğer ucuna götürdü, sonra özel asansörün çağrı kutusuna bir şifre girdi.

"İki, dört, yedi, üç," diye fısıldayarak numarayı ezberlemeye çalıştım. Gülümsayarak başımı kaldırdım. "B-I-R-D?"

Bana, kollarına atlamamak için kendimi zor tuttuğum o utangaç gülümsemelerinden birini daha gösterdi. "Kimseye benim bu kadar kolay anlaşılır olduğumu söyleme."

Kapılar açıldı ve içeri girerken elimi bıraktı.

Asansör 59. kata doğru yükselmeye başladığında, "Kızlar buraya bayılıyorlardır herhalde," dedim.

Binanın tuğla kaplı kısmının üzerine çıktığımızda, Boston gecenin karanlığında parıldayan bir battaniye gibi ayaklarımızın altında uzanıyordu, camdan görülebiliyordu.

Brendan manzarayı fark etmemiş gibiydi. "Daha önce kimseyi buraya getirmedim."

"Neden? İstersen, muhtemelen bu asansörde şansın yaver gider. Manzara bile onları sana aşık eder."

Neden böyle şeyler söylüyordum ki? Kendini başkalarıyla karşılaştırarak iltifat bekleyen kız kardeşim gibi konuşuyordum

Bu acınası bir durumdu ve tamamen sakinleşemeyen endişemden kaynaklanıyordu.

Sadece Brendan Black ile yaşayacağım yeri görmek üzere olduğum için değil. Ayrıca, bu ihtişamın içinde beni bir kez gördüğünde, buraya hiç uymadığımı fark edeceğinden korkuyordum.

Ve şimdi içimde gerçekten, gerçekten bunu isteyen bir yan vardı.

"Senin için uygun mu?"

O yoğun yeşil bakışlar, yolculuğun son anlarında beni cama yapıştırdı.

Asansörde seks yapmayı sevip sevmediğimi mi soruyordu? Yoksa manzara beni aşık edecek mi diye mi soruyordu?

Yoksa her ikisi de mi?

Kapılar sessiz bir zil sesiyle açıldı, ama ikimiz de kıpırdamadık. O başını eğip benim cevabımı beklerken, tüm dostça şakalarımız bizi terk etmiş gibiydi.

"Ben... şey, hayır," dedim, ama şimdi ikimizin bu asansörde, tüm Boston'un gözü önünde bir *şeyler* yaptığımız görüntüsü zihnimde canlanmıştı. "Yani... sanmıyorum."

Belki de sonunda bir yalancıya dönüşüyordum. Brendan Black'in beni nerede öptüğü, dokunduğu ya da bana başka tarif edilemez şeyler yaptığı umurumda değildi — yeter ki bunları yapsın.

Kötü, kötü kız.

Brendan beni uzun bir süre inceledi, sonra cam duvardan uzaklaştı. "Bu iyi. Ben de seni öyle paylaşmak istemezdim."

Bunun ne anlama geldiğini sormadan, çantamı aldı ve asansörden çıktı, ben de onu takip etmek için içeri girdim.

Hayatımda gördüğüm en büyük evin içine girdim.

Bir şehir bloğu büyüklüğündeki binada, Martin'in iki katının aslında ne kadar büyük bir alanı kapladığını fark ettim. Burası Kara Prens için bir şatoydu. Cam duvarlı, açık hava şatosu, ortasından yukarı doğru kıvrılan, narin bir şekilde oyulmuş merdiveni ile, ağaç dallarından yapılmış bir vazo gibi camla kaplıydı.

Brendan ceketimi alıp dolaba koyduğunda, asansör kapıları arkamızda kapanırken bunu zar zor fark ettim.

ayakkabılarımın aşınmış tabanları, atriymdan geçip merdiven boşluğunun altından geçerken neredeyse hiç ses çıkarmadı ve *birden fazla* oturma odasını çevreleyen tavandan tabana pencereleri ve içlerindeki lüksü gördüm.

Futbol sahası büyüklüğünde halılar. Konser piyanosu. Mermer cepheyle çevrili devasa bir gaz şöminenin önünde on iki kişinin rahatça oturabileceği bir kanepe. Boston, ekranından daha iyi bir manzara sunuyordu, ışıkları limanın siyah genişliği ve Charles Nehri'nin kıvrımlı akışıyla kucaklanmıştı.

Döndüm. "Artık sana Kara Prens dememeliler bence."

Brendan merdivenlerin altında durmuş, bir kolunda takım elbisesini tutarken kravatını gevşetiyordu. "Öyle mi?"

"Sana Raptor denmeli. Ya da belki Şahin. Gökyüzünde, sana ait bir yuva var."

Bir an düşündü, sonra hızla benim en sevdiğim utangaç gülümsemesiyle başını salladı. "Kabul ederim. Kara Prens çok sıradan, özellikle de benim dışında üç tane daha 'varis' olduğu için."

Giriş holündeki beyaz büfenin kenarını parmağımla okşadım. Tek bir toz zerresi bile yoktu. "Burada yaşamamı istediğinden emin misin? Burası çok temiz. Benim peşimden un bulutu geliyor."

"Önemli değil."

Parası veya onunla ilgili herhangi bir şey söz konusu olduğunda bunu sık sık söylerdi. Komik, tüm bu plan onun daha fazla para kazanması için tasarlanmamış mıydı?

"Tek kişi için çok fazla alan var." Ayakkabılarımı çıkardım ve oturma odalarından birine girdim. En az altı metre yüksekliğindeki iç duvar, yeşil, mavi ve siyah çizgilerden oluşan modern bir tablo ile neredeyse tamamen kaplıydı. Muhtemelen paha biçilmez ve bu alan için özel olarak sipariş edilmişti.

Ama bu konuda inanılmaz derecede kişisel olmayan bir şey vardı. Tıpkı dairenin geri kalanı gibi. Burada samimiyet yoktu. Aile üyelerinin tek bir fotoğrafı ya da yeğenlerden gelen el yapımı bir hediye bile yoktu. Buruşuk battaniyeler, köşeleri kıvrılmış kitaplar ya da gerçek bir insan yerleşiminin izleri yoktu.

Burası kesinlikle güzel bir yerdi. Ama bir ev değildi.

İlk kez, Brendan Black için gerçekten üzüldüm, burada cam sarayında tek başına yaşıyordu.

Sanki benim acıma duygumu hissetmiş gibi, Brendan sert bir emirle sessizliği bozdu. "Benimle gel."

Yine elimi tuttu ve beni oturma odasından geçerek, yirmi kişinin oturabileceği boş bir yemek masasının önünden, daha fazla sanat eseri ve dokunulmamış mobilyaların bulunduğu üçüncü bir oturma odasından ve bir kapıdan daha geçerek götürdü.

"Bu senin için."

Zayıflamış dizler, tüm aşk romanlarında sıkça rastlanan bir klişeydi. Ben bunu her zaman tembel bir yazım tarzı olarak görmüştüm. Kim bir öpücük ya da tatlı bir jest yüzünden ayakta durma yeteneğini kaybedebilir ki?

Ama Brendan Black'in mutfakını gördüğümde tam da bu oldu.

Üç adet sıfırın altında çalışan buzdolabı. Özel yapım kiler dolaplarından oluşan bir duvar. İki adet altı gözlü ocak, üç adet endüstriyel çiftlik evi lavabosu, iki adet standart fırın, mermer şelaleyle kaplı bir ev büyüklüğünde merkezi ada mutfak ve *en önemlisi*, duvarlardan birine doğrudan yerleştirilmiş endüstriyel boyutta bir ekmek fırını.

Bu, gördüğüm en büyük özel mutfaktı. Annem Woodstock'un tüm sakinleri için ekmek ve peynir yaparken babamın onun için yaptırdığı mutfak iki katı büyüklüğündeydi. JP'de kendim için kurduğum mutfak dört katı büyüklüğündeydi.

Ayrıca taze boya kokuyordu.

Brendan'a döndüm. "Burası daha önce senin mutfak olamaz."

"Kesinlikle değil. Ben su kaynatmayı bile zor beceriyorum." Sesi neredeyse monotondur, ama kulaklarının uçları pembeye dönmüştü. "Son birkaç hafta içinde bazı değişiklikler yaptırırım."

"Bazı değişiklikler mi?"

Omuz silkti. "Biraz genişletilmesi gerekiyordu."

"Böyle bir şey günler değil, aylar sürer." Yine omuz silkti. "Önemli bir şey değil."

Yine o kelime.

Brendan gözlerime baktı ve içini çekti. "İşinden vazgeçmek istemediğini biliyorum. Ya da hastanede pozisyonundan. Senin de tutkularından vazgeçmeni istemedim."

Dürüst olmak gerekirse ne diyeceğimi bilemedim.

"Ruth, yaptığın her şeyi alıp siparişlerini gereken yere teslim edecek bir asistan tutmana yardım edecek," diye devam etti. "Pop-up mağazanı yönet. Neye ihtiyacın olursa. Ama sanırım senin için asıl önemli olan pişirme kısmı, değil mi?"

Soğuk mermer tezgahın üzerinde parmaklarımı gezdirdim, gözlerime dolan yaşları silerek.

"Kahretsin. Sen... melek misin, ne yaptım ben? İstemiyorsan kullanmak zorunda değilsin, gerçekten. Bir aşçım var. Önemli değil."

Yine o aptal kelime.

"Öyle değil... Brendan, *önemsiz bir şey* değil." Boğazımı temizledim ve kendimi ona dönüp, akan gözyaşlarımın arasında gülümsemeye zorladım. "Bu inanılmaz derecede düşünceli bir davranış. Ben... teşekkür ederim."

"Rica ederim." O utangaç yarım gülümseme yine ortaya çıktı. Memnundu, ama bu onu tedirgin ediyordu.

Bu yüzden onu daha da sevdim.

"Bu, benden isteyeceğin diğer şeylerin önüne geçmez, değil mi?" diye merak ettim, devasa alanı keşfederken. İhtiyacım olan her şey ve daha fazlası vardı. Endüstriyel bir mikser. Hamuru kabartmak için devasa fiçiler. Bir dolap dolusu banneton.

Hayatımın yarısını, onun hayatıyla çakıştığı için zaten iptal etmişti. Bunu tekrar yapmayacağını kim söyleyebilirdi?

"Taahhütlerde bulunup insanları bekletemem," dedim ona. "Biliyorum, sadece ekmek. Milyonlar ya da milyarlar değil, birkaç yüz dolar söz konusu. Ama benim için önemli."

Brendan'ın koyu renkli gözlerinde pişmanlık gibi bir duygu belirdi. "Biliyorum. Ve yapmamalıydım... Bugün bunu düşündüm ve bu şeylerin neden önemli olduğunu anladım. İşimiz, yaptığımız şey, bizi biz yapan şeydir. Bunu senden almak istemiyorum Simone. Özellikle de benim sahip olduklarımı korumak için bu kadar çok çaba sarf ederken."

Peki o nedir? diye sormak istedim. Benim pişirme tutkumun beni tanımladığı gibi, onu tam olarak ne tanımlıyordu? Boş zamanlarında

ya da babası hastanede yatarken bir barda içki içmek değildi.

Günlerini o büyük, ürkütücü binanın tepesinde geçiriyor, babası ve büyük, ürkütücü ailesinin geri kalanı adına bir imparatorluğu yönetiyordu. Yine de, bana nişanlısıymış gibi davranmamı isteyen zorlayıcı yükümlülüğün dışında, Brendan Black'i, bu giderek karmaşıklaşan adamı, tam olarak nasıl bir insan yaptığını hala anlayamıyordum.

Kendisinin bile bunu bildiğini merak ediyordum.

Kendimi durduramadan, hızla odayı geçtim ve kollarımı onun geniş omuzlarına doladım.

"Teşekkür ederim," dedim. Sonra tekrar, daha sessizce: "Teşekkür ederim."

O sertleşti, sonra dokunuşuma kapıldı, ellerini belime doladı, sonra sırtıma kaydırarak beni kendine çekti.

Orada durduk, birbirimizin kollarında hafifçe sallanarak. Nefesi, saçlarımın geriye çekildiği kulaklarımın arkasındaki cildi ısıttı ve diğer kulağım geniş göğsüne yaslandığında kalp atışlarının sağlam vuruşlarını duyabiliyordum.

Bu tuhaf anlaşılmaya girdiğimden beri ilk kez, bir şey silinmez bir şekilde doğru geliyordu. Fırın, kuş cenneti... Her şey bu ana doğru ilerliyor gibiydi.

Yine de, bu adamın kollarında neden böyle hissettiğimi düşünmek istemiyordum. Tam da rahat olmamam gereken yerde.

Brendan da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı, çünkü boynuma dolanmış kollarımı nazikçe çözdü ve geri çekildi. Boğazımın derinliklerinden çıkan hayal kırıklığı çığlığını zar zor bastırdım.

Daha fazlasını istiyorum, vücudum ağlıyor gibiydi. *Geri dön.*

Brendan elini saçlarına geçirdi ve boynunu ovuşturdu. "Ben, ah, sana odanı göstermeliyim."

"Yani benim katımı mı?"

Ağzının bir tarafı seğirdi. "Sanırım. Yatak odam üst katta ve orada bir mini mutfak da var. Eğer ayrı kalmak istersen, beni sadece asansörde göreceksin."

Neredeyse üzgün görünüyordu. Sanki bir umudu suya düşmüş gibi.

"Brendan, hayır. Şaka yapıyordum. Burası saray gibi ve *her* iki katta da ikimiz için bolca yer var, bu çok açık." Mutfağa bakındım. "Ayrıca, deneme tariflerini yiyebilecek birine ihtiyacım olacak. Buraya kurduğun şeylerin meyvelerini tatmak istemiyor musun?"

Dolu ağzı yine kıvrıldı. Belki utangaç gülümseme bir kez daha geri dönebilirdi.

"Olabilir. Bu taraftan."

Onu takip ederek girişe geri döndüm, orada valizimi aldı. Asansörün diğer tarafında, havadar dairenin geri kalanından ayrılmış diğer odalara giden bir koridor vardı: bir spor salonu, "yedek" dediği bir ofis, bir sauna, minyatür bir sinema salonu, bir kütüphane ve üç misafir odası - bunlardan biri görünüşe göre benim için ayrılmıştı.

Brendan son kapının önünde durdu. "Banyosu var. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Elimi kapı koluna koyup durakladım. "Benimle birlikte içeri girmek istemiyor musun? Beni yine ağlatacak pelüş bornozlar ya da kek şeklindeki yastıklar mı var?"

"Sen... beni yatak odana mı çağırıyorsun?"

Yine, hafiflik kayboldu ve yerini çok daha güçlü bir şey aldı. Anlamadım. Burası Viktorya dönemi İngiltere'si değildi ve bir erkeğin yatak odama girmesi korkunç bir skandala neden olmazdı. Yine de, bu öneri kafamda türlü türlü hayallerin canlanmasına neden oldu. O büyük ellerin yine belime dolanması, beni odanın içine doğru itmesi. Brendan'ın dudaklarının benim dudaklarıma değmesi, yatakta yuvarlanmamız. O bacaklarımın arasına girerken eteğim uyluklarımın üzerine çıkıyordu...

"Ben..."

O ormanlık bakışlar benimkilerle o kadar yoğun bir şekilde buluştu ki, sanki beni itmiş gibi kapıya doğru geri çekildim.

"Sanırım hayır," diye fısıldadım.

Beni bir anlığına inceledi. Sonra, çok yavaşça eğilip yanağıma hafifçe bir öpücük kondurdu. Sakalları kulağımın yanına sürtündü. "İyi geceler, Simone."

Titredim. "İyi geceler, Brendan."

İçeri girerken, onun beni geri çekip az önce hayal ettiğim gibi yutmasını umuyordum. Öyle yapmadı, ama kapıyı kapattığımda, gölgesinin kalıntıları kapının altından sızdı. O gölgeyi bir dakika boyunca izledim, sonunda kayboldu. Sonra döndüm ve gecenin son sürprizini keşfettim.

Mobilyalar ya da manzara değildi, her ikisi de dairenin geri kalanı kadar muhteşemdi. Kral boy yatak ya da bir kızın parti verebileceği banyo da değildi.

Hayır, bu süitin tamamen ve tamamen... benim olmasıydı.

Tüm eşyalarım buradaydı. Fotoğraf albümleri, eskimiş kitaplar, duvarlarımda asılı olan birkaç sanat eseri. Hatta Brendan'ın arkadaşlarının asla beğenmeyeceği annemin eski mücevherleriyle dolu bir mücevher kutusu bile, annemin inci kolyesinin asılı olduğu akçaağaç şeklindeki kolye ağacının yanındaki komodinin üzerinde duruyordu.

Giysilerim de buradaydı. Ruth'un değersiz bulduğu her parça dolapta asılıydı.

Ona hepsini Jamaica Plain'de bırakmasını söylemiştim. Oysa o, benim önümüzdeki ayları atlatmak için ne kadar ihtiyacım olacağını benden daha iyi anlayarak, burayı olabildiğince benim evim haline getirdi (ya da "adamlarından" birine yaptırdı).

Yine bir kez daha, bu kez minnettarlıkla dolmuştum. Ta ki aklıma başka bir soru gelene kadar.

Birbirimizin yanında bir günden az bir süre geçirdikten sonra, Brendan Black'in beni benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıması mümkün müydü?

Bu durum beni rahatlatmalı mıydı?

Yoksa Kara Prens bu bilgiyi edindikten sonra ne yapacağı konusunda daha da endişelenmem mi gerekiyordu?

BÜYÜK HATA. ÇOK BÜYÜK.

Simone

Çoğu insan yabancı bir yerde geçirdikleri ilk gece iyi uyuyamaz.

Görünüşe göre, bu kural Aerie için geçerli değildi.

Büyük, yumuşak yatakta bir bebek gibi uyuduktan sonra, ertesi sabah kahvaltı ve kahve kokularıyla uyandım. Burada, beni uyandıracak araba egzoz sesleri veya siren sesleri yoktu. Duvarların arkasından komşuların ayak sesleri ya da panjurlarımdan sokağın ışıkları gelmiyordu. Vermont'tan ayrıldığımdan beri bu kadar iyi uyumamıştım. Orada, beş yüz dönümlük arazi, ailemin çiftlik evini, ara sıra duyulan inek sesleri ve akçaağaçların arasından gelen kuş sesleri dışında her şeyden izole ediyordu.

Mor bornozumla, saçlarımı sarı bir saç lastiği ile bağlayarak mutfığa doğru yürüdüğümde, çatı katı zaten personel ile doluydu. Hizmetçi üniforması giyen iki kadının yanından geçtim, onlar da kibarca başlarını sallayarak selam verdikten sonra tekrar süpürgeye döndüler. İş kıyafetleri giymiş birkaç kişi yemek masasında oturmuş kulaklıklarla konuşuyorlardı. Mutfığa girdiğimde, Ruth'u iPad'iyle bulaşık yıkayan şişman bir kadınla yoğun bir şekilde konuşurken buldum.

Hiçbirinin burada yaşayan adam olmamasına duyduğum hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalıştım.

Kahve bulmadan önce giyinip giyinmemeye karar veremedi Ruth beni fark etti. "Bayan Bishop! Uyanmışsınız, ne güzel. Sizi uyandırmak zorunda kalmamayı umuyordum. Lütfen, kendinize bir şeyler alın."

Sosis, domuz pastırması, üç çeşit yumurta yemeği, meyve, İsveç krepleri gibi görünen bir çorba kasesi ve mutfak adasında hazırlanan

çeşitli hamur işleri, simitler ve diğer lezzetli yiyeceklerin bulunduğu bir büfeyi işaret etti.

"Misafir mi bekliyoruz?" diye sordum. Bütün bina için yeterli miktarda yiyecek vardı.

"Hayır," diye cevapladı Ruth odayı geçerken. "Kahve ister misin? Çay? Fındıklı latte?"

Biraz huysuz olabilir, ama onun mükemmel bir asistan olduğunu inkar edemezdim.

"Sadece normal kahve lütfen." Benim için hazırlanmış tabağı aldım ve bir krep ile biraz meyve seçtim. "Varsa biraz süt de alayım." "Her gün böyle mi yemek yer?"

"Hayır," diye cevapladı Ruth. "Rosie, acaba..."

"Hemen," diye cevapladı lavabonun başında duran kadın kalın İrlanda aksanıyla. "Sabahları genellikle ne yediğinizi bilmiyorduk, bu yüzden Bay Black bana her şeyi hazırlamamı söyledi. Gerçekten eğleneliydi. Uzun zamandır scone yapmamıştım."

"Rosie, Bay Black'in aşçısı. Artık sizin de aşçınız." Ruth beni mutfağın diğer ucundaki yuvarlak masaya götürdü. Masadan şehir merkezi ve parkın manzarası görünüyordu.

"Diğerleri kim?" diye sordum. "Yemek odasında ve oturma odalarında çalışan birkaç kişi vardı."

"Oh, onlar hizmetçiler Eleanor ve Yana. Onları her gün göreceksin. Yemek odasındaki ikisi ise asistanlarım Kevin ve Jade."

Şaşırdım. "Asistanlarınız da mı var? Brendan'ın asistanları olduğunuzu sanıyordum."

Ruth'un tüyleri olsaydı, tüyleri diken diken olurdu. "Ben Bay Black'in *yönetici* asistanıyım, yani onun tüm kişisel ve iş ilişkilerini yönetmekten sorumluyum. Ama o olağanüstü meşgul ve olağanüstü ihtiyaçları olan bir adam ve tüm bu ihtiyaçlarını karşılamak için birden fazla kişiye ihtiyaç var. Evet, çalışanlarım var."

"Sadece Kevin ve Jade mi?" Brendan'ın hayatını yürütmek için kaç kişi gerekiyordu?

Ruth, iPad'inde bir şeyi kontrol ederken titredi. "Hayır, onlar sadece kişisel işlerini yönetiyorlar. Jade, onun mali işlerinden sorumlu,

Kevin ise ayak işlerini yapıyor ve sosyal takvimini düzenliyor. Geri ve Evelyn de ofiste benzer şekilde çalışıyor. Şoförü Anthony ve tabii ki Rosie ile tanıştınız bile. Ayrıca antrenörü, masörü, stilisti ve güvenlik şefi Mac de var. Herkes bana rapor veriyor."

iPad'ini çevirerek bana, bir programdan çok gökkuşağı mozaigine benzeyen, birbiriyle çakışan birçok etkinliğin yer aldığı çok renkli bir takvim gösterdi. Brendan'ın asistanlara ihtiyacı yoktu. O programın işleyebilmesi için kendine klonlara ihtiyacı vardı.

Yerime oturtulmuş bir şekilde sandalyeme yaslandım. Belki de sadece şu ana odaklanmalıyım. "Peki ya ben? Benim işlerimi kim yönetiyor?" Açıkçası, o mozaige kendi başıma uyum sağlayabileceğimi düşünmekle naif davranmıştım.

Ruth tableten başını kaldırdı. "Bay Black benden size kişisel olarak yardımcı olmamı istedi."

Gözlerimi kırptım. "Bunun için biraz fazla nitelikli değil misiniz? Hayatım oldukça basit."

O sempati daha da arttı. "Evet, ama gördüğünüz gibi, Bay Black'in hayatı öyle değil. Herkes, onun ortağı olmanın, diyelim ki, zorluklarına alışmak için biraz yardıma ihtiyaç duyar ve bunu benden daha iyi kimse bilemez. Bay Black benden devreye girmemi istedi, ben de öyle yapıyorum."

"Sevgili, Brendan'ın seni sevdiğini söylüyor," diye bilgilendirdi beni Rosie, bir fincan taze kahve ve bir sürahi sütle telaşla yanıma gelerek. "Ruth'tan senin ihtiyaçlarını karşılamasını istedi, çünkü güvенеbileceği başka kimse yok. Öyle değil mi, Ruthie?"

Ruth, Rosie'ye sadece onaylamadığını ifade eden uzun bir bakış attı. "Aynen öyle."

Kahveme baktım. Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum. Ya da Brendan'ın en yakın çalışanlarını bile bizim aşık olduğumuza ikna etmek için ne kadar uğraştığını.

Sütü eklerken başımı salladım, sonra hayatımın en iyi kahvesi olan bu kahveden minnetle bir yudum aldım. "Aman Tanrım. Bu *cennet* gibi."

Rosie gülümsedi. "Başka bir şey istersen söyle, canım."

"Programınızı konuşabilir miyiz, Bayan Bishop?" Ruth, görünüşe göre benim için olan, çok daha az renkli başka bir takvime geçti.

"Üzgünüm ama Kate'in bugün için randevusunu değiştiremedik. Ancak önünüzde bazı etkinlikler var, bu yüzden size uygun kıyafetler bulmamız çok önemli. Elbette kıyafetlerinizin mükemmel olmadığı anlamına gelmez."

"Brendan sana bunu söylemeni mi istedi?" diye sormak zorunda kaldım.

O üzgün bir gülümsemeyle cevap verdi. "Bayan Bishop, dairenizde yaptığım yorumlar için özür dilerim. Sizi kırmak istemedim."

"Önemli değil," dedim içtenlikle. "Sadece yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum." Bir şey düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Ben

Revere'denim, biliyorsunuz. Kot pantolon ve tişört giymekten hiç çekinmedim. Sadece Blackguard etkinlikleri için..."

"Onların kısmen sahibi oldukları moda evleriyle evlenmeye layık biri gibi görünmeliyim," diye onun sözünü tamamladım. "Anlıyorum. Ama yine de söylediğin için teşekkür ederim."

Ruth gözle görülür şekilde rahatlamıştı. "Biliyor musun, bence sen ona çok yakışsın. Ama ona benim söylediğimi sakın söyleme."

"Ama söyleyebilirim," diye bağırdı Rosie lavabodan, Ruth'un yine gözlerini devirmesine neden oldu.

Gülümsemeden edemedim. Brendan'ın sahte nişanlısı olarak, kazara iki üvey teyze kazanmış oldum. Dünyanın en kötü şeyi değildi.

Ruth önümüzdeki birkaç gün için benim için planladığı hizmetleri anlatırken ben kahvemi yudumladım. Stilist ve onun emrindeki kalabalık personelin yanı sıra, kendi kişisel antrenörümle de günlük olarak görüşmeye başlayacaktım, ayrıca Brendan'ın tavsiye ettiği avukatlarla ve onun ısrarla istediği bir finans yöneticisiyle de. Boş zamanlarımda, yaklaşan aile yemeğine hazırlıklı olmak için Brendan'ın aile geçmişini içeren bir dosyayı ezberlemem gerekiyordu.

Bu arada, görünüşe göre tam bir dönüşüme ihtiyacım vardı —ve mümkün olduğunca çabuk. Ruth, bir gün boyunca Kore spa'sında kese, cilt bakımı, masaj ve ağda yaptırmam için randevu ayarlamıştı. Bu, stilistin gözetiminde saç, makyaj ve tırnaklar için beni yeterince hazırlayacaktı. Ek danışmanlıklar had been scheduled with cosmetic dermatologists and

diş hekimleri. Bundan sonra, kıyafet provaları için birkaç gün daha ayrılmıştı.

"Dermatolog mu? Diş hekimi mi?" Belki de kahveyi içmemeliyim.

Ruth dalgın dalgın ağzını işaret etti. "Beyazlatma ya da belki kaplama. Gerçi dişlerin oldukça güzel. Dermatolog muhtemelen Botox ya da dolgu için olacaktır. Zaman kısıtlamalarımızı göz önüne alırsak, daha invaziv bir işlem için vaktin olacağını sanmıyorum. İyileşme süresi yok, anlarsın ya."

Pankekimi yerken bir an durdum. "Brendan Botox yaptırmam gerektiğini mi düşünüyor?"

Ruth iPad'inden başını kaldırdı. "Yine işleri karıştırdım mı? Bay Black bana, senin kendini en iyi hissetmen için ne gerekiyorsa yapmamı söyledi.

Bunu nasıl yorumlayacağımı bilemedim. Dün gece Brendan'ın benden ve görünüşümden hoşlandığını yemin edebilirim - bu yüzden bana bunu yapmamı istemişti, değil mi? Şimdi ise yine kendimi yetersiz hissetmeye başlamıştım. Tam tersine.

Çatalımı tabağa koydum. "Benim için kalori saymayı da mı planlıyor? Beni aşırı diyetle mi sokacak, yoksa Ozempic mi verecek? Kaç kilo vermem gerekiyor? Yirmi mi? Kırk mı?"

"Tanrım, Ruthie, öyle bir şey yapmadığını söyle," diye bağırdı Rosie, kahvaltılıkları paketlemekle meşgul olduğu yerden. "O zaten bir dal gibi zayıf bir kız. Ne, ölüm döşeğindeymiş gibi görünmesini mi istiyor?"

Rosie'ye sert bir bakış atan Ruth, iPad'ini bıraktı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Bayan Bishop. Simone. Size Simone diyebilir miyim?"

İç geçirdim ve o elini kucağına geri koyduğunda başımı salladım.

"Bay Black beni uzun zaman önce iki nedenden dolayı işe aldı: hayatını yönetmem ve ona gerçeği söylemem için. Babası için çalışmaya başladığından beri neredeyse yirmi yıldır onunla birlikteyim."

Yirmi yıl mı? Bu, herhangi biri için çalışmak için çok uzun bir süre.

"Bununla birlikte, sizin bilmediğiniz bazı şeyleri bildiğinizi varsayıyor olabilirim. Düzenlediğim tüm hizmetler sizin için de geçerlidir, ancak bunun tek nedeni, Bay Black'in sosyal çevresindeki birçok kadının da aynı hizmetleri kullanmasıdır. Bunu biliyorum çünkü bu hizmetleri birçok kez düzenledim."

Utançtan yanaklarım kızardı. "Ben... oh."

Ruth bu hizmetleri tam olarak hangi kadınlar için düzenliyordu? Brendan'ın bir kız kardeşi vardı elbette. Ve bir üvey annesi. Annesi de bir ara vardı sanırım. Ama belki Ruth bunu Brendan'ın ilgilendiği kadınlar için yapıyordu. Belki Brendan gerçekten benim, tüm bu kozmetik kostümleri gerektirecek şekilde görünmemi ve davranmamı bekliyordu, sanki ben fabrikada boyanan bir oyuncak bebekten biraz daha fazlasıymışım gibi...

"Bununla birlikte, lütfen dikkatlice dinleyin." Ruth'un sakin ve doğrudan sesi beni düşüncelerimden kopardı. Başını bir yana eğdi, tıpkı bir tavuk yavrularını incelerkenki gibi. "Bay Black sizin hakkınızda tek bir şey söyledi, o da şudur: sizi olduğunuz gibi seviyor."

Bu sözler nefesimi kesti. Tam olarak olduğum gibi mi? "Anlaşıldı mı?"

"Ben... evet," mırıldandım. "Evet, anlaştık."

"Güzel. Dermatoloji randevunuzun sadece cilt bakımı danışmanlığı için olduğunu not alacağım." iPad'ine geri döndü. "Bugün için, Kate önümüzdeki haftaya kadar dönmeyeceği için, özellikle Brendan'ın ailesiyle akşam yemeği için birkaç şeyi kendin halletmen gerekecek. Babası birkaç gün önce hastaneden eve döndüğü için geç saatlere kadar sürmeyecektir. Ama Brendan onu etkilemek isteyecektir."

"Ve bana hastane önlüğü dışında bir şey giydir. Anladım." "Elbette. kişisel bir alışveriş danışmanı ile görüşmek ister misiniz?"

Neiman Marcus'ta çalışan iyi birisi var, acil durumlarda işe yarar..."

"Ruth?" Onu olabildiğince kibarca keserek sözünü kestim. iPad'inden tekrar başını kaldırdı.

"Evet?"

"Bu randevuları takdir etmediğimden değil, takdir ediyorum. Özellikle de benim burada benden ne beklendiğini benden daha iyi bildiğin için. Ama en azından kendim alışveriş yapabilir miyim? Brendan bana bir kart ve biraz para verdi. Aile yemeği için uygun bir şey seçebileceğime eminim. Blackguard ile ilişkili bazı yerleri söyle, böylece şirketin kıyafetlerini giyebilirim, ve ne kadar zamanım olduğunu söyle, ben de hazır olurum, tamam mı?"

Onun nasıl tepki vereceği konusunda biraz gergindim, özellikle de onun benim için özenle hazırladığı planları ikinci kez bozduğum için.

Ama gözlerinde bir şey parladı. Onay gibi bir şey.

"Tabii ki," dedi ve tabletine tekrar baktı. "Bugün, tesadüfen, tamamen boşum. Akşam yemeği için Black ailesinin evine zamanında gel."

Banyomdaki devasa duşla cesaretimi topladıktan ve saçlarımı akşam boyunca bozulmayacak kadar kıvırdıktan sonra, en sevdiğim kot pantolonumu ve mavi süveterimi giyip, Ruth'un Blackguard'a uygun gördüğü mağazaların listesiyle Newbury Street'te buldum kendimi.

Newbury, ara sıra uygun fiyatlı dükkanların bulunduğu, ancak çoğunlukla Boston'un zengin sakinlerine hitap eden bir bölgeydi. Oraya sadece en sevdiğim kitapçıya veya Newbury Comics'e gitmek istediğimde giderdim. Armani ve Chanel gibi markaların sıralandığı bölümde vakit geçireceğimi kesinlikle hiç beklemiyordum.

Yine de Ducos'a girdiğimde, alışveriş yapmayı pek sevmesem de, siyah American Express kartımı ve sınırsız bütçemi en iyi şekilde kullanmaya kararlıyım. Her zaman güzel bir çanta istemişimdir. Belki vitrindeki o güzel kırmızı çantalardan birini alabilirim. Elbette, muhtemelen dört ay sonra onu satıp gelirini Mass Gen'in kanser araştırma ekibine bağışlayacağım, ama bu, şu anda ondan zevk alamayacağım anlamına gelmez, değil mi?

Bunu bir amaç uğruna alışveriş yapmak olarak düşünebilirdim.

Ancak ilk adım, böyle bir yerde nasıl alışveriş yapılacağını anlamaktı. Mağazanın her iki yanındaki boş raflarında, her bir ürün müze parçaları gibi tek tek asılı duruyordu. Fiyat etiketlerinin olmaması, fiyatı sormanız gerektiğinde, beğendiğiniz ürünü alamayacağınız anlamına geliyordu.

Belki de T.J. Maxx'a gitmeliydim. "Üzgünüm, ama sadece randevu ile hizmet veriyoruz."

Döndüğümden, kusursuz bir elbise giymiş, somurtkan görünümlü bir kadın cam tezgahın etrafında dolaşıyordu. Yüksek topuklu siyah ayakkabılar,

gümüş bir kemerle sıkıca beline bağlanmış ve ıslak boya gibi yüzünden geriye doğru taranmış saçlarıyla bana Jamaika Göleti'nde balık tutan ak balıkçıları hatırlattı.

Gülümsedim. Brendan bu benzetmeyi beğenirdi. "Oh, bilmiyordum. Bugün randevu alabilir miyim, lütfen?"

Konuşurken yanakları neredeyse hiç hareket etmedi. "Hepsi rezerve edildi."

Dükkânın içinde etrafa baktım. Buradaki tek müşteri bendim. "Peki ya şimdi? Çok uzun sürmez, gerçekten... Sadece bakmak istedim..."

"Üzgünüm," diye sözümü kesti kadın. Burnunun ucuyla bana baktı. Kelimenin tam anlamıyla, çünkü o topuklu ayakkabılarla benden en az 30 santim daha uzundu. "Randevu almaya paran yetmez."

"Randevu almaya param yetmez..." diye tekrarladım. Sonra birden aklıma bir fikir geldi. "Anladım. Depozito mu istiyorsunuz? Ödeyebilirim, merak etmeyin."

"Üzgünüm, ama hayır." Bakışları vücudumu taradı, kot pantolonumun dizindeki deliğe, lekeli beyaz spor ayakkabılarım, süveterimin kollarındaki hafif tüylenmelere takıldı. "Size yardımcı olamayız."

"Anlamıyorum." Sesim alçaldı, ama dükkândaki tek kişi bu kadının klonu olan, cam tezgâhın diğer tarafında duran ve tasarımcı gözlüklerinin üzerinden bizi izleyen kadındı. "Param var."

"Fazla paran yok." Kadın çok emindi, özellikle de kıyafetimi daha dikkatli bir şekilde inceledikten sonra. "Şimdi, lütfen. Gitmen gerekiyor."

"Ciddi misiniz? Bu tür şeylerin sadece filmlerde olduğunu sanıyordum." Diğer kadına baktım. "Buna inanıyor musun?"

"Oh, inanıyorum," dedi ve sıkılmış gibi başka yere baktı.

Kapı açılana kadar dükkanda bir garip sessizlik hakim oldu ve benden birkaç yaş büyük olamayacak bir kadın içeri girdi.

Ancak aramızdaki farklar çok büyüktü. Kadın elmaslarla donatılmıştı, Valentino ve Ralph Lauren'den en az iki dolu alışveriş çantası taşıyordu ve sadece inanılmaz derecede zengin birinin günlük olarak yapabileceği bir saç stilinin üzerine kocaman bir güneş gözlüğü takmıştı.

"Belvin çantasını arıyorum," dedi, selam bile vermeden.

Mağaza çalışanları hemen canlandı. Tezgahın arkasındaki kız, daha önce beğendiğim kırmızı çantayı getirmeye gitti.

"Oh, ben de onu görmek istiyorum..."

"Meşgulüz," dedi yanımdaki kız ve beni yeni müşteriye tercih ederek terk etti, beni mağazadan çıkmaya bıraktı.

Çıkarken midemde öfke kaynıyordu. Bir kez olsun, kız kardeşim de burada olsaydı diye düşündüm. Selena muhtemelen satış elemanlarına her türlü uygunsuz isimlerle küfredirdi ya da mağaza vitrinlerine müstehcen sözler yazardı, ama bu tür bir tacizi asla sessizce kabul etmezdi. Aslında bu coşkusunu takdir ediyordum. Bazen biraz daha fazla olmasını dilerdim.

Ama başka ne yapabilirdim ki? Kadınları bana yardım etmeye zorlayamazdım, ayrıca bu noktada onlara komisyon vermek de istemiyordum. Ve şu anda, bugün yapmam gereken tek şey için zamanım azalıyordu: Brendan'ın ailesini etkileyecek bir elbise bulmak. Ya da en azından, onlara bizim birbirimize ait olduğumuza ikna etmek.

Ne yazık ki, dışarı çıkmak pek yardımcı olmadı. Perde aralanmıştı ve şimdi kendimi Newbury'de yürüyen diğer tüm kadınlarla karşılaştırıyordum. Blok boyunca, Ducos'a az önce giren kadının farklı versiyonları vardı sanki. Bazıları pahalı takım elbiseler veya özel dikim gömlekler giymiş erkeklerdi; bazıları genç kadınlar yerine yaşlı kadınlardı, ama saçları ve manikürleri aynı derecede mükemmeldi. Herkes sanki ben bir elektrik direğinden farksızmışım gibi yanımdan geçip gitti.

Hiçbir zaman dikkat çeken bir tip olmamıştım. Ama hayatımda ilk kez, kendimi gerçekten görünmez hissettim.

Ruth'un listesindeki sonraki üç mağazaya girdiğimde, tepkiler Ducos'takiyle neredeyse aynıydı. Açıkça kovulmadığım yerlerde, tamamen görmezden geliniyordum. Hiçbir yerde tek bir giysi bile denememe izin verilmedi. Ne kokteyl elbisesi, ne de bir çift ayakkabı.

Beşinci ve son mağazadan da reddedildiğimde "Boş ver" diye mırıldandım. "Vintage olsun."

Black ailesi, çalışanlarının berbat müşteri hizmetlerini onlara bildirirken, ikinci el kıyafetler içindeki halimi görmeye katlanabilirdi.

Gerçek şu ki, bu sabah evden çıkarken kafamda bir hayali canlandırmıştım. İşlerin nasıl gideceğine dair bir fantezi. Brendan'ın ailesiyle tanışmaya, milyon dolarlık bir görünümle, tam da onların en büyük oğulları ve varisi için uygun olduğunu düşündükleri türden bir kadın olarak gidecektim.

Bugün sokakta yanımda yürüyen kadınlar kadar bakımlı, güzel ve mükemmel olacaktım. Brendan, sarmaşık gibi koyu renkli gözlerinde ani bir ışıkla bana bakacaktı.

Bu akşam beni davet ettiği için çok mutlu olacaktı.

Gurur duyacaktı.

Ama bugün ziyaret ettiğim her dükkanda, görmezden gelemeyeceğim başka bir şüphe tohumları ekilmişti. Zaten çiçek açmışlardı, arka otlakları kaplayan yonca veya karahindiba gibi düşüncelerimi ele geçiriyorlardı.

En sevdiğim vintage mağazalarının bulunduğu Central Square'de, Cambridge'de indiğimde, korkularım tamamen gerçeğe dönüşmüştü ve bunlara eşlik eden sözler de vardı:

Ya önemi yoksa? Ya içten içe gerçeği fark etmişlerse: benim onların dünyası için yeterince iyi olmadığını? Oğulları için yeterince iyi olmadığını?

Ya bu girişim başından beri başarısızlığa mahkumduysa?

Brendan

"Akşam yemeği ne zaman hazır olacak? Kolumu ısıırıp koparacağım."

Babamın gürleyen ses tonundan, az önce kalp krizi geçirdiğini asla anlayamazdınız. Ve eğer kısa sürede sakinleşmezse, muhtemelen bir tane daha geçirecekti.

Ne yazık ki, sakinlik yaşlı adamın kelime dağarcığında yoktu.

Eve girerken saatime baktım, sonra ceketimi çıkarıp omuz silktim ve onu uşak Jenkins'e verdim.

"Teşekkür ederim," dedim, yaşlı adamın yüzündeki hafif şaşkınlığı görmezden gelerek.

Tanrım, o kadar da kötü değildim, değil mi?

Simone yaklaşık bir saat önce bana Cambridge'deki bir kuaförden geç kalacağını söyleyen bir mesaj atmıştı. O tarafta ne işi olduğunu ya da neden şehir merkezindeki daireme daha yakın bir yerde kuaför bulamadığını sormadım. Ruth bana bugün akşam yemeği için giyecek bir şeyler almayı planladığını söylemişti ve dürüst olmak gerekirse, ne bulacağını merak ediyordum.

Simone'u barmenlerin giydiği siyah tişörtle seviyordum. Basit mavi elbisesiyle de hoşuma gidiyordu. Onu en güzel haliyle gördüğümde ne hissedeceğimi gerçekten bilmiyordum.

Sırf bu nedenle, malikanenin mermer kapı girişine girer girmez, onun da gelmesini beklemeliydim diye düşündüm.

Belki arabada bekleyebilirdim.

"Brendan! Geliyor musun lan?"

Kahretsin. Çok geç.

Yaşlı adam öfkelenmeye başladığında oradan ayrılmak akıllıca bir fikir değildi. Hepimiz onun öfkesi geçene kadar onu rahat bırakmayı çoktan öğrenmiştik.

Arkamı dönerek yüzümü buruşturdum. "Baba."

Babam, günün hemşiresi, yeni bastonu ve oksijen tüpüyle birlikte çalışma odasından çıktı. Owen ve Ronan, aile toplantılarının yapıldığı salona doğru ilerlerken, köpekler gibi peşinden gittiler. Ben de isteksizce onlara katıldım.

Hepimiz, babam en sevdiği koltuğa yerleşirken garip bir şekilde izledik. Ancak o zaman, ılık bahar havasına rağmen nedense şömine başında yanıp tutuşan ateşin yanına oturduk.

Babam, hava nasıl olursa olsun, işleri kendi istediği gibi yapmayı severdi.

"Çık dışarı, dedim." Babam hemşireyi sinekmiş gibi uzaklaştırdı.

"Anne şefkati görmem gereken birine mi benziyorum?"

"Efendim, her saat başı hayati fonksiyonlarınızı ölçmem gerekiyor ve..."

"Hayati fonksiyonlarım umurumda değil. Ayaktayım, değil mi? Nefes alıyorum, konuşuyorum, gayet iyiyim. Eğer bayılırsam, oğullarımdan biri sizi çağırır, o yüzden hepimize bir iyilik yapın Mary, odanıza gidip pembe dizileri izleyin ya da orada bütün gün ne yapıyorsanız onu yapın."

Gözyaşlarını tutmaya çalışan hemşire kaçtı.

"Bütün hemşirelere Mary diyor," dedi Rowan, Chesterfield kanepede yanımda otururken. "Sanırım bunun adı Ethel. Ya da belki Edna."

"Elena," diye düzeltti Owen. "On dakika önce sana söyledi."

"Ona ödediğim paraya karşılık ne istersem o olur," diye tersledi babam.

Jenkins geri gelip herkese en sevdikleri içkileri doldurdu: Ronan'a eski usul, Owen'a votka soda ve bana sek viski. Tıpkı babam gibi.

İlk kez, onun gibi olmak fikri bana pek çekici gelmedi.

"Dinlenmen gerekmez mi?" diye sordum, Jenkins'ten içkimi alırken.

"Neden?" diye bağırdı babam. "Ben iyiyim. Harika hissediyorum. Her zamankinden daha iyi.

Jenkins, içkim nerede?"

"Burnuna tüp takılıyken içmek istediğini söylüyor," dedi Ronan. "Onu burundan çekmek mi istedin baba?"

"Efendim. Doktorlar en az iki üç hafta alkol almamanızı söyledi."

"Onlar ne bilir ki?" diye bağırdı, alnındaki damar atıyordu. "Bir erkek, biraz viski olmadan nasıl bir şeyi atlatabilir, hele ki işini yürütmeyi?"

"İşleri biz hallediyoruz," diye araya girdi Owen. "Brendan'ın şirket varlıklarını satarak harika bir iş çıkardığını duymadın mı?"

"Doğru," diye Ronan da söze karıştı. "Ağabeyim her şeyi satıyor. Blackguard, Venezüella mültecilerinin botu gibi ayakta kalmaya çalışıyor, baba."

Kardeşlerime, sessizce çenelerini kapalı tutmaları için emir veren bir bakış attım. Owen'ın gayrimenkul projeleriyle ilgili planlardan memnun olmadığını biliyordum, ama dürüst olmak gerekirse, başka bir kalp krizi geçirmesine neden olmak istemedik. Her şey yoluna girecek ve herkes benim yaptığım değişikliklere uyum sağlayacaktı. Bunları şimdi, babamızın önünde gündeme getirmek, hiçbirimize fayda sağlamazdı.

Sessiz kaldılar. Ve babam, neyse ki, tuzağa düşmedi.

"Liza'dan üç aylık raporları bekliyorum, ama o lanet olası ayaklarını sürüyor. Neler oluyor?" Babam sandalyesinden kalktı ve burnundaki oksijen tüpünü çekip çıkardı, böylece her zamanki gibi şöminenin önünde volta atmaya başlayabilecekti.

Bastonuyla, daha çok yavaş, sendeleyeen bir yürüyüş gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, dikkatli olmazsa alevlerin içine düşebilirdi.

Endüstri devi gibi değil de çılgın bir yaşlı adam gibi görünmesini umursamıyor gibiydi. Hemşire akşam yemeği için giyinmesine bile yardım etmemişti; rahat bir eşofman giymişti, düğümlü ayaklarını bir çift koyun derisi terlik içine sokmuştu. Tabii ki güzel şeylerdi. Babamın sahip olduğu her şey güzeldi. Ama Southie'den ayrıldığımızdan beri onu takım elbise ve kravat dışında bir şey giyerken ilk kez görüyordum.

"Tanrım, baba, bayılmadan önce otur," dedim.

"Bana patronluk taslama, Brendan." Yürüyüşünü durdurup, vücudunu sarsan birkaç hırıltılı öksürük yaptı. "Rakamlar. Neredeler?"

İç geçirdim. "Emin değilim."

Yalan. Liza, ben ona beklemesi gerektiğini söylediğim için bu rakamları geciktiriyordu. Tabii ki bunu asla itiraf etmezdim. Ona değil. Ama gerçek şu ki, rakamlar pek iyi değildi. Onun kalp krizi geçirdiği haberi duyulduktan sonra hisselerimiz düşüşe geçmişti ve toparlanması zaman alıyordu. Babam bunun suçunu bana, geçici CEO olarak atanmış olmama yükleyecekti. Rakamların şirketin yönetimim hakkında şüphe uyandıracağını biliyordum, ama aynı zamanda geçen yıl boyunca düşüş eğiliminde oldukları da bir gerçektir.

Babam bir aslandı, ama bazı yanlış hamleler yapmıştı. Yanlış insanlara güvenmiş ve bazı kötü riskler almıştı. Ve şimdi bununla yüzleşmek onu yine öfkeye boğacaktı.

Simone'nin tanıtımı bir yana, ben sadece onun kırılgan kalbini korumaya çalışıyordum — kelimenin tam anlamıyla.

"Emin değil misin?" diye homurdandı babam. "Sanırım burada her şeyi kendim yapmak zorundayım. Mary! Tankımı getir!"

Hemşire geri döndü, sonra oksijen tankıyla babamın sendeleyeni adımlarını takip etti, Jenkins de içkisiyle. Kardeşlerim ve ben üçlü bir rahatlama iç çekişi yaptık. Babam sadece odadaki havayı değil, ciğerlerimizdeki havayı da emip bitirmeyi başarırdı.

"O lanet olası bir öfke içinde." Owen votkasının yarısını bir dikişte içti.

"Bu gece ölümsüz sevgilini ağırlamak istediğinden emin misin?" diye sordu Ronan. "İçeri girdiğimde, kafaları kesecek olan ben olduğum için kafaların uçmasına hazır olmam gerektiğini söyledi. Lanet olası bir merhaba bile demedi."

Ne Owen ne de ben itiraz ettik. Ben varis, Owen yedek olsaydı, Ronan hem paralı şövalye hem de soytarıydı. Bu, konuşulmayan bir gerçektir, çünkü o, geri kalanımızın sahip olmadığı bir karanlık taşıyordu. Bunu mizahla örtbas ediyordu, ama yine de oradaydı.

Bir yudum daha viski içtim. "Dinlenmeyi ve rahatlamayı bilmiyor. Doktorların onu hastaneden çıkarmalarına izin vermelerinin tek nedeninin

      hem  ireleri korkutuyordu."

"Yeni 'ni  anl  n' gibi mi?" Owen alayc   ses tonunu gizlemeye   alı  mad  . "Nerede bu k  z? Y  z       pmeye gelece  ini sanıyordum. Yoksa sadece yatakta mı seninle birlikte?"

"Simone hakkında konu  urken lanet olası dilini tutarsan sevinirim," diye tersledim. "Her an burada olabilir. Shea nerede? Bu gece herkesin Simone ile tanışmasını istiyordum."

"Brad'le Sox ma  ına gitti. Ya da belki Chad'le." Ronan omuz silkti ve bir yudum aldı. "Shea bu g  nlerde kimin i  in bacaklarını a  ıyor kim bilir? Hep babasının dikkatini   ekmek i  in yapıyor, ama babası para i  in evlendi  i s  rece umurunda bile de  il."

"K  z karde  imizin bacakları hakkında konu  mayı keser misin, nank  r herif?" dedi Owen. "S  rekli senin maceralarını dinlemek zorunda kalmamız yetmiyor mu?"

"K  skand  n mı? Bir kez olsun benimle Vegas'a gel karde  im. Orada fahi  elik yasal, b  ylece sen de bir kez olsun orgazm olabilir ve s  rekli huysuzluk yapmamayı    renebilirsin. E  er bu sana yardımcı olacaksa, onun adının Ivy Ink oldu  unu hayal bile edebilirsin."

Owen barda  ını sıkıca kavrayınca parmak eklemleri beyazladı. "Ne zaman susman gerekti  ini ger  ekten bilmiyorsun, de  il mi?"

Ronan bana sırtıtt  . "Duydun mu? *Herald*, bu hafta zavall   Owen'ın ger  ek kimli  ini ortaya   ıkarmak i  in on milyon dolarlık teklifini reddetti. O sadece k  t   bir kaybeden."

"O benim ba  ımın belası. Bu hafta Ventnor hakkında yazdıklarını g  rd  n m  ? Beni aptal gibi g  sterdi."

"Bence bunu kendi ba  ına gayet iyi yapıyorsun."

  kisine de ka  ıplarımı   attım. "Tanrım. Bu gece en azından biraz nazik olmaya   alı  abilir misiniz? Babam yeterince k  t   zaten."

"Ne anlam   var ki?" diye sordu Ronan. "Sevgili ni  anl  n da ailenin ger  ek y  z  n   g  rse iyi olur. Bunun i  in para alıyor, de  il mi?"

Barda  ımı sehpaye o kadar sert bir   ekilde koydum ki viski ah  ap masaya d  k  ld  . "Bu *ne* demek oluyor, Ronan?"

Ronan barda  a tuhaf bir bakı   att  , sonra bana. "Eh, milyonlarca dolarlık bir serveti yok, de  il mi? Burada

ah, burada hazine avına çıktığını söylemek çok mu abartılı olur? Sanırım evlilik öncesi anlaşması oldukça iyiydi."

"O lanet olası bir altın avcısı değil," dedim biraz fazla hızlıca.

Odanın diğer ucunda Owen kıkırdadı. "İlk görüşte aşk olduğunu unutmuşum. 'Kara Prens'in bu kadar romantik olduğunu bilmiyordum."

Kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. İlk önce bakışlarımı kaçırmamak için tüm gücümü kullandım. "Aptal olma. İkiniz de."

Ronan'a da baktım, o da sonunda başını salladı ve içkisini bir yudum daha içti.

"Peki. Ama bize yatakta harika olduğunu falan söyle. Ağzı gerçekten çok güzel." Ronan acımasız şakayı yaparken dudakları kıvrıldı. "Güzel ve pembe. Eminim dizlerinin üzerine çöktüğünde harika oluyordur ve..."

Bir saniye içinde, içkilerimiz yere döküldü ve ben kardeşimizi boynundan tutup kanepeye yapıştırdım.

"Bu," diye homurdandım, "seni ilgilendirmez."

Ronan boğazını sıkarak elim altında hırıltılı nefes aldı. Sonra gülümsedi. Hasta herif.

Onu bıraktım ve sakın bir şekilde halıdan ikimizin bardaklarını aldım. Hizmetçi yarın çok iş yapacaktı. Ama yine de, bu yerde bu pek de olağandışı bir şey değildi.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi sandalyeme oturduğumda, iki kardeşim de beni izliyordu. Beni okuyorlardı.

Beni tamamen anladı.

"Onunla henüz yatmadın, değil mi?" diye sordu Owen.

Ronan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bren, bize bakire bir gelin olduğunu söylememiştin. Merak etme, sadece ilk seferinde acır."

Bar arabasına gidip bir içki daha aldım, sırf onların saçmalıklarının beni daha fazla etkilemesini engellemek için kendime bir meşguliyet yaratmak için. Basın için yalanlar söyleyeceklerini tahmin etmişim. Ama kardeşlerime bu yalanı söyleyeceklerini tahmin etmemiştim. Özellikle de bunun doğru olmasını çok *ama çok* istediğim halde.

Mahvolmuştum.

Bu sefer kendime çift viski doldurdum. Bu gece, babamın her gece siparişini taklit etmeme rağmen, bu gerekli görünüyordu. "Ben keşiş değilim, sizi

lanet olası röntgenciler. Tabii ki birlikte yattık." Ve sonra, bir şekilde, çok daha az çaba ve çok daha fazla coşkuyla: "O muhteşem."

Şimdiye kadar söylediğim tek doğru şey buydu.

"Eminim. O kırık uçlar ve tenis ayakkabıları da harika," dedi Ronan gülerek.

Hızla döndüm. "Kapa çeneni."

"Saçını çektiğinde bir avuç saman gibi oluyor herhalde." "Yine boğazlanmak mı istiyorsun?"

Ronan konuşmaya devam etmemeyi akıllıca buldu.

Ama Owen bitirmemişti. "Haklı. Kız oldukça sıradan."

"Yani senin sevdiğin gibi şımarık bir velet değil mi demek istiyorsun?"

"Kafanı kıcıncıdan çıkar, Brendan. Bu şirket lüks pazarlara yatırım yapıyor. Walmart'tan yeni dönmüş gibi görünüp senin yüzüğünü kabul ederken gazetelere çıktığında, sence o buraya nasıl uyum sağlayacak?"

Ronan düşünmeye başladı. "Sanırım çocuklar buna normcore diyorlar. Belki bunu lüks pazarlara da taşır."

"Her neyse. Ivy Ink ne olursa olsun büyük bir gün geçirecek." İkisini de yumruklamak istedim.

Ama en kötüsü, haklı olmalarıydı. Bu yüzden Ruth'tan Simone'a gelecekteki tanıtımlara ve hatta benim yargılayıcı aile üyelerimle iletişim kurmaya hazır olması için bir program hazırlamasını istemiştim. Birinin onun saçının tek bir telini bile değiştirme fikri içimi burkuyordu, ama o bu tür bir mercek altında yaşamaya hazır değildi. Dünyadaki herkes benim kardeşlerim kadar acımasızdı. Belki daha da kötüsüydü.

Bu arada, ofisimde öpüşerek kendimi aşmıştım, o da sokaktaki herhangi bir kız gibi görünerek ortaya çıkmıştı (ve açıklanamaz bir şekilde hayatımda gördüğüm her şeyden daha değerli görünüyordu). Her şey tanıtım için olmalıydı ve başından beri, dürtüsel davranarak bizi geriye götürmüştüm.

Ben asla dürtüsel davranmazdım. Asla.

"İkiniz de tam birer pisliksiniz," diyebilirdim sadece. "Ona zaman verin. Uyum sağlayacaktır."

"P-A-R-D-A diye yazılan sahte bir ürün gibi," diye Ronan da aynı fikirdeydi. "R harfi yanlış yerde olsa ne fark eder ki? Simone'da da kimse bir tuhaflık fark etmeyecektir."

"Ne gibi?"

Üçümüz Simone'un tiz, tatlı sesini duyunca döndük. Girişte, yeşil yapraklarla işlenmiş siyah ipek diz boyu bir elbise ve bacaklarını normalden daha uzun gösteren küçük topuklu siyah ayakkabılarla duruyordu. Onun giydiği hiçbir şeyin yeni olmadığını ben bile anlayabiliyordum — ayakkabıların burunları hafifçe kırışmıştı ve elbisenin yakası ve kolları hafifçe yıpranmıştı. Ama açıkça ikinci el olmasına rağmen, her şey ona mükemmel uyuyordu. Şık ve inanılmaz derecede güzel görünüyordu.

Ancak gözlerindeki parlaklık ve solgun ten renginden anlaşıldığı kadarıyla makyajı akmak üzereydi.

Kardeşlerimin söylediği her şeyi duymuştu. İkisini de öldürmek istedim.

İçkimi masaya bıraktım ve odanın diğer tarafına geçtim. Ve iki kez düşünmeden onu öptüm.

Tadı tarçın, buzlu su ve gözyaşı gibiydi. Lezzetli, hafif tuzlu ve çok tatlı. Dudakları açılıp dilimin onun diline dokunmasına izin verdiğinde, tam da doğru dengeyi yakalamıştım.

İronik olarak, sadece diğer insanların önünde o ağızda on saniyeye kadar kaybolabiliyordum. Lanet olsun, o izin verse bu ağızda sonsuza kadar kaybolabilirdim.

On... dokuz... sekiz...

Sanki o da sayıyormuş gibi, tam birde geri çekildi. Onu geri çekip saymaya yeniden başlamak istedim.

"Şey..." Bir parmağıyla kravatımı okşadı. "Sana da merhaba?" Gözleri gergin bir şekilde arkamdaki adamlara kaydı.

Ben onun yanaklarını yanak bir bir eliyle

"Onları Onları Onlar pislikler. Yaptığım her şey için bana sataşıyorlar."

"Bu doğru, tatlım," dedi Ronan arkamdan. "Bu ailedeki herkes birinci sınıf pislik. Şimdi gitmek isteyebilirsin."

"Sorun değil." Omuz silkti ve cesur bir gülümseme attı. "Neye bulaştığımı biliyordum."

Oyun yüzünü korumak için çok uğraşıyordu. Onu bunun için takdir etmem gerekiyordu.

Arkamda bir bardakta buzlar tıkırdadı. Owen hala selam bile vermemişti. Kendine bir votka daha doldurmuş, her şeyi izliyordu.

"*Lanet* olsun, Liza!" Babamın sesi koridordan yankılandı.

Odadaki herkes irkildi. Benim buraya davet ettiğim kız da dahil.

Aniden, bittim. Kardeşlerimle şakalaşmaktan bıktım. Babamı beklemekten bıktım. Ailemin gereksiz acımasızlığıyla uğraşmaktan ve ona kendi acımasızlığımla karşılık vermekten bıktım.

Bıktım artık.

"Biliyor musun?" Simone'nin elini tuttum. "Bu gece bunu yapmak zorunda değiliz."

Kaşları çatıldı. "Ne? Ama ben buraya buluşmaya geldiğimi sanıyordum..." "two, Shea bailed, my üvey annem en sevdiği spada, babam ise hala pijamalarıyla, muhtemelen bütün gece sürecektir bir öfke nöbeti geçiriyor. Biz geldik. Gidebiliriz. Hadi gidelim."

Mavi gözleri birden açıldı ve beni ve bu konuşmayı dikkatle izleyen kardeşlerimi gergin bir şekilde süzdü.

"Yarın gidersen, sana yeni bir kış deliği açacak," dedi Ronan.

"Umurumda mı sanki?" dedim, hala Simone'a bakarak, onun cevabını bekliyordum.

Kaşlarını kaldırdı, sanki "*gerçekten mi?*" der gibi. Bu benim için yeterli bir cevaptı.

"Yarın görüşürüz." Kardeşlerime bakmadan Simone'u odadan çıkarıp çıkışa doğru götürdüm.

"Brendan."

Ceketlerimizi giyerken, Owen'ın bizi takip ettiğini fark ettim. Kapıya doğru ilerlemeye devam ettim.

Ancak, dışarı çıkmadan hemen önce, koridorda yankılanan adımla seslendi.

Owen'ın yüzünden şaka yapmayı bıraktığı anlaşılıyordu.

Simone'ye döndüm. "Beni arabada bekler misin?"

"Tabii ki." Utangaç gülümsemesi bu nemli evi aydınlattı ve Jenkins'in ona yeşil paltosunu giydirmesine izin verdi. Palto da güzeldi ve açıkça ikinci eldi. Muhtemelen vintage.

"Tekrar görüşene kadar," dedi Owen, dostça olmaktan çok sinsi bir ses tonuyla.

Ben de onu boğmak istedim.

"Ne?" diye bağırdım. "Ondan özür dilemekten başka ne isteyebilirsin ki?"

Owen, pişmanlık fikri çok komikmiş gibi burnunu çektirdi. "O bunu atlatacaktır. Ama ben onu umursamıyorum. En azından şimdilik. Sen ise benim kardeşimsin."

"Bu ne zaman senin için önemli olmaya başladı?" "Hadi ama."

Haklıydı. Owen ve ben en iyi arkadaş değildik, ama kardeş gibiydik. Kötü şöhretli, acımasız bir sektörün zirvesinde olan Black ailesinin her üyesi, diğerlerinin her zaman sahip olduklarımızı elimizden almaya çalıştığının farkındaydı. En azından biraz olsun güvenebileceğimiz tek kişiler birbirimizdi.

En azından birbirimizi atabileceğimiz kadar.

"Bir terslik var," dedi Owen. "Diğerlerine yalan söyleyebilirsin, ama bana söyleyemezsin. Onunla ne yapıyorsun? Hiç mantıklı değil."

"Sadece aşık olduğumuzu hiç düşündün mü?"

Ben bile kendimi tutamadım. Aptal gibi konuşuyordum. Kendim gibi değildim.

"Siktir git. Hamile mi?"

"Bunu zaten sordun." Onu ittim. "Hamile değil, lanet olsun."

"Eh, bir şey olmalı. Onu beş dakikadır tanıyorsun ve birdenbire, spontan olmanın iki haftalık bir hazırlık süresi gerektirdiğini düşünen sen, evleniyor musun? Şantaj mı bu?" "Kimse bana istemediğim bir şeyi yaptırmaz," dedim

diye dişlerini sıkarak cevap verdi.

"Buraya geldin."

"Ve şimdi gidiyorum. İşte örnek."

Owen homurdandı. "Sana karşı elinde ne varsa, bunu ortadan kaldırabiliriz. Herkesin bir fiyatı vardır."

Hiçbir fikri yoktu.

"Bana karşı elinde hiçbir şey yok. Ve evlilik sözleşmesi çok sağlam. Ama..."

"Ama ne?"

Siktir. Hiçbir mazereti kabul etmediğini anlayabiliyordum ve Black kardeşlerin ikinci en büyüğünün sorunu, kemik peşinde koşan bir köpek gibi olmasıydı. Ben gidersem, sırlarıma ulaşmak için elinden gelen her şeyi yapardı. Özel dedektif tutar, evimi dinler, telefonumu hacklerdi.

Onun kararlılığının sonu yoktu.

Bu yüzden bir karar verdim ve bunun doğru karar olduğunu umdum.

"Sana gerçeği söylersem, kimseye söylemeyeceğine yemin eder misin? Babama, Ronan'a, Shea'ya... Kimseye söylemeyeceksin. Anladın mı?"

Owen yaklaşarak, koyu renk gözlerinde ilgiyle parıldadı. "Tabii ki, kardeşim. Ne istersen."

Bu biraz fazla kolaydı. Ama bilmek zorundaydı. Aksi takdirde, başka bir yoldan öğrenecek ve ben gerçekten boku yemiştim.

"Sadece birkaç aylığına. Nişan. Yönetim kurulunun gözüne girmek için profesyonel bir durum. Simone sadece bana yardım ediyor."

Birkaç saniye beni süzdü. Sonra, beni şaşırtacak şekilde, içini çekti.

"Tanrıya şükür."

Kaşlarını çattım. "Bu kadar rahatlamana gerek yok. O iyi bir kız." "Bu sadece deli olmadığın anlamına geliyor. Neden evleniyormuş gibi davranman gerekiyor ki?"

"

Yüzümü ovuşturdum. "Yaşlı adama bağlılık gösterebileceğimi kanıtlamak istiyorum. O, şey... bu konuda bazı şüphelerini dile getirdi. Yönetim kurulunun da bazı şüpheleri vardı. Bu yüzden, sorunu çözmek için bir iş anlaşması yaptım ve..."

"Şimdi o emekli olduğunda CEO olacaksın. Anlıyorum." Owen yavaşça başını salladı, dudaklarını büzdü, sonra dudaklarını kapatır gibi yaptı. "Ölene kadar, kardeşim. Söz veriyorum."

Onun doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalışarak gözlerimi ona diktim.

Ama sonunda, kendim için bir karar verdim. Kartlarımı doğru oynarsam Owen şimdi benim müttefikim olabilirdi ve ben de buna ihtiyacım olduğunu hissetmeye başlamıştım.

Bir müttelik ihtiyaım olduğunu hissetmeye başlamıştım. Beni gerçeğe geri döndürecek biri. Neden bunu yaptığımı hatırlatacak biri.

"Ona iyi davran," dedim sonunda. "Ya da elinden geldiğince iyi davran. O bunu sadece babasının çiftliğini ve muhtemelen benim bilmediğim bir sürü insanı kurtarmak için yapıyor. O bizim gibi değil, Owen. O bizim zehirimizi hak etmeyen iyi bir insan."

Owen bana yine uzun uzun baktı. Ben de ona baktım ve bu sefer söylediklerimin hiçbir kısmına itirazım yoktu.

Kendimi açıklamak, iyi bir adam gibi davranmak, gerçekten aşık olabilecek bir adam mışım gibi davranmak mı? Bu zordu. Ama Simone'u savunmak kolaydı. Bununla hiçbir sorunum yoktu.

"Anladım." Kısa bir baş sallama yaptı, sonra koridora geri çekildi. "Ama Brendan?"

Ceketimi giymeyi bitirdim. "Evet?"

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur. Çünkü bilmiyorsan, senin yerini alacak sıradaki kişi benim. Ve bir kez oraya geldiğimde, kenara ekilmeyeceğim."

KİMSENİN YARDIMINA MUHTAÇ DEĞİL

Simone

Brendan'ın şoförü bizi Brookline'dan uzaklaştırdı ve dürüst olmak gerekirse, yeterince hızlı gidemiyordu.

Midem guruldadı ama ben bunu görmezden geldim. Akşam yemeği buraya kadarmış. Zaten önemli de değildi, çünkü Brendan'ın kardeşlerinin acımasız sözlerini duyduğumda, gerginliğimden kurtulmayı başaran iştahım da yok olmuştu.

Boylston'a döndüğümüzde, bu sözler zihnimde bir nakarat gibi yankılandı. Bu yol bizi Martin'e geri götürecekti. Babasının malikanesi hakkında bir şeyler söylüyordu, çünkü şimdi bu çatı katı bana neredeyse evim gibi geliyordu.

İlk geldiğimde, kolonyal tarzda inşa edilmiş malikaneye, kıvrımlı ferforje giriş kapısı ile korunan devasa arazisine, fenerlerle aydınlatılmış dairesel yoluna ve ülkenin kurucu babalarının bazılarının misafiri olmuş olabilecek malikanenin tuğla cephesine hayran kalmıştım.

New England'ın tarihi binalarına yabancı değildim, ama bu bile beni etkilemişti.

Ancak, aile uşağının beni koridorda gezdirdiği sırada kulak misafiri olduğum korkunç konuşmanın hatıralarına kıyasla, narin siva işçiliği ve Dorik sütunlar artık gölgede kalmıştı.

Ben de çok gurur duyuyordum. O günkü yanlış adımlara rağmen başarılı olduğumu düşünüyordum. Bu elbiseyi Cambridge'deki bir tasarımcı vintage konsinye mağazasında bulmuştum — iyi fırsatlardan çok moda tarihine odaklanan yerlerden biri. Daha önce orada hiçbir şeyi

ama bugün beni, yırtık kot pantolonumu ve Brendan'ın kredi kartını kucak açarak karşıladılar.

Dükkan sahibi, Çin motifleri işlemeli muhteşem bir siyah ipek elbise bulmama yardım etti. Bu elbise, Savage York'un en önemli tasarımcılarından biri olan Apollo tarafından tasarlanmıştı (ve Blackguard Holding, büyümeye başladığında bu şirketi satın almıştı) — en azından Wikipedia'da öyle yazıyordu.

Yakındaki bir salonda saçımı ve makyajımı yaptırırken, YouTube'da masa düzeni videoları izledim. Brookline'a vardığımda sadece on beş dakika geç kalmıştım ve kendime güvenli olmasam da en azından makul ölçüde hazırlıklı hissediyordum.

Ta ki Brendan'ın kardeşlerinin sesleri bu beklentiyi yerle bir edene kadar.

Otuz saniyeden kısa bir sürede tüm korkularım gerçek oldu.

Brendan'ın dünyasına uyum sağlayamıyordum. Ailesinin evinde beş dakikadan fazla kalamadım.

Ve belki de hiç uyum sağlayamayacaktım.

At kuyruğunda kıvrılmış saçlarımın uçlarıyla oynadım, sonra onları öne çekip pencereden geçen sokak lambalarının ışığında inceledim. "Şuna bak. Saçımı kestirmem lazım."

Brendan elimi tutup saçımdan uzaklaştırdı ve bakışlarımı da onunla birlikte uzaklaştırdı. "Dur. Sen mükemmelsin."

Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Ben birçok şeyim, ama mükemmel kesinlikle bunlardan biri değil."

Tartışmak istermiş gibi ağzını açtı, sonra başını sallamadan önce kapattı. "O zaman çarpıcı. Ve buna saçların da dahil."

"Ama mesele saçlarım değil, değil mi?"

Güzel Sanatlar Müzesi'ni geçip Northeastern yakınlarındaki binaları geçerken pencereye döndüm. Gözlerim yine yaşardı ve kendimden nefret ettim. Dinlediğim için kendimden nefret ettim. Onların beni etkilemesine izin verdiğim için kendimden nefret ettim.

"Simone."

Hayır. Bu aptal adamlar ve aptal yorumları için ağlamayacaktım.

"*Simone.*"

Nefesimi tuttum. Brendan beni kendine doğru çevirirken iki parmağı çenemin altına kaydı. Yanağımdan akan gözyaşını tutamadım.

"Siktir et onları," dedi sessizce. "Küstah, nankör ağızlarından çıkan her kelimeyi siktir et. Senin gözyaşlarını hak etmiyorlar, bebeğim. Hiçbiri."

Çenemdeki parmaklar yukarı kaydı ve çenemi okşadı. Anthony'ye bir bakış attıktan sonra Brendan, aramızdaki gizlilik perdesini kaldırmak için bir düğmeye bastı. Adamın onun nezaketini duymasını mı engellemek istedi? Yoksa bunların hiçbirinin sahte olmadığını bilmemi mi istedi?

Kalbim ikincisi için ağrıyordu.

Eğilip emniyet kemerimi çözdü, sonra beni kendine doğru çekti. "Dinle beni, mükemmel *olsan* bile fark etmezdi; zehirli ailem yine de seni yıkmanın bir yolunu bulurdu. Bu bir mazeret değil, ama bil ki bu seninle ilgili değil. Onlarla ve onların sefil hayatlarıyla ilgili."

Başımı omzuna yaslayarak saçlarımı okşamaya başladı.

Bu beklenmedik bir şeydi. Çok iyi geldi.

Ve bu beni daha da ağılattı.

Bir damla daha gözyaşı sildim. "Belki de benden utanmalısın. Ben kesinlikle senin dünyana ait değilim. Seni tanıyan ya da en azından ne yaptığını bilen birini seçebilirdin."

Beni tekrar oturtup, koyu yeşil gözleri mavi gözlerimle buluştu. "Bunu konuştuk zaten." Sonra kaşlarını çattı. "Bu sadece birkaç kötü yorumla ilgili değil, değil mi?" Beni baştan aşağı süzerken başka bir şey fark etmiş gibi görünüyordu. "Neden yeni bir şey almadın? Bu elbiseyle harika görünmüyorsun demiyorum, ama yine de..."

"Kullanılmış," diye bitirdim, hıçkırarak. "Biliyor muydun?"

Kafasını üzüntüyle eğdi. "Lüks bizim işimiz, melek. Evet, biliyordum. Umurumda değildi, ama biliyordum."

Ben iç geçirdim. "Bugün alışveriş yaparken biraz sorun yaşadım. Ruth, Neiman's'a gitmemi söyledi, ama ben gerçekten tek başıma gitmek istedim. Kendime, arkamda bir ordu olmadan en azından küçük bir akşam yemeğini halledebileceğimi kanıtlamak istedim. Ama onun önerdiği mağazalara gittiğimde..."

—şirketinizin sahip olduğu bazıları—kimse yardım etmezdi...” Sesim titremeye başlayınca nefesimi tuttum. Bu sandığımdan daha zordu. “Kimse bana yardım etmezdi.”

Utançla boğuk bir hıçkırık attım. Tanrım, bu çok utanç vericiydi. Bu olay yaşandığında korkunçtu, ama bunu yüksek sesle itiraf etmek daha da kötüydü. Rastgele bir mağaza tezgahlarına bile bu işi yapamayacağımı itiraf etmek.

Araba Brendan'ın binasına geldi, ama ikimiz de dışarı çıkmadık. Onun gerginlikten titrediğini fark etmem birkaç saniye sürdü. Zar zor gizlediği öfkesiyle.

"Nasıl?" diye sordu, birkaç dakika gibi gelen bir süre sonra. "Bu nasıl olabilir?"

Ayakkabılarımı bakarak, gerçekten utanç içindeydim. "Aslında oldukça basitti. Beş farklı mağazaya girdim ve her seferinde, tezgahlar benim berbat kot pantolonuma ve spor ayakkabılarıma bir bakış attılar ve ya beni küçümsediler, ya da görmezden geldiler, ya da doğrudan hakaret ettiler. Ne kadar nazik davrandığım ya da ne kadar para harcayabileceğimi söylediğim önemli değildi. Umurlarında değildi."

"Anlamıyorum."

"Neyi anlamıyorsun?" diye oldukça sert bir şekilde sordum. "Zengin kardeşlerinin beni hemen anladıkları gerçeğini mi, yoksa çalışanlarının, mallarını kaldıramayacağımı düşündükleri için paramı reddettikleri gerçeğini mi? Her iki durumda da sonuç aynı: bu düzenleme için hiç uygun değilim."

"Bunu söylemeyi kes," diye homurdandı. "Tanrım, Simone. Kes şunu... Bilmiyorum. Kendinden şüphe etmeyi. Kendini küçük görmeyi. Bunu duymak istemiyorum."

"Neden, çünkü seni rahatsız mı ediyor?" Artık hıçkırmaya başlamıştım. Şüphesiz, görünüşüm için harcadığım tüm çabayı mahvediyordum.

"Çünkü bu lanet olasıca doğru değil!"

Aramızda sessizlik hakim oldu, sadece gözyaşlarımı tutmaya çalışırken aldığım sert nefesler bu sessizliği bozuyordu.

Başarısız oldum. Sefil bir şekilde.

Neden *bahsediyordu*? Bununla ne demek istiyordu?

Brendan birkaç kez derin nefes aldıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "Şimdi beni dinle. Çünkü ben aynı şeyi tekrarlamaktan hoşlanan bir adam değilim."

Çenemi öne çıkardım, emirlerini tam olarak ne yapabileceğini söylemeye hazırdım, ama o yine yakaladı, bu sefer daha sertçe, ve başını salladı. Bakışları ateşli ve yoğun, bana emrettiği şeyi yapmam için yalvarıyordu. Dinlememi, evet. Ve sessiz kalmamı.

"Seni tek bir nedenden dolayı seçtim: çünkü sen benim dünyamdan daha iyisin. Sen, bu insanlar gibi aptalların seni tanımlamasına izin veren türden biri değilsin. Aksine, doğru olduğunu bildiğin şeyi yaparsın, bu, zamanının yarısını hastanede yaşlılara ayırmak ya da ailenin çiftliğini kurtarmak anlamına gelse bile. Bu plan benim gibi biriyle asla işe yaramazdı, Simone. Daha iyi birine ihtiyacım vardı. Çünkü dürüst olmak gerekirse, benim gibi bir adam başka türlü nasıl aşık olabilir ki?"

Eli düştü. Ağzım açık kaldı. Aşk mı? Hayır.

O, yaptığımız şeyi kastetmişti. Küçük oyunumuzu. İyi birine ihtiyacı vardı, çünkü aksi takdirde insanlar onun aşık olabileceğine inanmazlardı.

Çünkü Brendan Black, benim ona aşık olduğumdan daha fazla bana aşık değildi.

Değil mi?

"Lütfen ağlama," diye mırıldandı Brendan, yüzümü okşamaya ve gözyaşlarımı silmeye devam ederken. "Ben gözyaşlarına dayanamıyorum, bebeğim. Onlarla ne yapacağımı bilmiyorum."

Bu beni daha da ağlattı. "Onlarla bir şey yapmana gerek yok. Onlar sadece duygular, Brendan. Geçerler."

Yine de sakinleşiyordum. Çantamdan bir mendil çıkarıp gözlerimi silmeye yetecek kadar.

"Ama bu acı verici. Sen açıkça acı çekiyorsun ve bu... Açıklayamıyorum, ama bu benim de canımı yakıyor." Kafasını salladı, açıkça şaşkındı. "Buna alışkın değilim."

Bu sözler ona sulu bir kahkaha kazandırdı. Elimi göğsüne bastırıp oturarak ona baktım. "Sanırım bu, beni biraz sevdiğin anlamına geliyor, Brendan."

O utangaç gülümseme, dünyadaki en sevdiğim gülümseme, ortaya çıktı. "Biliyor musun, haklı olabilirsin."

Bir dakika daha birbirimize baktık, dışarıdaki trafiğin, dışarıda bizim çıkmamızı bekleyen şoförün ve kapı görevlilerinin farkında olmadan. Boston bu tek noktaya, çok güzel bir arabanın arkasındaki bu küçük evrene küçüldü, burada gizlice nazik bir adamla oturuyordum, o adam az önce beni seçtiğini söyledi... benim için.

Bu sefer onu öpen bendim. Ve bunu biri izlediği için ya da bir oyun oynadığım için yapmadım.

Bunu yapmak istediğim için
yaptım. Yapmak zorunda
olduğum için yaptım.

İlk başta, dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde o donakaldı. Ben de donakaldım, büyük bir hata yaptığımı düşündüm.

Sonra Brendan Black en iyi yaptığı şeyi yaptı.
Kontrolü ele aldı.

Bir eli başımın arkasına kaydı, diğeri belime dolandı ve sanki bir ev kedisi kadar küçüktüm de onun kucağına çekildim. Ağzı, daha önce sadece ima ettiği bir vahşetle ağzımı yuttu — tıpkı daireme geldiği ilk gün yaptığı gibi. Ama bir şekilde daha açtı.

Bu duyguyu anlıyordum çünkü ben de açlıktan ölüyordum.

"Siktir," diye mırıldandı, ağzını eğip öpücüğü derinleştirmeden hemen önce. Herkesin ona dediği gibi, yağmacı bir prens gibi yağmalıyordu. "Tanrım, Simone."

Alt dudağımı sertçe emdiğinde inledim, sonra at kuyruğumu bir elime doladım ve çektim. Elim ceketinin yakasının altına kaydı, bir yer, herhangi bir yer arıyordu. Gömleğinin düğmesi fırladı.

Tasarımcı gömleği.

Mükemmel takımı.

İkimiz de umursamıyor gibiydik.

"Brendan," diye inledim, dudakları hemen boynuma kayıp emmeye başladığında. *Oh*, bu çok iyi geldi. Adam ne yaptığını biliyordu.

"Evet," diye fısıldadı kulağımın arkasındaki hassas cilde. "Adımı aynen böyle söyle, seni melek. Kendi kişisel şeytanından merhamet dilen. Bunu duymak istiyorum."

"Brendan," fısıldadım benim fısıldadım tekrar dedi o benim kulağımı ısırdı. "Brendan, lütfen."

"*Siktir.*"

Beni geniş deri koltuğa oturana kadar yer değiştirdi, bu da eteğimin uyluklarımdan yukarı kaymasına neden oldu. Elleri eteğimin kenarından kayarak çıplak tenimi buldu ve göğsünün derinliklerinden boğuk bir inilti yükselirken sıkıca kavradı. Hayvani tepkimi yuttu, dili benim dilimin etrafında dolanırken dişleri alt dudağımı yakaladı ve çekti.

"Tanrım, Simone." Kalçaları hareket etti, beni inlemeye yetecek kadar yukarı doğru itti. "Bana ne *yapıyorsun*, melek?"

"B-Brendan," diye kekeledim, o benim zonklayan nabzımı uzun uzun yalarken. "B-biz durmalıyız."

"Ne? Hayır. İstemiyorum. Sen de istemiyorsun."

Kalçaları koltuğumun altında tekrar döndü ve *ne kadar* durmak istemediğini çok net bir şekilde belli etti. Tanrım, sanki o özel dikilmiş yünlü kumaşın altında birkaç soda kutusu istiflenmiş gibiydi. Vücudumun ona doğru kaymasına engel olamadım ve ikimiz de sürtünmeden inledik.

Tanrım, çok uzun zaman olmuştu.

Ama hiçbirisi buna yaklaşmamıştı bile. Ve hala giysilerimiz üzerimizdeydi.

"Bana böyle sürtünmeye devam edersen," diye dudaklarıma karşı homurdandı, nefesi sert ve düzensizdi, "iki dakika bile dayanamam."

Onun homurtularına, onu ne kadar uçuruma sürükleyebileceğime titreyerek daha sert bastırdım. Ne olacağını, ne olması gerektiğini artık düşünemiyordum. Altımda onun geniş, sıcak vücudundan, ısrarcı çıkıntısından, ellerinin beni utanmadan ona doğru sallamama yardım ederken pazar günü hamur işleri gibi hamurumu yoğurmasından başka bir şey hissedemiyordum.

"Beni burada sıkırmak mı istiyorsun, tatlı şey?" Bir öpücük daha çaldı. "Böyle, benim sikimde boşalmak mı istiyorsun?"

Vücudum her sallantıda, her sürtünmede benim adıma cevap veriyordu. Dışarıda Boston geceye doğru parıldıyor ve sesleniyordu, ama benim hissedebildiğim tek şey bu adamdı, onun somut gerçekliği.

Brendan'ın ağızı çenemden yukarı doğru ilerledi ve kulağıma geri döndü, sakalları kulak mememi gıdıkladı. "Haklısın, melek. Kimse mükemmel değildir. Ama sen benim için mükemmel olabilirsin."

Onun sözleri, orgazm olurken içimde garip bir öfke uyandırdı. Her kasım gerildi, orgazmım vücudumu o kadar yoğun bir şekilde sardı ki, her titrememde beni kucaklayan göğsüne adını haykırdım.

"Siktir, bebeğim." Titreyen vücudumun altında titredi. "İşte benim kızım. *Tanrım.*"

Nefesim yavaşladı. Vücudum göğsüne yaslandı. Ve sonra, yavaşça, gerçeklik geri döndü.

Brendan'ın şoförü, prensin kaçamaklarını bekleyen bir nöbetçi gibi kapının diğer tarafında duruyordu. Dört yıldızlı bir otelin önünde, camları yeterince koyu olmayan lüks bir sedanın arka koltuğunda oturuyorduk.

Ve ben, sahte nişanlımın giyinik kucağında hayatımın en yoğun orgazmını yaşamıştım.

Ne yapmıştım ben?

"Tanrım, Brendan." Titreyen elimle, yarısı dağılmış saçlarımı düzelttim. "Çok üzgünüm. Yapmamalıydım..."

"Dur." Bu kelime kırbaç gibi çınladı, eli uyluklarımı demir gibi kavradı. "Şu anda pişmanlık duyduğunu söylersen, sözleşmeyi geçersiz sayabilirsin. Ve beş milyon dolarımı da geri isteyeceğim."

Para konusu, tokat yemekten daha sert bir darbe oldu. Onun kucağından hızla kalktım, yanaklarım kızardı, göğsüm utançla doldu.

Eteğimi aşağı çekerek gözlerine bakmaktan kaçındım. Aniden, tek hissedebildiğim, ne kadar dağınık göründüğüm, kullanılmış kıyafetlerim ve amatör stilimle ne kadar ucuz olduğumdu. Sözleşme beni korumalı, bu anlaşmanın tam da şu anda olduğu gibi bir hale gelmesini engellemeliydi.

Peki şimdi? Kuralları mı çiğnedim, yoksa kendimi mi, emin değilim.

"Bu sadece bir iş anlaşması," dedim. "Biliyorum. Sınırı aştım ve bir daha olmayacak."

Sözlerim sanki başka bir yerden geliyormuş gibi geliyordu, çünkü içimde tek duyabildiğim ruhumun daha fazlasını isteyen çılgınlığıydı.

Daha fazla
öpücük. Daha
fazla dokunma.

Daha fazla Brendan.

Yüzünde kurnaz bir ifade belirdi, zihnimde yaşanan çekişmeyi anladığını gösteriyordu. Yavaşça arka koltuğa eğildi ve çenemin hemen altına bir öpücük daha kondurdu. "Tatlı, tatlı Simone. İş ile zevki birleştirmeyi hiç duymadın mı? Ya da sözleşme değişikliklerini?"

Tanrım, dilini böyle çevirmeye devam ederse, eteğimi tekrar yukarı çekip ikinci raunda geçecektim. "Brendan..."

Pantolonunu düzeltti ve inledi. "Adımı böyle söylediğinde bunun bana ne etkisi olduğunu bilemezsin."

"Azarlanmayı seviyor musun?"

"Belki de birinin beni doğru şeyi yapmam için yeterince önemsemesi hoşuma gidiyordur."

Bu soru akla geliyordu: Eğer ailesi ona "doğru şeyi" yapması için baskı yapmıyorsa, tam olarak ne yapması için baskı yapıyorlardı?

Ben sormadan önce oturdu. "Haklısın, biliyorum.

Bu bir daha olmayacak. Tabii sen beni öpmezsen. Tekrar."

Bunun için omzuna bir şaplak yedi, ama bu onu sadece kahkahaya boğdu, gırtlaktan gelen, karnından gelen derin bir kahkaha.

Bu belki de duyduğum en güzel sestti.

"Akşam yemeği?" diye sordu. "Yoksa o elbiseyi operaya ya da bir gösteriye giymek ister misin? O elbise, arabasının arkasında senden söküp atmak istemeyen biri tarafından görülmeyi hak ediyor."

Bu sefer gülme sırası bendeydi. "Aslında bence sen yırttın. Ve rimelim boynuma kadar akmış olmalı. Dürüst olmak gerekirse, tek yapmak istediğim şişmiş yüzümü yukarıya çıkarmak, kendime bir banyo hazırlamak ve bu günün hiç yaşanmamış olduğunu unutmak."

"Haklısın. Ama yarın bu sorunu tamamen çözeceğiz."

Kapıyı çaldı, şoför hemen kapıyı açtı, sonra benim için dönmeden önce dışarı çıktı. Yüzümü mendille sildikten sonra onun arkasından dışarı atladım. Gözlerim şişmişti, ama en azından kapıcılar beni gördüğünde makyajım çok bulaşmamış olacaktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum binaya girerken.

Brendan, asansöre doğru giderken kapıcılardan birine el sallayarak selam verdi ve elimi tutmaya devam etti. Çağrı düğmesine bastıktan sonra bana döndü. "Bugün izin alıyorum. Birlikte görünmemiz lazım, senin biraz saygı görmen lazım. Yarın ben seninle birlikteyken seni kovmaya cesaret etmelerini bekle. Seni hayatımın aşkı dışında başka bir şey gibi davranmaya cesaret etmelerini bekle." Dişlerini gösterdi. "Önce mağaza kızları. Sonra ailem."

Parmaklarını tek tek şıklattı, sanki bu hareket düşmanlarını aynı kolaylıkla ortadan kaldırıyormuş gibi.

Onun cesaretini ve açıkça yapmam gereken bir işte bana yardım etmesini takdir etsem de, Brendan'ın parmak şıklatmasının hedefi ben olsaydım ne olacağını merak etmeden edemedim.

Ve eğer isterse, beni ne kadar çabuk yok edebilirdi?

KÜLTÜR ŞOKU

Simone

Alışveriş on Newbury ile Brendan çok olduğu olduğu benim tamamen farklı bir deneyim olduğunu kanıtladı.

Sahte nişanlımın özel dikim takım elbisesiyle inanılmaz derecede yakışıklı olması ve satış elemanlarının ona bakmaktan kendilerini alamamaları da muhtemelen yardımcı oldu. Ama asıl işe yarayan, onun adını tesadüfen anmamdı. Black adı teknik olarak mağaza vitrinlerine kazınmış değildi, ama onlar maaş çeklerini kimin imzaladığını kesinlikle biliyorlardı. Ve muhtemelen bu ay *Forbes dergisinin* kapağında kimin olduğunu da.

"Buraya ciddi bir hasar vermek için geldik," diyordu Brendan her yeni mağazaya girdiğimizde.

Dördüncü seferinde gülmemek için kendimi zor tuttum. Bu arada, Brendan'ın affetmez bakışları, tüm kasiyerlerin yüzeysel küçümseme tavrını paramparça etti. Birkaç saniye içinde, bir müdür çağırmak için koştular ve müdür, Brendan'ın yüzünü ve kredi kartını görür görmez kaçınılmaz olarak yoğun bir yalakalık moduna geçti.

Şampanya. Espresso. Hatta biftekli öğle yemeği. Hepimize sunuldu

"Neden *bana* soruyorsun?" Brendan, bir kez İtalya'dan gelen küçük siyah elbiselerle dolu, özellikle lüks bir butik olan Prioretti'ye yerleştim. "Müşteri ben değilim. O müşteri. Kızım mutlu değilse, ben de mutlu değilim. Ve benim mutsuz olmamı istemezsiniz. Anlaşıldı mı?"

Ben aynanın önüne geçip kendimi incelemek için durduğumda, tezgahtar ve Brendan ikisi de başlarını kaldırıp bana baktılar.

"Nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu tezgahtar gergin bir şekilde. "Bir kadeh şampanya daha ister misiniz? Belki biraz havyar?"

Burun kıvırdım. Beş üzerinden beş.

"İyiyim, teşekkürler." Brendan'ın aynadaki yansımalarımızdan beni izleme şekli daha çok ilgimi çekiyordu.

Beni siyah giyinmiş halimi açıkça beğenmişti ve gittiğimiz diğer mağazalarda birkaç parça almam için ısrar etmişti. Bar dışında genellikle giymediğim bir renkti. Daha çok pastel ve yumuşak renkleri tercih ederdim. Ama bana ikinci bir deri gibi uyan bu ipek elbisenin bana verdiği hissi inkar edemezdim. Ya da Brendan bana *öyle* baktığında titrediğimi.

Sanki dün gece olduğu gibi beni tekrar öpmek istiyormuş gibi.

Sanki benim de onu öpmemi istiyormuş gibi.

"Ne dersin?" Kirpiklerimi kırpıttım. O ateşli bakış, içimde olduğunu hiç bilmediğim bir cilveli kadını ortaya çıkardı.

Brendan boğazını temizledi, sonra tezgahtar bakmıyorken dikkatlice pantolonunu düzeltti. Ağzımın suyu akıyordu. Adam beni kucağına çektiğinde, onun aşağıda neler olduğunu biraz hissetmişim ve dün gece uykuya dalarken bunu biraz daha düşündüğümü söylemezsem yalan söylemiş olurum.

Ya da bu sabah duşta.

Ya da şu anda, beni avını bekleyen bir panter gibi izlerken.

"Bunu alacağız," dedi hafif bir boğuk sesle ve tezgahtara döndü. "Diğerlerini de. Paketleyip bu adrese gönderin."

Diğer mağazaların yöneticilerine verdiği kartı ve Amex kartını çıkardı. Anlaşılan, onun gibi para harcayanlar, normal insanlar gibi alışveriş poşetlerini taşımak zorunda kalmıyorlardı. Herkes her şeyi sizin için hallediyordu.

"Elbette, efendim." Satış elemanının gözleri neredeyse dolar işaretlerine dönüşmüştü ve siparişi kaydetmek için koşarak uzaklaştı. "Hemen!"

Brendan ayağa kalktı ve ben soyunma odasına geri dönerken yanıma geldi. "O elbiseyle... tehlikeli derecede güzel görünüyorsun," dedi ve beni küçük odaya sıkıştırdı.

"Çok fazla dökülmemiş mi?" İpeği çektim. Normalde seçeceğimden biraz daha açık saçık bir elbiseydi, ama kesinlikle

beni rahat hissettiriyordu.

"Mükemmel oturmuş." Brendan parmağını kolumdan yukarı doğru kaydırđı, sonra köprücük kemiğimin üzerindeki ince askıyla oynadı. Alt dudağı dişlerinin arasına girdi ve bir an çiğnedi, sonra eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu.

Sandal ağacı ve çiğ kokusu beni sardı. Bir an için, beni tekrar öpeceğini sandım. Ona karşı koymazdım. Zaten bunun kaybedilecek bir savaş olduğunu hissetmeye başlamıştım.

"Brendan," diye fısıldadım.

Titredi. "Evet?"

O bekliyordu. Söylediğı gibi, benim sormamı bekliyordu.

Ağzımı açtım. Ama hiçbir şey çıkmadı.

Gözleri omzumun üzerinden bir noktaya odaklandı ve uzaklaştı. Bu yokluk tüm vücuduma yayılmış gibiydi.

"Biri bizi vitrinden çekiyordu. TikTok falan için iyi olur. Giyin. Bir telefon görüşmesi yapmam lazım, ön tarafta buluşuruz."

Tabii ki. Mesele elbise değildi. Mesele, birlikte elbise alırken nasıl göründüğümüzüzdü. Nasıl unutabilirdim?

"İç çamaşırı veya korseye ihtiyacımız var mı?" diye sordu tezgahtar, son elbiseyi de çantaya koyarken ön büroya yaklaştığımda.

"Tabii, bir bakayım." Mağazanın diğer tarafına baktım, Brendan telefonuyla biriyle konuşuyordu, muhtemelen işiyle ilgiliydi. Bugün bu tür birkaç telefon görüşmesi yapmıştı.

Bunun bir anlamı yoktu, biliyordum. İç çamaşırlarım galalarda fotoğraflandıktan ya da *Page Six*'te yayınlanacak değildi ve Brendan bunun için durmamızı önermemişti.

Ama bir parçam, bu kıyafetleri satın alanların altında ne giydiğini görmek istiyordu. Brendan Black, bu kıyafetleri satın alabilecek kadınların üstünden çıkarmaya alışkındı. Bunu yaparken ne görüyordu?

Target'tan alınmış külotlar olduğunu sanmıyordum.

"Bildiğiniz gibi, mağaza yeni iç çamaşırı üretimine başladı," dedi tezgahtar. "Seçkin müşterilerimiz için yeni ürünlerimiz var. Beni takip edin."

Beni mağazanın en ucuna götürdü, orada numuneler için rokoko tarzı sade bir masa kurulmuştu. Bir çekmeceyi açtı, sonra masanın üzerine bakmam için siyah iç çamaşırları koydu.

Birkaç sütyen, farklı şekillerde birkaç külot. Hatta çoraplarla uyumlu jartiyer kemeri bile vardı. Hepsi o kadar ince dantelden yapılmıştı ki içini görebiliyordum.

Bugün öğrendiğim bir şey varsa, o da gerçek lüksün gösterişli olmadığı, ayrıntılarda yattığıydı. Lüks kumaşlar, mükemmel kesimler, gerçek ustalık. Her parça, Avrupa'nın bir yerindeki bir atölyede dikilmiş, özenle bakıldığında birkaç ay sonra parçalanmayacak, ömür boyu dayanacak şekilde tasarlanmış birer sanat eseri idi.

"Hepsini alacak."

Brendan arkamda belirdi. Eli belime dolandı ve beni geri çekip boynuma burnunu sürttü.

İçimde bir şey, yeniden kurulan temasla rahatlamış bir şekilde gevşedi.

"Şu anda bana işkence mi yapmaya çalışıyorsun?"

Kulağımın altına bir öpücük kondurduğunda nefesimi tuttum. Şu anda bizi çeken başka insanlar da var mıydı? Onun dokunuşuna o kadar dalmıştım ki etrafa bakıp bakamadım.

"Onları pakitle," diye Brendan tezgahtara emretti. "Hemen."

"Hemen, efendim." Satış elemanı, Brendan az önce benim için iç çamaşırları seçmemiş gibi, hiç etkilenmemiş gibiydi. "Faturanıza ekleyeceğim."

"Güzel. Bunları evde deneyebilirsin, meleğim. Sadece benim için."

Bunu yapma düşüncesi tüylerimi diken diken etti. Belki de görmediğim ama yine de Brendan'ın her gece dinlendiğini hayal ettiğim yatak odasında. Kapıdan içeri girip ona poz verirken gözlerindeki ateşi görmek çok kolaydı. Onun bakışlarından zevk alıyordum. Sadece onun için de olsa, beni mükemmel bulduğunu biliyordum. Hiç flört eden biri olmamıştım, seks kedi tipi de değildim, ama Brendan Black'i baştan çıkarma fikri bile bana "Striptiz nasıl yapılır" diye Google'da arama yapma isteği uyandırdı.

Bu özgüvendi. Dün hiçbir şey hissetmemiştim, ama bugün, son birkaç saat içinde, beni dünyadaki en güzel kadın gibi hissettirdi.

kadın gibi hissettirmişti. Rol yapıyor olabilir, ama yine de aynı etkiyi yaratmıştı.

Bana her şeyi yapabileceğimi hissettirdi. Ve bu gerçekten tehlikeli bir şeydi.

Dur, dedim kendime, o benim elimi tutup ödeme yapmak için beni mağazanın önüne götürürken.

Bu bir iş anlaşması, diye zihnimde tekrar ettim, o faturayı imzalarken parmakları benimkilerle oynasa da.

O seni istemiyor, diye ısrar ettim, beni omzuna yaslayıp sanki ona aitmişim gibi kalçamı okşarken.

Tamam, belki sonuncusu tamamen doğru değildi. Benimle yatmak istiyordu. İş ile zevki birleştirmek istediğini oldukça açık bir şekilde belirtmişti.

Neden olmasın ki? diye, şüpheli bir şekilde kız kardeşimin sesine benzeyen bir ses zihnimin derinliklerinden sordu. *O yakışıklı. Sen de yakışıklısın. Ve ne zamandır seks yapmadın? İki yetişkinin rızası varsa sorun ne?*

Sorun, kendime hatırlatmam gerektiği gibi, benim gündelik seks yapmamamdı ve kesinlikle patronumla asla yapmamamdı. Vücudum o savunmasız alanlara girdiğinde, zihnim de kaçınılmaz olarak onu takip ederdi. Cinsel çekicilik ne kadar yoğun olursa, kalbim de o kadar yoğunlaşırdı. Ve vücudumun Brendan Black'e verdiği tepkiye bakılırsa, onunla ilgili konularda işleri ayrı tutmamın imkanı yoktu.

Zaten zorlanıyordum. Bana profesyonel olmam için on milyon dolar veriyordu. Beni sevmeye niyeti olmayan bir adama aşık olarak bu fırsatı mahvetme lüksüm yoktu.

Brendan'ın telefonu çaldı ve o tekrar uzaklaşırken, tezgahı yeni aldığım eşyaları paketlemeye devam etti.

"Bay Black senden çok hoşlanıyor gibi görünüyor," dedi Brendan'ın duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında.

"Ben de onu çok seviyorum," diye biraz sertçe cevap verdim.

Sonra başka bir şeye karar verdim. Brendan, her mağazada, tezgahların yerlerini bilmelerini sağlamak için Blackguard'ın adını rahatça anmıştı, ama benim adım bir kez bile geçmemişti.

Sözleşmede, yeni çantalarımın daha iyi bir aksesuar olmam gerektiğini belirten hiçbir madde yoktu.

Elimi uzattım ve dostça bir gülümsemeyle kendimi tanıttım. "Çok yardımcı oldunuz. Simone Bishop."

Tezgahtar şaşkın bir gülümsemeyle elimi sıktı. "Biliyorum tatlım. Buradan Miami'ye kadar herkes artık seni tanıyor." "Öyle mi?"

Burada sadece birkaç müşteri vardı. Ama şimdi baktığımda, bana doğru hızlıca atılan bakışları gördüm. İnsanlar gerçekten beni fark ediyordu.

"Bu sabah Jill Blake'de oldukça etkileyiciydin." Tezgahtar telefonunu çıkardı ve bir TikTok videosu buldu.

Görünüşe göre Brendan sosyal medya konusunda haklıydı. İlk ziyaret ettiğimiz mağazada onunla öpüştüğümüz, kalitesi düşük bir videoyu izledim. Ses kalitesi TikTok'a özgü kötüydü, ama bir noktada, posterin kesik kısmı çığlık atarken onun beni "nişanlım" olarak tanıttığını açıkça duyabiliyordunuz.

Video belki dört saat önce çekilmişti. Zaten beş yüz bin kez izlenmişti. Ve memur birkaç tane daha kaydırduğında, bu sabah bizimle ilgili yayınlanan tek video olmadığı açıktı.

"Nişanınız için tebrikler," dedi tezgahtar telefonunu cebine koyduktan sonra. "Böyle bir adamı nasıl kaptırdınız bilmiyorum, ama o hem yakışıklı hem de zengin. Aferin size."

Kırılmam gerekip gerekmediğini bilmiyordum, ama Brendan'ın bütün gün bana anlatmaya çalıştığı şeyi gerçekte gördükten sonra nefes almaya çalışmakla meşguldüm. O sözleşmeyi imzalayıp ofisinde o yüzüğü kabul ettiğim andan itibaren, bir sahnede idim. Ama şimdiye kadar, seyircinin ne kadar büyük olduğunu fark etmemiştim.

Bu düşünceler, şimdiye kadar girdiğimiz en pahalı mağaza olan Avondale'e taşındıktan sonra da aklımdan çıkmadı. O ana kadar, gündelik elbiseler, pantolonlar gibi küçük şeyler denemekle yetinerek vakit geçiriyordum. Ama buradaki kıyafetler, Brendan Black kapıma gelene kadar gitmeyi hayal bile edemeyeceğim yerler içindi.

Bu giysiler, oynamam gereken bir karakter içindi ve bu rol şimdi başlamalıydı.

"Nişanlım ve ben birkaç hafta sonra nişanımızı kutlayacağız. Resmi kıyafetleriniz nelerdir?" Sesimi biraz yükselttim, diğerlerinin de duyabilmesi için sesimin tüm mekanı doldurmasını sağladım.

Brendan kaşlarını kaldırdı. O konuşmaya başlamadan önce ben konuşmuştum.

Şaşırtıcı bir şekilde, mağaza görevlisi hemen başını salladı. Hatta tanıdık bir şekilde. "Bu taraftan, Bayan Bishop."

Bir gün ve birkaç milyon görüntüleme ne kadar da büyük bir fark yaratmıştı.

Mağazanın arkasında, üç adet yere kadar uzanan elbise askısı ile çevrili yeşil kadife kapitone bir kanepe vardı.

"Seçimlerimizi incelemek için sizi yalnız bırakmamı ister misiniz?" diye sordu tezgahtar. "Yoksa karar vermenizde yardıma ihtiyacınız var mı?"

Odayı gözlerimle taradım, korkmuş görünmemeye çalışarak. "İkisi de olur mu? Bana birkaç dakika verin, birazdan tekrar kontrol edin, lütfen."

"Tabii ki. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin. Benim adım Ivana." "Ivana. Anladım, teşekkürler."

"Rica ederim." Uzaklaşmadan önce hafifçe eğildi. Eğilmesi biraz abartılıydı, ama sevimliydi, diye düşündüm.

Ben etrafa bakınırken Brendan bir telefon görüşmesi için dışarı çıktı. Ducos gibi, bunların üzerinde fiyat etiketi bile yoktu.

Eh, umurumdaydı. Gün boyunca ilk kez umurumdaydı.

"Affedersiniz?" Bir tezgahtara işaret ettim. "Bu elbiselerin fiyatını söyleyebilir misiniz?"

Tezgahtar bu soru karşısında neredeyse şaşkın görünüyordu. Belli ki bunun önemli olmayacağını düşünmüştü. "Oh, peki. Fiyatları değişiyor, ama baktığınız ürünlerin fiyatları üç ile dokuz arasında değişiyor, sanırım."

"Yüz mü?" Midem altüst oldu. Bu çok para demekti. Gözlerini kırptı. "Hayır, bin."

Sadece bakakaldım. Tamam. Bu rolü daha iyi oynamam gerekiyordu. Sahte Simone ne yapardı?

O hiç sormazdı.

"Ancak, daha iyi bir şey isterseniz, size uygun birkaç couture parçamız var. Arkaya bakayım."

Başımı salladım. "Evet, bu daha iyi olur."

O ayrılırken midem bulanıyordu, ama açıkçası alışveriş yapma hevesim kaçmıştı. Özellikle de Brendan'ın kaç kez daha hesap bile sormadan kartını uzattığını düşündüğümde.

Muhtemelen birkaç saat içinde bir yıllık kiramı ödeyecek kadar giysiye para harcamıştık.

Hastanedeki insanları, iş aramaya çalışan Selen'a'yı, bu şehirdeki binlerce evsiz insanı düşündüm.

Performans olsun ya da olmasın, suçluluk duygusu beni boğdu.

"Parti için bir şey buldun mu?" Brendan beni bulmaya geldiğinde sordu. "Ruth kesinlikle smokin giyilmesi gerektiğini doğruladı, yani bunlardan herhangi biri uygun olur... Simone, ne oldu?"

Döndüm. Yüzü kararmıştı.

"Yine mi? O pislikler, kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum." Yumruklarını sıkarak döndü, muhtemelen tezgahları bulmak için. O anda, benim kötü muamele gördüğümü sandığını fark ettim.

"Hayır, hayır, o çok nazikti." Onu geri çekmek için kolunu tuttum. "O zaman ne oldu?"

Kafamı salladım. Bunu tamamen nankörlük etmeden nasıl söyleyebilirdim? "Geceleri nasıl uyuyabiliyorsun?"

Tamam, muhtemelen öyle değil.

Brendan kaşlarını çatı. "Bir daha söyler misin?"

İnledim. "Üzgünüm. Öyle demek istemedim." "O zaman ne demek istedin?"

İç geçirdim. "Sadece... bu şekilde para harcamak biraz müstehcen değil mi sence? Bu kadar çok insan acı çekiyor ve yardıma muhtaçken?"

Yüzündeki öfke kayboldu, yerine başka bir şey geldi: şaşkınlık. "*Şimdi de* suçluluk mu duyuyorsun? Simone, az önce imzaladın..." Durdu ve etrafına bakındıktan sonra çok daha alçak bir sesle devam etti. "Melek, az önce on milyon dolarlık bir sözleşme imzaladın ve bana para konusunda ders mi veriyorsun?"

Yüzümü ovuşturdum. "Ben... hayır. Evet. Bilmiyorum. Bu farklı. Ya da belki de değil. Belki ben de sorunun bir parçasıyım. Sadece çok... kafam karışık. Bu elbiseler çok güzel, ama çok pahalılar

fiyat etiketleri bile yok ve sen zaten çok para harcadın ve bu, bilmiyorum, biraz sorunlu gibi geliyor, anlıyor musun?"

Kaşları yine kalktı. Kafası karıştığında ne kadar sevimli görüldüğünü biliyor mu acaba diye merak ettim. "Biraz sorunlu mu?"

Ben homurdandım. "Görmüyor musun?"

"Hayır, görüyorum. Sadece benimle bunu yapmayı kabul ettikten sonra vicdan azabı çekmen komik geliyor."

Kanepeye uzandım. Söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

Brendan yanıma oturdu. "Anlıyorum. Bu çok zor. Alıştığın şeylerden çok farklı olmalı."

"Kıyafetlerimi Goodwill'den alıyorum. Farklı demek, yüzyılın en hafif tabiri."

Kıkırdadı ama cevap vermedi.

Başımı omzuna yasladım. Belki asla gerçek bir çift olamayacaktık, ama böyle anlarda Brendan'ın gerçek bir arkadaş olabileceğini hissediyordum. "Deniyorum. Senin ihtiyacın olan kadın olmaya çalışıyorum."

"Oh, biliyorum. Buraya girdiğimizde küçük konuşmanı duydum. Çok otoriterdin."

Gülümsedi. Yumruğumu omzuna vurdum, o da onu yakalayıp kucağına aldı ve konuşurken parmaklarımı ovuşturdu.

"Bu sadece kültür şoku, meleğim. Southie'den ayrıldığımızda bana da olmuştu. Ruth hala o stilisti çağırıyor, onlar da ihtiyacın olan diğer şeyleri tamamlayabilirler. Bugün daha çok seninle ilgiliydi, kendine güvenini bulmana yardım etmek ve dünyanın benim için kim olduğunu bilmesini sağlamak. Bence bunu başardık, sence de öyle değil mi?"

"Beş butik ve beş yüz bin görüntüleme sonra, tabii ki," diye mırıldandım.

Brendan omuz silkti. "Buna değer. Dinle, durumu dengelememi ister misin? Aynı miktarı, hatta iki katını Mass Gen'e bağışlayabilirim. Ya da Wild Bird Fund'a? Belki Vi'nin birkaç tane daha limonlu tatlı siparişi gerekir?"

Kıkırdadım. "O kadar çok ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Ama... evet, belki böyle bir şey vicdanımı biraz rahatlatabilir."

"Bu arada, eve gidebiliriz. Sergilenmekten biraz ara verebiliriz."

"Aslında bu harika bir fikir." Teklif edilene kadar kendime biraz zaman ayırmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Bugün çok eğlenceli geçmişti, ama bu beni daha da kafamı karıştırmıştı.

"Tamamdır, bebeğim." Elimi çektiler ve başımı kaldırıp Brendan'ın net, kararlı bakışlarıyla karşılaştım. "Yine bir şey canını sıkarsa, ben olsam bile, bana söyle, tamam mı?"

Başımı salladım.

"Tamam." "Güzel."

Bakışları dudaklarıma indi, eğilip oraya bir öpücük kondurdu.

Çok gerçekçi hissettim, ama bu sefer, başından beri bunun gösteriş için olduğunu kendime söyledim.

Çok sonra fark ettim ki, mağazanın arka tarafında tek başımıza kalmıştık, ortalıkta hiçbir tezgahkar yoktu. Öpüşmemizi ya da konuşmamızı filme alacak kimse yoktu.

Ve ben her zamanki gibi kafam karışmıştı.

CINDERELLA ME

Simone

Ertesi gün uyandığımdaya Brendan çoktan işe gitmişti, ama yine de büyük bir kahvaltı büfesinin yanında bir not bırakmıştı. Notta, Rosie'ye sabahları hangi yiyecekleri tercih ettiğimi söylememi, ya da böyle yemek yemeye devam etmek istiyorsam söylemememi öneriyordu.

Meyve ve omlet alırken gülümsedim. O acımasız biri olarak biliniyordu, ama içten içe Brendan'ın çoğu zaman insanları mutlu etmeye çalıştığını hissediyordum. Benim için de bunu istediğı düşüncesi, olması gerekenden daha çekici geliyordu.

Bugün gündemde başka şeyler de olduğunu biliyordum. Ruth, yaklaşan nişan partisi ve diğer bir dizi etkinlik (yardım kampanyaları, mağaza açılışları ve nişanlıların katılması beklenen diğer bazı sosyal etkinlikler) için kıyafetlerimi tamamlamak üzere bir stilistle birlikte yakında gelecekti. Bu yüzden kahvemi içip kahvaltımı yaptım, sonra da yeni mutfağımdaya ilk hamurumu hazırlayarak, mayamın yeni ortama nasıl tepki vereceğini görmek için azıcık boş vaktimi değerlendirdim.

Mayalar bazen insanlar gibidir. Değişime uyum sağlamak biraz zaman alır.

Hamurun ilk kabarma aşamasını hazırlamayı yeni bitirmiştim ki, Ruth üç kişiyle birlikte mutfağı girdi, hepsi de birkaç el çantası taşıyordu.

"İşte buradasın," dedi. "Ben... oh, canım."

Aşağı baktım. Dünyanın en dağınık aşçısı değildim, ama fırıncı olarak katlanmak zorunda olduğun bir miktar kaos vardı. Un her yere yayılma eğilimindeydi ve ben önlük giymeyi düşünmemiştim.

"Merhaba Ruth." Unla kaplı ellerimi bir mutfak havlusuyla sildim, sonra uzattığım elimle mutfağı geçtim. "Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim. Merhaba, ben Simone. Sen Ruth'un bana bahsettiği glamour ekibi olmalısın."

"Ben Terence," dedi büyük bir çanta tutan adam. "Saç ve makyaj. Ve sen çok sevimlisin."

Gülümsedim. Mağazalarda yaptığım ilk denememden daha iyi bir selamlamaydı, orası kesindi.

"Bu Ariane, estetikçiniz, ve Kate Zola, genel stilistiniz, New York'tan geldiler," dedi Ruth. "Neden temizlenip onların işe başlamasını beklemiyorsunuz? Ben ofise dönmem gerekiyor."

"Saçını yıka!" Terence, odadan çıkarken bağırdı. "Tamamen temiz bir başlangıç istiyorum!"

OTUZ DAKİKA SONRA, iç çamaşırlarımla süitin ortasında dururken, Terence ve Kate akbaba gibi etrafımda dolaşıyorlardı. Ariane, yan odada masaj masasını kurmakla meşguldü. Diğer ikisi işe koyulmadan önce, orada çeşitli cilt ve güzellik bakımları yaptıracaktım.

Onlar bu kadar dostça davranmasalardı, rahatsız olabilirdim.

"Tanrım, şu ayak bileklerine bak," dedi Terence, turuncu uçlu saçlarıyla oynarken.

"Şu bacaklara bak," diye düzeltti Kate, büyük siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından bana bakarak. "Gelecekte çok kısa etekler giyeceksin, bebeğim."

"Lütfen çok kısa olmasın. Dört yaşında bir yeğenim var. Çok çömeliyorum."

"Saçları ne yapalım?" Terence öne çıkıp bir tutamı daha yakından inceledi. "Uzunluğu beğendik mi, Katie?"

Bu operasyonun başı olan Kate başını eğdi. "Sanırım. Omuz hizasına getirip biraz doku verin, ama burada avant-garde bir şey yapmaya çalışmıyoruz. Klasik görünmesi gerekiyor. Carolyn Bessette veya genç Julia Koch'u düşünün. Belki de Kushner ailesine gelin gittikten sonraki Karli Kloss'u."

"Mmmm, evet, evet, evet. Anladım, anladım, anladım." Terence heyecanlandığında üçlü cümleler kurma eğilimi vardı.

Saçımı çektim. "Geçen gün biri saçlarımın uçlarının kırık olduğunu söyledi."

"Oh, evet, var." Terence'in bunu kabul etmesi, Brendan'ın kardeşlerinin yorumları kadar canımı sıkmadı. "Ama ne derler? Kemikler iyi. Biraz kesip derinlemesine bakım yaparsak bu sorun çözülür. Merak etme, bebeğim. Ben hallederim."

Gülümsemeden edemedim. Garip bir şekilde, fiziksel güçlü ve zayıf yönlerim hakkında açık ama yargılayıcı olmayan bu tartışma beni rahatlatmıştı. Önümüzdeki birkaç ay hayatta kalmak için ihtiyacım olan zırhı oluşturmama yardım etmek için oradaydılar. Benim James Bond'umun Q'su.

"İyi stil, markalarla veya trendlerle ilgisi yoktur." Kate bir renk kartelası kitabı aldı ve bunları tek tek yüzüme tutmaya başladı. "Önemli olan, sahip olduğun vücutla çalışmaktır. Bunu yaparsan, nereden alışveriş yaparsan yap, hayatında bir gün bile kötü görünmezsin." Başını salladı, sonra Terence'e döndü. "Bana onun yumuşak bir yaz tipi olmadığını söyle."

"Bahar olduğunu düşünüyordum, ama haklısın. Kahretsin, şimdi sana yirmi dolar borçluyum."

"Saçına biraz karamel tonları eklemek istiyoruz," dedi Kate. "Üst kısma da biraz güneşli vurgular ekleyelim. Ariane, cildinin doğal, nemli ışıltısını ortaya çıkarmak için çalışalım, tamam mı? *Biraz* sprej bronzlaştırıcı kullanacağız, ama çoğunlukla nemlendireceğiz. Tırnaklara sabun manikürü istiyorum, ama altın ışıltılı oje kullan, tamam mı?"

"Botox mu?" Ariane şimdiden sevinçle ellerini ovuşturuyordu.

"Hayır," dedim hemen. Tanrım, daha otuz yaşında bile değildim.

Neyse ki Kate benimle aynı fikirdeydi. "Cildi çok güzel, bence bekleyebiliriz."

Ve işe koyuldular. Birkaç saat boyunca, kendi evimde, yani sahte nişanlımın evinde, birbiri ardına tedavilere maruz kaldım. Bazıları hoştu (deniz yosunu vücut sargısında kendi kişisel cenneti buldum), bazıları ise o kadar da hoş değildi (şekerleme kulağa hoş geliyor, ama kesinlikle en kötüsüydü).

Bir günde yapılabilecek her şeyi yaptıktan sonra, Ariane ve Terence yanaklarıma öpücükler kondurarak ayrıldılar ve gelecek hafta nişan partisi hazırlıklarına yardım etmek için geri geleceklerine dair söz verdiler. Ruth, partinin Newport'taki Black ailesinin malikanesinde düzenlenecek görkemli bir etkinlik olacağını söylemişti. Sahilde smokinli bir parti. Kulağa... hoş geliyordu, sanırım. Aslında tanıdığım hiç kimsenin katılmayacağı bir parti için.

Bundan sonra, Kate ve ben birkaç saat daha yeni yenilenen gardırobumu inceleyerek, hala ihtiyacım olduğunu düşündüğü şeyleri not aldık (spoiler: çok şey vardı) ve getirdiği her şeyi denedim, hangisinin en iyi duracağını görmek için. Beni şaşırtan bir şekilde, ikinci el mağazalarından bulduğum kıyafetlerin çoğunu beğendi, ancak dönem kostümü partisine katılmış gibi görünmemem için modern parçalarla nasıl kombinleyebileceğime dair tavsiyelerde bulundu.

Geriye dönüp baktığımda, kendi stilimi oluşturmaya çalışırken yaptığım hataları şimdi görebiliyorum. Niall'ın evine 1960'ların hostesi gibi görünerek gitmiştim, oysa tatlı vintage elbisemi modern saç ve aksesuarlarla kombinlemeliydim.

Sonunda, TikTok'ta tekrar viral olabilecek kaldırımda kahve içmek gibi küçük etkinliklerden Brendan'ın katılmamı isteyebileceği veya istemeyebileceği çeşitli resmi etkinliklere kadar yaklaşık iki aylık kıyafetler hazırlamıştım.

Bu kadar tanınmış erkeklerin tüm eşleri ve kız arkadaşları da bunu mu yaşıyordu? Merak ettim. İlk kez, görünüşlerini hayatlarının merkezi haline getiren insanlara biraz daha saygı duymaya başladım. Gerçek bir "gösterişli eş" olmak, gerçekten tam zamanlı bir iş olabilirdi.

"Bir daha dene." Kate yatağımın kenarına oturdu ve bir çift daha yüksek topuklu ayakkabıyla yürümemi izledi. "Ayak parmaklarının ucunda daha fazla dengede durmaya çalış."

Odayı bir kez daha yumuşacık deri sandaletlerle geçtim. Çok güzellerdi ve 12 cm topuklu ayakkabılardan beklediğimden çok daha rahattılar.

ama yine de onları giyerek yürümeye çalışan bir yavru geyik gibi görünüyor ve hissediyordum.

"Bunu asla beceremeyeceğim," dedim ona. "Beş santimlik topuklu ayakkabılarla idare edebilirim."

"Büyükannem şişmiş ayak bileklerini korumak için 3 inçlik topuklu ayakkabı giyiyor," diye cevapladı Kate. "Hadi ama kızım. Sen gençsin ve o bacakları göstermeyecek kadar güzel. Pratik yapmak mükemmelliğe götürür, bu yüzden önümüzdeki hafta boyunca evde bu ayakkabılarla yürümeni istiyorum." Tutduğu ana listeye bir not yazdı. Stil envanteri, diye adlandırmıştı.

Benim de bir envanterim vardı. Depo gibi.

Ruth muhtemelen buna bayılmıştı.

Tekrar denediğimde ve düşmemeyi başardığımda "Daha iyi" dedi.

"Sözüne güveniyorum." Duvara uzanıp kendimi tutmaya çalıştım.

"Nasıl gidiyoruz?"

Kate ve ben dönüp kapıda Ruth'u gördük. (Yeni) altın saatime baktım — Brendan'ın dün öğleden sonra ısrarla paketlemesini istediği, Cartier marka zarif bir saat. Saat neredeyse altıydı, yani Ruth geri dönmüşse Brendan da çok uzak olamazdı.

Bu düşünceyle karnımda kelebekler uyanmaya başladı.

"Tamam." Ayakkabılarımı çıkardım. Halı çıplak ayaklarımın altında harika bir his veriyordu. "Çok iş başardık."

"Kesinlikle öyle," dedi Ruth, beni baştan aşağı süzerken.

Evde giymek için yeni kıyafetlerim bile vardı: organik kaşmir pembe renkli pantolon, gömlek ve bornoz, denediğim daha süslü kıyafetler arasında giymesi en rahat olanlardı. Ve yine de evden getirdiğim kıyafetlerden daha lükslerdi.

"Harika görünüyorsun," dedi Ruth. "Saçını çok beğendim. Makyajın mükemmel."

Aynaya baktım. Bu, Terence'in günlük işlerim ve en rahat anlarım için tasarladığı ve bana öğrettiği "makyajsız" görünümdü. Daha büyük etkinlikler için, makyajımı kendisi yapmak için geri gelirdi, ancak hafif konturlamayı, hassas gölge ve maskara fırçasını ve kendi başıma nude, parlak dudakları yapabildiğimi göstermeden ayrılmamıştı.

hafif kontur, hassas gölge ve maskara uygulaması ve nude, parlak dudaklar yapabildiğimi göstermeden ayrılmamıştı.

Buna Brendan'ın bana verdiği elmas damlalar ve kolye, yumuşak, şekillendirilmiş dalgalı saçlar ve parlak cilt de eklenince... Ruth haklıydı. Kendim gibiydim, ama daha güzel. Mavi gözlerim öne çıkıyordu, elmacık kemiklerim biraz daha belirgindi ve dudaklarım dolgun ve kavisliydi, sanki gülümseyecekmiş gibi.

Güzel görünüyordum. Hatta çekici bile.

Ve bu, kendim hakkında söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi.

"Teşekkür ederim." İnkâr etmemeye karar verdim. "Ekip harika bir iş çıkardı.

Minnettarım."

Ruth gülümsedi. "Güzel. Diğer her şey de halledildi mi?"

"Botox'u reddedip, bu hafta sonlarında diş beyazlatmayı kabul ettik ve Ariane lazer yerine şeker kullandı," diye cevapladı Kate, yeni bir fularımı dolabıma koymak için yığına atarken.

Onların benim vücut kıllarımı tartıştıklarını anlayana kadar kaşlarımı çattım. Daha doğrusu, kılların yokluğunu. Gerçek şu ki, Ariane küçük bir şerit hariç her şeyi acımasızca almıştı, ama Ruth'un, tüm insanlar arasında, benim o bölgelerimi sorgulayacağını beklemiyordum.

Ruth başını salladı. "Harika. O zaman her şeye hazır olacak."

Yüzüm kızardı. Brendan ona bunu düzenli olarak yapmasını mı istemişti? Partnerlerinin onun için düzgün bir şekilde ağda yaptırmasını mı? Elbette, Brendan'ın bu özel emeğin meyvelerini tadamayacağını bilemezdi, ama yine de bunun Kate'in değil, *Brendan*'ın tercihlerinin bir sonucu olabileceğini düşünmek biraz garip geliyordu. Ya da benim. Sonuçta, ben de onlara ne istediğimi söylemiştim.

"Utanma. Fark etmediysen, kardeşleri çok acımasızdır," dedi Ruth. "Her türlü kusuru ararlar ve havuzda alay konusu olmak istemezsin."

"Ne... ne havuzu?"

"Nişan partisi düzenlenecek olan Newport'taki malikanelerinde. Tabii ki içeri girmek zorunda değilsin, ama bu bir seçenek olacak. Dediğim gibi, hazırlıklı olacaksın."

Oh, şükürler olsun. Aslında patronunun cinsel zevki için benim vajinamı yönetmiyordu. Ruth sadece kız gibi bir kızdı ve havuz partisi için önceden düşünme nezaketini gösteriyordu.

"Bikini!" Kate alnına vurdu. "Mayoları tamamen unutmuşum." Bir not daha yazdı. "Yarın birkaç tane gönderirim, ama düzgünce denememiz gerekecek. Bazı açılardan mayo, en zor uyan giysilerdir."

"Sence bir dahaki sefere ne zaman gelebileceksin?" Ruth tabletini çoktan çıkarmıştı. "Sabahları görgü kuralları dersleri var..."

"Görgü kuralları mı?" diye tekrarladım.

"Çoğunlukla sofrada adabı, ama aynı zamanda belirli kişilere selam verme gibi şeyler de var. Sonra Bay Black, onun bir finans danışmanı ile görüşmesini istedi, ardından da benimle biraz vakit geçirip" Ruth hızla başını kaldırdı, kendini yakaladı, "bazı kişisel konuları gözden geçirmemizi istedi."

"Kişisel" derken, stilistin bilmediği bir şey olduğunu tahmin edebiliyordum. Ruth'un planımıza dahil olup olmadığından hala emin değildim, ama gözlerindeki bakış, Brendan hakkında daha fazla ayrıntı vermek için orada olduğunu söylüyordu. Onun nişanlısı olarak bilmem gereken ayrıntılar - sahte ya da değil.

"Sekiz saat çalışmak mı?" diye sordu Kate. "Saat ondan sonra müşterilerim var. Sonra da New York'a dönmem gerekiyor. Küçük kız kardeşim nişanlandı."

İkisi biraz daha konuştuktan sonra Kate gitmek zorunda kaldı, ben de mutfakta ekmeğimi kontrol etmek için izin istedim.

Orada Rosie'yi akşam yemeğini hazırlarken buldum.

"Bu akşam menüde ne var?" diye sordum, mayalanma kutularını kontrol etmeye giderken.

Tezgahta hamur yoğururken başını kaldırıp gülümsedi. "Beef Wellington. Bay Black'in en sevdiği yemek. Muhtemelen zaten biliyordur."

Ben yapmadım, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Ruth hariç, buradaki tüm insanlar gibi, benim onlarla çalışanlar olarak sandıklarından daha fazla ortak nokta olduğunu bilmelerine gerek yoktu.

"Fırıncı olduğunu duydum. Biraz yardım eder misin?" Rosie ekmek somunlarını işaret etti. "Ya da istersen yan yana çalışabiliriz. Belki

bana öğretecek bir şeylerin olabilir."

"Sadece uğraşıyorum." Hamur mayalama kutusundan büyük hamur kazanlarından birini çıkardım. "Çoğunlukla ekmek. Bunlar dairem yakınındaki bir kafe için."

"Bana uğraşmaktan daha fazlası gibi görünüyor," dedi, ben onun karşısındaki kaseyi mermer tezgahın üzerine boşaltırken. "Ekşi maya ustası olmak kolay bir şey değildir."

"Annem öğretti. Nerede olduğunu biliyor musun..." Bana bir hamur kesici uzattığında durdum ve sonra gülümsedim. "Teşekkürler."

"Ben de birkaç somun ekmek yaptım." Rosie hamuru tezgahın kendi tarafına açtı. Çalışırken ön kolları kaslarla gerildi. "Bugün pişirme becerilerin işimize yarayacak. Hiç Beef Welly yaptın mı?"

"Hayır," diye itiraf ettim ve bir avuç un alıp tezgahın üzerine serptim, böylece hamuru tezgahta dinlendirmek için ayırmaya başlayabilecektim. "Ama ne olduğunu biliyorum. Hamurla pişirilmiş dana bonfile, değil mi?"

"Aynen öyle." Rosie, lavabonun yanındaki kasede duran bonfileyi işaret ederek başını salladı. "Tabii ki hamuru hazırlamak birkaç saat sürdüğü ve sonra da tam kıvamında pişirilmesi gerektiği için biraz daha zahmetli. Az pişirsen alt kısmı ıslak olur. Fazla pişirsen, et deri gibi olur. Gelecekteki kocana servis yapacaksan bunu bilmek önemlidir. Beef Welly konusunda çok titizdir."

"Prue ve Paul'a göre alt kısmı ıslak olmamalı." Rosie gülümsedi. "Sen de Bake-Off hayranısın galiba?"

Ben de gülümsedim. "Kaçırmam."

Mutfakta birlikte çalışmaya devam ettik ve günler sonra ilk kez rahatlamaya başladım. Alışverişe çıkmak ve süslenmek güzeldi ama burada, dirseklerime kadar hamura batmış, başkaları için ekmek pişirirken kendimi gerçekten kendim gibi hissetmiştim.

Bir saat sonra, kırk beş boule ve batard ekmeği bannetonlarda ikinci kez, gece boyunca mayalanmaya hazır hale gelmişti ve Rosie, Beef Wellington'ı doldurup fırına koymaya hazırdı. Sahte nişanlım içeri girdiğinde, her birimiz kendi dağınıklığımızı temizlemeye başlamıştık.

Takım elbisesinin ceketini çıkarmıştı, ama hala uyumlu gri pantolonunu giyiyordu, ile beyaz düğmeli

kollarını ve boynuna asılı bağılı olmayan bir kravat. G mleğinin birkaç d ğmesi a ıktı ve koyu renkli g ğ s kıllarını biraz g rebiliyordum.

Başka bir deyişle, o benim en yeni fantezimin gerçeğe d n şm ş haliydi.

G zleri benimkilerle buluştu ve aniden durdu, tezg htan unu s p r rken bana bakıyordu. Kıyafetlerime baktım ve yine unla kaplı olduğumu g rd m. Gerçekten bir  nl ğe ihtiyacım vardı.

Yeniden başımı kaldırdığımda, Brendan  oktan yanıma gelmişti. Elleri belime dolandı, beni tezgahın  zerine kaldırdı ve sonra, istesem de istemesem de, b t n g n hayalini kurduğum  p c ğ  verdi. Dillerimiz ve dudaklarımız birbirine değdi, ellerimiz birbirimizin sa larını buldu ve bacaklarım onun beline dolandı.

Başladığı kadar  abuk biten  p c k, beni nefes nefese bıraktı.

Brendan'ın g zleri  ılgındı ve nefesi kesilmişti. Ama beni bırakmadı. "Merhaba," diye fısıldadı, alnı alnıma değdiğinde.

"A-merhaba," dedim. "Zor bir g n m  ge irdin?"

G zlerini kapattı ve a tı. "Şimdi daha iyiyim." "Ne kadar da tatlısın."

Rosie'nin sesini duyunca elleri d şt . Mantarları pişirmek i in kullandığı tavayı ovuşturduğu yere doğru d nd .

"Hoş geldiniz Bay Black," dedi, sanki az  nce onun  n nde aşk sarhoşu gen ler gibi  p şmemişiz gibi.

Onun *i in*, diye kendime biraz tiksintiyle hatırlattım.

Brendan ağızını a tı, ama  nce g zleri benimkilerle tekrar buluştu. "Bana Brendan diyebilirsin, Rosie. Hayatımın  oğunu tanıyorsun."

Rosie, a ık a şaşırmış bir şekilde durakladı, sonra ikimizi de anlamlı bir bakışla s zd . "Elbette, efendim. Memnuniyetle... Brendan."

Temizliğe geri d nd , akşam yemeği planları ve ona eşlik ettiğim i in ne kadar yardımcı olduğum hakkında konuşmaya devam etti.

Brendan yine bana bakıyordu, bu y zden neredeyse hi bir şey duymadım. "Ne oldu?" Giysilerime baktım,  zerlerine

"Değıştirmem lazım, biliyorum. Ya da en azından

bir önlük bulmam lazım. Bütün bu un, hem de bu güzel kıyafetlerin üzerine. Sadece..."

"Mükemmel," diye yumuşak bir sesle sözümü kesti. Gözleri aurora'nın en koyu tonuna dönmüştü ama daha sıcak bir şey dokunmuştu onlara. "Sen böyle mükemmelsin. Ama..."

"Ama ne?" Fırınlamak için eski kıyafetlerimi giymem gerektiğini biliyordum.

O döndü. "Rosie, bana ıslak bir bez verebilir misin lütfen?"

Ona nemli bir bez getirdi, o da onu yüzüme tuttu. "Yapabilir miyim?"

Ne yapmaya çalıştığını tam olarak anlamamış olsam da başımı salladım.

Unu temizlemek mi?

Ya da temizlemeyecek miydi?

Şaşırtıcı bir şekilde, Brendan yüzümdeki makyajın her bir parçasını temizlemeye başladı. İşini bitirdiğinde, bezi bir kenara koydu ve gülümsedi.

"İşte. Makyajın çok güzeldi, meleğim. Ama dışarı çıkmadığımız sürece yüzüne o boku sürme. Evdeyken tek görmek istediğim sensin."

"Oh. Um, tamam."

Başka ne söyleyeceğimi bilemedim. Ama gözlerimi de ondan ayıramadım.

Ne oyunu oynuyordu? Bu, Rosie için de miydi, bu derin, karanlık bakışlar, sadece özlem olarak adlandırabileceğim bir şey miydi?

Kendi ifademde de utanç verici bir şekilde mevcut olduğundan emin olduğum bir şey mi?

Bu bir iş anlaşması, diye kendime bininci kez hatırlattım.

Bizi birlikte gören herkes için, bu sadece bir rol, onun çalışanları da dahil.

Bu sözler kafamda yankılanırken, sanki kendini ifade etmek için doğru kelimeleri arıyormuş gibi, dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Ağzını açtığı anda, asansör zili apartmanı çınlattı.

"Brendan! Neredesin?"

Brendan'ın yüzündeki ifade aniden somurtkan bir hal aldı. "Siktir."

BANA UN SERPİN

Brendan

Yıllardır ilk kez aldığım izin gününün yorgunluğunu atmak için arka arkaya on dört saat süren toplantılar gerekti.

Görünüşe göre, dünyanın en büyük şirketlerinden birinin geçici CEO'suysanız, kendinize spontane bir gün ayırmanız mümkün değil.

Buna değer miydi?

Kesinlikle.

Bunun bedelini ödedim mi?

Bütün gün boyunca.

Ve tabii ki, neredeyse her saat başı babamdan gelen telefonlar vardı; kararlarımı sorguluyor, içgüdülerimi eleştiriyor ve yaptığım her öneri için bana aptal diyordu.

Ofisten fırtına gibi çıkmıştım, dairemde beni daha fazla zorlukların beklediğini fark etmiştim. Simone'un orada olması bir sorun haline geliyordu. Dün gece, saat 3'e kadar tavana bakarak, kendimi aşağıya inip bir sapık gibi onun yatak odasına gizlice girmeye zorlamadım. Bu sabah da aynı şeyi yapmaktan kendimi zorlukla alıkoydum ve bunun yerine, giyinebilecek kadar sakinleşene kadar iki kez soğuk duşta mastürbasyon yaptım.

Bunu yapan iç çamaşırlarıydı.

Muhtemelen hiç göremeyeceğim, ama ölene kadar o altın rengi ten üzerinde hayal etmeyi asla bırakmayacağım siyah dantel iç çamaşırları.

Onları lanet olası dükkanda bırakmalıydım.

Gerçeği kabul etmenin zamanı gelmişti. O kıza çekiliyordum ve bu sadece fiziksel bir çekim değildi. Başından beri böyleydi. Bunda utanılacak bir şey yoktu.

Ama nedense, tamamen benim kontrolüm dışında olan bir nedenden dolayı, bunu kontrol edemiyordum.

Başka bir hayatta, onu daha iyi tanımak isterdim. O berbat salona geri dönüp, kötü viski sipariş eder ve ona hayat, aşk ve istediği her şey hakkında haftalarca konuşurdum, ta ki ona çıkma teklif edecek kadar güvenini kazanana kadar. Onu gerçek randevulara çıkarırdım, benim gibi insanların birbirlerini etkilemek için yaptıkları süslü saçmalıklar değil, sinemaya ya da beyzbol maçına gibi. Onu bir yerin ön verandasında öperdim, onu seks yapmaya ikna ederdim, belki bir gün onunla evlenir ve birkaç çocuk yapardım. Emeklilik için para biriktirir, bir köpek alır, çocuk beyzbol liginde koçluk yapar ve arkadaşlarımızla oyun geceleri düzenlerdim.

Sitcom dizilerindeki gibi normal bir hayat sürme hayali, tüm gün boyunca zihnimde bir özet gibi tekrar tekrar canlandı, ama sonuçta yine aynı sonuca vardım.

O benim hayatım değildi. Asla da olmayacaktı.

Ama Simone gibi bir kadını *benim* yaşadığım dünyaya getirmek? O burada solup giderdi ve bunun sorumlusu ben olurum.

Siyah olmak kolay değildi. En büyük siyah olmak ise daha da zordu.

Neden masum bir insanı bu işkenceye maruz bırakayım ki?

Mesafe. Mesafeye ihtiyacımız vardı. Artık gereksiz flörtler ya da sevgi gösterileri yoktu, başkalarının önünde bile. İnsanlar beni Kara Prens olarak görüyordu, bu yüzden gelecekteki karıma karşı öyle davransam da şaşırmamalıydılar, değil mi? Brendan Black'in kalbi yoktu. Neden şimdi bir kalbi varmış gibi davranmaya çalışıyordum?

Ne yazık ki, asansörle yukarı çıkarken kalbim heyecandan daha hızlı atmaya devam etti.

Kapıdan içeri girdiğimde, Ruth ve Kate'in yanından geçerken tüm yorgunluk bir anda üzerime çöktü.

Salam vermeyi zar zor başardım.

Bir içkiye ihtiyacım vardı. *Bir şeye* ihtiyacım vardı.

Sonra mutfağıma girdim ve ona ihtiyacım vardı.

Simone yine unla kaplıydı, yanaklarında ve burnunda bol miktarda un vardı. Mutfağı temizlerken gülüyordu, kıyafetleri dağınıktı, saçları yeni kesilmişti ama yine de sırtında hoş bir şekilde serbestçe dalgalanıyordu.

Farklı görünüyordu, ama çok da değil. Ruth, bir makyajın planlandığını söylediğinde, ona bunu en aza indirmesini emrettiğimde çok net ve belki de aşırı sert olmuşum. Ona istediği tüm kıyafetleri verin. Mücevherler, ayakkabılar, hepsini ona verin. Ama *onun* değişmesini istemiyordum. Kendisi olamayacağı bir noktaya gelmesini istemiyordum.

Ne yapmışlarsa, sihirli bir şeydi. İnce pembe bir gömlek ve ona uyan pantolon giymiş Simone, kendisinin daha parlak bir versiyonu gibi parlıyordu, sanki bir hale canlanmış gibiydi.

Sonra gökyüzündeki yıldızlar gibi parıldayan gözlerle bana döndü ve her şey bulanıklaştı. Ayaklarım kendiliğinden hareket etti ve ne yaptığımı fark etmeden onu öpmeye başladım.

Ev.

Bu kelime tekrar çınladı, bir çan gibi tatlı ve gerçek, ruhumun derinliklerinde yankılandı.

Onun tadı. Onun dokunuşu. Onun ağzı.

Nedense, bu kız beni ayakta tutan tek şey gibi geliyordu. Ait olduğum tek yer.

Bu yüzden, aramızdaki anlaşmayı *bir kez daha* bozduğumu fark eder etmez, şok ve kendimden tiksinierek onu bırakmıştım. Simone'u incitmiş olabileceğim ve kendimi kontrol edemediğim için.

Rosie merhaba demişti ve şefinin sesini duyduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Sonra Simone benim hatalarımı affetti ve ben ona sözleşmeyi yırtıp atmasını ve gerçekten benim olması için ricada bulunmaya iki saniye kalmıştı.

Ve sonra lanet olası kardeşim gelip her şeyi mahvetti.

"Owen." Sesim bağıırıyormuşum gibi sert çıkmıştı. Simone'nin belini daha sıkı kavradım. "Burada ne işin var?"

Kardeşim, davet edilmeden yanımdan geçip Rosie'nin hazırladığı mezelerden almaya başladı. "Sadece kardeşim ve sevimli nişanlısını ziyaret etmek istedim. Bu kadar kötü bir şey mi?"

"Hiç de değil," diye yalan söyledim. Şüphe, bozulmuş süt gibi içimi kapladı. "Burası harika kokuyor." Rosie'nin

fırından bir şey çıkardığı yere doğru yürüdü. "O ne, Rosita?"

"Adı Rosie," diye tersledim. "Onunla sayısız kez tanıştın."

"Tabii, evet. Akşam yemeğinde ne var?" Yemeğin bir parçasını çalmayı düşünüyor gibi göründü ama vazgeçti. En azından kendini yakmayacak kadar akıllıydı.

"Bu Beef Wellington," Simone, ben onun bacaklarının arasında dururken, hala tezgahın üzerinde otururken seslendi. Tanrım, hareket etmek istemiyordum. "Brendan'ın en sevdiği yemek."

Owen döndü, yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Ne tatlı! Küçük karın en sevdiğin şeyleri öğreniyor."

Simone küçüldü. Her zamankinden daha fazla yüzüne yumruk atmak istedim. Ellerimi onun uyluklarına koyup onu kendime yakın tutmakla yetindim.

"Rosie yaptı," dedi Simone, şimdi biraz daha sessizce. "Bana nasıl yapıldığını gösteriyordu."

"Ve Simone ekmek pişiriyordu. İşleri için." Aşağı baktım. "Değil mi, bebeğim?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda biraz daha umutlu görünüyordu. "Doğru. Ruth yarın teslimat servisinin gelip alması için ayarladı."

"Harika. Ama bize de biraz ayır, olur mu?"

"Bay Black, yani Brendan," dedi Rosie. "Simone ile birlikte mutfakta mı yoksa yemek odasında mı yemek istersiniz?"

"Artık 'Brendan' mı?" diye sordu Owen. "Personelle samimi olmaya başladık mı?"

"Kapa çeneni," diye hırıldadım. Sonra, neyse ki sakinliğini koruyan şefime: "Mutfak olur, Rosie. Teşekkürler."

"Ve benim için de bir tabak hazırla," diye ekledi Owen. "Brendan'ın en sevdiği yemeği hayatta kaçırmam."

Rosie'nin masayı hazırlayıp yemeği servis etmesini biraz garip bir şekilde bekledik. Simone üstünü değiştirmek için tezgahıtan indi, ama geri döndüğünde, sanki ona dokunmamı ya da karşılıklı olarak kararlaştırdığımız şovu yapmamı bekliyormuş gibi bana bakıp duruyordu.

aile. Ben yapmayınca, sonunda vazgeçip Rosie'ye masayı kurmaya yardım etmeye gitti.

Ona dokunmak istedim, ama buna gerek yoktu. En azından kendiminkinden öteye. Ve ben o kadar bencil olmaktan vazgeçmişim. En azından şimdilik.

"İşte hazır." Rosie, Beef Wellington'ı salata, tereyağlı patates püresi ve bir şişe şarapla birlikte masaya koydu.

"Bize katılmayacak mısınız?" Simone, hazırladığı dördüncü yeri işaret etti.

Owen burnunu çektikten sonra, peçetesini büyük bir gösterişle açtı.

"Çok tatlısın," dedi Rosie. "Hayır, şimdi eve ailemin yanına gideceğim. Ama yarın öğle yemeğinde kalmışsa biraz alırım. İyi geceler."

Simone, Rosie'ye sarılmak için ayağa kalktı ve bu beni ve görünüşe göre kardeşimi de şaşırttı. Sonra Rosie gitti ve üçümüz ve bir boş sandalye kaldık, hepimiz birbirimizi baykuşlar gibi izliyorduk.

Akşam yemeği. Kardeşimle.

Bunu en son ne zaman yapmıştık, 2005 mi? "Bize bakın. Hepimiz bir arada. Arkadaşlar," dedi Owen.

Owen şarabı aldı ve kadehini ağzına kadar doldurdu. Simone ve ben, onun iki büyük dilim Wellington'u aynı iştahla tabağına yığmasını izledik.

"Sana servis yapayım mı?" Simone'nin tabağına elimi uzattım.

Owen'a meraklı bir bakış atarak başını salladı ve tabağını bana uzattı.

"Düşündüm de, size yardım edebilirim," dedi kardeşim.

ağzı patateslerle dolu halde.

"Tanrım, Owen. Evde terbiyeni mi unuttun?"

Yutkundu ve sırıttı. "Hepimiz burada açıkça konuşuyoruz, değil mi? Sahtecilik yok. Saklayacak sır yok."

Boynumun arkasında bir şey karıncalandı.

Simone bana şaşkın bir şekilde baktı. "Ne konuda yardım?"

"Küçük oyununa." Owen ağzına bir parça Wellington tıktırdı ve yutkundu. "Burada yaptığın şeyi destekliyorum, ama bir mazeretine ihtiyacın var ve benim de iş yüküm bu kadar azaldığına göre yapacak bir şeye ihtiyacım var."

Gözlerimi devirdim. "Owen, az önce lanet olası COO'ya terfi ettin. Yapacak çok işin var, o yüzden küçük projen hakkında sızlanmayı bırak."

Kardeşim beni görmezden geldi. "Sonra aklıma geldi: Simone'yi daha iyi tanımam lazım. Arkadaşlık falan kurmuşuz gibi görünmeliyiz. Babam seninle iyi geçindiğimi düşünür ve ipotek başarısızlığı saçmalığını görmezden gelir. İlişkinizin gerçekmiş gibi görünmesini sağlarım, böylece sen patron olabilirsin. Simone parayı alır ve belki sonunda küçük bir ikramiye de. Herkes istediğini alır, değil mi?"

Konuşmasını bitirdiğinde, Simone'un yüzü ekmeğinin üzerine serpilmiş unla aynı renge dönmüştü.

"Ona söyledim," dedim sessizce. Sonra Owen'a sert bir bakış attım. "Ama bu konuda bu kadar pislik olacağını düşünmemiştim."

"Sen, kardeşim, bu ailedeki herkesi ve pislik olma yeteneklerini her zaman hafife aldın."

Haksız değildi. "Simone ile olan ilişkinin büyük resimde gerçekten o kadar önemli olup olmadığından emin değilim."

Büyük bir biftek parçası çiğnedi ve yuttu. "Zararı olmaz, değil mi?"

Buna karşı çıkamazdım. Açıkçası, karşı çıkmak da istemiyordum. Kardeşime Simone ve benim oyunumuzdan bahsetmekten başka bir niyetim yoktu, ama bu yemeği bir an önce bitirmek istiyordum.

Simone tabağına bakarak hızla gözlerini kırptırdı. Gözyaşlarını tutmaya çalıştığını fark edince boğazım düğümlendi.

Neden? Hayal kırıklığı? Öfke?

Üzüntü?

"Bana biraz kendinden bahsetsene Simone," dedi Owen. "Nerelisin?"

"Nereli olduğumu biliyorsun," diye tersledim. "Geçen hafta sonu sana anlattım."

"Onun nereli olduğunu *söylediğini* biliyorum," diye karşılık verdi Owen, şarabından bir yudum almadan önce. "Ama gerçekte nereli olduğunu bilmiyorum."

"Vermont'ta büyüdüm," diye cevapladı kız, tabağındaki Wellington'u biraz iterek. Hâlâ tek bir lokma bile almamıştı.

"Demek o kısım doğruymuş." Owen ağzına bir çatal dolusu patates daha attı. "Ailen ne iş yapıyor?"

Sonunda bana baktı. Ben başımı salladım. "Sorun değil."

Çenesi biraz meydan okurcasına dışarı çıkmıştı, bu da onu tekrar öpmek istememe neden oldu. "Annem ben küçükken öldü. Babam süt çiftçisi. Woodstock'ta Dandelion Çiftliği adında bir çiftliğimiz var."

Owen durakladı. "Dandelion Çiftliği mi? Sanırım bunu duymuştum."

Kafasında bir şeyler düşündüğünü görebiliyordum. Eğer ben, onun ilgilendiği kötü ipotek listesinden çiftliğin adını hatırladıysam, onun da bir saniye içinde hatırlayacağını biliyordum.

"Bir zamanlar tüm New England'a süt ürünleri dağıtıyorduk, bu yüzden şaşırmadım."

"Evet, evet, şimdi hatırladım." Bana keskin bir bakış attı.

Sorular geliyordu. Onun çiftlikle olan bağlantısını anladığımdan beri, sipariş ettiğim satıştan onu çıkarmak için her yolu deniyordum. Zor oluyordu, ama elimden geleni yapıyordum.

Artık Owen nedenini biliyordu.

Ayağımı onun ayağının üzerine bastırdım. Sertçe.

Simone'ye döndü. "Demek hastanede gönüllü çalışıyorsun.

Başka ne yapıyorsun, güzelim?"

Simone, beni kızdırmak için kullandığını bildiğim takma adıma dudaklarını ısırdı. "Ben, şey, Back Bay'de bir barda çalışıyordum, ama artık çalışmıyorum."

"Bunun için seni kim suçlayabilir ki? Kulağa çok kötü geliyor." "Aslında ben orayı seviyordum. İnsanlarla çalışmayı seviyorum ve bahşişler de iyiydi."

"Ama kardeşiminki kadar iyi değildi."

"Owen, artık çeneni kapatabilir misin?" diye bağırdım.

"Brendan!" Simone uzanıp omzumu ovuşturdu.

Kardeşim gülerek ellerini kaldırdı. "Şaka yapıyorum dostum. Sadece şaka."

Simone su almak için ayağa kalktı ve Owen, nispeten dar olan pijamalarıyla vücudunu gözleriyle süzdüğünü gizlemedi.

pijamalarını.

Onu pencereden dışarı atmaya hazırdım.

Simone tabağına tekrar baktığında, masaya sessiz bir garip bir hava çöktü.

Simone tekrar tabağına bakarken masaya sessiz bir garip hava çöktü.

"Owen, yemin ederim ki..."

"Aslında, bence bu harika bir hamle," Simone'u fahişe olarak nitelendirmemiş gibi konuşmaya devam etti. "Nişanlanmanın tüm avantajları, karmaşık ilişkiler ve duygular olmadan. Ve bittiğinde, çirkin bir boşanma olmadan her şeyi güzelce sonlandırabilirsin." Ağzına daha fazla yemek tıktırdı ve ben de mesajı alıp gitmesini umarak ona bakmaya devam ettim. "Ayrıca, bir gece kendini yalnız hissedersen, gelecekteki 'düzenlemeler' için kapının kapalı olması gerekmez. Şehirdeki en iyi eskort, kimsenin bilmediği eskorttur, değil mi?"

Sandalyemden fırladım, masanın etrafında koştum, Owen'ı yakasından tutup koltuğundan kaldırdım ve onu üç metre öteye fırlattım.

Kardeşim gülerek parke zeminde kaydı. "Vay canına, Brendan. Şu haline bak, bana karşı ne kadar da centilmen davranıyorsun." Ayağa kalkıp kravatını düzeltti. "Ama seni uyarıyorum, bunu bir daha yaparsan boynunu kırarım."

"Deneyebilmeni isterim," diye hırıldadım.

Owen bunu çok yapmak istiyor gibi görünüyordu, ama tam öne eğildiğinde Simone da masadan kalktı.

"Yeter artık. Owen?"

Owen ona baktı. "Evet, güzelim?"

"Takma isimleri bırak. Ve bilgin olsun, evet, bu bir nevi çıkar evliliği, *ama yine de* gerçek bir evlilik. Ben seks işçisi değilim, o yüzden bu konuda üstü kapalı yorumlar yapmayı bıraksan sevinirim."

Owen ona hiç inanmamış gibi görünüyordu, ama hafifçe eğildi. "Emrin başım üstüne."

"Brendan?"

Kardeşıme bakmaya devam ettim. "Evet, meleğim?" Owen bu terimi duyunca kaşlarını kaldırdı.

"Brendan."

Onun bakışlarına karşılık verdim ve öfkem biraz azaldı. Sadece biraz.

"Bu bizim aramızda," dedi. "Benim için kardeşinle kavga etmene gerek yok. Buna değmez. Hiç de bile."

O parlak mavi gözler beni büyüledi, ta ki omuzlarımdaki gerginlik kaybolana ve sıkışmış olduğum yumruklarımı açana kadar. "Tamam. Owen, teklifin için teşekkür ederim, ama sanırım hallettik. Simone'un arkadaşı gibi davranmana gerek yok. Ya da onunla hiç konuşmana. Yani, *sakın konuşma*."

Kardeşim birkaç saniye boyunca gözlerini kırdı, sonra tekrar gülümseyerek başını salladı. "Tabii, tabii. Ben senin yoluna çıkmayacağım, sen de benim yoluma çıkma. Anlaştık mı?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve şakacı tavırları bir anda kayboldu. Ne demek istediğini anladım.

İpotekler.

Ventnor inşaatı. Simone'nin ailesinin çiftliği.

"Bunu yarın konuşabiliriz," dişlerimi sıkarak söyledim. O da bir kurt gibi dişlerini gösterdi. "Oh, kesinlikle konuşacağız, kardeşim. Buna güvenebilirsiniz."

KÜÇÜK BİR SAĞLIKLI REKABET

Brendan

Lanet olası tüm dünya nişan partime davet edilmişti.

Geniş ailemizin orada olmasını bekliyordum. Tabii ki yönetim kurulu, Savage ailesi ve diğer bazı önemli paydaşlar. Babamın mahalleden eski dostlarının birçoğu. Ama New England bölgesindeki tüm önemli kişileri, el sıkıştığı herkesi davet edeceğini düşünmemiştim.

Elbette bunu bilmeliydim. Blackguard Holding, babam için gerçekten önemli olan tek şeydi. Ameliyatından bu yana neredeyse iki ay geçmişti, ama hala ofisine dönmemişti (gerçi, günde ondan aldığım telefonların sayısını düşünürsek, bir bakıma dönmüş sayılırdı). Bu parti, geri dönmemiş olsa da, dönmeye yakın olduğunu dünyaya duyurmasının bir yoluydu.

Ama ben gerçeği biliyordum. Onu ilk kez hastanede baygın halde gördüğümdeki halini hala hatırlıyordum, zayıf ve çaresiz, hayatımız boyunca bana ve kardeşlerime korku salmaktan başka bir şey yapmayan adamla tam bir tezat oluşturuyordu. Artık oksijen tüpü yoktu, ama bastona ihtiyaç vardı. Evde hala sık sık tökezliyor, çok hızlı yürüdüğünde nefes nefese kalıyor ve sandalyeden kalkmak zorunda kaldığında yüzünü buruşturuyordu.

Simone hastanede değil de evde onunla birlikte olsaydı ne yapardı diye merak ettim. O, bu tür insanların zayıflıklarıyla rahat etmelerine yardımcı olmak için eğitilmişti.

Babam gibi biri için ne yapardı?

Tabii ona soracak değildim. O pislik bunu hak etmiyordu. Owen ile akşam yemeğinden sonra, ikimiz de, sözsüz bir anlaşma ile, Bu maskaralıktan bir süre uzaklaşarak, günlerimizi ayrı ayrı geçiriyor ve kasıtlı olarak halka açık yerlere ya da açıkça sevgi gösterisi yapmamız gereken yerlere gitmiyorduk. Ben ofise gidip sorunları çözmeye ve yönetim kuruluna, babamın sözde (ama *henüz* açıklanmamış) emekliliğinden sonra benim pozisyonumun kalıcı hale getirilmesi gerektiğini kanıtlamaya çalıştım. Simone ise ya pasta pişirerek ya da Ruth'un benim ailem ve diğer arkadaşlarımızla sosyalleşmek için bilmesi gerektiğini ısrarla söylediği tüm saçmalıkları öğrenerek zamanını geçiriyordu.

Birlikte akşam yemeği yiyor, biraz sohbet ediyor ve yatak odalarımıza çekiliyorduk. O muhtemelen bir kitap ya da benzer bir şey okuyorken, ben yukarı çıkıp öfkeyle mastürbasyon yapıyordum, yoksa seks delisi bir Viking gibi kapısını yıkacaktım.

Sadece biraz uyuyabilmek için buz gibi duşları üç kez tekrarlıyordum.

Evet, tabii. Her şey daha sakindi. Ama kesinlikle daha kolay değildi.

Onu bir kez daha öpmeye yaklaştım, Rosie'yi eve gönderip ailesinin keçi peyniriyle Fransız omleti yapıp taze ekmeği ve tereyağıyla servis ettiğinde. Muhtemelen hayatımda yediğim en lezzetli şeydi. Kalanını ertesi gün öğle yemeği için yanımda götürdüm ve tadı, teknoloji bölümümüzün en son rakamlarını dinlemem gerekirken, onun gülümsemesini hayal etmekle meşgul olduğum bir toplantının ortasında dikkatimi dağıttı.

Onun dışında, başka öpücük yoktu. Başka sarılma yoktu. Başka dokunuş yoktu.

Ben bir özdenetim örneğiydi. Ve bu lanet bir işkenceydi.

"İyi misin?" diye sordu Simone, evin portiko girişine yaklaşırken. Orada bir etkinlik planlayıcısı, içeri girenleri listeden kontrol ediyordu.

Bu çok saçmaydı. Sahte nişanım, biletle giriş gerektiren bir etkinliğe dönüşmüştü. Bir ay önce, bunu hiç önemsemezdim, ama son zamanlarda hayatımın ihtişamını farklı bir bakış açısıyla görmeye başlamıştım. Şimdi Simone'un vicdanını duyuyordum.

çok geniş daireme geldiğimde ya da bir hükümdarın kalesinden daha büyük bir evin merdivenlerini çıktığımda.

Bütün bunlar ne içindi?

Ve daha fazlası için kullanılamaz mıydı?

"Ben iyiyim," dedim, belki de istemediğim kadar keskin bir sesle.

Ve belki de elini tutarken biraz fazla kararlıyım. Bu küçük ayrıcalığı neredeyse bir aydır bekliyordum. Acınası bir durum.

Gülümsemeye çalıştım. "Burada düşündüğümde çok daha fazla insan var."

Simone'nin yüzü yumuşadı. "Oh, tabii ki. Evet, çok fazla."

Siktir, harika görünüyordu. Stilisti, vücudunun kıvrımlarına bir akarsu gibi akan kolsuz bir elbise ve omuzlarına örttüğü uyumlu yarı saydam bir şal ile mükemmel bir iş çıkarmıştı. Benim adım sayesinde, şehirdeki en iyi kuyumculardan takı ödünç alabilirdi, ama Simone yine ilk randevumuzda ona verdiğim sade kolye ve küpe setini ve parmağındaki yüzüğü tercih etmişti. Saçları bir omzuna dökülmüş halde, sade zarafetin tanımını gibiydi.

Da Vinci gurur duyardı. Ve sonra muhtemelen onu resmetmek isterdi.

.

Buraya gelirken yol boyunca ona bakmamaya çalışıyordum.

"Personel çantalarımızı alıp odamıza koyacak," dedim ona dedi.

"Bizim odamız." O, dolambaçlı çift merdiveni, mermer zeminleri ve kıvrımlı ahşap işçiliği ile, üstümüzde parıldayan kristal avizeyle, fuayeyi baştan aşağı süzdü.

"Sadece bu gece için."

Gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı. "Elbette. İnsanlar bizim birlikte yatmamızı bekleyecekler, bu çok açık. Sadece şimdiye kadar bunu düşünmemiştim."

Aslında ben de düşünmemiştim.

Tanrım. Şimdi kapalı kapılar ardında onunla yalnız kaldığımızı hayal ediyordum. Elbisesini çıkarıyorduk. Yatağımızda yatıyorduk.

Bizim yatağımızda.

Smokin pantolonum daralmaya başladı. Bu gece dört tane içmek zorunda kalacaktım.

Lanet olsun. "İşte oradalar!"

Kim söyledi bilmiyorum ama birkaç parti katılımcısı bizi fark etmişti. Simone'nin elini sıktım ve onu merdivenlerin altından evin arka kapısına götürdüm. Parti, plaja kadar uzanan çimlerde yapılıyordu. Havuzun hemen arkasında bir müzik grubu, dans pisti ve insanların yemek yediği bir çadır kurulmuştu.

"Bu bir nişan partisi değil. Bu bir sirk," diye mırıldandım.

Şimdi Simone elimi sıkıyordu. "Dünyanın en büyük şovuna hoş geldin?"

Gülümsemeye çalıştım. "Evet, aynen öyle. Bol şans, bebeğim." Heyecanlı bir konuğa el salladım, sonra fırsatı değerlendirip eğilip Simone'un yanağına bir öpücük kondurdum.

İki saniye. Sadece gösteriş için.

O lanet sözleşmeden gerçekten nefret etmeye başlamıştım.

Yüzü kızardı ama öpücüğe karşılık verdi, ben de biraz daha kalıp, leylak kokusunu derin derin içime çektim.

Bir şekilde ayağa kalkmayı başardım. "Tamam. Hadi gidip benim korkunç ailemi bulalım ve seni onlara gösterelim."

Bu, iki ucu boklu değnek durumunun tanımıydı. Onu yalnız başıma istiyordum. Onu bir mağara adamı gibi odamıza taşımak, yatağa atmak ve o vücuda tarif edilemez şeyler yapmak, sonra da kollarımda uykuya dalmak istiyordum. Ama bu imkansız olduğu için, elini tutmak için bir neden bulmak amacıyla kalabalığa katlanmak zorunda kaldım.

Kalabalığın içinden geçmek zor oldu, çünkü her birkaç adımda bir iyi dileklerini iletenler (yani, kıcımlı öpmek isteyenler) tarafından durdurulduk. Babamı, kardeşlerim Liam, Liza ve birkaç başka takılmacıyla dans pistinin kenarında sohbet ederken bulduğumda, doksan dakika geçmişti. Simone, çok fazla şampanya kadehi ve tanıştırma nedeniyle başı dönüyor gibiydi.

Babam beni yaklaşıırken gördüğünde "Brendan!" diye bağırdı.

Eşofmanını, partide diğer erkeklerin giydiği smokinlerle değiştirmiş, yüzünde canlılık hissi uyandıran bir ifade vardı. Ama babam için canlılık, yoluna çıkan herkesi ve her şeyi domine etme ihtiyacından çok da farklı değildi.

Her avcı gibi, o da öldürme dürtüsüyle hareket ediyordu.

Simone'nin elini tutup onu babamın yanına götürdüm.

"Vay vay vay. Bu senin Simone'un olmalı. Sonunda tanışıyoruz." Koyu yeşil gözleri kızımı süzdü ve ben onu bedenimle korumak için içimdeki dürtüyle mücadele ettim.

Bunun yerine, gözlerimi devirdim ve kayıtsızlık takındım. "Tanrım, baba. Tanışmıştınız. Hastanede sizinle birlikteydi."

Sol ağzının kenarında iğrenç bir yarım gülümseme belirdi. "Tabii ki. Böyle güzel bir yüzü nasıl unutabilirim ki?"

Bu klasik Niall Black tarzıydı: iltifatta gizli bir hakaret, insanlara kimin patron olduğunu göstermek için tasarlanmış.

"Şey, o misafir kabul edecek durumda değildi," diye araya girdi Simone.

Herkes, onun konuşabildiğini fark etmemiş gibi ona döndü.

Gözlerini kırptı. "Demek istediğim, durumunuzu göz önüne alırsak, beni hatırlamamanızı suçlayamam, Bay Black. Sizi tekrar görmek çok güzel. Kendinizi daha iyi hissettiğinize çok sevindim."

Ne yaptığını bilemezdi. Onun zayıflığını kısaca kabul ederek, babamı nazik ama etkili bir şekilde yerine oturtmuştu. Çoğu insan bunu bir nezaket olarak algıladı, ama Niall Black bunu bir hakaret olarak algıladı.

Ah, sen ne güzel bir şeysin.

Bir kez daha, onu bu aslanların ininden çıkarmak için içimdeki dürtüyle mücadele ettim.

Bunun yerine, elini tutmaya devam ederken kenara çekildim ve babamın yanağına bir an fazla uzayan öpücüğünü kabul etmesini izledim. Babam seksenli yaşlarında olabilirdi, ama çekici kadınlara olan ilgisini hiç gizlememişti. Onun onayını arayan mankenler hiç eksik olmazdı, çünkü şirketlerinin çoğu onların kariyerlerini elinde tutuyordu ve babamın ilişkileri, karısı da dahil olmak üzere ailenin tüm üyelerinin göz ardı ettiği

ailedeki herkesin, karısı da dahil, görmezden geldiği şeylerden biriydi.

Bu, ona ve bana, isterse onu elde edebileceğini gösterme şekliydi.

Sırf ona baktığı için gözlerini oyup çıkarmak istedim.

"Güzel," dedi, elini dudaklarına götürürken. "Çok güzel."

Simone yüzünde dikkatli bir gülümseme tuttu, ama ben bu ifadenin ardındaki rahatsızlığı okuyabiliyordum.

Artık dayanamıyordum.

"Baba," dedim biraz fazla sert bir sesle, kendimi onunla Simone'un arasına sıkıştırarak. "Tüm bunlar için teşekkürler."

"Bu çok fazla," diye ekledi Simone. "Sırf benim için tüm bunları yapmak zorunda değildin."

"Tanrım, gerçekten mi?" Ronan, Liam'a yüksek sesle sordu. "Belki de mason kavanozları ve ayçiçekleriyle bir barbekü yapmalıydık. Bize gerçek bir Pinterest partisi düzenlemeliydik."

Liam, aynı şekilde cevap vermemeyi akıllıca bulsa da, burnunu çekti, ama yanında duran Shea devam etti.

"Aman Tanrım." Kıkırdadı. "*Bizim* tatlı bir kır düğünü düzenlediğimizi hayal edebiliyor musun? Maliyetleri düşürmek için gingham masa örtüleri ve saman balyalarıyla? Onun ineklerini nedime olarak kullanabiliriz."

O noktada, ikisi de gülmekten yerlere yatıyordu. Simone, bir siyahi olmanın ilk kuralının, siyahi olmak için harcanan paradan bahsetmemek olduğunu bilmiyordu, ama kardeşlerim, onun bizim dünyamızla uyumsuzluğunun herhangi bir işaretini yakalamaya hazırды. Gerçekten, herhangi bir zayıflık.

Hepsi de en büyük zorba tarafından yetiştirilmiş zorbalardı.

Bu arada Simone, aptal tezgahlar kızlar tarafından reddedildikten sonra takındığı ifadeyle, kendi gölgesine çekilmişti.

Siktir et.

"Aptal olmayın." Üçüne de onları susturan bir bakış attım. "Siz şımarık veletler olduğunuz için, dünyadaki herkesin de öyle davrandığı anlamına gelmez. Biraz saygı gösterin."

Ronan tartışmak ister gibi görünüyordu ve Shea dudağını ısırarak uygun bir şekilde azarlanmış gibi görünüyordu. Ama ikisi de hiçbir şey söylemedi.

İkisi de başka yere baktıklarında, kolumu Simone'nin omuzlarına doladım ve onu yanıma çektim. "Ayrıca, bebeğim, sen bizim düzenleyebileceğimiz en büyük partiyi hak ediyorsun." O mavi gözler bana tuhaf bir şekilde umut gibi görünen bir şey ile parladı. Siktir, o iyi bir oyuncuydu. "Sen bir milyon partiyi hak ediyorsun."

Grubun diğer tarafında yavaş bir alkış başladı: Owen, bilmiş bir sırıtışla dikkatleri üzerine çekiyordu.

"O buna değer," dedi. "Ne yazık ki ailesi ve arkadaşları onunla birlikte kutlama yapmaya gelemediler."

Gözlerimi kısarak baktım. Beni kazıklamayı planladığını *san*miyordum —kesinlikle babamızı utandırma riskini almazdı. Ama ben bütün ay boyunca ondan kaçırıyordum, çiftlik ve ipotek durumunu tartışmak istemiyordum, hatta başkalarının olmadığı toplantılara bile katılmak istemiyordum. Çoğunlukla, kardeşim bilmeden Simone'un çiftliğini anlaştımadan çıkarmaya devam ettiğim için.

Bu, bana baskı yapma yöntemi idi.

"Simone'nin babası süt ürünleri işletmesini yönetmekle çok meşgul," dedim. Aslında bu soruya evde hazırlanmıştık.

"Kız kardeşim de şu anda iş arıyor olduğu için gelemedi," diye tamamladı Simone. "Brendan'la tanışmadan önce, işlerim nedeniyle pek sosyal hayatım yoktu. Bu yüzden bugün burada sadece ben varım."

"Yazık," dedi Owen dişlerini sıkarak.

"En azından çocuklarımdan biri sonunda evlenmeye cesaret edebildi," dedi babam, sanki çocuklarına ders vermiyormuş gibi, lanet olası havayı gözlemliyormuş gibi. "Senin tek yapman gereken mirasını güvence altına almak. Ama Owen emlak işinde boğuluyor, diğer oğlum ise her hafta sonu Vegas'ta servetini harcıyor."

Her kelimeyle Owen ve Ronan bir santim daha küçülmüş gibi görünüyordu. Babam zayıf düşmüş olabilir, ama çocuklarını yerlerine oturtma yeteneği hiç azalmamıştı.

"Peki ya ben, baba?" diye sordu Shea. "Okulu bitirdim. Bu da bir şey sayılır, değil mi?"

Birkaç seyirci daha etrafımızda toplanmaya başlamıştı, Black ailesinin dramını bir kez daha izlemek için her zamanki gibi hevesliydi.

"Oh, tabii," dedi babam, sesini biraz yükselterek. "Ivy League eğitimi alıp bana sadece... ne yapmak istiyordun, tatlım? Evet, doğru, o lanet olası bir disk jokey olmak istiyor!"

Shea, kalabalığın geri kalanı babamın acımasız kahkahalarına katılırken onun gözlerine bakamadı. "Bu bir müzik sosyal medya platformu," diye mırıldandı. "TikTok bunu yapan tek platform olmamalı."

Kız kardeşim için üzüldüm. Geri kalanımız en az on yıldır okulu bitirmiştik, ben neredeyse iki yıldır mezundum. En küçüğümüz olan Shea, yatılı okullar ve üniversitenin kozasından yeni çıkmıştı. Yıllardır babamızın tuzak kurup değiştirme alışkanlığından hoşlanmamıştı, düzenli olarak değil, ama o zaman bile ailenin bebeği, prensesiydi. Şımarık çocuk.

Ama kardeşlerimin yüzlerindeki ifadeler, onların da aynı şeyi düşündüklerini gösteriyordu: hoş geldin, evlat. Babamın azarlamalarına katlanmak, siyahi olmanın bir parçasıydı.

"Brendan bunu başaran tek kişi." Babamın eli, zayıflığına rağmen ağır bir şekilde omzuma kondu. "Seninle gurur duyuyorum, evlat."

Dinleyicilerimizden toplu bir iç çekiş yükseldi.

Sözler çok basitti. Çok doğal geliyordu. Ve bu küçük çevrenin dışında kimse, bu sözlerin onun tüm çocuklarını nasıl taş a çevirdiğini fark etmese de, kardeşlerimin de benim kadar bu hafif övgülerden etkilendiğini biliyordum.

Bu kadar önemsememeliydim. Çocukluğumuzdan beri bizi birbirimize düşürmekten zevk alan bir adamın bu kadar cüzi bir övgüsünü.

Bu aile için milyonlar kazandım. Milyarlar. Hayatımı, hayallerimi, bağımsızlık gibi çocukça fikirlerimi feda ettim. Bir çocuk gibi babamın onayını almaya çalışmamalıyım.

Yine de, övgüler karşısında içimdeki küçük bir parçanın parladığını inkar edemezdim.

Acınası bir durum.

"Peki, oğlumla evlenmek istemenin sebebi ne, tatlım?" diye sordu babam yüksek sesle. "Seni nasıl bu kadar hızlı bir aşka sürükledi?"

"Yani, servetinden başka bir şey mi?" Ronan, duyulacak kadar yüksek sesle mırıldandı.

"Yapma," diye emrettim, Simone yanımda gerginleşirken.

Babamın sorusu tatlı bir hikaye için bir davet gibi geliyordu, ama ben bunun bir tuzak olduğunu anladım. Simone'u hak etmediği daha fazla alay konusu haline getiriyordu.

"Sorun değil, Brendan," dedi Simone göğsümü okşayarak. "Aslında, onun tatlı mizacıydı."

O, benim mavi saçlı olduğumu ve Sesame Street'te part-time çalıştığımı söylemiş olabilirdi. Seyircilerimizin hepsi inanamayıp ağızları açık kaldı. Liza ve Liam sanki kafalarına darbe almış gibi görünüyorlardı.

"Brendan? Tatlı mı?" Owen, burnundan soluduğunu saklamaya bile tenezzül etmedi. "Sour Patch Kid gibi," diye Shea araya girdi.

"Belki de onu apartmanının kapıcısıyla karıştırmıştır," diye ekledi Ronan. "O *gerçekten* iyi biridir. Johnny, sarhoş geldiğimde her zaman selam verir. Hatta asansöre kadar bana yardım eder."

"Susun," diye emrettim hepsine.

"Belki de sana bu yönünü göstermiyor çünkü ona çok kötü davranıyorsun." Simone'un sesi her zamanki gibi sakindi.

Şaşırtıcı bir şekilde, ailem onun keskin bakışları altında gerçekten küçüldü. Böyle bir şey hiç görmemiştim. Bunlar, kaba kuvvet dışında hiçbir şeye boyun eğmeyen insanlardı. Nezaketi zayıflık olarak görüyorlardı. Şefkati karakter kusuru olarak değerlendiriyorlardı.

Yine de Simone onlara dürüstlükten başka hiçbir şey içermeyen bir ifadeyle baktığında, onlar onun gözlerine bakmakta zorlandılar. Birer birer, onların cesaretleri, benim sadece onun insanlığı olarak adlandırabileceğim saf gücün altında domino taşları gibi devrildi.

Sonra bana sadece hayranlıkla baktı ve kalbim eridi.

"*Benim* tanıdığım adam nazik, adanmış ve her zaman cömert biridir," dedi, buradaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Ailesinin başarısı için elinden gelen her şeyi yapar ve tamamen yabancı insanlara yardım etmek için de elinden geleni yapar. Ona aşık olmam çok uzun sürmedi, çünkü onun gibi biri daha yok."

Bu büyüydü. Öyle olmalıydı. Başka hiçbir şey, ona bakmaktan kendimi alamamamın nedenini açıklayamazdı. O anda, bana öyle bakmaya devam edeceğini söz verdiği sürece, sahip olduğum her kuruşu onun ayaklarının dibine serperdim.

Ayak parmaklarının ucuna yükseldi, yüzünü bana doğru eğdi ve sanki bir ip tarafından yönlendiriliyormuşum gibi, ona doğru eğildim, dudaklarımız iki yapboz parçası gibi birbirine uydu.

Parti çevresinden alkışlar yükseldi. Onları neredeyse hiç duymadım.

"Brendan ve Simone'a!" diye bağırdı kalabalıktan biri.

Kadeh kaldırma tekrar tekrar yapıldı, ama ben kızımı öpmeye devam ettim. On, dokuz, sekiz...

Saniyeleri saymayı bıraktım. O çekilene kadar durmadım, ama aramızda sadece bir fısıltı kalmıştı.

"Kimse benim gibi değil, değil mi?" diye mırıldandım, yüzünü okşayarak.

Simone'nin dudakları benimkine değdi. "Bu konuda yalan söyleyemezdim. Ve onların bunu duyması gerekiyordu."

Owen yanımıza gelene kadar, gerçekten aşık olan aptallar gibi birbirimize bakmaya devam ettik.

"Aferin," dedi, sadece bizim duyabileceğimiz kadar alçak sesle. "Gördüğüm tek bir sorun var."

Kalabalık kendi sohbetlerine geri döndüğünde, döndüm. "Dikkatli ol."

"Hepsi çok tatlı, ama bir şeyi unutmuşsun. Bu odadaki herkes seni tanıyor kardeşim ve o kızın söylediği her şeyin yalan olduğunu biliyor. Bunun gerçek olamayacağını anlamaları uzun sürmez." Kolumu onun omuzlarına doladığımı, elinin göğsümde rahatça durduğunu gördü.

Şampanyasından bir yudum aldı ve partide sıkılmış bir bakış attı. Simone dehşetini tam olarak gizleyemedi. Ben de somurtkanlığımı gizlemeye çalışmadım.

"Brendan seni tamamen görmezden gelseydi ya da en azından ailesindeki diğer herkese yaptığı gibi seni bir iş girişimi için satmış olsaydı daha inandırıcı olurdu." Simone'a dönüp göz kırptı. "Unutma, güzelim. Ona Kara Prens demelerinin bir nedeni var. Onun kalbi yok, o yüzden bir kalp aramayı bırakmalısın."

İkimiz de cevap veremeden, hoparlörlerden yankılanan mikrofonun üç kez tıkırdaması bizi kesintiye uğrattı.

"Bence bu bir kadeh kaldırmayı gerektiriyor," dedi babam, çalmayı bırakmış olan orkestranın önündeki sahnede yavaşça ilerlerken.

Simone'yi önüme çekip, kollarımı omuzlarına doladım. O da beni bir tür zırh gibi orada tutmak istercesine ön kollarımı kavradı.

"Onu dinleme," diye kulağına fısıldadım. "O sadece kıskanıyor."

O da bana dönerek cevap verdi. "Bence onu tehlikeli yapan da bu."

O, bizim dünyamızı düşündüğümünden daha hızlı öğreniyordu.

"Bugün bize katıldığınız için çok teşekkür ederim," diye başladı babam, sanki kalabalığa hitap ediyormuş gibi. "En büyük oğlumun bulduğu bu güzel kadınla nişanını kutlamak için buradayız. Brendan ve Simone'a."

Onun tiyatrosunda, yıllar içinde farkına vardığım ama kendim hiç ustalaşamadığım bir sanat vardı. Kalabalık, ayin sırasında cemaat gibi onun sözlerini tekrar ederek kadehlerini kaldırdı ve bir yudum aldı. Alkışlanmak çok tuhaftı, ama neredeyse kimse bize bakmıyordu. Ben varisi olabilirdim, ama kral oydu.

Bu görevi gerçekten yerine getirebilecek miyim diye merak ettim.

İlk kez, bunu gerçekten isteyip istemediğimi merak ettim.

"Hepiniz buradayken," diye devam etti, "başka bir duyurum daha var."

İçim burkuldu ve kardeşlerime baktığımda onların da aynı şeyi hissettiğini anladım. Owen'ın yüzü gerildi, Ronan kayıtsızlık takındı ama gözleri keskinleşti ve Shea topuklu ayakkabılarında parmak uçlarında duruyormuş gibi dikleşti.

"Hayatımı Blackguard'ı sıfırdan inşa etmekle geçirdim." Babam, bastonuna rağmen, doğuştan bir hatip gibi doğal bir ritimle mikrofonla yavaşça dolaştı. "Son altmış yılda, tek odalı bir bahis bürosunu dünyanın en büyük yatırım şirketine dönüştürdük. Kan, ter ve çok fazla cesaret gerektirdi, ama başardık. Ve bu, bu gece burada bulunan birçok insanın adanmışlığı sayesinde oldu."

Liza'ya, bana, kardeşlerime ve son olarak sahnenin kenarında duran Violeta'ya keskin bakışlar attı. Violeta ona çok geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi ve bir öpücük gönderdi. Geri kalanımız ise zar zor başımızı sallayabildik.

"Çoğunuzun bildiği gibi, son zamanlarda kalbimle ilgili küçük bir sorun yaşadım."

Dinleyicileri, sanki kalp krizi onun yaptığı bir şaka gibi, onunla birlikte güldüler.

"Saçmalık! Sen bir aslansın baba!" diye bağırdı Ronan, daha da fazla kahkaha kopardı. Hepimiz arasında, şovmenlik genini miras almış gibi görünen tek kişi oydu.

"Katılıyorum. Saçmalık," dedi babam, daha da fazla kahkaha kopararak. "Ne yazık ki, bu yaşa gelmenin üzücü gerçeği de bu."

Violeta'yı yanına gelmesi için işaret etti. Yeşilimsi sarı renkli elbisesiyle sahneye doğru süzüldü, sadece onun aksesuarı olsa da spot ışığında olmaktan mutluydu. Onun konuşması ya da hayranlığını ilan etmesi söz konusu değildi. Bu tür durumlarda kendisinden ne beklendiğini çok iyi biliyordu.

Benden ve Simone'dan ne beklendiğini anladım. Sessizlik.

Boyun eğme.

Ve benim tatlı sahte nişanlım bu sessiz anlaşmayı çoktan bozmuştu.

"Sevgili eşim ve ben çok yoğun tartışmalar yaptık ve ...bir geçiş için doğru zamanın geldiğine karar verdik."

Gözlerim kardeşlerimin gözleri gibi fal taşı gibi açıldı. Gerçekten yapacaktı. Emekliliğini ve halefini açıklayacaktı.

Sonunda.

Bu kişi ben olmalıydım. Kesinlikle ben olmalıydım. Simone'un küçük, kasıtsız isyanı bunu bu kadar çabuk mahvedemezdi.

Değil mi?

"Rehabilitasyonumun ardından, Blackguard'a tam kapasiteyle geri dönmeye hazırdım. Ancak, önümüzdeki ay, mali yılın sonunda CEO'luk görevimden emekli olmak niyetiyle geri döneceğime karar verdik."

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Buraya tiyatro izlemeye gelmişlerdi ve bunu fazlasıyla elde ediyorlardı.

"Söyle, seni piç kurusu," diye fısıldadım. "Herkesin duyabileceği şekilde yüksek sesle söyle."

Simone'nin endişesini hissedebiliyordum, bana bakmak için başını çevirdi. Tıpkı odadaki diğer tüm bakışların bana doğru kaymasını hissedebildiğim gibi.

Kıpırdamadım bile.

"Bir imparatorluğun yönetimini devretmek kolay değil," diye devam etti babam. "Ama onu en iyi ellere bırakacağıma eminim... ki bu eller şüphesiz..."

Gözlerimi kapattım ve babamın benim adımı söylediği anı hayal ettim. Nasıl gülümsemem gerektiğini, sonra sırtımı dikleştirip yetkin bir CEO gibi görünmem gerektiğini, sahneye çıkıp babamın elini sıkmam ve doğuştan hakkım olan tacı kabul etmem gerektiğini hayal ettim.

Bu düşünceyle midemde yükselen tanıdık olmayan korkuyu görmezden geldim.

"...dört çocuğumdan biri."

Bu haber bir çekiç gibi düştü. Ve hedeflerimin, ya da en azından beklentilerimin aynası paramparça oldu.

Düşünemiyordum. Göremiyordum. Nefes alamıyordum.

"Brendan?"

Simone'nin tatlı sesi beni şimdiki zamana geri döndürdü ve hayatım boyunca beni koruyan maskeyi takmamı sağladı. Ronan'ın yüzündeki eğlenceli gülümsemeyi görmezden geldim. Shea'nın yüzündeki şok ve hevesi. Owen'ın yüzündeki memnuniyet dolu sırıtışı.

Bir şekilde kendimi gülümsemeye zorladım. Simone'u bıraktım ve diğerleriyle birlikte alkışladım, şampanya kadehimi kaldırıp babamın sağlığına çok yüksek sesle kadeh kaldırdım ve herkesle birlikte mide bulandırıcı "For He's a Jolly Good Fellow" korosuna katıldım.

Simone benimle birlikte şarkı söyledi, ama kollarımı omuzlarına doladığımda, sırf sağlam bir şeye ihtiyacım olduğu için olsa da, onun gerginliğini hissedebiliyordum.

Babam sahneden inerken, Simone kollarımda döndü ve göğsüme hafifçe vurdu. "Brendan. Bu ne anlama geliyor?"

Babam şimdi yöneticilerinden, yönetim kurulu üyelerinden ve Niall Black'in peşinden giderek son karlarını elde etmek isteyen sayısız insandan el sıkışıyor ve tebriklerini kabul ediyordu. Bir anda, o keskin bakışlar beni buldu ve beyaz kaşları alaycı bir şekilde yukarı kalktı, sanki "*sıra sende evlat*" der gibi.

"Bu, işimizin henüz bitmediği anlamına geliyor," dedim ona. "Bu, hala üç ayımız olduğu anlamına geliyor."

KÖPEK SAVAŞI

Simone

"Öyleyse, bilmem gerek. Nasıl oldu da Kara Prens'i kapabildin?"

Konuşurken yüzleri neredeyse hiç hareket etmeyen, kestane rengi saçlı ve boyalı yüzlü iki kadına, ağzım doluyken utangaç bir gülümsemeyle cevap verdim. Yemek yemeyi konuşmamak için bir bahane olarak kullanmak, bütün akşam boyunca aynı sorunun farklı versiyonlarından kaçınmak için kullandığım taktikti: Senin gibi bir kız, havuzdaki en büyük balığı nasıl yakaladı?

Anlaşılan, bu kızların bazıları on yıldan fazladır balık avlıyordu. Ve beni tekmeden atmanın yollarına da aynı derecede ilgi duyuyorlardı.

Bay Black konuşmasını bitirir bitirmez, Brendan ve ben kalabalığın arasına katılarak bizim "şarkımız" olarak adlandırdıkları şarkıya eşlik etmek üzere dansa davet edildik (Stevie Wonder'ın "Isn't She Lovely?" şarkısı sayesinde birbirimize bağlandığımızı ilk kez duyuyordum). Ardından, bizim şerefimize yaklaşık yüz kırk kadeh kaldırma konuşması dinledik. Sonra, sanki Gilded Age malikanesi ve onun görkemli arazisi yeterince korkutucu değilmiş gibi (bir evin kaç tane araba büyüklüğünde avizeye ihtiyacı olduğunu bilmiyordum, ama büyük fuayeden geçerken en az dört tane görmüştüm), Brendan yatırımcılar, yönetim kurulu üyeleri ve birçok korkutucu görünümlü iş adamları tarafından kaçırıldı.

İşte o zaman sahte nişan partim, doğu kıyısındaki tüm sosyetiklerle bir röportaja dönüştü.

Ve size şunu söyleyeyim, bu kızlar acımasızdı.

"Patrice!" diye bağırdı kadın arkadaşına. "Nasıl ona böyle bir şey sorarsın? Onun organlarının boyutunu da bilmek ister misin?"

"*Bu* bilgiyi 2014'te Miami'de Danica Edwards'tan aldığımızı hatırlıyor musun?"

İkisi kahkahalara boğuldu ve ben de soruyu cevaplamamak için geçen garsondan bir karides daha almayı fırsat bildim. Gece ilerledikçe ve içtikleri şampanya miktarı arttıkça, giderek daha kişisel konulara girmeye başlamışlardı.

"Oh, lütfen Camille," dedi Patrice. "Sanki bilmek istemiyormuşsun gibi. Geçen yılın büyük bir bölümünde onu takip ettin."

Camille gözlerini devirdi. "Bana pek faydası olmadı. Adam bir keşiş gibi. Tabii şu anki arkadaşları hariç."

İkisi de bana dönerek kıkırdamaya devam ettiler, açıkça benim cevabımı bekliyorlardı.

Bu sefer maalesef, hazırlıklı değildim. "Sadece... bağlandık," dedim omuz silkerek. "Gerçekten yok
"Ondan çok daha fazlası var."

"Bağlı." Doğru. Patrice, örümcek gibi kirpikleriyle göz kırptı. "Peki bu doğru mu? Yatak odasında da dışarıda olduğu kadar şeytani mi? Ya da belki de onu evlenmeye ikna eden sen olduğun için asıl baştan çıkarıcı sensin, ha?"

"Şey..." Tereddüt ettim, sonra geçen tepsiden bir peynirli puf aldım ve yine garip bir gülümsemeye ağızma attım.

Patrice ve Camille, sanki komut almış gibi kıkırdadılar.

Tanrım, saat kaçtı? Kate, akşam elbiseleriyle saat takmanın uygun olmadığını ısrarla söylemişti, bu yüzden kendimi zaman tüneline çekilmiş gibi hissediyordum. Birkaç saat geçmiş olmalıydı. Görevim ne zaman sona ermişti? Çoğu tamamen sarhoş olan bu insanların kaç, gece ortadan kaybolduğumu fark ederdi ki?

Diğer gerçek ise, yalan söylemenin giderek zorlaştığıydı. Sadece sahte bir ilişki yaşadığım konusunda değil, aynı zamanda bir parçamın da diğer kadınlar kadar bu tür soruların cevaplarını bilmek istediği konusunda. Brendan'ın öpücükleri hala dudaklarımda karıncalanıyordu ve belimde bıraktığı izler yanıyordu. Ve sık sık,

havuzun diğer tarafından, denizde kaybolmuş bir gemi gibi, fırtınada güvenli bir liman arayan bakışlarını yakalardım.

Bana, onu eve götürmek için gönderilmiş bir deniz feneriymişim gibi bakıyordu.

O özlem dolu bakışların, uzun süren dokunuşların, nazik öpücüklerin hepsinin bizim oyunumuzun bir parçası olduğunu kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım.

Ve böylece bir karar verdim.

"Tuvaleti bulacağım," dedim Patrice ve Camille'e, sonra catering masasının etrafından dolaşarak, iki yüzüncü kez durdurulmadan partiden sıyrılmak ve evin içinde kendime sessiz bir köşe bulmak için.

"Ev" tabii ki çok hafif bir ifadeydi, mutfaklardan çıkan bir sürü catering görevlisinin arasından geçerken böyle düşündüm. Çoğul. Black ailesinin Newport'taki evi, küçük bir ülkeyi dolduracak kadar sanat eseri, arazi ve binaya sahipti. Bir otel büyüklüğündeydi ve büyük salon girişinin on beş metrelik tavanının altına bir uçak sığabilirdi.

Burada, onların arasında bulunmak, bu tür bir zenginliğin sadece güven değil, aynı zamanda bir tür iğrenç bir hak iddiası da doğurduğunu fark etmemi sağladı. Çoğunun, zenginliği hak ettiklerini, dünyanın büyük bir kısmı zorluklar içindeyken bu kadar fazlaya sahip olmayı hak ettiklerini düşündüklerini görebiliyordunuz.

Bu yüzden Bay Black'in konuşmasından önce kendimi durduramamıştım.

Brendan'ın ailesinin onun hakkındaki algılarını düzeltmenin bir hata olduğunu biliyordum, ama kimsenin Brendan'ı parası dışında başka bir şey için istemeyeceği yönündeki tek bir ima bile kanımı kaynatmıştı. Onu savunmaktan başka bir şey yapamazdım.

Her ne kadar onun gözlerindeki bakış beni eskisinden daha da fazla kafamı karıştırmış olsa da.

Gördüğüm özlem. Arzu.

Herkesin gözü önünde onu öpmek için eğildiğimde, bunun benim yüzümde de açıkça görüldüğünü biliyordum.

O anda, söylediğim veya yaptığım hiçbir şeyi sahte davranmadığım gerçeği.

İki avize ve üç oturma odası dolusu mobilyanın bulunduğu oturma odalarından birini geçtim ve malikanenin konut kanadına çıkan güney merdivenini (evet, bu evde birden fazla merdiven vardı) aramaya başladım. Brendan, süitinin en üstten üçüncü kapı olduğunu söylemişti. Ana fuayeden çıkıp beni doğru yöne götüreceğini düşündüğüm bir koridora saptım, ancak koridorun sonunda Brendan'ın Shea ve Ronan ile derin bir tartışma içinde olduğunu gördüm.

Ve hepsinin yüzündeki ifadeden, rahatsız edilmek istemediklerini anladım.

İçgüdülerim beni, görünmeyeceğim büyük bir ficus ağacının arkasındaki bir kapı çerçevesine yönlendirdi.

"Yani, o kesinlikle iyi bir kız. Sen onu çok iyi cilaladın dostum," diyordu Ronan. "Ama o sadece bir seks objesi. Onunla evlenmek için hiçbir neden yok."

Ben somurtarak baktım. Brendan'ın kardeşlerinin hiçbiri nezaket ödülü kazanamazdı, ama Ronan gerçekten başlı başına bir baş belasıydı. Benim geçmişimi aşağılamak için kaç farklı yaratıcı yol bulduğunu saymayı bırakmıştım. Diğerleri onun dalgalı bukleleri ve çekici gülümsemesinden açıkça etkilenmişlerdi, ama ben onun bir pislik olduğunu düşünüyordum.

"Nişanlandığın için babamın sana şirketi devredeceğini mi sandın?" diye sordu Brendan'ın kız kardeşi Shea, ki onunla hala pek iletişim kurmamıştım. "Geçen yıl Ryan Vanderbilt ve *iki* Kushner kuzenimden evlilik teklifi aldığımnda bana böyle bir şey söylememişti."

"Çünkü kimse torununun Kushner'lara benzemesini istemez," dedi Ronan. "Hepsi başparmak gibi görünüyor."

"Süper modellerle evlenen başparmaklar."

"Öyle değil," dedi Brendan. "Sanki kirli bir planmış gibi konuşuyorsun, ama öyle değil. Nişanlandık. Babamın konuşmasıyla hiçbir ilgisi yok."

Uzun bir sessizlik oldu. Brendan'ın babasının açıklamasından benim düşündüğüm kadar hayal kırıklığına uğradığını, ama kardeşlerinin ona inanmadığını anlamamı sağlayacak kadar uzun bir sessizlik.

Bay Black'i tanıımıyordum, ama konuşmasının başından beri çocuklarıyla oynadığını anlamıştım.

Brendan da bunu şüphesiz biliyordu, ama açıkça görülüyordu ki, beklentilerini düşük tutmayı hala başaramamıştı.

Böyle iğrenç bir insana hala umut beslemesinden nefret ediyordum. Aynı zamanda bunu da anlıyordum.

"O zaman sorun ne?" diye sordu Ronan. "Onun istediğini yapıyorsun, değil mi? Konuşmadan önce onu duydun, senin ve Yatak Tualeti Barbie'nin peşinde deli gibi."

"Ronan, yemin ederim, onun hakkında bir kez daha alay edersen dişlerini dökerim. Owen'a sor. O zaten bir kez gözü morarmıştı."

"Sadece o konuşmanın bir sınav olduğunu söylüyorum. Senin için. Hepimiz için. Ama sen zaten sınıfın en iyisisin. Küçük gelininle koridorda yürür ve bebek yapmaya başlarsan, eminim taç çok geçmeden senin olacak. Geri kalanımızın hiç şansı yok." Ronan bu sefer şakalarına acı katmaktan kendini alamadı.

Yine de Brendan teselli olmuş gibi görünmüyordu. "Anlamıyorsun. Simone'u buna maruz bırakamam, bırakmak da istemiyorum. Babamın oyunları. Partiler, konuşmalar. Lanet bir kupa gibi sergilenmek. Bu ona yakışmıyor."

Fikusun arkasında, kaşlarımı çattım. Beni tam da bunun için işe almamış mıydı? Hedeflerine ulaşırken neden şimdi amacımızı sorguluyordu?

"Evet, ama ikiniz babamın oyunlarına uymazsanız ne olacağını biliyorsunuz," dedi Shea. "Ben durduğumda bana ne olduğunu gördün."

Merakla dinledim. Tam olarak ne demek istiyordu?

"Bizden farklı bir okula gitmeni mi kastediyorsun?" diye sordu Ronan. "Ne büyük asi bu kız."

"Kapa çeneni Ronan. Ne yaptığımı bilmiyorsun. Vegas'ta cinsel yolla bulaşan hastalıklar kapmakla meşgul olduğun için fark etmemişsindir."

"Sürtük gibi davranırken o şeyi çift kat koruduğumu bilmeni isterim, kardeşim."

İkisi tartışmaya devam ederken Brendan sessiz kaldı. Yüzündeki ifadeyi kolayca tahmin edebiliyordum, zihninde bir çıkış yolu arıyordu ama henüz bir tane bulamamıştı.

O çıkış yolunu sağlamak için neredeyse ficus ağacının arkasından çıkmak üzereydim ki, o tekrar konuştu:

"Belki ben de artık onun oyunlarını oynamak istemiyorum."

Ronan ve Shea hemen tartışmayı bıraktılar.

"Bu ne demek şimdi?" İlk kez Ronan şaka yapıyormuş gibi gelmedi. "Çıkmak mı istiyorsun? Tam taç giyme törenine yaklaşmışken mi?"

Yine uzun bir sessizlik oldu. Kendimi kalbimin üzerinde duran kolyeye dokunurken buldum. Gözyaşı damlası şeklindeki kolyeye.

Brendan'ın sesi o kadar kısık çıkmıştı ki, onu zar zor duyabiliyordum. "Artık bilmiyorum."

Kardeşlerinin birbirlerine baktıklarını görmek için bakmama gerek yoktu. Bitkinin arkasından gizlice baktığımda, Brendan'ın duvara yaslanmış, elleriyle yüzünü ovuşturduğunu gördüm. Ronan ve Shea ise birbirlerine sessizce konuşuyorlardı.

Onun duruşundaki çaresizlik kalbimi parçaladı. Ah, benim gizli tatlı prensim.

Ellerini indirdi. "Benim deli olduğumu düşünüyorsun. Neden? Şimdi istiyor *musun*, Ronan? Gerçekten istiyor musun? Yıllarca Vegas'ta dolaşıp babamın yordakçısı olduktan sonra, masanın en üst koltuğunu mu istiyorsun?"

Ronan öfkelenildi. "Bunu hak etmediğimden değil. O pisliğin bana neler yaşattığını bilemezsin. Camdan ofisinde, onun evraklarını ve yönetim kurulunu yönetmek zor mu sanıyorsun? Yıllardır onun kirli işlerini yapıyorum. Bunun bedeli, senin hayal bile edemeyeceğin kadar ağır."

"Zor olmadığını söylemedim," diye karşılık verdi Brendan. "Peki ya sen, Shea? Kaliforniya'da ve kim bilir başka nerelerde yaptığın partileri, bağlantı kurma çabalarını ve diğer saçmalıkları bırakmak mı istiyorsun?"

"Müzik endüstrisi *saçmalık* değil, seni aptal," diye karşılık verdi Shea, saçlarını geriye atarak. "Ve eğer herhangi biriniz benim sadece bir kız olduğumu unutursanız, benim de en az sizin kadar siyah olduğumu kanıtlamam için bana bir şans verin, bunu destekleyecek rakamlarım var."

Kaşlarımı çattım. Shea'yi tanımiyordum, ama o küstah kişiliğinin altında ciddi bir ton vardı, tıpkı Ronan'ın savunmacı tavrının altında duyduğum gibi. Owen de bu konuşmaya katılmış olsaydı, onun da aynı şeyi söyleyeceğini hissediyordum.

Niall, halefinin kim olacağı sorusunu kasıtlı olarak açık bırakmıştı.

Ve şimdi tüm çocukları bu olasılığı heyecanla bekliyorlardı.

Tıpkı onun istediği gibi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Brendan neredeyse rahatlamış gibiydi. Huh.

Sonra kararlı bir tavırla dikleşti. Black kardeşlerin hepsi uzundu, ama o kardeşlerinden en az bir inç daha uzundu. Ne Shea ne de Ronan onun önünde korkakça davranmadı, ama ben bunun bir hakimiyet gösterisi olduğunu anladım.

"Eğer böyle olacaksa, ikiniz de şimdiye kadar olduğundan çok daha fazla çalışmak zorunda kalacaksınız," dedi. "Son yirmi yıldır bu şirketi sırtımda taşıdım. Savaşmadan hiçbir yere gitmeyeceğim."

Bir sessizlik oldu, sonra Ronan sanki tebrik eder gibi onun omzuna bir tokat attı. "Güzel. Babam iyi bir kavgayı sever. En azından sonunda ona istediği şeyi vereceğiz."

"Evet," dedi Brendan. "Sanırım öyle yapacağız."

Shea ve Ronan uzaklaşarak Brendan'a kendini toparlaması için biraz zaman tanıdılar. Onlar geçerken kendimi ficus ağacının arkasına sıkıştırdım, ama ikisi de ev bitkilerine yeterince ilgi duymadıkları için beni fark etmediler.

Onlar evin ana bölümüne doğru köşeyi döndükten sonra saklandığım yerden çıktım. O sırada Brendan'ın yere kayarak, dirseklerini dizlerine dayayıp, başını ellerine gömerek nefes almakta zorlandığını gördüm.

"Tanrım," diye hırıltıyla konuştu. "Tanrım, nefes alamıyorum."

Neler olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü.

Büyük, yoğun, her zaman kontrolü elinde tutan Brendan Black, kendi nişan partisinin hemen dışında, babasının evinin zemininde panik atak geçiriyordu.

Ve bunu bilen tek kişi bendim.

Ona doğru koştum, stilettolarımı çıkardım ve soğuk mermerin üzerine onun yanına otururken elbisenin ince ipek kumaşını umursamadım. "Brendan."

Ona dokunduğumda irkildi. "Simone?"

Bir elimi sırtına doladım, diğer elimi dizine koydum ve bana yaslanmasını söyledim. "Sorun yok. Ben buradayım."

"*Siktir... siktir.*" Acı çekiyormuş gibi ses çıkardı, hala nefes nefeseydi.

Sırtını ovuşturarak başını daha aşağı, dizlerine doğru eğmesini sağladım. "Nefes al, tatlım. Üç sayı nefes al, dört sayı nefes ver. Tekrarla."

"Ben... Lanet olsun... Bu aile, bu *hayat.*" "Konuşma. Sadece nefes al."

Ben bir elimle sırtını ovarken, tıpkı ameliyattan çıkan panik halindeki hastalara hemşirelerin yaptığı gibi, ritmik nefes alıp vermeyi öğretmeye çalışarak onun emirlerimi yerine getirmesini sağladım.

Sonra birdenbire beni kucağına çekti, böylece onun arabasının arkasında olduğu gibi bacaklarım onun üzerindeydi. Elbisem bir tarafı yırtılmıştı ve geri kalanı uyluklarımın etrafında toplanmıştı, ama Brendan farkında değildi. Ve dürüst olmak gerekirse, ben de farkında değildim.

Kollarını belime doladı, yüzünü boynuma ve saçlarıma gömdü ve derin, uzun nefesler aldı. Nefesi düzelmeye başlamasına rağmen, "*Siktir*" demeye devam etti. "*Siktir.*"

Parmaklarım saçlarına kaydı ve onu defalarca taradım, annemin bir zamanlar üzgün olduğumda bana söylediği isimsiz bir şarkıyı mırıldandım. Brendan ağlamıyordu, ama nedense bu daha savunmasız bir durumdu. Kolları mengene gibiydi, tüm vücudu titrek bir gerginlik yığınıydı.

"Sorun yok," dedim ona. "Her şey yoluna girecek."

Birkaç saniye sonra, son bir nefes verdi, sonra başını kaldırıp bana bakmayı başardı. Alnındaki saçlarını kenara çektim ve o, gözleri kapalıyken yüzünü avucuma dayadı ve içini çekti.

"Bu bir yarışma." Sesi sessizdi ama, normalde düzgün konuşma tarzında beliren Güney Boston aksanı olmasaydı fark edemeyeceğim kadar duyguyla titriyordu. "Hepimizi bir arenaya atıp savaştırıyor."

Başımı salladım. "Duydum."

"Ne kadar dinledin?" "Yeterince uzun."

Gözleri açıldı, hüzünlü yeşil gözleri. Hala düşünceliydi ama çok üzgündü. Onun için kalbim parçalandı.

"Böyle olmamalıydı. Çok çalıştım. Çok uzun zamandır çok çalıştım."
Elimi yine saçlarına geçirdim. "Biliyorum."

"Ve kardeşlerim. Belki Shea bile. Eskiden ne olacağını bilirlerdi. Onlar için böylesi daha iyiydi. Herkes hiyerarşiyi bilirdi. Hepimiz yerimizi bilirdik. Şimdi ringdeki pitbull'larız ve o bizim birbirimizi parçalamamızı istiyor."

Kalbim onunla birlikte acıdı.

"Artık onlarla savaşmak istemiyorum," diye itiraf etti. "Ailemle savaşmak istemiyorum, Simone. Kara Prens olmak istemiyorum. Babam gibi olmak istemiyorum."

"Sen onun gibi değilsin."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

Saçlarını parmaklarımla taramaya devam ettim. Bunu yaptığımda hoşuna gidiyor gibiydi. "Bu ilişki bir rol olabilir, ama... Ailenin önünde söylediklerimde samimiydim. Sen iyi bir insansın, Brendan. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Bu ne anlama geliyorsa."

Bana göz kırptı. "Biliyor musun, bunu bana söyleyen ilk kişi sen olabilirsin?"

Yüzünün yanını okşadım, parmaklarımin altında hissettiğim sakalının sertliğini zevkle hissettim. Gözleri yine açıkça zevkle kapandı.

"Simone," diye fısıldadı. "Bana ne yapıyorsun?"

Çenesinden kulağına kadar çene hattını izledim. "Bilmiyorum.
Sana ne yapıyorum?"

Brendan derin bir nefes daha aldı, sonra yavaşça nefesini verdi. Sonra yüzümü ellerinin arasına aldı, sanki beni yakından inceleyip anlamak istermiş gibi. Kendi sorusunun cevabını bulmak istermiş gibi.

"Bilmiyorum," diye tekrarladı. "Ama şu anda seni öpmek istediğimi biliyorum. *Bu* beni mutlu eder."

Ağzım açık kaldı ve gözleri alt dudağıma kayarken hafifçe büyüdü.

"Lütfen. Babam için, seyirciler için ya da kimseyi ikna etmek için değil. Seni öpmeme izin ver, çünkü ben istiyorum. Bırak yapayım... sadece benim için."

Ona durmasını söylemeliydim. Aramızdaki sınırların zaten çok belirsiz olduğunu ve böyle bir öpücüğün onları tamamen yok edeceğini söylemeliydim.

Ama o dipsiz gözler beni derinliklerine çekti ve tek yapabildiğim bakmak oldu. Bakmak ve kendi ihtiyacımı, ilk tanışmamızdan beri içimde kıvranan arzuyu kabul etmek.

"Tamam. Öp beni."

ASLA SADECE BİR ÖPÜCÜK DEĞİLDİR

Simone

İlk başta, tereddütlüydü. Arayış içindeydi. Bu adamı endişesiyle kelimenin tam anlamıyla yere sürükleyen belirsizliğe uyum sağlıyordu.

Dudakları benimkilerle bir soru gibi buluştu, ama dilim onun diline dokunur dokunmaz, tereddütleri alevli bir istek haline dönüştü. Ellerimiz her yerdedi, yakaları, kayışları, onun saçlarını, benim belimi tutuyor, bizi bu ani ateş fırtınasında sabit tutacak bir tutunma noktası arıyorduk. Yeterince yakınlaşamıyorduk. Saniyeler içinde, onu teselli etmekten, sanki yüzlerce parti katılımcısından birinin her an köşeyi dönüp gelme ihtimali yokmuş gibi, onu yerde parçalamaya başladım.

Kendimi tutamadım.

Bütün gece, hayır, bütün ay boyunca, açlıktan ölmeme rağmen, ona bakmak zorunda kaldığım ama dokunamadığım bir büfe gibiydi. Şimdi ise resmen bana dalmam için yalvarıyordu ve ben kendimi durduramıyordum.

Dişlerim alt dudağına değdiğinde "Mmmph—siktir!" diye tısladı.

Durdum, ama çekilmeden önce, saçımı avuçlayıp beni kendine doğru çekti, böylece o da beni yiyip bitirebilsin diye.

Sonra birden hareketlendi, kalçalarını tutup ikimizi de ayağa kaldırdı, sonra beni duvara doğru çevirerek iri vücuduyla beni lambriye sıkıştırdı ve bacaklarımı ağaç gövdesi etrafındaki sarmaşıklar gibi sırtına dolamamı sağladı.

"*Siktir.*" Dişleri boynumu ısırdı. "Bebeğim, ben... Tanrım, bu... Senin düşünmeni istemiyorum..."

Çenesini tutup bana bakmasını sağladım. "Brendan. Öyle düşünmüyorum." Gözleri ağızımdan gözlerime kaydı, sanki beni tüketmek için çaresizce istediğim gibi beni tüketmek için bir hayvan içgüdüleriyle savaşıyormuş gibi. "Ne yapmıyorum?"

"Bunun... sözleşmenin bir parçası olduğunu düşünme."

İşte oradaydı. Birlikte olduğumuzda her zaman mevcut olan öneri. Sahte ile gerçek arasındaki hayali çizgiyi aştığımızda her zaman ortada kalan öneri.

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Tanrım." Sesi tüy kadar yumuşaktı. "Sen bir meleksin, biliyor musun? Benim meleğim."

"Brendan..."

"Sence," diye sözümü kesmeden önce, "sözleşmeye ara verebilir miyiz? Sadece bu gece için?"

Öpücüğün ardından gelen bu tatlı istek, öpücüğün hiç de tatlı olmadığı halde. Neredeyse nazikti, ama karnımda onun şiddetli arzusunu hissedebiliyordum.

Camille ve Patrice çok, çok kıskanç olacaktı.

Yine de. Yüzünde yazan coşkuya, her durumda (benim işlerim dahil) kontrolü ele alma eğilimine rağmen, Brendan Black en önemli anda izin istiyordu.

Ve bu, onu daha da çok istememe neden oldu.

Elimi yanağından çenesine, sonra da ağızına doğru kaydırdım. Merakımı gidermek için ağızını açtı ve parmağımı ısırdı. Sonra parmağımın ucunu emdi.

Baştan aşağı titredim. "Bu akşam ara veriyoruz."

Gözlerini kapattı. "Tanrıya şükür." Gözlerini tekrar açtığı anda, orada sadece niyet vardı. "Odamıza gidiyoruz. Bana kalırsa, parti bitti."

Beni, evin inşa edildiği zaman hizmetçiler için tasarlanmış olan arka merdivenlerden yukarı taşıdı. Brendan, birkaç koridordan daha geçip durarak, burayı avucunun içi gibi bildiği belliydi.

sadece başka bir duvar ya da iki duvarın önünde beni öpüp durdu, ta ki evin doğu kanadına vardığımızı söylediği yere gelene kadar.

Orada, sonunda ayaklarımın yere basmasına izin verdi, böylece çift kapıyı açabilirdi.

"İnsanlar koridorda terk edilmiş ayakkabılarımı bulduklarında ne derler sence?" diye şaka yaptım. "Sence Cinderella'yı aramaya çıkarlar mı?"

"Eğer ararlarsa, şansları yok demektir. Onun zaten bir prensi var. O da bir kötü adam olsa bile."

"Oda" Brendan'ın süitini tanımlamak için yeterli bir kelime değildi. Onu takip ederek, oturma odası, giysilerimizin çoktan yerleştirilmiş olduğu bir giyinme odası, JP'deki dairemizin yarısından daha büyük bir banyo ve küçük bir gemi büyüklüğünde bir yataktan oluşan bir alana girdim. Pencereler, Atlantik'in huzurlu dalgalarının üzerinde asılı duran dolunaya bakıyordu.

"Vay canına, şu süslemeye bak." Tavanı çevreleyen süslü alçı işçiliğini ve bir başka avizenin üzerindeki spiral madalyonu işaret ettim, ancak bunlar alt kattaki altı metrelik tavandan sarkan avizeler kadar büyük değildi.

"Simone."

Brendan'ın hala kapının yanında, elleri arkasında ve kapı kolunu tutarken durduğu yere döndüm. "Evet?"

"Gerçekten iç tasarım hakkında konuşmak mı istiyorsun, bebeğim? Yoksa kıyafetlerini çıkarıp, benim adımla haykırıncaya kadar seni şeftali gibi ikiye ayırmamı mı tercih edersin?"

Oda ve dekoruyla ilgili tüm düşüncelerim aklımdan uçup gitti. "Ben... şey..."

Brendan başını bir yana eğdi. Yüzüne farklı bir tür karanlık geri dönmüştü, beni kaçırmaması gereken bir karanlık.

"İkincisi," dedim. "Onu istiyorum." Kara Prensime sırıttı.

Gözlerimi kamaştırıyordu.

"Güzel." Süiti geçerek, gözlerini benden ayırmadan sert ve verimli hareketlerle smokin ceketini çıkardı.

Dizlerim karla kaplı çarşafların yığıldığı yatağın kenarına çarpana kadar yatak odasına geri çekildim. Neredeyse fark etmedim. Çünkü o

orada, üzerimde dikiliyordu, yüzünde açlık bulutları vardı. Elleri belimi buldu, beni öne çekti ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Bir kez, iki kez.

Ama bu sadece bir alaydı, sonra beni bırakıp yatağa oturdu ve geri çekildi.

Cevap olarak çıkardığım iniltiyi zar zor gizleyebildim.

Ağzı kötücül bir gülümsemeye dönüştü. "Orada kal, melek."

Ve sonra milyarder ve CEO Brendan Black'in striptiz yapmasını izledim. Önce papyon, sonra smokin gömleği çıktı ve geniş göğsü ve karın kaslarını ortaya çıkaran gergin cildi ortaya çıktı.

Hıçkırık tuttum.

Brendan durakladı. "Ne?"

"Nasıl... nasıl *böyle* görünebilirsin?" diye sordum. "Bütün gün ofiste çalışmıyor musun?"

Brendan vücuduna baktı, sonra bana dönüp midemi altüst eden küstah bir gülümsemeye baktı. "Stres atmak için, tatlım." Sevgi sözcüğü, doğal aksanıyla düz bir *r* ile çıktı, bu da onun da benim kadar kendini tutmakta zorlandığının tek işaretiydi. "Boks yardımcı oluyor. Antrenör de öyle."

"Gerçekten çok stresli olmalısın." Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Sanki yapay zeka tarafından yaratılmış gibiydi. "Bugün spor yaptın mı?"

Gömleği yere düştü. "Hayır. Ama şimdi çalışacağım."

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardıktan sonra siyah smokin pantolonunu çözdü ve gömleğinin yanına buruşturarak bıraktı. Ve sonra sadece o kaldı, uzun bacakları ve ince kasları, göğsünde karın bölgesine doğru daralan ve siyah boxerının beline doğru kaybolan koyu renkli tüylerle kaplı.

Çok güzeldi.

Onu tanımlayacak başka bir kelime yoktu.

Klasik bir tanrı ile bir savaşçı arasında bir yerde, asalet ile geçmişinin kan dökme arzusu karışmıştı, atalarının İrlanda'daki vatanlarını işgal eden ve şimdi benim alanımı işgal eden, beni yatağa iten ve dalgalanan çarşafların arasında sıkıştıran, koyu saçlı prensin tohumunu ekmiş olan eski bir İspanyol akıncının kalıntıları.

"Siktir, melek. *Haftalardır* bunun için can atıyordum. Biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum." Kelimeleri zar zor çıkarabildim. O ağza, o dile, o tada ihtiyacım vardı.

ağza, o dile, o tada ihtiyacım vardı.

Elleri aşağı kaydı, sonra eteğimi yukarı çekerek beni kaldırdı ve aramızda sadece birkaç parça ince kumaş kalacak şekilde çıkardı: iç çamaşırı olarak giydiğim dantel parçası ve onun sade siyah boxer şortu.

Bacaklarım yine beline dolanırken inledim. Bu yeterli değildi. Onun içine batmak, derisine erimek, içimdeki tam boyutunu ve şeklini bilmek istedim.

Ama çok uzun zaman olmuştu...

Bunu nasıl yapacağımı hala hatırlıyor muydum ki?

"Brendan, lütfen," diye inledim, belindeki kemeri çekerek.

"Ne lütfen, meleğim?" Tatlı sözleri, boynumu ısırırken hala bir hırıltı gibiydi.

"Sen. Sana daha çok ihtiyacım var."

"Daha fazla sevişmek. Sana ihtiyacım var."

O, eğilip boxerını bacaklarından aşağı çekip bir kenara atarken, inlemesi odada yankılandı.

Bir erkeğin öpücüğü, diğer tüm düşüncelerimi, gerçeklik duygumu nasıl mahvedebilirdi? Ağzı o kadar iyiydi ki, elleri vücudumun kıvrımlarını ezberlemek istercesine aşağı doğru kayarken, göğüslerimi, kalçalarımı okşarken, kalçalarımı iki eliyle kavrayıp, kolayca yırtılabilecek dantelden yapılmış bir parça ile korunan bacaklarımın arasına uzun penisini kaydırırken, ben neredeyse hiç fark etmedim...

"Yırt onları," diye mırıldandım o sıcak, arayan ağza. "Lütfen." "Madem bu kadar güzel rica ediyorsun." Parmakları danteli yakaladı ve dantelin yırtılması odayı bir bıçak gibi kesti.

Dizlerinin üzerine oturdu, gözleri daha da büyüdü, çünkü beni çıplak halde görüyordu.

"Tanrım, Simone." Sözleri zorlukla çıkıyordu, sanki onları bulmakta zorlanıyormuş gibi. "Sen, hayatımda gördüğüm en güzel şeysin."

Sert bir nefes aldım. "Ben... iyi görünmek istedim. Senin için."

"Bebeğim, seni o hastane odasında ilk gördüğümde bana mükemmel görünmüştün. Kağıt torba giysen bile güzel görünürsün. Benim istediğim *sensin*, meleğim.

Giysiler, mücevherler ya da başka şeyler değil. Sadece sen." Gözleri çıplak göğüslerime ve aralarında duran kolyeye kayarken, ağzında hafif bir gülümseme belirdi. "Gerçi elmaslarla da çok hoşuna gidiyorsun. Ve başka hiçbir şeyle."

Bir parmağını kolyeye dokundurdu, sonra yavaşça cildimin üzerinde gezdirdi, bir meme ucuna indirdi, sonra elinin arkasını tırnaklarıyla tatlı bir hareketle diğer meme ucuna sürükledi.

Nefesimi tuttum. "Daha fazla, Brendan."

Brendan eğildi ve dudaklarıma, sonra yanaklarıma, çeneme ve boynuma bir öpücük daha kondurdu, ta ki meme uçlarımdan birinin üzerine gelene kadar. Sinir bozucu derecede yavaş yalamalarla, dilini pürüzlü meme ucunun etrafında döndürdü, sonra aniden yoğun bir şekilde ağzının arkasına çekti, bu da beni yataktan kaldırdı.

"Oh!" diye bağırdım, o lezzetli işkenceye devam ederken.

Aynı hızla, beni bir patlama sesiyle serbest bıraktı ve tekrar oturdu, ancak gözleri arzuyla parlıyordu. "Sabırlı ol, melek."

Parmakları aşağı doğru ilerledi, sırayla cildimi okşadı ve kazıdı, ta ki başparmağı klitorisimde durana kadar, diğer, çok daha büyük kısmı ise girişimi dürtmeye başladı.

Evet, daha az kola kutusu, daha çok oklava. Tanrım.

"Brendan Black," diye mırıldandım.

Bana yarı sarhoş bir ifadeyle baktı. "Evet, melek?"

"Sen, bayım, bir alaycısın."

Kurnaz bir yarı gülümseme belirdi ve sol gamzesi ortaya çıktı. "Sadece bu anın tadını çıkarıyorum, tatlım. Bir erkek keşfetme şansı yakaladığında, bunu doğru düzgün yapmalı ve araziye tanımalı."

Penisini benim ıslaklığımın içinden çekti ve başparmağı o hassas noktada yavaş, nazik daireler çizmeye başladığında ben kıvrıldım.

"Oh!" Hafifçe çimdiklediğinde nefesim kesildi.

Eğildi ve kısa bir süre önce iz bıraktığı boynundaki noktayı emdi. "Bunu seviyor musun?" Alay etmeye devam etti, şimdi daha sert ovuşturuyordu.

Kalçalarım o dokunuşa küstahça kavis yaptı. "D-daha fazla."

"Daha ne, meleğim?" Kulağımın hemen altını hafifçe ısırıldı. "Parmaklarım mı istiyorsun? Ağzım mı? Penisim mi? Ne istediğini söylemelisin

istediğini söylemelisin, bebeğim, yoksa sana veremem."

Özellikle hassas bir noktayı bulduğunda nefesim kesildi ve parmakları birden fazla yeri okşayacak şekilde hareket etti. Asla içeri girmede. Sadece... okşadı. "Ben... oh, Tanrım... bunu seviyorum."

Başparmağı daha fazla baskı uyguladı ve ben, süitin dışında kimlerin duyabileceğini umursamadan inledim. Bütün parti kapıya kulaklarını dayamış olsa bile, umurumda olmazdı.

"Başka ne var?"

"Ben..." Elindeki hareketlerden dolayı konuşmakta zorlanıyordum. Bu adam bir prens değildi. O bir sihirbazdı.

"Söyle bana Simone. Aksi takdirde, istediğini sana nasıl vereceğimi bilemeyeceğim."

"Ben..." Penisinin başı ıslaklığımın içinden tekrar kayarken, ama tam olarak içine girmeden, nefesim kesildi. "Ben tam olarak bilmiyorum."

Bunun üzerine Brendan doğruldu. "Ne demek bilmiyorum?" Yüzünde dehşet belirdi. "Tanrım, melek, sen bakire değilsin, değil mi?"

Onu düzgün bir şekilde görebilmek için dirseklerimin üzerine yaslandım, ama vücudumu ısıtan kızarıklığı engelleyemedim. "Hayır, değilim. Ama ben... şey, benim de çok fazla partnerim olmadı."

Gözleri beni yatağa çivilemiş gibiydi. "Kaç tane?"

Bütün gece boyunca ilk kez, gerçekten rahatsız hissettim. "Brendan, bunun gerçekten önemli olduğunu sanmıyorum."

"Simone."

Yutkundum ve başka yere baktım. "Ne?"

"Bana bak." Sesi artık biraz kısılmıştı, çenemi tutup emrine uymamı sağladı. "Şunu açıklığa kavuşturalım, bakire olabilirsin. Ya da Boston'un yarısıyla yattığını söyleyebilirsin. Her iki durumda da umurumda değil, çünkü bu gece kimse seni benim yaptığım gibi çılgılık attıramayacak."

Yutkundum. "Oh."

Koyu renkli kaşlarından biri kalktı. "Kıskandığım için sormuyorum, bebeğim. Bu gece seninle ilgili her şeyi bilmem gerektiği için soruyorum." Sağ eli tekrar bacaklarımın arasına kayarken, bana tekrar öpmek için eğildi

bacaklarımın arasına kaydı ve işine geri döndü. "Söylesene bana. Kaç tane?"

Başım yastığa düştü, başparmağı klitorisimi buldu. "İ-iki. Lisede Charlie Palmer ve Boston'a ilk taşındığımda Van adında bir adam."

"O yıllar önceydi, meleğim." Bana bir öpücük daha verdi. Başparmağı klitorisimi buldu ve yine dairesel hareketler yapmaya başladı. "Bana gerçekten bunca zamandır cinsel ilişkiden uzak kaldığını mı söylüyorsun? Senin gibi güzel ve çekici bir kadın?"

Başparmağı çalışmaya devam ederken bir parmağı içime girdi. Gözlerimi sıkıca kapattım ve Brendan eğilip diğer meme ucumu ağzına aldı. Sorunun retorik olduğuna karar verdim, ki bu benim için çok uygun oldu çünkü zaten konuşamıyordum.

"Peki, o iki aptalın yaptığı özel hareketler var mı?"

"Onlar aptal değildi," diye mırıldandım, ama o ilk parmağına ikinci parmağını da ekleyince tekrar kıvrıldım. "Onlar iyiydi."

"Onlar lanet olası aptallardı," diye göğsüme doğru homurdandı, "seni nasıl elde tutacaklarını bilemedilerse. Şimdi, benim öğrenmem gereken bir şeyde iyi miydiler?"

Üçüncü parmak içime girerken nefesim kesildi. Beni genişletiyordu. Hazırlıyordu. "H-hayır. Çoğunlukla bana bağlıydı." *Ve hiç böyle olmamıştı.*

"Hiçbiri mi?" Üç parmak da kıvrıldı. Hafif bir rahatsızlık hissederek kıvrıldığımda, başparmağı daha sert bir şekilde dönmeye devam etse de, o durakladı. "Bunu kaldırabilirsin, bebeğim. Benim için buna ihtiyacın olacak."

Oh.

Sonra dudakları tekrar benimkini buldu ve öpücüğü ile vücudunun benim üzerimde hissettiğim sağlam baskısı sayesinde sonunda rahatlayabildim. O zaman ve ancak o zaman içimdeki parmaklar başparmağıyla uyum içinde hareket etmeye başladı.

"Brendan," diye inledim, kalçalarım sanki kendi kendilerine hareket ediyormuş gibi baskıya uyum sağlamaya başladı.

"İşte böyle, melek. Elimi sik ve bana nasıl boşaldığını göster."

Orgazmım hızlı ve elektrik gibiydi, vücudumu bir ok gibi delip geçti ve uyluklarım titremeye başladı.

"Evet." Brendan'ın ağız kulağına sıcak bir şekilde değiyordu. "Dağılırken çok güzelsin. Arabamda geçirdiğimiz o geceden beri bunu tekrar görmek istiyordum. Çıkardığın o ses, lanet olası rüyalarımı süslüyor."

Konuşamadım. Nefes almakta zorlanıyordum.

Sonra gitti, uzaklaşırken sıcak vücudunun yerini serin bir hava aldı. O, bacaklarımın arasına diz çökmeden önce, prezervatif ambalajının kırışmasını belli belirsiz fark ettim. Orada, ganimetini sayan bir korsan gibi vücudumu inceledi.

"Yapabilir miyim?" Geniş kafası bana bastırdı, ama yine de benim onayımı bekledi.

"E-evet," diye nefes nefese
söyledim. "İstiyorum."

"Güzel."

Partideki dedikoducular, Brendan'ın çok iyi donanımlı olduğunu bilmek isterlerdi. O da bunu biliyordu, en azından bana onun boyutuna alışmam için ekstra zaman vermek, yavaşça, bir santim bir santim içine girmek için yeterliydi.

Sonunda, derin ve memnun bir iç çekişle tamamen oturdu. "Siktir, çok iyi hissettiriyorsun."

O eğildi, ön kollarını başımın iki yanına dayayarak dengede durdu, böylece dudaklarımı yakalayarak vücudum önceki jöle gibi halini geri kazanana kadar beni öpebildi.

"İyi misin?" Dili dudaklarımın çevresini izledi. Başımı
salladım. "Dayanabilirim."

Titredi. "Aferin kızım." Ve sonra hareket etmeye başladı.

İlk başta yavaştı, vücudumun onun büyüklüğüne ve gücüne alışmasına izin veriyordu. Sonra, beni sırtına, çarşafalara, zevk ve acının imkansız karışımında beni sabit tutacak her şeye uzanmamı sağlayan bir ritim buldu.

"Brendan!" Nefes nefese kalmıştım.

"İşte böyle, meleğim. Adımı haykırmayı sağlayacağım demiştim, değil mi?" Aşağıdaki parti artık yoktu.

Bu ev, ezici zenginlikleriyle. Ailesi, parası, sahte
nişanı...

Her şey kayboldu, yüzde yüz gerçek olan coşkuyla silindi.

Sonunda o uçurumun kenarına geldiğinde, ben de onun yanındaydım, bedenlerimiz dışarıdaki denizin üzerinde patlayan bir gök gürültüsü gibi birlikte alev aldı.

"Brendan," diye mırıldandım, o üzerime yığıldığında, sonra yana doğru yuvarlanarak beni göğsüne çekti.

Dünya yavaş yavaş netleşmeye başladığında, onun adı benim güvenli limanımdı, fark ettim. Burada, kollarında, sonunda dinlenebilirdim. Dudaklarımda onun adı varken, biraz huzur buldum.

Aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ettim.

Eğer o da bizim kendi yarattığımız fırtınada bir liman bulduğumuzu hissetmişse.

Saçlarımı okşadı ve o büyük, yetenekli ellerinden birini sırtımda yukarı aşağı gezdirdi, ta ki göz kapaklarım kapanana kadar. Ve ben isimsiz rüyalara daldım ve artık merak etmedim.

HER ŞEY DEĞİŞTİ, DEĞİL Mİ?

Simone

Dünya altın rengi bir ışığa bürünmüştü.

Panjurlar hala kapalıydı, ama sabahın erken saatlerinde altın rengi ışınlar içeri sızıyordu. Brendan'ın geniş yatağında uyandığımda, güzel bir günün habercisiydi bu, ama birlikte geçirdiğimiz gece, Brendan'ın özel yetenekleriyle karışık rüyalar da en az o kadar muhteşemdi.

Vücudum ağrıyordu, ve sadece yıllardır pek kullanılmamış olan bariz bölgelerim değil. Ya da, bilirsiniz, hiç kullanılmamış olanlar. Dün gece, ay nöbet tutarken, Brendan'ın doyumsuz arzusunun tek tanığı olarak, varlığından haberdar olmadığım kaslarımı kullanmıştım.

Tabii, sadece Brendan'ın değil.

Birbirimizi tanıdıktan sadece birkaç hafta sonra bu kadar bastırılmış bir açlık hissetmek biraz endişe vericiydi.

Brendan, vücudumu ellerine, ağzına, penisine tepki vermeye zorlarken benden tekrar tekrar *bir kez daha* istedi...

Bir kez daha, kalçalarımı her kaldırışında, sırtımı her kavrayışında cevap vermiştim.

Adamın kendisine ulaşmak için yuvarlandım, dördüncü, beşinci raundu başlatmaya hazırdım.

Ama orada sadece buruşuk bir yastık vardı.

"Brendan?" Oturup süiti etrafıma baktım. Yalnızdım.

Ne bekliyordun, yatakta kahvaltı ve aşk ilanı mı?

Tabii ki hayır. Bu, kalıcı bir ilişki değil, sözleşmede bir mola olması gerekiyordu. Birbirimize bir gece izin vermiştik ve şimdi güneş doğmuştu.

Hayal kırıklığına uğramak için hiçbir neden yoktu. Hiçbir neden. Bunu durdurmam gerekiyordu. Hemen.

Yine de, hayal gücüm bir film bittikten sonra gösterilen blooperlar gibi durmaksızın çalışmaya devam ediyordu. Başka bir dünyada, dondurucudan bir tepsi ekşi mayalı tarçınlı çörek çıkarır ya da bu haftanın ekmeğiyle ona Fransız tostı yapardım. Kahvemizi yudumlar ken birbimize çatallarımızdan birer ısırik ikram ederdik. Birlikte bulaşıkları yıkamadan önce ağzının köşesinden damlayan şurubu öperdim, sonra o da beni yatağa kadar kovalayarak dün gecenin rüyasını ikinci turuna devam ettirirdi.

Nancy Meyers filmlerini izlemeyi gerçekten bırakmam gerekiyordu.

Aptal kız, kes şunu. O rüya sana göre değil.

Özellikle de Kara Prens bana bu hayallerin mümkün olmadığını kendisi söylemişken. Onunla olmaz.

Yastığıma geri yığıldım ve ellerimle yüzümü ovuşturdum. Bir ara buraya geri gelecekti ve ben onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Ve ne diyecektim ki?

Brendan, dün geceki o akıl almaz seks hakkında ne diyeceksin? Oh, hiç olmamış gibi davranmamız mı gerekiyor?

Tamam, tamam, evet, bunu yapabilirim. Kesinlikle.

Ama ben sana zaten yarı yarıya aşık oldum. Ya da en azından, kalçaların o şeyi yaparken, penisin tam da doğru şekilde kıvrılmış gibi hissettiriyor...

"Uggggh!" Yere yığıldım ve yastığıma bağırdım. Tanrım, bu zaten bir felaketti.

Bunu düzgün bir utanç yürüyüşüne dönüştürebileceğimden de değildi. Onun meraklı kardeşlerinden biri ya da rastgele bir personel tarafından görülmeden bu devasa malikaneden sessizce kaçmak imkansızdı ve malikane en yakın kasabadan kilometrelerce uzaktaydı. Buradan çıkabilmemin tek yolu kelimenin tam anlamıyla bir helikopterdi.

"Duş al," diye emrettim kendime. "Saçından o adamı yıkayıp, birkaç ay boyunca posta ile sipariş edilen bir gelin gibi davranan kız olmaya geri döneceksin. Hepsi bu. Bitti."

Ayaklarımı yere koyduğum anda süitin kapısı açıldı. Brendan içeri girdiğinde, çarşafı çekip çıplak vücudumu örttüm. Brendan, özel dikim yün pantolon ve göğsünü ve kollarını saran örme bir polo tişört giymişti. Artık onun bu giysilerin, saatlerce boks yaparak öfkesini dışa vurduğundan kaynaklandığını biliyordum.

Birkaç saatten fazla uyumamış biri için sinir bozucu derecede iyi görünüyordu. Hâlâ zarifti, ama daha rahat giyinmişti, saçları normalden daha da dağınıktı, sanki bütün dünyanın geceyi parmaklarımla saçlarını tarayarak geçirdiğimi bilmesini istiyor gibiydi.

Kahretsin. Şimdi başladığım yere geri dönmüştüm.

Gözleri benimkilerle buluştu ve çok sevdiğim o utangaç gülümsemeyi geri çekti. "Uyanmışsın. Günaydın." Kahve ve hamur işleri olan bir tepsiyi uzattı. "Aç mısınız?"

Ve şimdi yatak ve kahvaltı fantezileri intikamla geri dönmüştü.

Yorganı vücuduma daha sıkı sardım ve Brendan'ın tuzlu sabah esintisini ve dalgaların üzerinde süzülen martıların seslerini içeri almak için açtığı oturma odası penceresinin yanındaki küçük masaya oturdum.

Brendan, tepside bir çörek seçip ısırmamı izledi. "Güzel mi?"

Kahveden bir yudum aldım ve bakmamaya çalıştım. Çenesindeki sakal bile podyumda sergilenmeye hazır gibiydi. Onu yalamak istedim. Son on beş dakikadır kendimi mesafeye hazırlıyordum. İhmal. Belki biraz da acımasızlık.

Bu... nezaket değil.

Ama görünüşe göre, biraz tedirginlikle mücadele eden tek kişi ben değildim.

"Uyuyamadım," dedi. "Son seferden sonra... sahilde koşuya çıktım ve spor salonunda duş aldım."

Şaşırdım. Uykuya dalmadan önce yatak başındaki saatte saatin 4'e yakın olduğunu görmüştüm. Brendan bütün gece uyanık kalmıştı.

"Ne zaman uyandın?" diye sordu.

"Kısa bir süre önce. Ne demek, biz... yaptıktan hemen sonra koşuya çıktın?" Tanrım, bunu yüksek sesle söyleyemedim.

Brendan kızarmamıştı ama yine o utangaç gülümsemesini gösterdi. "Stres atmak için, hatırladın mı?"

"Stresli miydin?" Ben aptalın tekiydim.

Uzun bacaklarını masanın altına uzatıp ayakkabılarına baktı. "Sen stresli değildin mi?"

"Uyuyordum." Uyandıktan sonra yaşadığım çalkantıyı söylemedim.

"Biliyorum." Bir süre sessizlik oldu. Sonra: "Merak ediyorsan, uyurken çok güzelsin."

Umut gibi bir şey midemde kelebekler uçu. Çok tehlikeli bir şey. "Peki neden gittin?"

Bakışları benimkilere çarptı, aniden evin etrafındaki çimler kadar yeşil ve oldukça doğrudan. "Uyandığımda dilimde hala senin tadın vardı ve ikinci kez geri dönmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Ya da bizim durumumuzda, beşinci kez."

Uyluklarımı birbirine sıkıştırmaktan kendimi alamadım. *Tanrım.*

Sanki hava durumunu konuşuyormuşuz gibi pencereye döndü. "Başka şeyler düşünmeye çalıştım: borsa, makroekonomi tezim, kara göbekli ılık ördeği. Ama işe yaramadı. İhtiyacım olan şey..."

"Ördek mi düşündün?" diye sııttım.

"Rhode Island'da çok nadir görülen bir kuş. Yıllardır bir tane görmeye çalışıyorum." Dudaklarını ısırdı. "Her neyse, hiçbirisi işe yaramadı. Tek düşünebildiğim, senin yonca balı gibi tadı olduğun ve amının hoş geldin gibi hissettirdiği idi, ve bütün gece o kadar, şey, çok çalıştığın halde seni uyandırmak oldukça kaba olurdu. Bu yüzden seni rahat bıraktım."

O işini bitirdiğinde, yanaklarım yanıyormuş gibi hissettim. Ve geri kalanım... Açıkçası, masanın üzerine uzanıp, eğer arzusu o kadar büyükse beni kahvaltı olarak yiyebileceğini söylemek istedim.

Bunun yerine, kruvasanımdan kocaman bir ısırık aldım.

Brendan hızla ayağa kalktı, tabaklar masada gürültüyle sallandı ve artık yerinde duramayacakmış gibi odada dolaşmaya başladı. Ya da belki de sadece benim yanımda oturamıyordu.

"Siktir," diye mırıldandı kendi kendine. "*Siktir, siktir.*"

O zaman her şeyin gerçekten mahvolduğunu anladım. Çünkü ben The Black

, o bizim yaptığımız hatadan ve döndüğünde bu durumu nasıl halledeceğinden kafayı yemişti.

İştahım kaçtığı için kruvasanı masaya bıraktım.

Büroya doğru büyük adımlarla yürüdü, sonra birden döndü. "Simone, seninle olan bu ilişkiyi artık sahte tutamam."

Ve işte o an geldi.

Titrek ellerime baktım. Ona bakamıyordum çünkü ağlayacağımı biliyordum ve bu, başından beri duygusal derinliği çok az olduğunu söyleyen bir adamla işleri kesinlikle kolaylaştırmayacaktı. "Anlıyorum."

"Anlıyor musun?"

Sersemlemiş bir şekilde başımı salladım. "Elbette. Biz... Ben... Çok ileri gittik.

Sözleşmeyi ihlal ettik ya da her neyse. Anlıyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. O kadar uzun ki, sonunda, o ana kadar söylenen her şeyden daha gürültülü hale geldi, odanın her yerine yayıldı ve aramızda kötü bir boşluk yarattı.

Gözlerimi parmaklarımın arasında sıkıştırdığım yumuşak Mısır pamuğuna dikmiş durdum. Ona bakmayacaktım. Onu yeniden düşünmesi için yalvarmayacaktım. Brendan Black'in önünde kesinlikle ağlamayacaktım.

Bir el benim elimi kapattı. "Simone, lütfen."

Sonunda, başımı kaldırıp onun masadaki yerine geri döndüğünü gördüm. Gözlerim yaşlarla dolmuştu ama yine de gözlerimi hızla kırıştırdım. "Lütfen ne?"

"Lütfen dinle." Elimi sıktı. "Angel, bu ilişkiyi sahte yapamayacağımı söyledim çünkü... Lanet olsun, bunun gerçek olmasını istiyorum."

İlk başta, onu doğru duyduğumdan emin değildim.

O konuşmaya devam ederken midem en az beş takla attı.

"Sabahları uyanınca seni istiyorum," dedi. "Gece yatarken seni istiyorum. Sen taşınmadan önce çoğu gece işten eve ne zaman geldiğimi biliyor musun?"

Kafamı salladım.

"Şanslıysam dokuz. Genellikle on ya da on bir civarı. Şimdi saat altı gibi çıkıyorum çünkü beni beklediğini biliyorum." Eli benimkinden ayrıldı, ama sadece hamur işlerinin üzerinden uzanıp yüzümü avuçlamak için. "Seni

Seni istiyorum. Belki de hiç bir şeyi bu kadar istememişimdir. Ve bu gerçekten bir şey ifade ediyor."

Elimi büktüm ve ikimiz de parmaklarımdaki devasa elmasın sabah güneşini tekrar yakaladığı yere baktık.

Brendan'ın eli düştü ve boğazını temizledi. "Açıkça söylemek gerekirse, gerçek anlamda nişanlanmaktan bahsetmiyorum."

Midem yine altüst oldu. "Tamam..."

"Çok erken, değil mi? Tabii ki çok erken. İnsanların dediği gibi, birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyoruz ve onların dedikoduları umurumda olmasa bile, birbirimizi henüz pek tanımadan hayatımızın geri kalanını birbirimize adamak çok saçma olurdu. Değil mi?"

Konuştukça, sesinde Güney Boston aksanı yükselen bir dalga gibi ortaya çıkıyordu. Kendini mi ikna etmeye çalışıyordu, yoksa beni mi?

Ailemin tam da bunu yaptığını ve annemin ölümüne kadar her açıdan günahkar bir mutluluk içinde yaşadıklarını belirtmedim. Ama yine de, böyle bir aşk istediğimden emin değildim. Bir şey olursa seni mahvedecek türden bir aşk. Babama bakın mesela.

"Tabii ki," dedim, göğsümün ortasında oluşan çatlağı görmezden gelerek.

"Ama dün gecedен sonra..." Brendan elini saçlarına geçirdi ve sabah boyunca saçlarının ne kadar dağınık kaldığını gösterdi. "Sana tam olarak ne söyleyeceğimi bulmak için on mil yol kat ettim. Bu tür şeylerde iyi değilim, melek. Duygular ya da her ne haltsa. Sadece bir şeyler hissettiğimi bilmeni istiyorum. Ve bunu sürdürmek istiyorum. Nereye varacağını görmek istiyorum."

Daha da kafam karışmış bir şekilde başımı salladım. O sadece sonsuza kadar vazgeçiyordu, değil mi? Tek istediğinin yarı normal bir ilişki şansı olduğunu açıkça belirtiyordu, ancak bu hala normalden çok uzaktı ve dün gece birlikte yaptıklarımız da normalden çok uzaktı, bambaşka bir galaksideydi.

Pragmatik davranıyordu. Mantıklıydı.

Öyleyse neden bu kadar hayal kırıklığına uğramış hissediyordum?

"Ee? Bunu yapabilir miyiz?"

"Neyi yapabiliriz?" Gözlerimi kırptım. "Üzgünüm, biraz kafam karıştı."

Yumuşak bir şekilde küfretti. "Yeterince açık değil miyim?" "Sadece emin değilim..."

"Şimdi karar vermek zorunda değilsin. Sana tüm bunları birdenbire açığa vuruyorum, ve bu senin kabul ettiğin bir şey değil, ama endişelenme. Anlaşmamızdan vazgeçmeye çalışmıyorum. Aramızda özel olarak ne olursa olsun, tüm parayı yine de alacaksın."

Ödeme konusuna değinmesi bir başka darbe oldu. Eğer biz... ne olacaktık, çıkıyor muydunuz? Birlikte mi yatacaktık? Bu beni, olmamaya çalıştığım bir tür fahişe yapmaz mıydı?

Orada, bu soru yüzünden yarı uyuşmuş bir halde oturdum, ta ki Brendan tekrar küfür edene kadar, sonra ayağa kalktı ve beni de kaldırdı.

"Angel." Ellerimi tutup, şüphelerimi silkelemek istercesine hafifçe salladı. "Simone. Bana bak."

Aptal gibi, baktım. Ve o yeşil gözlerde, onun da hissettiğini bildiğim tüm umudu, arzuyu ve kafa karışıklığını gördüm.

"Özel hayatımızda istediğimiz gibi davranıp, dışarıda nişanlıymış gibi davranmaya devam edemez miyiz?" diye sordu.

Ellerimi tutup göğsüne bastırdı, başparmağıyla yüzüğümün üzerindeki elmasın kenarlarını okşadı. Geniş, sıcak parmaklarının benimkini saran hissi sinirlerimi ve düşüncelerimi yatıştırdı, sanki vücudu, sözlerinin henüz tam olarak başaramadığı bir şekilde beni sakinleştirebiliyordu. Yüzündeki ifade o kadar samimi, o kadar umut doluydu ki, her zamanki sert tavrından o kadar farklıydı ki, gülümsemeden edemedim.

Belki de bu sözler, aşırı aktif beynimin şu anda istediği sözler değildi. Ama bu, bir gün gelmeyecekleri anlamına gelmiyordu.

Brendan benden sadece anı yaşamamı istiyordu. Bunu yapabiliirdim.

"Tamam." Sesim çok kısık çıkmıştı.

Koyu renkli kaşlarından biri yukarı kalktı. "Tamam mı?"

O tamamen mantıklı davranıyordu. Brendan Black, yakışıklı bir milyarder, benimle çıkmak istiyordu. Gerçekten. Sevinçten havaya zıplamalıydim.

Bunun yerine, ona hızlıca bir öpücük vererek yetindim. "Evet, tamam.
"De Yapabiliriz."
ne."

Brendan kaşlarını çattı. "Bence bundan daha iyisini yapabiliriz."

"Ha?"

Dudakları dudakları buldu dudaklarım tekrar dolgun dolu
türden tür türden dizginlenmemiş

coşkuyu

Brendan Black'in kelimelere dökemediği şeyi, görünüşe göre eyleme geçirdi.

"Brendan!" diye bağırdım, o eğilip beni omzuna attı ve kahvaltımızı unutarak beni yatak odasına geri taşıdı.

Tüm şüphelerim uçup gitti, yerine dün gece onun yakmış olduğu ateş geldi. Bu ateşin hiç sönmediğini fark ettim. Biz onu yeniden alevlendirmek isteyene kadar köz olarak kalmıştı.

Yatağa geri itilip, adımı unutturacak kadar çok öpücük aldığımda, onunla her zaman böyle olacağını hissettim.

Bu da, Brendan Black'ten asla uzaklaşmayacağım anlamına geliyordu, sonunda mutlu bir son olmasa bile.

KIZ KARDEŞLER HAKKINDA

Brendan

Bir kez başladığım için ona dokunmayı bırakamıyordum. Artık istediğim zaman, istediğim kadar dokunabiliyordum.

Nişan partisinden iki gün sonra Boston'a döndüğümüzde Simone'un eli sıkıca benim elimdeydi. Hafta sonunun geri kalanını Newport'ta geçirmiştik. Bitmek bilmeyen öğle ve akşam yemekleri sırasında, kardeşlerim partiden kaybolmamızla ilgili bitmek bilmeyen alaylarına katlanırken, babam da kırk sekiz saat boyunca tüm çocuklarını birbirleriyle kavga ettirmek için elinden geleni yapmaya devam ediyordu.

Benim için hiçbir fark yaratmadı. Tek yapmam gereken elimi uzatmaktı, o da onu bulacaktı ve hayatımın büyük bir bölümünde aradığım dayanağı bana sağlayacaktı. Ailem, sahte nişanlımla yalnız kalmak için olabilecek en zayıf bahaneleri uydurduğum için bana iki kez bağırmıştı.

Newport'a yaptığım ilk gezi, gerçek bir tatil gibi hissettirdi. Harika bir şeydi.

Onun küçük eli avucumun içinde yatarken hissettiğim duyguyu sevdim. Narin ama güçlüydü, özellikle de onun bu eliyle neler yapabileceğini tam olarak bildiğim için. Simone yakalayıcıydı, ekmek hamurunu şekillendirmesini gördükten sonra bu beni şaşırtmamalıydı. Ama onu sınırlarına zorladığımda parmaklarıyla saçımı çekişi ya da yüzümü bacaklarının arasına gömdüğümde hayatı pahasına omzuma tutunuşu...

Diyelim ki kızım aldığı kadarını verdi.

Ve tüm hafta sonu boyunca yüzünde gördüğüm yorgun ama memnun ifadeye bakılırsa, oldukça iyi anladığını söyleyebilirim.

Yine de, Martin'in önüne geldiğimizde, asansör olsun ya da olmasın, onu tekrar eve hoş geldin diye karşılamaya hazırdım.

Ta ki Simone'nin kapıcımla tartışan yansımasını görene kadar. Gözyaşları, siyah göz makyajını yanaklarından aşağı akıtıyordu.

Hayır, yansıması değil. İkizi. "Aman

Tanrım, bu benim kardeşim."

"Tanrım, Simone, dikkat et!" diye bağırdım, o trafikte koşmaya başladı ve ben ona yardım edemeden arabayı dolaştı. "Anthony, arabayı park et ve çantalarımızı getir."

Şoförüm dikiz aynasından başını salladı, ben de Simone'un kız kardeşini teselli etmeye çalıştığı yere indim.

"İşte orada!" Selena, kaldırıma çıktığımda bağırdı. "Hey, zengin çocuk! Bu pislığe beni tanıdığını söyle."

"Bay Black, çok üzgünüm," sabah kapı görevlisi Gordon seslendi. "Şu anda bir rahatsızlık ihbarı yapacağım."

"O benim kardeşimse, bu izinsiz giriş sayılmaz. Yoksa kör müsün sen?" Selena Gordon'a kızgın bir bakış attı. "Gördün mü, sana ikizimin burada yaşadığını söylemiştim, seni gergin pislik."

Cevap beklemeden kendini Simone'un kollarına attı. Kız kardeşinin omzunun üzerinden Simone'un gözleri açıkça şaşkınlıkla büyüdü.

Ancak ben şaşırmaktan çok şüphelendim. Niall Black'in oğlu olmak bana bir şey öğrettiyse, o da bir şeylerin ters gittiğini sezmeyi öğrenmekti.

Selena Bishop ise bir fare yuvası gibi kokuyordu.

"Sorun yok, Gordon," dedim kapıcıma. "Girebilir."

Gordon şüpheyi baktı ama kenara çekilip binaya girmemize izin verdi.

"Her şey yoluna girecek." Simone çoktan kız kardeşini teselli etmeye, sakinleştirmeye başlamıştı. Bu kadın için bu, ikinci doğası gibi görünüyordu. "Ne oldu? Neler oluyor?"

"Seninle konuşmam lazım," dedi Selena bana bir bakış atarak. "Ve seninle de, sanırım."

"Sen Selena olmalısın," diye cevap verdim. "Ben..."

"Kim olduğunu biliyorum, Brendan Black. Bu arada, kız kardeşimle evlenmeye karar vermeden önce sormuş olman çok nazik."

Onunla Simone arasında bakıştım, Simone omuz silkti.

"Doğru." Somurtkan ifademi bastırdım. Bir kadına nişanlısı rolünü oynaması için para ödeyen bir CEO olarak, temel profesyonellik anlayışı gereği, kız kardeşini başka bir yere götürmesini istedim. Ancak, kendi kendini atamış bir erkek arkadaş olarak... yükümlülüklerim biraz farklıydı.

Lanet olsun.

Elimi sıktım.

İki gündür ilk kez Simone elimi tutmadı. Selena ile çok meşguldü.

Siktir.

Asansör kapısı açıldığında dişlerimin arasından "Neden hepimiz yukarı çıkmıyoruz?" diye önerdim.

Simone açıkça rahatlamış görünüyordu. "Teşekkürler, evet. Kylie nerede?"

Cevap yoktu. Selena tüm yol boyunca bana baktı, sanki benim önümde konuşmak istediğinden tam emin değilmiş gibi.

Eh, çok yazık. Onu Simone ile yalnız bırakmayacaktım. Böyle olmazdı.

Onun sessizliği en azından onların farklılıklarını gözlemlememi sağladı. Simone bana onların tek yumurta ikizi olduklarını söylemişti, ama ben öyle düşünmüyordum. Temel özellikleri elbette aynıydı. Aynı boy, yaklaşık aynı kilo ve beden, aynı yüz hatları. Ama Simone temiz, makyajsız bir cilde ve ensesinde kalın bir topuz haline toplanmış gür saçlara sahip, sağlığın timsali biriydi; kardeşi ise alkol, güneşin zararları ve zorlu bir yaşamın yıllar süren tahribatının sonucu olan bir felaketti. Sahte kirpikler, ucuz saç uzantıları ve ağlamaktan bulaşmış ağır makyajla tüm bunları gizlemeye çalışmıştı. Ama Simone'un yanında, orijinal bir sanat eserinin kötü bir fotokopisi gibi görünüyordu.

O sadece çirkindi. Fiziksel olarak değil, kız kardeşi ile çok benziyordu, bunu düşünmem için. Ama ruhunun görünüşünü ne kadar bozduğu çok açıktı, bu yüzden o kadına hiç ilgi duymuyordum. Selena Bishop ile sadece iki dakika geçirdim

Bishop ile iki dakika geçirmiştim ve onun, sevdiğim olmasa da kesinlikle değeri verdiğim kadından uzak durmam gereken bir zehir olduğunu zaten biliyordum.

Yine de bu zehri evimize davet etmiştim.

Asansör kapısı açıldı ve Selena, burası benim değil de onun eviymiş gibi Simone'u içeri sürükledi.

"Vay canına," dedi merdivenleri, oturma odasını ve Boston manzarasını incelerken. "Demek yüzde birlik kesim böyle yaşıyor."

"Ofis," dedim. "Konuşmak için iyi bir yer olur."

Simone başını salladı ve kız kardeşini koridordan geçerek benim için değil, misafirler için olan yedek ofise yönlendirdi. Benim kendi ofisim üst katta vardı.

Arkamızdan kapıyı kapattım.

"Tamam, Sel," dedi Simone. "Anlat bakalım."

Biraz şaşırarak kaşlarımı kaldırdım. Ondan daha önce hiç böyle bir ses tonu duymamıştım; kontrolü ele aldığı ve hatta biraz da kendini savunduğu bir ses tonu. Hoşuma gitti. Hem de çok.

Selena, hoşnutsuz bir genç gibi masamın karşısındaki sandalyelerden birine çöktü. "Denedim, Simmy. Gerçekten denedim."

"Neyi denedin?" diye fısıldayarak merak ettim. "Temel görgü kurallarını mı?"

Simone bana başını salladı, sonra kız kardeşine döndü. "Tam olarak ne oldu? Kylie nerede?"

"Ezra. Ona parayı verdim. Ama..." Selena bana bakarken alt dudağı titredi. "Haberleri gördü. Seni gördü."

Kaşlarımı çattım. "Kim gördü beni?"

"Kız kardeşimin borcu olan adam," dedi Simone sessizce.

Kapıya yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Beni görmesi ne önemi var ki? Beni tanıyan çok insan var."

"Seni benimle gördü. Ya da Simone olmasına rağmen benim olduğumu sandı." Selena sözcükleri sanki tadı kötüymüş gibi tükürdü.

Başımı eğdim. Onun ses tonunu pek sevmedim. Ya da ikisini karıştırabilecek birinin olabileceğini. Hyundai'yi Aston'la karıştırır mısın? Toz sütü gerçek sütle?

Simone kız kardeşinin koluna dokundu. "Ona senin değil, benim olduğumu söyledin mi?"

"O anladı. Açıkçası, benim gibi biri bu adamla birlikte olmazdı."

Yine o acı his. Selena Bishop hakkındaki izlenimim hızla rahatsızlıktan ciddi bir hoşnutsuzluğa dönüşüyordu.

"Ne kadar?" diye sordum. Sadede gelsek iyi olur.

"Brendan, onun buraya bunun için geldiğini sanmıyorum," dedi Simone hafifçe.

Kafamı salladım. "Bu yüzden burada, melek. Değil mi, Selena?" Kadın bana gözlerini kısarak baktı, ama tartışmadı.

"Ee? Bu pislik Simone ve ailesini rahat bırakmak için ne kadar istiyor? Gizlilik anlaşması ve uzaklaştırma emri de dahil." Simone tekrar ağzını açtı, ama ben başımı salladım. "Hayır, bebeğim. Bu şantajcı pisliğin sana veya ailene 100 metre bile yaklaşmasını istemiyorum. Ona para ödeyeceksem, doğru düzgün ödeyeceğim."

Şantajcılarla iyi geçinmek benim genel çalışma tarzım değildi, ama Simone'un güzel yüzündeki korku ve dehşeti silmek için her şeyi yapmaya hazırdım. Ve onun küflü sünger gibi kız kardeşini evimden defetmek için.

"Ee?" Selena'ya döndüm. "Ne kadar?"

Kızın siyah çerçeveli gözlerinde dolar işaretleri belirmediğini görebiliyordum.

Ama ağzını açamadan Simone konuştu. "Hayır. Selena, bunu kendin çözmeni söylemiştim, değil mi? Kredi geri ödemesi için sana para verdim. Neden daha fazlasını istiyor? Neden ona vereceğini düşünüyor?"

Selena ellerine bakarak bir şey söyledi.

"Ne dedin?" diye bağırdım. "Anlamıyorum. Mırıldanma."

"*Brendan*." Simone bana bir bakış attı.

Ama ben dikkatimi vermiyordum. Cevabını istediğim kişi onun kız kardeşi idi.

"*Dedim* ya, bütün parayı vermedim," diye tükürdü Selena.

Simone'nin tatlı yüzünde hayal kırıklığı ve öfke belirdi. "Ne? *Neden?*"

"Sence neden? Çünkü ihtiyacım vardı, seni aptal!" Selena patladı.

Hemen aralarına girdim. "Evet, bu hemen şimdi bitecek. Ona saygılı davran ya da sadece benimle konuş. Ve şimdiden söyleyeyim, ben kız kardeşin kadar nazik değilim."

Selena bana uzun bir süre sertçe baktıktan sonra koltuğuna geri oturdu. "Tamam. Özür dilerim. Neyse ne."

İsteksizce geri adım attım.

"Sel. Neden ona parayı vermedin?" Simone tekrar denedi.

"Çünkü dört yaşında bir çocuğum var," dedi Selena. "Çünkü yapmam gereken işler var. Çünkü dışarıda iş yok ve Dunkin'de çalışmak istemiyorum. Birini seç." Omuz silkti. "Ona biraz verdim, sonra annemin mücevherlerini satıp biraz daha verdim."

"Ne?!" Simone dehşete kapılmıştı. "Onu nereden buldun?"

Selena gözlerini devirdi. "O ısrarcı kadın eşyalarını almaya gelmeden önce komodinin üzerindeydi. Ben de biraz alabilirim diye düşündüm. Sonuçta annem de benim kullanmamı isterdi ve hepsini alman hiç adil değil."

Simone, mavi gözleri kararmış bir şekilde hızla gözlerini kırptı. Mücevherlerin tam olarak nereye gittiğini bulup, mümkün olan en kısa sürede geri almaya karar verdim.

"Ama *artık* önemi yok," diye devam etti Selena.

"Ben... evet, önemli. Benim için önemli." Simone ağlamak istiyor gibi görünüyordu. "Tanrım, Sel, daha ne yapabilirdim ki?"

"Bebeğim, sorun yok." Ona uzandım, ama beni kendine yaklaştırmadı. Bu beni mahvetti. "Düzeltirim, yemin ederim. Annenin eşyalarını geri alacağım ve kız kardeşinin borcunu ödeyeceğim. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

"İyi olmayacak!" Selena, zorlu bir hayat ve çok fazla sigara içmekten bozulmuş sesiyle bağırdı. "Yaşadığın bu muhteşem hayatı paylaşmak için çok inatçıydın, bu yüzden ben mahvoldum. Ve şimdi bunların hiçbir önemi yok çünkü Kylie'yi aldılar!"

"Ne?"

Oda sessizliğe gömüldü. Simone, dizleri kesilmiş gibi Selena'nın yanındaki sandalyeye çöktü. Yüzünün rengi soldu. Bayılacak gibi görünüyordu.

Hızla yanına gittim ve yanına çöktüm, titreyen kolunu okşayarak. "Bebeğim. Melek. Simone, bana bak."

O güzel yüz hatlarına kazınmış korku, göğsümün derinliklerinde bir şeyleri sıkıştırdı. "Brendan?" Elleriyle göğsünü düzleştirdi, sanki kalbini yerinde tutması gerekiyormuş gibi.

Kolunu ovmaya devam ettim ve onu tekerlekli sandalyeye daha yakın çektim. "Her şey yoluna girecek, meleğim. Bunu düzelterek, söz veriyorum."

"Öyle mi? Dışarı çıkıp kızımı bulacak mısınız?"

Selena'ya döndüm, elim Simone'nin dizindeydi. Kayıp çocuk olsun ya da olmasın, kadını asansöre geri itmeye hazırdım. Ne yazık ki onun için, ben üç kardeşle büyümüştüm ve onların boktan kişilikleri onun yağcı kızı bir saniyede tekmeleyebilirdi.

"Yapmam gerekeni yapacağım," dedim ona sakın bir sesle. "Bu da, seni kim şantaj ediyor tam olarak bana söylemen gerektiği anlamına geliyor. Bana yalan söyleme ve hiçbir şeyi atlama."

Sözlerim aramızda ağır bir sessizlik yarattı. Simone elimi tuttu ve sıktı; stres mi yoksa minnettarlık mıydı, emin değildim. Ama ben de elini sıktım, en azından bunu yapabildiğim için mutluydum.

"Senin şirketini istiyorlar."

Onu yanlış duyduğuma emindim. "Bir daha söyler misin?"

"Beni duydun." Selena ellerini havaya kaldırdı. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama yemin ederim, Ezra öyle dedi."

"*Hangi* Ezra?" diye sordum, ama ensemden tuhaf bir his uyandı.

"Ezra Huntington." Bu sefer konuşan Simone'du, sesi yumuşak ve monotondur, sanki uyuşmuş gibiydi.

Geriye yaslandım, başım dönüyordu. "Ezra *Huntington*, kız kardeşini dolandıran tefeci mi?"

Simone şaşkın görünüyordu. "Ezra Huntington'ı tanıyor musun?"

"Evet, tanıyorum. Ailesi yıllardır kuzeydoğuda emlak geliştiriciliği yapıyor. Ama genç olan bir süre önce bir kez fazla batırdı ve babası onu kapı dışarı etti. O zamandan beri babasının gözüne girmeye çalışıyor."

Orada durdum çünkü bunlar aynı kişilerdiyse, Selena'nın sandığımdan çok daha büyük bir belaya bulaşmış olduğu anlamına geliyordu. Evet, Huntingtonları iyi tanıyordum. Yıllardır ailemle gayrimenkul anlaşmaları konusunda rekabet halindeydiler, ama aynı zamanda genellikle Ronan'ın alanı olan iş yapmanın daha karanlık yönleri konusunda da rekabet halindeydiler. Bas Huntington'ın bazı ortakları, kardeşim kadar Vegas'ta vakit geçiriyorlardı ve muhtemelen Ronan'ın bizim adımıza dönmeye devam etmesi için elinden geleni yaptığı mafya zihniyetli çarkları yağlamak için oradaydılar.

Asıl soru, Vermont'taki bir çiftlikten gelen bir kızın nasıl bu tür insanlarla karıştığıydı.

"Biz gittik gittiklise gittik Ezra Ezra ile dedi Simone dedi. "Woodstock'ta."

"Doğru," dedim, kızlara değil, daha çok kendime. "Bas'ın Vermont'ta karısını ve çocuklarını sakladığı büyük bir evi var."

"Bas kim?" diye sordu Simone.

"Ezra'nın babası. Benim babamla iş yaptığı bir adam." Selena'ya döndüm. "Yani sen ve Ezra, ne, arkadaş mısınız?" Ezra'nın onun çocuğunu alıp almadığını çok şüpheliydim.

"Önemli bir şey değişti," dedi Selena. "Memleketimizdeki bir barda karşılaştık ve sohbet etmeye başladık. Ona bir iş planı sundum ve o da yatırım yapmayı teklif etti."

Ve böylece her şey ortaya çıktı. Psychedelic mantar işi için aptalca bir plan. Söz konusu işin öngörülebilir başarısızlığı. Huntington, kredinin mümkün olan en kısa sürede faiziyle birlikte geri ödenmesini istedi, aksi takdirde Selena'nın hayatını mahvedeceğini söyledi.

Tabii ki öyle de yapacaktı. Huntingtonlar kirli iş yapan iş adamlarıydı. Gayrimenkul yatırımlarını desteklemek için yasadışı faaliyetlerde bulunduklarına dair söylentiler yıllardır dolaşıyordu. Ezra Huntington'ın Selena Bishop gibi güzel bir kadına baktığında gördüğü kârı hayal etmekte hiç zorlanmadım. Onun gibi görünen biri için her türlü pazar vardı. Ya da annesinin tıpatıp aynısı olacak bir kızı. Ya da teyzesi.

Bu, düzgünce paketlenmiş bir felaketti.

Birkaç dakika sonra, Simone utançtan yere gömülmek ister gibi görünüyordu ve ben de bu kadının sinir bozucu sesini duymaktan bıktım.

"Peki, bu ne zaman benim şirketimi ele geçirme noktasına geldi?" Onun, dört yaşındaki çocuğundan biraz huzur ve sessizlik elde etmek için sigara molası vermek üzere çocuğunu on dakika yalnız bıraktığına dair uzun bir konuşmaya girdim.

"Sadece dinle, tamam mı?" diye bağırdı Selena.

Ona sert bir bakış attım ve o da biraz titreyip biraz daha alçak sesle devam etti.

"Mücevherlerle ödemeyi yapmak için Rhode Island'daki Ezra'nın ofisine gittim..."

"Aman Tanrım, Sel, *ona* annemin mücevherlerini mi *verecektin*?" Simone sözünü kesti.

"Hayır, Bayan Mükemmel, önce onları rehin verdim. Mutlu musun?"

Kaslarım gerildi, Selena'ya Simone'a böyle konuştuğu *için* defolup gitmesini söylemeye hazırdım, ama Simone'un bileğimdeki eli beni yerinde tuttu.

Gerisini dinlememiz gerekiyordu.

"*Her neyse*," diye devam etti Selena, "Kylie'yi yanımda götürdüm çünkü onu götürecek başka bir yerim yoktu."

"Peki ya Ginny?" dişlerimin arasından sordum. "Onu yardım etsin diye gönderdim."

"Kim? Ah, Mary Poppins'i mi kastediyorsun. O, sakızlarımı atmamı önermeye başlayınca ona defolmasını söyledim. Tamamen yasal olan yöntemlerle sakinleşmeye çalıştığım için özür dilerim."

Simone nefesini tuttu, ben de ona katıldım, ancak Simone'un baldırını bu kadar sıkı tutarsam, kız kardeşi böyle devam ederse morluk kalacağından emindim.

"Her neyse, Ezra ve ben konuşurken hizmetçi Kylie'yi boyama falan yapmaya götürdü. Ben de bunu önemsemedim..."

"Devam et," dedim ona, kalbim mideme çökmüş gibi. Sanki bir çiftin ormandaki terk edilmiş bir kulübeye girdiği bir korku hikayesinin o kısmını dinliyormuşum gibiydi.

"Bana ikinizden haberi olduğunu söyledi. Sonra, ikiz kardeşim 'son kez onunla yatmış' biriyle evlenecekse, senin aldığın pastadan bir parça istediğini söyledi. Ne demek istediğini sordum, Blackguard Holding'in bir kısmını istediğini söyledi."

"Bu çok saçma," dedim. "Ezra Huntington ile hiç iş yapmadım. Hiç."

"Ben de öyle dedim!" diye bağırdı Selena. "Ama sonra pencereden dışarıyı gösterdi ve goril büyüklüğünde bir adamın Kylie'yi hizmetçiden alıp bir minibüse götürdüğünü gördüm. Gitmeye çalıştım ama beni kilitlemişlerdi!"

"Selena, Tanrım." Simone elini ağzına bastırdı ve gözyaşları yüzünden süzüldü.

"Tek yapabileceğim dinlemektir. Tüm parayı aldı ve sonra polise gitmememi, yoksa beni ve Kylie'yi öldüreceğini söyledi. Sonra da onun taleplerini sana iletmem gerektiğini, yoksa Kylie'yi bir daha asla göremeyeceğimi söyledi."

Konuşmasını bitirdiğinde, gözyaşları makyajıyla birlikte tekrar akmaya başlamıştı.

Onun ağlamasını yargılayamazdım. Sonuçta kendi çocuğunu kaybetmişti.

"Bunu yapabilirler mi?" Simone, kız kardeşinden daha çok bana soru sordu. "Huntingtonlar play by kendi kendi kurallarına göre hareket ederler," I kabul ettim

somurtkan bir şekilde kabul etti. "Bana tam olarak ne istediklerini söyle."

Selena, çok dar kot pantolonunun cebine uzandı ve bana katlanmış bir kağıt parçası uzattı. "Onları yazmış. Seninle özel bir görüşme yapmak istiyor."

Simone ve ben notu birlikte okuduk.

Ezra Huntington'ın cesareti vardı. Öncelikle, sadece benim elde edebileceğimden daha fazlasını talep ediyordu. Örneğin, yönetim kurulu üyeliği. Milyarlarca dolarlık şirket hissesi ve benim bile sahip olmadığım çok daha fazla para.

Simone'nin yüzü buruştu. Benim de içim buruştu.

"Bütün bunları ben hallederim." Ayağa kalktım ve kağıdı cebime attım. "Söz veriyorum, yeğenini geri getireceğim, tamam mı? Ona zarar vermeyecekler, o bir rehin. Bu arada Simone, Selena'ya misafir odalarından birini gösterir misin?" Bu yılanı bir saniye daha evimde tutmaktan nefret ediyordum, ama gerçek şu ki, dışarıda daha büyük bir tehlike oluşturunuyordu.

"Gerçekten mi?" Sözde gözyaşlarına rağmen, Selena ofisime bakarken gözleri parladı.

Böyle bir zamanda benim penthouse'umun lüksünün ne önemi vardı ki? Simone'den daha farklı olamazdı. "Teşekkür ederim," Simone yanımda dururken mırıldandı.

Kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim. En azından bunu yapabiliyordum, ama sadece onun bu kadar üzgün görünmesini istemediğim için değil.

Gerçekte, bu durum onun ya da Selena'nın bildiğinden çok daha karmaşıktı.

Çünkü onların bilmediği Şey, bir hafta süren çabalarımın ardından, sonunda kötü ipotekleri satın alan LLC'ye ulaşabildiğim ve çiftliğin ipoteğini, Bas Huntington ve onun işe yaramaz oğlu Ezra'nın sahibi olduğu Huntington Group'tan aptalca yüksek bir fiyata geri satın almayı başardığımdı.

SEN, BEN VE FİDYE

Brendan

Orada vardı günler ben merak düşündüğüm
ben eksik birbir Diğerlerini insan yapan önemli bir
parça.

İnsanlar vahşi hayvanlar kadar bölgeseldir. Bu yüzden, haksızlığa uğradığımızda çoğu kişi mantığını kullanamaz; ne pahasına olursa olsun kendilerine ait olanı korumak için içgüdüleriyle hareket ederler. Biz bunu bir erdem olarak görürüz, ama öyle değildir. Sadece çaresizliktir.

Ben her zaman bu en temel doğanın dışına çıkma yeteneğine sahiptim. Kardeşlerim ve hatta babam bile bir şekilde tutkulu yaratıklar olma eğilimindeydiler. Owen benimle rekabet etmekten güç alıyordu. Ronan suçluluk duygusundan. Shea zevkten. Babam ise gururundan. Duyguları onların zayıflıklarıydı ve ben hiç kimse tarafından bu şekilde sömürülmek istemedim.

Ve böylece, insanların bana Kara Prens demesine neden olan şey, yani kara, duygusuz kalbim, benim en gelişmiş yanımdı. Ailem duygularla hareket ederken, ben tek bir şeyle hareket ediyordum: soğuk, saf mantık.

Şimdiye kadar.

Huntington Group'un Southie'nin kuzeybatı köşesindeki son projesi olan yüksek katlı binanın on altıncı katında dururken, bu mahallede yaşadığımdan beri hiç görmediğim türden bir şiddet ruhumu kapladı.

Blackguard Holding'in İrlanda pub'ının arkasındaki bir bahis odasından biraz daha fazlası olduğu günlerde beni dünyaya getiren yeri seyrettim. Bir zamanlar babamın bahisçilik işini yürüttüğü boktan sıra ev, artık yedi dolarlık latte satan bir kafeye ev sahipliği yapıyordu

latte satan bir kafe vardı. Limana daha yakın olan yerde, benim doğduğum, Ronan, Owen ve benim çocukluğumuzu geçirdiğimiz daha da boktan evin yerine yeni bir bina inşa edilmişti. Blackguard kumarhaneden daha fazlasına dönüşmeye başladığında, eski mahallemizi terk edecek kadar paramız olduğunda bile, cimri piç Niall ailesini tanıdığı mahallede tuttu.

Elindeki her kuruşu Blackguard'ı büyütmek için harcadı. Yaşlı adam bir gün yerini alacak yeni nesli yetiştirmesi gerektiğini fark edene kadar, bizim için pek bir şey yoktu.

Ya da belki de asıl mesele buydu.

Diğerleri bunu pek hatırlamıyordu, ama ben hatırlıyordum. Soyulmuş boya. Kahverengi su. Köşeden gelen silah sesleri.

Babam ilk kez bana silah tutturduğunda dört yaşındaydım. Bana yumruk atmayı öğrettiğinde beş yaşındaydım.

Altı yaşındayken beni arka bahçede Owen'la dövüştürmeye başladı. Yatılı okuldan eve döndüğümüzde bile bunu yapardık.

Ta ki Niall, Southie'deki bir çöplükte yaşarken üçüncü karısı olarak bir süper model kapamayacağını anlayana kadar. O zaman, mahallede yaşamak yerine mahallenin geri kalanını satın almaya başladı.

Ama yine de geri döndük.

Hepimiz geri döndük.

Belki de bu yüzden, Huntington Group tarafından inşa edilen yarı bitmiş gökdelenin içinde, tam da ailemin topraklarının sınırında dururken bile öfkeyle doluydu.

Boston benim yerimdi, ama bu bölge her zaman diğerlerinden daha fazla benim doğuştan hakkım olmuştu.

Ya da belki de bu pislikler benim de benim saydığım bir şeyi —aslında birini—aldıkları içindi.

Bu küçük kızı tanı mıyordum. Ama Simone tanıyordu ve onu seviyordu. Bu da onu korumam gereken biri yapıyordu.

Beton alt zeminlerde ayak sesleri yankılanıyor, gelecekteki dairelerin iskeletlerinde yankılanıyordu.

"Tebriklerimi iletmeliyim galiba."

Olduğum yerde kaldım, Ezra Huntington'ın pencerelerde yansıyan görüntüsünü incelemekten memnuniyet duyuyordum.

Suçlu gibi görünmüyordu, ama tecrübelerime göre çoğu suçlu nadiren öyle görünür. Doğu Kıyısı'ndaki başka bir büyük yatırımcının oğlu gibi de görünmüyordu. Takım elbise yerine, Boston'daki sayısız öğrenci/barista/mücadele eden sanatçının giydiği eski üniformayı giyiyordu: Carhartt pantolon, iç kısmı koyun derisi astarlı kot ceket, yeterince eskitilmemiş inşaat botları ve yüzünde iki santimlik düzensiz sakal çıkmaya başlayan bir bere.

O, benimle burada fidye görüşmesi yapmak yerine, o kahvehanelerden birinde dizüstü bilgisayarında çalışıyor olması gereken birine benziyordu.

Ronan'ı gördüğüm ilk otuz saniye içinde en az beş şaka yaptığını duyabiliyordum. *Latte sanatı nasıl gidiyor, pislik?* diye sorardı. Ya da belki: *Dikkat et. Yeni botlarına toz bulaşmasın da düşmesin.*

"Geç kaldın," dedim.

"Tam zamanında geldim."

Pencereden dönüp saatime baktım. "Saat 7:04. Geç kaldın lan, yoksa bu konuda da yalan mı söyleyeceksin Huntington?"

Onun lehine olan şey, benim ondan en az 15 cm daha uzun olmama rağmen korkmamasıydı. Ya da zar zor gizlediğim öfkemle, Güney Boston aksanımın konuşmamda da ortaya çıkmaya başlamasına rağmen.

Bunun yerine, sadece sırttı.

Elbette beni kışkırtıyordu. Amacı buydu.

Bu, onun ilk hatasıydı: gündemindeki herhangi bir maddeyi bana göstermesi.

"Dur tahmin edeyim." Kollarımı kavuşturdum. "Mortgage shorts'a geçiş, babam için hoş bir sürpriz olacaktı, ama işler planlandığı gibi gitmedi. Şimdi de beni şantajla kayıplarını telafi etmeye çalışıyorsun. Doğru mu?"

Hiçbir şey söylemedi, ama yanaklarının rengi doğru tahmin ettiğimi gösterdi.

Tipik.

Onun etrafında yavaşça daireler çizerek yürümeye başladım. Onu bu şekilde alt etmek neredeyse çok kolaydı. Daha zeki erkekler bunun bir güç oyunu olduğunu bilirlerdi — onları av olarak ortada tutmak için yapılan bir hamle — ve farkında olsalar da olmasalar da hemen daireyi bozarlardı.

önümdeki gibi aptallar, farların ışığında donakalmış geyik gibi donup kalırlardı. Görünmez tuzağın kurulmasını aptalca beklerlerdi.

Ezra benimle birlikte döndü ama sanki kendini tuzağa düşürmüş gibi görünmez dairenin dışına çıkmadı. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yeterince biliyorum." Ben yürürken, onun bir süre bu düşünceyle kalmasına izin verdim. Daireyi tamamladıktan sonra ona doğrudan döndüm. "Çocuk nerede?"

O sırtış yeniden ortaya çıktı. "Oh, bence önce konuşmamız gereken başka şeyler var..."

"Nerede?" diye bağırdım, o da geri çekilip ellerini kaldırdı. "Sakin ol Black, sakın ol. Beni ne sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Polis kaçakçı adını sevebilir."

O sadece burnunu çekti. "İstediyimi aldığımda sana söylerim."

"Hiçbir şey alamayacaksın. Bu binanın her yerinde güvenlik görevlileri dolaşmıyor mu sanıyorsun? Bu çocuğu aramak için adamlarımı göndermediğimi ve senin sorumlu olduğunu anladığım anda peşine düşmediğimi mi sanıyorsun?"

Elbette bu bir blöftü. Dün gece onu takip etmeye çalıştım, ama Mac bu kadar az bilgiyle onu bulamadı.

Huntington gözlerini devirdi. "Kötü Brendan Black, dünyayı tehdit ediyor. Seninle konuşan kişinin senin uşaklarından biri olmadığını unutuyorsun. Benim ailemin de senin kadar kaynağı var. Belki daha da fazla, çünkü biz işleri halletmek için izci gibi davranmıyoruz."

Burun kıvırdım. Bu pislik, ailemin bugünlere gelmek için neler yaptığını bilmiyordu. Bunları mezara götürecektim.

"Sonuçta, bizim hikayemiz senin zavallı müstakbel baldızına karşı," dedi. "Evleneceğin aile hakkında bir şey biliyor musun, Black? O boktan kasabada liseye gittim. Babamın beni 'saygın' birine dönüştürmek için son denemesi. Vermont, Woodstock'ta yapılacak tek şeyin kafayı bulmak ve sütçü kızlarla yatmak olduğunu fark etmemişti."

Onu tavandan yere kadar uzanan çelik direğe sürükleyip karnına bir yumruk atmam dört saniye sürdü, sonra onu tekrar yere bıraktım.

"*Lanet olsun!*" diye boğuk bir sesle bağırdı.

"Böyle konuşmaya devam edersen, yarım yamalak bir kesikten daha kötüsünü yaşarsın." Yakamı düzelttim. "Kız nerede?"

Şaşırtıcı bir şekilde, bana sırtarak baktı. "Oh, burada." "O zaman ara."

Tükürdü. Biraz kan yere düştü. "Hak ettiğim olmadan olmaz. Koşulları biliyorsun."

Kafamı salladım. "Seni aptal herif. Gerçekten şirketimin tüm hisselerini teslim edeceğimi mi sandın? İnsan kaçakçılığı, gasp ve bir sürü başka pislikten dolayı yakalanmayacağını mı sanıyorsun?"

"Neye dayanarak? Bu küçük kız bizi buldu. Asistanım onu Rhode Island'da bir çöplüğün dışında tek başına ve gözetimsiz dolaşırken buldu. Onu eve götürmeye çalıştık, ama orası bir çocuk için uygun bir yer değildi. Suçlu annesi kayıptı, uyuşturucu vardı, açık alkol şişeleri vardı, yerin pislik içinde olduğunu söylemeye gerek bile yok. CPS bizi geri arayana kadar ona sadece bakıyorduk."

Onun hikayesinin parçaları bana tuğla gibi çarptı - sertçe, sonra yerine oturdu. Ezra aptaldı, ama kanıt olmadan böyle bir iddiada bulunacak kadar aptal değildi. Ve Selena Bishop ile evimde geçirdiğim bir gece, bu kadının Simone'un ayakkabısındaki sakız kadar bile değeri olmadığını anlamamı sağlamıştı. Selena aracılığıyla sözlü olarak mesajı iletmek, onu nerede bulmuş olurlarsa olsunlar, makul bir inkar yolunu sürdürmenin başka bir yoluordu.

Nasıl ayarladıklarını kolayca anlayabiliyordum. Simone'un yaşadığı o bok çukuruna bir kürdanla bile girilebilirdi. Selena onun iddia ettiği şeyleri gerçekten yapmamış olsa bile, Simone'un bana anlattıkları, çoğu yargıcın duruşmada onun tarafını tutmayacağı anlamına geliyordu.

Ne yazık ki Ezra haklıydı. Kasabada insanları satın alacak parası olan tek kişi ben değildim. Bu, işleri halletmenin en tembel yolu olsa da.

Ama bir konuda yanılıyordu: Benim cüzdanım daha doluydu. Ve bir pazarlık gördüğümde bunu anlardım.

"Hayatta olduğunun kanıtı," dedim.

Ezra sırtıttı, sonra telefonunu çıkardı. "Aaron'ı ara." Bir kez çaldı, hemen cevap verdi. "Patron."

"Kızı telefona ver."

"Hayır!" diye bağırdı, şüphesiz küçük bir kız çocuğuna ait olan ses. "Senin aptal telefonunda konuşmak *istemiyorum*."

Ezra telefonu kapattı. "İstediyini aldın. Şimdi ben de benimkini istiyorum."

Çömelerek onunla göz göze geldim. "Sandığım kadar aptal değilsin Ezra. Blackguard'ı asla ele geçiremeyeceğini biliyorsun. Gerçekten ne istiyorsun?"

"Bunun bir pazarlık olduğunu mu sanıyorsun, Black? Beni ne kadar aptal sanıyorsun?"

Cevap veremeden, cebimdeki telefonum titredi. Gelen mesajı okumak için ayağa kalktım.

RUTH: Haklıydın. Babası hiçbir şeyden haberi yok.

Ruth'a bir zam daha vermek zorundayım. O kadının şehirdeki casus ağında keşfedebilecekleri, tüm şirketimin değerinden daha değerli.

"Bence sen emlak hakkında hiçbir şey bilmeyen aptal bir palyaçosun." Telefonu cebime geri koyup ayağa kalktım. "Ayrıca, hayatın pahasına bile fidyeyi ödeyemeyeceğini düşünüyorum ve baban bunu öğrenirse, işin biter."

Ezra'nın yüzü
bembeyaz oldu.

Bingo.

"N-ne dediğini bilmiyorsun."

Tekrar çömelip, bu sefer ona yaklaşırken onun korkakça davranışından zevk aldım. "Öyle mi? Söylesene, Bas, oğlunun kötü bir gayrimenkul yatırımıyla neredeyse iki buçuk milyar dolar kaybettiğini öğrendiğinde nasıl tepki verecek sence?"

"Siktir git. Sen ve o pislik karın da siktirin gidin."

Bu sefer, onu boğazından yere yapıştırmak sadece bir saniye sürdü.

"Siktir... Kara Prens," diye nefes nefese söyledi. "İşte orada." Ben sadece tutuşumu sıkılaştırdım. Kontrolün canı cehenneme.

"Dinle beni, sikik pislik herif," diye kükredim. "Senin gibi pisliklerle değerli vaktimi boşa harcamaktan hoşlandığımı mı sanıyorsun? Senin zayıf hakaretlerinle ya da sikik pazarlık girişimlerinle ilgilendiğimi mi sanıyorsun?"

Elimin altında öksürdü ama gerçek bir kelime bile çıkaramadı. "Buraya tek bir amaç için geldim. İşte olacaklar şunlar:

Selena Bishop'un sana borçlu olduğu paranın iki katını vereceğim, ayrıca biraz da faiz ekleyeceğim ki defolup gitsin. Karşılığında Ezra, sen de gideceksin. Çünkü gitmezsen, Blackguard'da pek çok canavar olduğunu çok iyi biliyorsun, ama en kötüsü, babam senin onun parasıyla ne yaptığını öğrendiğinde olacak.

Bunun üzerine onu bıraktım ve ayağa kalktım. Yere düşerek nefes nefese kaldı, ama bu ifade hızla öfkeye dönüştü.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Neyle? Sen de babana beni ispiyonlamak mı istiyorsun?"

Bir an düşündü. Sonra başını eğdi. "Çiftliği geri istiyorum."

Ona sert bir bakış attım. "Ne lanet çiftliği? Kendimi yeterince açık ifade etmedim mi? Bu bir pazarlık değil, seni iğrenç pislik. Sana verdiğim şeyi alacaksın ve bunu seveceksin."

"Ne çiftliği lan?" diye benim aksanımı kötü bir şekilde taklit etti ve neredeyse bir dişini daha kaybedecekti. "Sence hangi çiftlik? Bishop çiftliği. Dandelion Çiftliği. Onu sözleşmelerden çıkardın ve planların tam ortasında yer alıyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne diyorsun sen?"

O güldü. "Bilmiyor muydun? Her şeyin anahtarı oydu. Piyasayı düşürmüyorduk, seni pislik. Kardeşinin istediği gibi tüm vadiyi geliştiriyorum, ama çok daha fazlasını. Lüks tatillerin canı cehenneme. Vermont'u banliyöye çeviriyoruz ve o mandıra bölgesel havaalanı için mükemmel bir yer. Kızı mı istiyorsun? Çiftliği bana ver. Aksi takdirde, ne yapacağın umurumda değil. Onsuz zaten ölmüş olacağım."

Ona uzun süre baktım.

Yalan söylemediğini anlayacak kadar uzun süre.

Mantiğın özelliği budur. Doğru yaparsanız, herhangi bir retorikle ulaşacağınız sonuçla aynı sonuca varırsınız.

Benim istediğim şeyi elde etmek istiyorsam, ona istediği şeyi vermek zorundaydım.

Acıyla yutkundum. Simone'un benden ne yapmamı isteyeceğini hayal etmeye çalıştım.

Bu imkansız bir seçimdi.

Ailesinin çiftliği mi, yeğeninin hayatı mı? Doğru seçimi yaptığımı umdum.

"Tamam." Telefonumu çıkardım ve Liam'a bir mesaj yazdım. "Üç dakikan var."

Ezra yerden kalkarken bana tükürdü, ama tükürüğü ayakkabılarımı bile ıslatmadı.

Kafamı salladım. "İki tane olsun o zaman. Sözleşmeler şu anda hazırlanıyor."

Kafese kapatılmış bir kedi gibi tıslayarak, telefonunu tekrar çıkardı ve öncekiyle aynı kişiyi aradı. "Kızı getirin. Hemen."

Birkaç dakika sonra, kadın uzak ucundaki asansör kapıları açıldı ve minik sarışın bir kız dışarı atladı, ardından iri yarı bir koruma geldi. Boş inşaat alanının ortasına koştu ve Ezra'nın yerde yatan bedeninin yanında durduğunu görünce hemen durdu.

Ona doğru yürüdüm, sonra göz göze gelmek için çömeldi. "Merhaba tatlım," dedim sessizce, sanki kafese kapatılmış bir hayvana konuşuyormuşum gibi.

Gözleri tıpkı annesi gibi maviydi. Simone'unki gibi. Eğer bir çocuğumuz olsaydı, benim çocuğumun gözleri de öyle olurdu.

Ne oluyor lan? Neden şimdi bunu düşünüyorum?

"Seni tanıyorum," dedi. "Annemle seni televizyonda gördük. Simone teyzeyle birlikte."

"Doğru, tatlım. Sen de Kylie'sin, değil mi?"

Kafasını salladı, bu hareketiyle keçeleşmiş sarı bukleleri zıpladı. Fırça ve banyoya ihtiyacı vardı. Evet, Ezra Huntington bunun bedelini ödeyecekti.

"Teyzen ve annen seni almam için beni buraya gönderdiler," dedim ona. "Benimle gelir misin? Evimde seni bekliyorlar."

Beni, gurur duyabileceğim türden bir şüpheyile inceledi. "Yabancılarla hiçbir yere gitmemem gerekiyor. Ama o adamla da kalmak istemiyorum."

Arkamda oturan Ezra'ya çok kötü bir bakış attı, Ezra ise sadece ellerini kaldırıp gözlerini devirdi. "Hey, o bana geldi dostum. Kaçırma falan yok, değil mi evlat?"

Biraz daha sert bir bakış attı, sonra bana döndü. "Artık gidebilir miyiz?"

Başımı salladım, sonra ayağa kalkıp elini tuttum ve onu asansöre geri götürdüm. İçeri girmeden önce Ezra'ya döndüm. "Asistanım bugün sözleşmeleri mesajla gönderecek. Ama seni bir daha görürsem, anlaşma iptal olur."

O, fazlasıyla memnun görünüyordu ve başını salladı. "Seninle iş yapmak bir zevkti, Black."

Cevap vermeden kapıları kapattım, sonra telefonumu çıkarıp başka bir arama yaptım. "Ronan."

"Ne var, sikik herif? Neden beni sabahın köründe uyandırdığını söylemek ister misin? Bir saat önce uykuya dalmıştım." Kardeşimin sesi yorgun ama uyanıktı. Her zaman böyle yapardı, sarhoş olsa bile.

"Kızı buldum. Huntington harekete geçti. Eve gitmekten başka bir şey yaparsa, istediğimi yap."

Uzun bir iç çekiş duyuldu. Yine yorgunluk, ama kardeşim ne zaman yorgun olmazdı ki? Ronan aptal gibi davranırdı, ama bazı yönlerden bizimkinden daha zor bir hayatı vardı.

Ama bu yüzden babam da işin en zor kısımlarını ona güvenerek emanet edebilirdi.

Neden ona güvenebileceğimi
şimdi anladım. "Anladım,"
dedi.

Hat kesildi. Ve asansörün diğer tarafında beni izleyen küçük kıza döndüm.

"Sen kötü bir adam mısın?" diye sordu Kylie.

Gözlerimi kırptım. "Bilmiyorum. Kötü bir adama benziyor muyum?" "Hayır, ama diğer adam da öyle görünmüyordu, ama öyleydi, değil mi?"

Sesi çok sevimliydi. R harfini w gibi telaffuz eden türden bir ses. Ve dizlerimin biraz üstüne kadar gelen biri için şaşırtıcı derecede zekiydi.

Bütün çocuklar saçmalıkları görebilme yeteneğine sahip miydi? Benimkiler de öyle mi olacaktı?

Siktir, böyle düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

"O kötü bir adam," diye onayladım. "Benim kötü olup olmadığımı bilmiyorum, ama şu anda iyi olmaya çalışıyorum. Bu sayılır mı?"

Beni biraz daha inceledi ve bebeğini göğsüne sıkıca bastırdı. "Simone teyze senin kötü bir adam olduğunu düşünüyor mu?"

Yutkundum. "Sanmıyorum." *Belki de öyle düşünmesi gerekse bile.*

Ya da belki de düşünmemeli.

Onun için çaba göstermiyor muydum?

"Eğer ona layıksan, bana da layıksın." Çocuğun kafasına başka bir fikir gelmiş gibi yüzü aydınlandı. "Hey, gidip dondurma alıp eve getirmeliyiz. Annem ve Simone teyze dondurmayı çok severler. O zaman senin iyi bir adam olduğunu anlarlar."

"Kolay bir kalabalık." Alabileceğim her şeyi alırdım. Huntington'a karşı doğru şeyi yaptığımdan hala emin değildim, ama başka ne seçeneğim vardı ki? "Dondurma olsun o zaman."

DONDURMADAN DAHA İYİ

Simone

THWACK.

Mutfak ekmeklerle doluydu. Muffinler. Üç çeşit kurabiye ve iki tepsi kahveli kek. Şimdi bir parti ekşi mayalı kruvasan yapıyordum ve puf böreği, hamura tereyağını yedirmek için kullandığım tahta oklava ile tüm öfkemi çekiyordu.

İşe yaramıyordu.

Brendan saat altıdan biraz sonra daireden ayrıldığından beri stresimi atmak için pasta yapıyordum. Sinirlerim her zamanki gibi gergindi.

Dün gece kimse uyumamıştı. Yani, kız kardeşim hariç kimse uyumamıştı ve bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordum. Brendan bütün gece uyanık kalmış, telefon görüşmeleri yapmış, tehditler savurmuş ve temelde bu sabahki takası koordine etmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Selena atı bile yere serecek kadar votka içerken yanında oturmuş, sonra da gecenin geri kalanını Woodstock'taki arkadaşlarımı, liseden tanıdıklarımı, kısacası Huntington'larla bağlantısı olabilecek aklıma gelen herkesi arayarak geçirmişt看.

Ben şanssızdım, ama Brendan biraz daha şanslıydı. Bu sabah bir toplantı ayarlamak için yeterliydi.

Ama bu saatler önceydi ve o zamandan beri hiçbir haber almadım.

Ve bu yüzden... pasta pişirdim.

"Bu saçmalık," diye mırıldandı Selena, limonlu kabak keklerinden birini parçalarken. "Bir görüşme ne kadar sürer ki?"

onun bir şey yaptığını nasıl bilebiliriz?"

Derin bir nefes aldım ve donmuş tereyağı tabakasını kaplayan hamura oklavayı daha sert bastırdım. "Çünkü yapacağını söyledi."

Brendan, beni bir öpücük ve iki kelimeyle bırakırken planları hakkında ağzını sıkı tutmuştu: "makul inkar." Başka bir deyişle, ne kadar az bilirsem o kadar iyi.

Bunun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ama vicdanım, doğruyu yanlıştan ayırmaktan çok Kylie'yi geri istiyordu.

"Ve sen ona inanıyorsun? Öylece mi?" Selena alaycı bir şekilde sordu. "Onu neredeyse hiç tanıımıyorsun, Simmy."

"Onunla evlenecek kadar iyi tanıyorum." Kız kardeşimin suçlayıcı bakışlarına cevap vermektense, donmuş tereyağını ezmeye odaklandım — yoksa yalanım ortaya çıkacaktı. "Ona güvenecek kadar iyi tanıyorum."

En azından bu doğrudu.

Hayatımda ilk kez, insanların "bulunan aile" derken ne demek istediklerini anlamaya başlıyordum.

Annem öldüğünden beri, ailemin bittiğini düşünmüştüm. Babam yıkılmıştı. Selena çılgına dönmüştü. Yıllardır bu dünyada tek başıma kalmıştım, kendi hatalarımı yapma özgürlüğüm olmamasına rağmen başkalarının hatalarını temizlemek zorunda kalmıştım.

Ta ki onunla tanışana kadar.

Birkaç ay içinde Brendan, kriz anlarında bile benimle aynı kanı paylaşan insanlardan daha güvenilir olduğunu kanıtladı.

O benim nişanlım değildi. Hatta erkek arkadaşım bile sayılmazdı. Ama kalbim onu yine de ailemden biri olarak görmek istiyordu.

"Sence onu geri kazanabilecek mi?" diye sordu Selena, sesi beklenmedik bir şekilde kısık çıkarken, muffinini parçalamaya devam etti.

"Evet." Artık düzleşmiş tereyağının etrafına hamuru katlamaya başladım. "Brendan sözlerini tutar."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Düşünerek bir an durdum. Derinden hissettiğim ama mantıklı bir nedeni olmayan bir şeyi nasıl açıklayabilirdim? "Onu... tanıyorum. Ona güveniyorum."

Selena beni inceledi. "Ona gerçekten aşıksın, değil mi? Annemin elbisesini giydiğinde öyle olduğunu düşünmüştüm, ama sonra gördüm ki...

resimleri gördüm ve bunun para için olduğunu düşündüm. Ama şimdi..."

Hamuru incelerken kaşlarımı çattım. İçgüdülerim evet dememi söylüyordu. O da benim evet dememi bekliyordu.

Ama birkaç gün önce Brendan, bizim öyle olmadığımızı söylemişti.

Bu yüzden, onun yeğenimi geri getireceğine inandığımdan başka, nerede durduğumu bilmiyordum.

Selena ise çoktan başka bir düşünceye geçmişti. "Biliyorsun, o adamla hiç ilişkiye girmeseydin, bunların hiçbirisi olmazdı." Tezgahın üzerine kırıntıları fırlatmaya başladı.

Ellerim yarıda durdu. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Bana boynuna kadar borçlu olarak geldin ve bu borçtan kurtulmanın tek yolu oydu."

"Babamdan yardım isteyebilirdim. *Sen* izin vermedin." Omuz silktili. "Ya da belki de erkeğinden biraz daha cömert olmasını istemelisin. Huntingtonlar için elli bin dolar asla yeterli olmazdı. Onlar için bu para cep harçlığıdır."

Bazen ikizimde kendi yüzümü görmeseydim, onunla akraba olduğumuza hiç inanmazdım.

Gerekenden biraz daha sert bir şekilde hamuru açmaya devam ettim. Muhtemelen laminasyon düzgün bir şekilde soyulmayacaktı, ama en azından kız kardeşime iğneyi fırlatmayacaktım. "Şu anda Brendan, kelimenin tam anlamıyla kızının hayatını kurtarıyor ve sen, kendi hataların için *onu* suçlamaya cüret ediyorsun? Bir dolandırıcıdan borç para alıp, kendin de dolandırıcı oldun. Ne olacağını sanıyordun? Ne düşünüyordun ki?"

"Hayatımda bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüyordum," diye karşılık verdi Selena. "Hepimiz bahşişlerle ve gönüllü çalışarak geçinemeyiz. Bakmam gereken bir çocuğum var."

"Peki nasıl gidiyor?" Sözlerim istediğimden daha sert çıktı ama durduramadım. "Babamın birikimlerini tükettin. Kızını günlerce bana terk ettin. Annemin mücevherlerini bile rehin verdin. Hayatında bir şeyler yapmak, çocuğunun güvenliğini sağlamak senin için bu mu demek?"

Selena bir an için utanmış gibi göründü, ama hemen savunmaya geçti. "Çaresizdim. Artık para kazanmanın başka yolları da var." Brendan'ın lüks penthouse'unu işaret etti. "Nerede olduğuna, kiminle olduğuna bak. Büyük ikramiyeyi kazandın, ama paylaşmaya bile razı değilsin."

"Paylaşmak istemiyorum mu? Sana elli bin dolar verdim, ama sen yine de benden çaldın!" diye bağırdım. "Kylie'nin yeni dadısının parasını ben ödüyorum. Anaokulunu. Gerekirse özel okulunu da."

"Bu, cebinde yüzlerce dolar varken evsiz bir adama bozuk para vermek gibi bir şey!" diye bağırdı. "Ne, bizim için çok daha fazlasını yapabileceğini bildiğim halde, senin en azından yaptığın bu küçük iyilik için minnettar mı olmalıyım? Tek yapman gereken ona sormaktı!"

"Öyle değil! Brendan'ın ne kadar parası olduğu umurumda değil. Onunla asla öyle bir şey olmayacaktı ve ben kesinlikle onunla birlikte değilim, bu yüzden onu kişisel bir kumbaran olarak kullanamazsın."

"Oh, lütfen." Selena gözlerini devirdi. "O adam seni mutlu edecekse kendi ayağını bile keser. Ne kadar değerli birine rastladığının farkında değilsin Simmy, ve ne olacağını anlayamayacak kadar aptal ve safsın. Eninde sonunda ilgisini kaybedecek."

"Brendan öyle biri değil." Aniden, hamuru istediğim kadar sertçe vuramadım. Vursaydım, oklava kırılırdı.

"Sen öyle diyorsan." Tezgaha yaslandı. "Ama tüm bunlar bittiğinde, hayatın boyunca senin yanında olanın kim olduğunu unutma."

Elimde değildi. Beni şaşırtan keskin bir acı ile güldüm. "Benim için orada mıydın? Dalga geçiyorsun herhalde. Yetişkin hayatımın tamamını senin ve babamın arkasını temizleyerek geçirdim."

"Bu adil değil..."

"Öyle mi?" Sakin kalmaya çalışmama rağmen sesim yine yükseldi. "Ne zaman istesen sana para verdim. Haftalarca, bazen aylarca benim dairemde kalmana izin verdim. Sen ortadan kaybolduğunda Kylie'yi aldım. Ve şimdi, sen sorumlu kararlar alamadığın için nişanlımdan suçlularla uğraşarak güvenliğini tehlikeye atmasını istiyorum."

"Anlıyorum." Selena'nın yüzü öfkeden kızardı. "Hayatını düzene sokamayan zavallı, sorumsuz Selena mı? En azından ben yaşadım, Simmy. Onunla tanışmadan önce en son ne zaman güvenli ve öngörülebilir olmayan bir şey yaptın?" Brendan kapının hemen dışında duruyormuş gibi parmağını kapıya doğru uzattı.

"Sorumluluktan kaçmak yaşamak mıdır sence?" diye karşılık verdim. "Ben kaldım çünkü birinin senin çocuğunun ara sıra yemek yediğinden emin olması gerekiyordu. Ya da babasının en azından bazı faturalarını ödediğinden emin olması gerekiyordu. Birinin lanet olası yetişkin olması gerekiyordu!"

"Bu yüzden kimse seni sevmiyor. Biliyor musun? Kimse sürekli bir azizin yanında olmak istemez. Bu yüzden yıllardır yalnızsın, bu sözde 'ilişki' bittiğinde de yalnız kalacaksın. Çünkü bitecek, biliyorsun. Belki evlendikten sonra. Belki de evlenmeden önce."

"Dur," dedim, ama sesimin titremesini engelleyemedim. "Sen ne dediğini bilmiyorsun."

Ama Selena dinlemedi. *Asla* dinlemezdi.

"Bir gün, şans eseri kapabildiğin büyük ikramiye, seksi bir sekreterle ya da güzellik kraliçesiyle ya da her neyse onunla tanışacak ve o da seni becermek yerine onu becermeye başlayacak. Onun gibi erkeklerin hayatları boyunca bir değil, üç dört karısı olur. O yüzden uyan ve elinden geldiğince bundan yararlan. Sadece kendin için değil, hepimiz için. Bize ömür boyu tüm fırını verebilecekken, neden sadece kırıntılar dağıtıyorsun, özellikle de zaten bizden kurtulmak istediğin açıkça belli iken."

Gerçeklik içimize işlerken birbirimize baktık. Selena beni kardeşi olarak görmüyordu. Beni altın bileti olarak görüyordu, özellikle de yeni bir dolar işareti gördüğü için.

Yeni kazandığım paranın ne kadarının ailemizin çiftliğini kurtarmak için harcanacağını bilmiyordu. Kylie için üniversite, etkinlikler ve büyüdükçe ihtiyaç duyacağı diğer her şeyi karşılayacak bir vakıf kurduğumu bilmiyordu. Sormadığı için görmedi. Çünkü tek gördüğü, sorumluluklarından kurtulma potansiyeliydi.

Yarısı bitmiş hamurumu bırakıp, ellerimi yıkamak için lavaboya döndüm, sırf onun sözlerinin beni ne kadar derinden yaraladığını görmesin diye.

Çünkü kız kardeşimin korkunç bir insan olduğunu kabul etmek ne kadar zor olsa da, onun söylediklerinin özündeki gerçeği kabul etmek daha da zordu: Brendan muhtemelen bir gün beni terk edecekti. Onun gibi erkekler fakir çiftçilerin kızlarıyla evlenmezlerdi. Evlenirlerse, bu çıkar veya servet için olurdu.

Ama bu, ondan yararlanmam gerektiği anlamına da gelmiyordu.

Ve böylece, geri döndüğümde, tam olarak ne söylemek istediğimi biliyordum.

"Haklısın."

Selena başını kaldırdı. "Öyle miyim?"

Başımı salladım. "Haklısın. Daha fazlasını verebilirdim, ama narsist olduğun için bunu seninle paylaşmamayı kasten seçtim. Ama kızın öyle değil."

Kız kardeşim sanki kafasına tokat yemiş gibi görünüyordu. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu, parayı başka bir şey için kullandığım anlamına geliyor. Brendan ve ben nişanlandığımızda yaptığım ilk şeylerden biri velayet avukatlarını araştırmak oldu. Son birkaç aydır durumun daha iyiye gittiği için bunu askıya aldım, ama şimdi, çok uzun zaman önce yapmam gereken şeyi yapacağım. Kylie geri döner dönmez, hemen velayet ve uzaklaştırma emri için başvuruda bulunacağım. O senden daha fazlasını hak ediyor. Gerçek güvenliği hak ediyor."

Konuşmamı bitirdiğimde, sesim benim bile bilmediğim kadar ölümcül bir sessizliğe düşmüştü.

Kendi sesim gibi gelmiyordu.

Aslında, Brendan gibi konuşuyordum.

"Seni *kaltak*," diye tükürdü Selena. "Kızımı ancak cesedimi çiğneyerek alabilirsin."

Ama ben kavgayı bırakmıştım ve lavaboya döndüm. "Onu kaç kez bana bıraktığını düşünürsek, umursaman bile şaşırtıcı."

O cevap veremedi, asansörün belirgin zili penthouse'da yankılandı. İkimiz de donakaldık, sonra giriş kapısına koştuk, tartışmamızı bir an için unuttuk.

Kapılar açıldığında Brendan ortaya çıktı, her zamanki mükemmel görünümü bozulmuştu — kravatı gevşemişti, birkaç saç teli

ve gömleğinin manşetinde şüpheli bir şekilde kana benzeyen koyu bir leke vardı.

Ama kalbimin hızla atmasına neden olan, onun yanındaki küçük figürdü.

"Anne!" Kylie, Brendan'ın elinden kurtulup bize doğru koşarak bağırdı. "Simone teyze! Döndüm!"

"Kylie! Bebeğim!" Selena dizlerinin üzerine çöktü ve kızını kollarının arasına aldı, ancak yeğenim bu ani sevgi gösterisine biraz şaşırmış görünüyordu. "İyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

"İyiyim," Kylie onu sakinleştirmeye çalıştı, Selena'yı itmeye çalıştı ama başaramadı. "Brendan bana dondurma aldı! Bak!"

Hâlâ çikolata izleri olan yapışkan elini uzattı. Bunun üzerine Selena, yapışkanlıktan kurtulmak istediği için onu bıraktı.

"Sabahın sekizinde dondurma mı?" Brendan'a inanamadan baktım, ama minnettarlıkla doluydu. Başarmıştı. Onu gerçekten sağ salim geri getirmişti.

"Bu senin için," dedi ve yan tarafında Van Leeuwen yazan yeşil bir pint kabı uzattı. "Onları erken açtırdık."

"Nasıl..." diye sormaya başladım, ama o hafifçe başını sallayarak bunu sonra konuşacağımızı işaret etti. Gözlerinin etrafındaki gerginlik ve çenesinin etrafındaki gerginlik, bu hikayenin görüldüğü kadar basit olmadığını bana gösterdi.

"Anne, çizgi film izleyebilir miyim? Kötü adamlar bana beyzbol dışında hiçbir şey izletmiyorlar." Kylie dudaklarını bükmüştü.

"Tabii, olur." Selena bu fikirden çoktan sıkılmış görünüyordu.

"Belki önce banyo yapmalı?" diye önerdim. "Nerede olduğunu bilmiyoruz."

Elbette, iyi muamele görmüş gibi görünüyordu, ama yine de...

Selena sert bir bakış attı. "Biliyorum. Hadi Kylie, duş al."

"Ama anne, banyo yapmak istiyorum."

"Peki," diye tersledi Selena. "Hadi. Sonra, sızlanmadığın sürece televizyon izleyebilirsin, tamam mı?"

Kylie'ye bağırmasın diye söylememek için tüm gücümü kullandım, ama Brendan'ın eli dikkatimi tekrar ona çekti.

"O güvende," diye hatırlattı bana. "O iyi olacak."

Aniden, kendimi Brendan'ın kollarına atmaktan başka bir Şey yapamadım. O, Şehir gibi kokuyordu — limandan gelen tuzlu çiğ, beton ve silinmez misk kokusu gibi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım göğsüne. "Onu geri getirdiğın için teşekkür ederim."

Bir eli başımın arkasını okşarken, diğeri eli belimi sıkıca sardı. "Başka seçeneğim yoktu."

Ona bakmak için geriye yaslandım, neden bu kadar acil olduğunu, bunu nasıl başardığını, bu kadar kısa sürede bu insanların iŐbirliğı yapmasını sağlamak için tam olarak ne yapması gerektiğini sormak için.

Ama o oniks gözlerdeki saf kırılğanlığı gördüğümde tüm sorularım eridi.

"Simone." O derin ses, ruhumda yankılanan bir ihtiyaçla titriyordu.

Bu sefer, eğilen sadece o değildi ve öpücük arayan da sadece ben değildim. Ortak arzumuz bıçakla kesilebilecek kadar yoğundu. Yapılacak tek bir Şey vardı.

Atıldık.

TÜM KONUŞMALAR

Simone

Merdivenleri nasıl çıktığımızı hatırlamıyorum. Beni taşıması da mümkün, benim onu sürüklemem de. Tek bildiğim, bir an Brendan Black'in evinin girişinde bir ağaç gibi ona tırmanırken, bir sonraki an da dairenin ikinci katındaki futbol sahası büyüklüğündeki yatağına atılmış olduğumdu.

"Soyun." Mısır koçanı soyuyormuş gibi giysilerini çıkardı. "Çıplak olmanı istiyorum. Hemen."

Bana iki kez sormasına gerek yoktu.

Giysilerimiz yere düştüğü anda, o da oradaydı, beni yatağa sıkıştırdı, vücudunu vücuduma yapıştırdı ve ruhumu çalarmış gibi beni öptü.

Ve Tanrım, ona vermek istemeseydim.

"Brendan." Sesim kırıldı, dudakları boynumu sert ve acımasız bir emişle buldu, sırtım yataktan kalkacak kadar gerildi. "Konuşmalı mıyız?"

"Hayır." Bir kez daha emdi, bu sefer dişleriyle. "Şu anda konuşma şeklim bu."

Cevap veremedim, eğilip göğüslerimden birini o günahkar ağzına derinlemesine aldı. O bir hayvandı, beni inlememe neden olacak kadar sert ısırdıktan sonra, uzun, aç bir emişle acıyı dindirdi.

"Brendan... Tanrım..." Sözler, yarı inilti, yarı dua olarak ağzımdan döküldü, o vücudumun daha aşağısına doğru kayarken, dili cildimde geziniyor, giderken ısıırıyordu.

"Adımı bir daha öyle söyle."

Bacaklarımın arasında, sanki kendi kişisel mihrabıymış gibi diz çökmüş olduğu yere baktım. "N-ne gibi?"

"Senin de bana ihtiyacın varmış gibi."

O, iç uyluklarımı morartacak kadar sertçe emdiğinde, fısıltım dua ile yalvarış arasında bir şeydi. "Brendan."

"Evet, aynen böyle." Uyluklarımı genişçe açarak, beni taparcasına mı yoksa yutarcasına mı bakacağını bilemiyormuş gibi bana baktı.

Beni
inceliyordu.

Beni
öğreniyordu.

Koyu renk saçları dağınıktı, gözleri ise daha da vahşiydi. Gerçekten de herkesin dediği gibi şeytan gibi görünüyordu.

Onu daha fazla isteyemezdim.

"Bana bak, benim için titriyorsun," diye mırıldandı, neredeyse meditatif bir şekilde, parmağını ağrıyan bedenimde gezdirirken. "Seni burada öpmemi ister misin, bebeğim? O tatlı nektarı yalamamı? Seni tamamen yutmamı?"

Kıpırdadım, ama diğer eli beni yatağa sabit tuttu. "L-lütfen."

Bir an durdu. "Kekelediğinde, heyecanlı olduğun için mi yoksa korktuğun için mi?"

Yüzüm kızardı ve onun bakışlarını tam olarak karşılayamadım. "Ben... ikisinden de biraz."

"Neden korkuyorsun?" Sevdği kuşları tuhaf bir şekilde taklit ederek başını bir yana eğdi. "Ailenle ilgili olan her şeyden mi? Hallettiğimi söylemiştim."

Kafamı salladım. O bana öyle bakarken, içimdeki en karanlık yerleri açıp hepsini ona vermek istediğimi, bu isteğin beni titretirken, aynı zamanda bana zarar vereceğinden o kadar çok korktuğumu, kaçıp saklanmak istediğimi ona nasıl söyleyebilirdim ki?

"Ben sadece... seni istiyorum," diyebildim.

Sol gamze belirdi, hep yalamak istediğim gamze. "Ben seninim."

Ayağımı kaldırdı ve bileğime bir öpücük kondurdu. Sonra dizime. Ve az önce o kadar lezzetli bir şekilde işkence ettiği uyluklarımdaki noktaya geri döndü.

"B-Brendan, *lütfen*."

"Çok tatlı yalvarıyorsun, melek." Uyluklarımı omuzlarına attı. "Artık benimim, mahvedeceğim."

Brendan'ın dili okşadı, alay etti, sonra içeri kaydı, şüpheyeye yer yoktu, dokunuşu, tadı o kadar tüketiciydi ki. Sadece onu hissedebiliyordum - ellerinin baskısını, dilinin sıcaklığını, bacaklarımı daha da genişçe açan omuzlarının gücünü, böylece düzgün bir şekilde ziyafet çekebilirdi.

"Brendan!" Çarşafı tırmaladım, başımı bir yandan diğer yana salladım. "Aman Tanrım..."

İnlemesi tamamen ahlaksızdı. "İşte böyle, melek. Yüzümde parçalandığını hissetmeme izin ver."

Aşırı duygulanmış bir şekilde uzaklaşmaya çalıştım, ama uyluklarımdaki tutuş demir gibiydi. "Brendan... Yapamıyorum..."

"Evet, yapabilirsin." Ağzı daha sıkı kapandı, dili daha hızlı hareket etti. "Çünkü sana öyle dedim. Çünkü istiyorum. Şimdi."

"Aman Tanrım... OH! BRENDAN!"

Onun emirleri beni kör edici dalgalar halinde parçaladı, sanki çölde suymuşum gibi beni içti. Sonunda çekildiğinde, ağzı ıslaktı, gözleri geceden daha karanlıktı.

Gerçekten de Kara Prens.

Ve bu gece, o benimdi.

Hâlâ titreyerek, onun vücudumda yukarı doğru sürünmesini izledim, ağzıyla ibadet etmeye devam etti, ta ki ereksiyonu ağzının az önce bulunduğu yeri okşayana kadar. Arzumu kaydırarak.

Çıplak.

"Brendan." İyi hissettirse de, omuzlarını sımsıkı tuttum. iyi hissettirse de. "Brendan, sen... yok... ve ben almayacağım..."

"Biliyorum, meleğim." Kalçalarını tekrar salladı, kaygan sıcaklığımın onu tamamen içime almadan onu karşılamasına izin verdi.

Kalçalarımı da biraz eğmemek için elimden gelen tek şey buydu, böylece o içeri girebilirdi.

"İçeri sokmayacağım." Sesi gergindi, sanki benimle olduğu kadar kendisiyle de konuşuyormuş gibi. "En azından şimdilik. Tanrı biliyor ki istiyorum, ama bu, kaybetmeyi göze alamayacağım kontrolümü feda etmek olur."

Sonra beni öptü, alt dudağımı şeker gibi emdi, penisi ise klitorisime karşı lezzetli, yavaş işkencesine devam etti. Ben

daha fazlasını arzulayarak kıvrandım, ama o gelgit kadar sabitti, itiyor, alay ediyordu, ama asla dengesini kaybetmiyordu.

"Brendan," diye yalvardım. "Lütfen."

Elimden gelen tek şey buydu. Söyleyebileceğim tek şey buydu.

Bir an için, gözlerindeki açlık o kadar şiddetliydi ki, neredeyse acıya benziyordu.

"Kontrolümü kaybetmeyi sevmem." Dili yine benim dilimle hassas bir şekilde dolandı. "İnsanların benim için önemli olan şeylerle uğraşmasından hoşlanmam. Ve sen, melek, benim için *çok* önemli oldun."

İçimde bir şey değişti, bacaklarımın arasında açan acıdan daha derin bir şey.

Kontrol edemediğim şeyleri kontrol etmeye çalışmaktan çok yorulmuştum. Kız kardeşim gibi şeyler. Ailem. Annem öldüğünden beri hayatımızın kaosu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım düzeltemediğim şeyler.

Ama burada, bu yatakta, Brendan'ın kollarında, her şeyi bırakabilirdim. Ona verebilirdim.

Ve öyle yaptım.

Onun kollarında kıvrılırken, özgürlük ve coşku dalgaları ikinci kez içimi kapladı.

"İşte böyle," diye mırıldandı, her spazmı, her kalp atışını vücudunun sabit hareketleriyle zamanlayarak beni yönlendirdi. "Bırak kendini, bebeğim. Benim için her şeyi bırak."

Bulanık bir şekilde, folyonun çıtırtısını, sonra da beni çevirip yanağımın altına bir yastık yerleştiren büyük ellerinin dokunuşunu fark ettim.

"Bir kez daha yapabilir misin?" diye sordu, ağırlığıyla beni yatağa bastırırken, penisi de onun özenle hazırladığı titreyen kayganlığa kayıyordu. "Benim için?"

"Mmmm." O santim santim içeri girerken, ben sadece yastığa inleyebildim. Kelimeler beni terk etmişti.

"Ne kadar iyi bir kızsın. Sen gerçekten benim meleğimsin."

Ama ben iyi olmakla ilgilenmiyordum. Şu anda onun meleği olmakla ilgilenmiyordum.

Ani bir hareketle, ellerimi ve dizlerimi kullanarak ona doğru iterek onu tamamen içime aldım.

Boğuldu. "*Siktir*, Simone."

Omzumun üzerinden ona dönüp baktım. Sürpriz bir şekilde, korku onun dikkatli maskesini parçalamıştı, sanki tereddüt ona her şeyi kaybetmesine mal oluyormuş gibi, vücutlarımızın birleştiği yere bakıyordu. İçinde, kontrolü elinde tutma ihtiyacı ile onu kaybetme arzusu arasında bir savaş vardı.

"Brendan," diye fısıldadım.

Gözleri benimkilere doğru kaydı, sık sık benzediği kafesli bir hayvan gibi vahşiydiler.

"Sen de bırakabilirsin," dedim ona. "Lütfen. Bunu istiyorum." Boğazından yarı uluma, yarı inilti gibi bir ses çıktı.

Bir kükreyle ileri doğru hamle yaptı, yatak çerçevesini, hatta belki de binanın kendisini sarsarak. Parmakları kalçalarımın gömüldü, beni geri çekerek her acımasız hamleye karşılık vermemi sağladı.

"Simone," diye nefes nefese her derin darbede, sesindeki Güney Boston aksanı tamamen ortaya çıktı. "İşte böyle, bebeğim, al şunu. İstedğin için al, bebeğim. Benim olduğun için al. Sen. Bana. Aitsin. Söyle."

"Öyleyim." O daha derine, daha sert girerken ben sadece yastığa ağlayabiliyordum. "Seninim Brendan, söz veriyorum. Tamamen seninim."

"Evet."

Eli altıma kaydı ve sanki yıllardır yapıyormuş gibi, birkaç gündür değil, klitorisimi buldu.

"Son bir kez, meleğim." Parmakları vahşi ritmiyle birlikte daireler çizdi. "Benim için bir kez daha boşal ve seni neden asla bırakmayacağımı hatırlat bana."

Onun adı kurtuluş için bir çığlıktı. Dokunuşu beni dünyaya geri getirdi.

"Siktir, melek... evet, işte böyle... SIMONE..." Kendi unutulmazlığına düştü, vücudu titreyerek tekrar tekrar adımı haykırdı. "Simone. Tanrım, Simone."

O ses tonu, hayatımın geri kalanında ruhumda yankılanacaktı.

Yavaş yavaş, dünya bize geri döndü ve bir süreliğine, odayı sadece yumuşak nefesler ve yavaşlayan kalp atışları doldurdu. Brendan omzuma son bir öpücük kondurduktan sonra yanına döndü ve beni o güçlü kollarıyla sardı.

Bu karmaşık dünyada bizim için barış varsa, o da tam buradaydı. Tam bu anda.

Ve sonra, aynı hızla, barış yok oldu. "Brendan?"

Arkamdan derin bir iç çekiş duyuldu. "Evet, melek?"

"Huntingtonlara ne oldu?" Sormak zorundaydım.

Bir başka iç çekiş omzumu ısıttı ve Brendan sırt üstü yuvarlandı. Dönüp onun saçlarını eliyle taramasını izledim. Gerginlik ciddi yüz hatlarına geri döndü.

"Hallettim. Önemli olan tek şey bu."

Kaşlarımı çattım. "Ama..."

Beni nazik ama kararlı bir öpücükle susturdu. "Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Bu tam olarak bir istek değildi, ama en azından iletişim kuruyordu. Ve ona göre, biz tamamen farklı bir şekilde "konuşmuştuk".

Ben de başımı salladım ve yepyeni bir gülümsemenin tadını çıkardım. Sessizlik hakimdi. Sakallarıyla neredeyse gizlenmiş olan o soluk gamze hariç, neredeyse hiç fark edilmiyordu.

Ama ben onu olduğu gibi gördüm: mutluluk.

"Brendan?" Göz kapakları kapanır kapanmaz sordum. "Mmph.

Evet?"

Yorganın kenarıyla oynuyordum, ama göğüslerimi örtmek için yorganı yukarı çektiğimde, gözleri hala kapalı olmasına rağmen yorganı geri itti.

"Beni örtme. Artık olmaz. Şimdi, dün gece uyuyamadığım uykuyu telafi edeceğim, bu yüzden ne olursa olsun, iki dakika içinde çözülmesi gerekiyor."

Anlayamadığım kelimeleri kendimde aradım. Onun bana bakıp, tam olarak adlandıramadığım belirsizliği görmesini ummam aptalca mıydı?

Beni tanı, ona söylemek istedim. *Beni anla. Kendini benimle paylaş ki ben de seni tanıyabileyim.*

Benim seni sevmeye başladığım gibi beni sev.

Bunun yerine, kafamdan geçen tek şeyi ağzımdan kaçırdım: "Babamla tanışmanı istiyorum."

Gözleri açıldı. "Gerçekten mi?"

Omuz silktilim. Tam olarak ifade edemediğim soruların cevaplarını sormak işe yaramayacaktı. Ama benimle eve gelmesi daha fazla şey başarabilirdi.

Sanki isteğimde bir kusur arıyormuş gibi bir an beni inceledi. "Evet, tamam. Yapabilirim. Yarın mı?"

Bu beklenmedik bir şeydi. "Toplantın falan yok mu?" Burada kaldığım bir ay boyunca, Brendan'ın beni alışverişe götürdüğü gün dışında tam gün izin aldığını hiç görmemiştim.

Yastığına yaslandı ve gözlerini tekrar kapattı. "Siktir et onları. Seninle vakit geçirmeyi tercih ederim."

Ağzım açık kaldı. Bu adam kimdi ve Kara Prens'e ne yapmıştı?

Sonra başka bir şey daha oldu. "Sana nasıl hitap etmeliyim? Arkadaşım mı? Erkek arkadaşım mı? Partnerim mi?" Babama bile bu haberi vermemiştim. O gazeteleri pek okumazdı ve dürüst olmak gerekirse, bu iş bitene kadar ona yalan söylemekten kaçınmak istiyordum.

Ama şimdi, bu sona erecek miydi?

"Nişanlım," diye cevapladı Brendan, sonra kocaman bir esneme yaptı. "Benim için hariç, herkes için hala öylesin."

DANDELION ÇİFTLİĞİ

Brendan

Vermont'a birçok kez gitmiştim. Kanada sınırında kayak yapmayı öğrendim, Green Mountains'ta iş toplantılarına katıldım, hatta Simone'un memleketi Woodstock'tan bir iki kez geçtim, orada yaşayan insanları hiç düşünmeden. Burlington'da bir iki iş satın aldım.

Ama Range Rover'ımı küçük kolonyal kasabanın dolambaçlı ana caddesinde sürerken, burayı yeniden keşfediyormuşum gibi hissettim.

Hala neden bunu kabul ettiğimi anlamıyordum.

Dün sabah Huntington ile görüşmeden sonra, Simone'un yeğenini geri getirmiş olmama rağmen, bu takasın ailesine her şeyini kaybetmesine mal olacağını ona söylemek zorunda kalacağımı bilerek, ağır bir yürekle daireme girmiştım. Sonra Simone'a bir bakış attım ve gerçek, nakavt edici bir yumruk gibi yüzüme çarptı:

Onu seviyordum.

Ergen bir erkeğin olgunlaşmamış sevgisiyle ya da birkaç haftalık bir tanıdığa duyulan geçici bir hayranlıkla değil.

Bu kadını, sahip olduğum her enerji hücresi, her damla delilik, her takıntılı içgüdüyle sevdim.

Bu yüzden, kelimelerle ifade edemediğim her şekilde ruhumu onun ayaklarına serdikten sonra, Simone Bishop isteseydi ona lanet olası ayı bile verirdim.

Onun babasını görmeye gitmek, buna kıyasla önemsiz bir istek gibi görünüyordu.

Belki de buraya gelmenin, ona yaptıklarımı anlatmanın bir yolunu bulmama yardımcı olacağını düşünmüştüm.

Ya da belki bunu nasıl telafi edebileceğime dair bir fikir verecekti.

Woodstock, Simone gibi birini yetiştirecek türden bir kasabaydı. Beyaz süslemeli kolonyal tuğla binalar, hafta sonu turistlerine hizmet veren restoranlar ve zanaatkar dükkanlarıyla kasabanın ana caddesini süslüyordu, ancak kasabanın geri kalanı tarım arazilerine ve yemyeşil dağlara yayılmıştı; bu sıkı sıkıya bağlı topluluk, yavaş yavaş zengin tatilcilere yerini bırakıyordu.

Burada ikinci evi olan en az beş kişi tanıyordum. Benim de onlardan biri olabileceğim, hatta olmalıyım diye hiç aklıma gelmemişti.

Şimdiye kadar.

"Sokağın sonunda sola dön."

Simone yolcu koltuğuna oturdu ve ben onun talimatını izleyerek akçaağaç ve meşe ağaçlarıyla çevrili dar bir yola girdiğimde parmaklarını uyluğuna vurmaya başladı. Nedenini bilmesem de, onun gerginliği benimkine benziyordu.

"Bir mil daha ilerle, sonra çataldan sağa dön."

Vites kolunun üzerinden uzanıp parmaklarını durdurdum. "Tamam mı?"

Belki de yeğeninın dönüşünden sonra Boston'dan bu kadar çabuk ayrılmamalıydık. Yalan söyleyemezdim, Simone'un işe yaramaz kız kardeşini Ruth'un bakımına bırakmaktan çok memnundum. Ama Simone şehir sınırlarını terk ettiğimizden beri gergindi.

Normalde çok sıcak ve samimi olan gülümsemesi bile gergindi. "Evden ayrılalı uzun zaman oldu."

"Orayı bakmaya yardım ettiğini sanıyordum."

"Evet. Çoğunlukla parayla. Bu şekilde buraya geri dönmek... zor." Yakalayamadığım el, bacağını tambur gibi vurmaya başladı. "Bana verdiğin parayla geçmiş vergileri ödedim, ama mortgage şirketi babam olmadan borcun geri kalanını ödeyemeyeceğimi söylüyor. Nedenini bilmiyorum."

Suçluluk duygusu midemi bulandırdı. Aslında bunun nedenini çok iyi biliyordum. Huntington ile yapılan sözleşmelerle birlikte gelen gizlilik anlaşmaları, iki hafta boyunca sahiplerle iletişim kurulmasını engelliyordu.

Ona neler olduğunu anlatmam gerekiyordu. Sadece nasıl başlayacağımı bilmiyordum.

Köknar ağaçlarının etrafında yıpranmış bir tahta tabela görüldü: *Dandelion Çiftliği - 1847'de kuruldu*. Boyası solmuş, ahşap yaşlandıkça grileşmişti, ama bu tabelada hayatımdaki çoğu şeyde hiç hissetmediğim bir kalıcılık vardı.

Simone beni, bölünmüş çitler ve otlayan kahverengi ineklerle dolu otlakların arasından geçen çakıllı bir yola yönlendirdi.

"Jersey ırkı," dedi Simone, içlerinden biri yüksek sesle möö diye bağırırken. "En fazla süt yağı üreten ırktır. Peynir yapımında çok iyidir."

Yol, Winslow Homer'ın tablosundan çıkmış gibi görünen bir çiftlik evinin önünden geçiyordu. Evin beyaz ahşap kaplaması, siyah panjurları ve ön ve yan tarafını saran geniş bir verandası vardı. İhmalin izleri evi lekeliyordu, ama hepsi daha yeni görünüyordu, onlarca yıldır çürümeye terk edilmiş bir evden farklıydı. Tabelaya göre, Bishop ailesi bu mülkü neredeyse iki yüz yıldır bakıyordu. Çatı yosunla kaplanmış, panjurlar soyulmuş ve sebze bahçesi yabani otlarla kaplanmış durumdaydı.

Simone'ye göre, kederin sonucu.

Yine de burada da bir huzur hissi vardı, Simone'nin ellerinin sonunda durmasıyla belli oluyordu.

"Ev," dedi yumuşak bir sesle.

Sanki biri içimdeki derin bir teli çalmış gibiydi. Onu mutfakta gördüğümde ya da odaya girdiğinde her zaman hissettiğim aynı yankı.

Ve şimdi burada.

Eskimiş bir kamyonetin yanına park ettim ve Simone'u takip ederek eve doğru yürüdüm. Verandaya ulaşmadan önce ön kapı açıldı ve zayıf, tuz-biber saçlı, yılların emeğinden omuzları kamburlaşmış bir adam çıktı. Bir zamanlar koyu renkli olan saçlarının kalıntıları Simone'un parlak halesiyle tezat oluştururken, gözleri aynı canlı maviydi, ancak onun gözleri keder ve yaşlılıkla çizgilenmişti.

Yine de, kızını gördüğü anda gözleri parladı. "İşte benim ayçiçeğim," diye seslendi ve kollarını uzattı.

Simone merdivenleri koşarak çıktı ve babasına sarıldı. Sanki onun mutluluğunu ben de hissedebiliyormuşum gibi, göğsümde bir sıkışma hissettim.

Siktir, aşkın etkisi bu muydu? Tüm duyguları bulaşıcı hale getiriyor muydu?

Bu yeni olanları tanımaya yeni başlamıştım ki, bunun için neredeyse hiç vaktim yoktu.

"Bu kim?" diye sordu adam, onu bıraktıktan sonra.

"Baba, bu Brendan. O benim... nişanlım. Telefonda sana bahsettiğim kişi. Brendan, bu benim babam, Ryland Bishop."

Kızın bu kelimeyi telaffuz ederken takıldığını fark ettim.

Onun bu kadar kararsız olmasından nefret ediyordum.

Yalan söylemek zorunda kalmasından nefret ediyordum.

"Brendan. Memnun oldum." Ryland'ın el sıkışması, yıllarca çiftlikte çalışmaktan dolayı sert ve nasırlıydı.

Simone babasını kolay lokma gibi göstermişti, ama içimden bir ses bir zamanlar onun hiç de öyle olmadığını söylüyordu.

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum," dedim.

"Ve sen. Simone bana senden çok bahsetti, evlat."

Tam olarak ne söylediğini merak ettim. Muhtemelen, onun çiftliğinin talihsizliğini kendi çıkarları için kullanan bir piç olduğumu söylememiştir.

Simone'ye döndü. "Kızları görmek ister misin? Delilah geçen hafta doğum yaptı."

Simone'nin yüzü Noel ağacı gibi parladı. "Oh, *evet*."

"KIZLAR" süt inekleri çıktı ve onları görmek için çiftlik evinin yanındaki büyük ahırda bulunan ağır lastik çizmeleri ödünç almak gerekiyordu. Sürünün çoğunun otladığı meralarda dolaştık, sonra ahıra geri döndük, yeni anne ve buzağısı bir ahırda dinleniyorlardı.

Simone'nin babasının depresyonu hakkında ne demek istediğini anlayabiliyordum. Ryland Bishop'da bir isteksizlik vardı, sanki mekanik hareketler yapan bir adam gibiydi. Tek neşelendiği an, kızı konuştuğunda idi, ama o zaman bile yüzüne başka bir gölge düşüyordu. Simone ve kız kardeşinin annelerine çok benzediğini düşündüren bir özlem.

"Ona ne isim verdiniz?" Simone yeni doğan buzağıyı şefkatle okşadı.

"Beş. Bu yıl beşinci." Ryland omuz silkti. "İsim vermek anlamsız geliyor, anlarsın ya? Zaten mezbahaya gidecek ya da bir yetiştiriciye satılacak."

Hayal kırıklığı Simone'nin yüzünü buruşturdu, ama bu duyguyu buzağıya gülümsemeyle çabucak maskeleydi.

"Peki ya... Ferdinand?" diye sordu, buzağı onun dokunuşuna yaslanırken. "Sen bir savaşçı değil, bir sevgili gibi görünüyorsun. Belki de seni burada tutarız."

"Anlamı yok," dedi Ryland. "Woodstock'ta sadece iki süt çiftliği kaldı. Boğa kiralayacak kimse kalmadı."

"Baba, Windsor County'nin dışına çıkmalısın," diye karşılık verdi Simone. "Burlington'a daha yakın, hatta New Hampshire ve Maine'de bile ilgilenecek birçok çiftlik var. Biraz pazarlama yapman yeterli. Veterinerlere bu küçük adamdan bahset. Onun sende olduğunu bilmezlerse kimse boğa kiralamaz."

Ryland homurdandı. Simone gözlerini devirdi ve ahırdaki diğer inekleri selamlamak için odadan çıktı.

Simone duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında, "Eşinizin vefatının üzerinden ne kadar zaman geçti?" diye sordum.

Ryland, sanki orada olduğumu yeni hatırlamış gibi döndü. "Bu sonbaharda yirmi yıl olacak."

On sekiz yıl. Tanrım. Bu, Simone'un sekiz yaşından beri ailesinin duygusal destek sistemi olduğu anlamına geliyordu.

Tanrım, kim bir çocuğa böyle bir yük bindirir ki?

Ama aynı zamanda, kim neredeyse yirmi yıl boyunca böyle yas tutar ki?

Siz yapmaz mıydınız?

Simone'nin buzağılarının annesine yiyecek verişini izlerken vicdanım seslendi. Ahırdaki ışık loştu, ama o buraya aitmiş gibi parlıyordu. O ışığı kaybetme düşüncesi bile göğsümü tekrar sıkıştırdı.

Neden ilişkimizde bir değişiklik istediğimde bu kadar umursamaz davranmıştım?

"Nasıl gideceğini görmek" istemiyordum. Dış dünyaya bir maskaralık sürdürürken, rahatça çıkmak istemiyordum.

Onu sadece akşam yemeği için değil, hayatım boyunca istedim. Parmağındaki yüzüğün gerçek olmasını istedim.

O kadına deli gibi aşkıttım.

Ve Şu anda nefes almakta zorlanıyordum.

Çünkü bir anda başka bir gerçek daha kafama dank etti: Onu seviyordum, ama aynı zamanda onu mahvedecektim. Ya da, sevdiği evine yaptıklarını fark ettiğinde, kalbini kıracaktım.

Simone bana evi gezdirmek istemeden önce, ineklerle biraz daha vakit geçirdik. Çiftliğin geri kalanı gibi, burası da bir zamanlar sevilen bir yer olduğu belliydi: nesiller boyu kullanılmış tahta zeminler, muhtemelen aynı yaşta mutfak dolapları, yüksek tavanlar ve baharın ışığını içeri alan kurşunlu pencereler.

Ryland, Sox maçını izlemek için televizyonun önündeki soluk çiçek desenli kanepeye oturdu.

Simone şaşkın görünüyordu. "Baba, yapman gereken işler yok mu? Ahır kapılarından birinin kaynak yapılması gerekiyor ve kuzey çitinin onarılması gerektiğini fark ettim."

Ryland kanepenin arkasını işaret etti. "O bekleyebilir. Skoru kontrol etmek istiyorum."

Kaşlarını çattı, sonra bana döndü. "Hadi. Sana odamı göstereyim, sonra da onun için o işlere bakmalıyız."

Bir kez daha, herkesin sorunlarını onlar için hallediyordu.

Beni mütevazı çiftlik evinin geri kalanını gezdirdi, bir zamanlar kız kardeşi ile paylaştığı robin yumurtası mavisi duvarlı odadan geçip, son on sekiz yıldır hiç dokunulmamış gibi görünen banyo ve çalışma odasından geçip, terk edilmiş garajdan geçip, yarısı tuğla, yarısı aynı fıçı tahtası kaplamalı bitişik binaya girdi. Ancak pencereler evinkinden daha büyüktü ve duvarlar metal raflar ve ticari mutfak ekipmanlarıyla kaplıydı.

Simone, arkamızdan kapıyı kapatırken, "Annemin mutfağı," diye açıkladı. "Şurada ekmek pişirirdik. Diğer tarafta ise peynir yapardık. O kapının arkasında endüstriyel bir buzdolabı var, ancak yıllardır kullanılmıyor."

Sanki biri bu binayı on sekiz yıl önce dondurmuş ve bir daha geri dönmemiş gibiydi. Endüstriyel fırınlar soğuk ve sessizdi. Paslanmaz çelik yüzeyler, aralarında uzanan örümcek ağlarıyla kaplıydı

. Girişin yanındaki mantar panosuna hala tarifler asılıydı ve çalışma alanının köşelerinde bile biraz un vardı.

Simone, tezgâhın üzerindeki şaşırtıcı derecede ince toz tabakasını parmağıyla silip, köşedeki bir bez ve spreş şişesini aldı.

"O burayı hiç temizlemez, ben de eve geldiğimde temizlemeye çalışırım," dedi ve odanın ortasındaki büyük ahşap masayı silmeye başladı. "Buraya girmek istemiyor. Sanırım hâlâ onun kapıdan girip ekşi mayalı ekmek yapmaya başlayacağını umuyor."

Simone'u ilk kez ekmek pişirirken gördüğümde hissettiklerimi düşününce, Ryland'ın nasıl hissetmiş olabileceğini anladım.

Onun dairemden ayrıldıktan sonra bir daha o mutfağa asla girmeyeceğime emindim.

Muhtemelen taşınmam gerekecekti.

Beyaz dökme demir lavabonun yanındaki bir resim dikkatimi çekti.

"Annenize çok benziyorsunuz." Odanın diğer ucuna gidip, güzel bir sarışın kadın ve ikiz kızlarının çerçevesi fotoğrafını aldım. Hepsi de havaya çarşaf atarken gülüyorlardı. Kızların gözleri maviydi, ama kadınıninki kahverengiydi. Yine de, onların annesi olduğu belliydi.

Simone masayı temizlemeyi bitirip yanıma geldi. "Bu fotoğraf, teşhis konulmadan hemen önce çekildi. Dışarıda ona çamaşır asmasında yardım ediyorduk. Yani, *ben* yardım ediyordum. Selena genellikle çarşafın arasında koşup hayaletmiş gibi davranmayı tercih ederdi."

"Burada mutluydunuz," dedim. "O öldükten sonra da mı?"

Simone omuz silkti ve tabureye oturdu. "O kadar değil, ama evet. Buradan ayrılmak istemedim."

"O zaman Selena Boston'dan ayrıldıktan sonra neden geri dönmedin?"

"Bunu düşündüm, ama o zamana kadar Boston'da bir yıldan fazla kalmıştım. Ve eve döndüğümde, hayaletle yaşamak gibiydi. Babam daha da derin bir çukura düşmüştü" — elini havada salladı

— "neye kapılmışsa, ve ben onu bu durumdan kurtarmaya yetmediğim çok açıktı. Belki de durumu daha da kötüleştiriyorum, çünkü fark ettiğin gibi, onun durmadan yas tuttuğu kadına benziyorum."

'yi Mary Ann Bishop 'yi olağanüstü yapan özellikleri hayal etmeye çalışarak resmi tekrar inceledim. onun kocası

O öldükten sonra temelde yaşayamazdı.

Fotoğrafta gördüğüm tek şey neşeydi. Ama bugün burada olsaydı, kocasının onsuz iyi bir hayat sürmek için elinden geleni yapmadığı için hayal kırıklığına uğrayacağına bahse girerdim. Ya da kızlarının da öyle yapmasını sağlayacağına.

"Şimdi geri gelir miydin?" diye sorduğumu fark ettim. "Baban ihtiyaç duyduğu yardımı alsa. Evi kendine ait hale getirebilse?"

Yine gülümsedi. "Oh, şüphesiz."

Neden sorduğumu bilmiyordum. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini bildiğim halde.

Yine de, bunu çok net bir şekilde hayal edebiliyordum. Simone bu odada, elleri unla kaplı, fırından altın rengi somunları çıkarırken, iki küçük çocuk bacaklarının etrafında koşuşturuyordu. Kafede ve sevdiği diğer insanlar için pasta pişirirken sadece bir anlık gördüğüm mutlulukla gülümsüyordu.

O buraya o kadar ait ki, bu acı verecek kadar temel bir şeydi.

Burası onun dünyası, geleceği idi.

Çalmaya zorlandığım gelecek. Sonra satmak zorunda kaldığım.

Bir kez daha nefes almakta zorlandım. Suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor, dışarı çıkmak için çığlık atıyordu. Ona nasıl söyleyebilirdim? Bu kadına nasıl bakıp, yirmi dört saat önce bir imza ile sevdiği her şeyi mahvettiğimi itiraf edebilirdim?

"Brendan?" Simone'un sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Her şey yolunda mı?"

Cevap vermek üzereydim ki, lavabonun üzerindeki pencerenin dışında bir hareket gözüme çarptı. Kirli camdan bir renk parlaması.

"Hay sıçayım." Hızlı ama sessizce, ziyaretçimizi rahatsız etmemeye çalışarak pencereye doğru eğildim.

"Ne var?"

"Şurada." Kuşun pencere pervazına tünediği yeri işaret ettim, gökkuşağı renkli tüyleri ışığı yansıtıyordu. "Bu bir boyalı bunting."

Simone daha yakından baktı, yanağı benimkine değişiyordu, un ve leylak kokusu duyularımı kapladı. "Gökkuşağı gibi görünüyor. Nadir mi?"

"Son derece. Carolinas'ın kuzeyinde hiç görmedim." Kuşun besleme kabından yakındaki bir dala uçmasını izlerken, onun alan işaretlerini katalogladım. Kahretsin, keşke telefonumdan daha iyi bir kameram olsaydı

"Muhtemelen yaşayacak bir yer arıyor. ABD, 1970'den bu yana kuş popülasyonunun yaklaşık üçte birini kaybetti. Bunu biliyor muydun? Bunun nedeni çoğunlukla habitat kaybı."

Tanrım, kendimi gerçekten suçlu hissediyordum, değil mi? Bu kuşun aradığı habitatın, zenginler için lanet olası bir havaalanı inşa etmek için yok edilmek üzere olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Onlar tek eşlidir, biliyorsun," dedim ona. "Şey, çoğu zaman."

"Ömür boyu mu?"

Kafamı salladım. "Hayır, sadece üreme mevsiminde. Çoğu kuş böyle değildir. Kuğular öyledir. Birkaç yırtıcı kuş ve kaz türü. İmparator penguenler."

Ona bir göz attım ve gözlerinde, benim yüzümde de belirmiş olması gereken soruyu görebiliyordum: Fırsat verilirse, ömür boyu birlikte mi kalırsınız yoksa sadece bir sezon mu sürer?

Bunting bir dakika daha kaldıktan sonra yaşlı bir akçaağacın tepesine kayboldu.

"Babam için öğle yemeği hazırlamalıyım, sonra da çıkmadan önce onun işlerini kontrol etmek istiyorum." Simone elimi sıktı ve büyüyü bozdu. "Aç mısın? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Pencereden döndüğümde, öğleden sonra ışığı onun arkasında duruyordu ve sarı saçlarının halo etkisini daha da ruhani hale getiriyordu. Sanki altınla kaplı gibiydi.

"Sen, bebeğim." Sesim, nasıl başa çıkacağımı bilmediğim tüm duygularla birden boğuldu. "Sana ihtiyacım var."

DAHA İYİ BİR ADAM

Simone

Sana ihtiyacım var.

Bu sözler, güneş ışınlarında parıldayan toz zerrecikleri gibi aramızda asılı kaldı.

Brendan fırın penceresinin önünde silüet gibi duruyordu, öğleden sonra ışığı yüzüne gölgeler düşürüyordu ve bu da onun ifadesini okunmaz hale getiriyordu.

Çiftliğimde iyi görünüyordu. Belki de fazla iyi görünüyordu, bu yüzden uzun bacaklarının tipik takım elbiselerinden çok kot ve flanel giysiler içinde daha iyi görüldüğünü fark etmemeye çalışıyordum. Bu yüzden erkek arkadaşımın çok kırık bir kapı menteşesine daha fazla dikkat ediyordum.

Buraya geri dönecek miyim diye sordu ve cevap kolayca geldi. Ama bir şeyi sakladım: O olmadan hayallerimin tamamlanmayacağı gerçeğini. Artık değil.

Ta ki o derin sesi, açıklanamayan bir şekilde yumuşak bir tona bürünene kadar.

Sana ihtiyacım var.

Gerçekten bunu mu söyledi?

Başka bir şey söylememişti. Şimdi donmuş gibi görünüyordu.

"Brendan?" diye sordum. "N-ne oldu?"

"Her şey." Başını salladı. "Hiçbir şey."

Bir adım öne çıkarak elini tuttum. "Sorun yok. Çiftlik, babam, üzücü olduğunu biliyorum. Ama seninle kazandığım paranın hepsi buraya gidiyor, yani gerçekten sorun yok."

Son birkaç saattir çok sessizdi, o stoik görünüşünün arkasında bir şeyler döndüğünü biliyordum. Tabii ki

dün Kylie ile olanlardan sonra hala sarsılmıştı. Belki de ailemin tüm sorunlarıyla yüzleşmek ona fazla gelmişti. "Simone." Parmaklarımla oynadı, başparmağını "Sana bir şey söylemem gerek."

Otomatik olarak kendimi hazırladım. Bana bunun çok fazla olduğunu söyleyecekti. Hayatlarımızdaki farkların çok büyük olduğunu. Onun gibi birinin, depresif bir yaşlı adam ve narsist bir kız kardeşi olan bir aileyi rehabilite etmek gibi devasa bir göreve dahil olamayacağını.

"Sorun değil." Elimi onun elinden çektim. "Anlıyorum. Açıklaman gerek yok."

Parmağımın ucuna basarak ona bir öpücük verdim.

Bu, hızlı ve yumuşak bir rahatlama olması gerekiyordu. Bunun yerine, o geniş ellerden biri belimi kavrarken, diğeri başımın arkasını tuttu ve Brendan, sert bir niyetle ağzını benim ağzımın üzerine eğdi.

"Simone. *Lanet olsun*, Simone."

"Ne?" Hiç durmak istemediğim öpücüklerin arasında, zor nefesler alarak sordum. "Ne olduğunu söyle. Düzeltmeme izin ver."

Elleri aşağıya doğru kayarken, sanki on kiloluk un torbasıymışım gibi beni kaldırıp eski ahşap masanın üzerine atacak kadar, bir inilti daha kaçtı.

"Sorun, seni sevmem," dedi Brendan, vahşi öpücükler arasında. "Sorun, seninle ne kadar çok zaman geçirirsem, seni o kadar çok bırakamayacağım. Ve seni bırakmak zorunda kalacağım, meleğim. Biliyorum."

Ne, *ne*?

Bu itiraf, bir şimşek çakması kadar parlak ve ani oldu.

Brendan Black beni seviyordu. Kara Prens... *Hayır*, o bundan çok daha fazlasıydı. O benim Brendan'ımdı. Sevgilimdi. Sessizce tatlı, acımasızca koruyucu, derin sadakatli, maskesiyle herkesi kandıran ama benim için maskesini düşüren adam.

Beni seviyordu. Bu adam beni seviyordu. Peki, neden bu kadar korkuyordu?

"Beni seviyor musun?"

Sanki bana yeterince yaklaşamıyormuş gibi, elleri belimi kavradı, boynuma gömüldü, gömleğimin düğmelerine birkaç saniyeden fazla tahammül edemedi. "Tabii ki seni seviyorum. Nasıl sevmem? Beni daha iyi yapıyorsun. Sen beni daha iyi olmak *istememi* sağlıyor. Ama lanet olsun, bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Sen beni daha iyi yapıyorsun. Onun için tek anlamım bu muydu? Kendini geliştirmesi için bir araç mı? İtibarını ya da belki de ruhunu parlatmanın bir yolu mu?

Göğsüne bastırdım. "Dur. Bana bak."

Şaşırtıcı bir şekilde, itaat etti. Brendan Black'in kimseye itaat edebileceğini sanmıyordum.

Çenesini tutup yüzünü okşadım. "Şimdi beni dinle."

Çenesindeki bir kas seğirdi, ama sessiz kaldı.

"Seni daha iyi hale getirmek için bana ihtiyacın yok. Seni sevmekten başka bir şey yapmama ihtiyacın yok. Ve ben seviyorum. Senin beni sevdiğin gibi seviyorum. Tam olarak olduğun gibi."

Gözlerindeki korku azaldı ama tamamen kaybolmadı. "Kara kalbimle bile mi?"

Onu çekip alnını alnıma değdirdim. "Senin kalbin benim için her zaman renklerle dolu olmuştur."

O benim sözlerimi sindirir gibi birkaç nefes aldı. Sonra beni tekrar öptü. Kısa süre sonra birbirimizin kıyafetlerini yırtıp attık, ta ki ikimiz de gömleksiz ve nefes nefese birbirimizin kollarında kalana kadar.

"Bunu daha önce hiç yapmadım." Göğsümü yaladı, sonra memnun bir iç çekişle yüzünü göğüslerimin arasına gömdü. "Kimseyle yapmadım. Ama Tanrım, melek, sanki..." Tekrar ayağa kalktı, sonra ellerimden birini tutup pantolonunun üzerinden belirgin olan çelik gibi sertliği hissettirdi. "Bazen sanki bana sahipmişsin gibi hissediyorum."

Yanaklarım kızardı, ama geri çekilmedim. Bunun yerine, sıkıp okşadım, gözleri kapanırken acı çeken ifadesinin tadını çıkardım.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Ben seninim. Anlıyor musun?"

Daha sonra Brendan'ın ilk kez yalvardığını merak ettim.

Daha önce hiç böyle hissetmemiş miydi?

Ben de hissetmemiştim.

Aramızda sadece şehvet yoktu, ama Tanrı biliyor ki ondan da bolca vardı. Bu daha derin bir şeydi. Brendan benim olduğunu söyledi ve ben de tereyağı ekmeğe eriyip akmak gibi onun içine erimek istedim.

Bacaklarımı ayırıp kemerini çektim, sonra pantolonunu çözdüm. Nefesi düzensizleşti, çenesi sıkıldı, ama fermuarını indirip elimi ereksiyonuna kaydırıp onu serbest bıraktığımda beni durdurmadı.

Bileğimi yakaladı. "Bekle, melek." Bunu söylemek için tüm gücünü kullanmış gibi görünüyordu. "Seni korumam gerek."

Titredim. Onun dışında kim benim güvenliğimi, mutluluğumu sanki kendi gibi korumaya ihtiyaç duymuştu ki?

Cebinden kare şeklinde bir folyo parçası çıkardı ve elime tutuşturdu, sonra titrek ellerimle onu onun üzerine sarmam için bekledi.

"Buraya gel," dedim. "Seni istiyorum."

"Ben seninim, melek. Her santimim."

İçime girerken gözleri benimkilere kilitlendi. Gerginlik yakıcı bir acı verdi, sonra beni neredeyse parçalayacak kadar dolu bir hisle eridi.

"Nasıl bu kadar iyi hissedebiliyorsun?" diye mırıldandı, tamamen içine girerken. "Nasıl *her zaman* bu kadar iyi hissedebiliyorsun?"

Cevap veremedim. Ona sarıldım, kendi adımı bile zar zor hatırlayabiliyordum, böyle soruları cevaplamak bir yana.

Harekete geçti, ihtiyacım olan övgülerle dolu, onu böyle kabul ettiğim için ne kadar iyi olduğumu, ne kadar sıkı olduğumu, ne kadar mükemmel olduğumu söyledi.

O, bıçak sırtında dengede duran bir elma gibi ölçülü ama kararsızdı. "İstiyor musun, bebeğim? Böyle mi istiyorsun?"

"Evet. *Daha sert.*"

Ama kendini bırakmadı. Henüz değil.

Kalın, koyu saçlarından bir avuç dolusu tutup çektim. "Ne istediğini söyle. Neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Donakaldı, sonra, beni şaşırtarak, sert bir kahkaha attı. "Neye ihtiyacım var? Ne *istiyorum*, melek?" İtmeleri

biraz çılgınca hale geldi, sanki bu soru onun soğukkanlılığını tehdit ediyormuş gibi. "İmkansız istiyorum. Her şeyi istiyorum."

Alnından ter damlarken, çılgınca bir öpücük daha verdi ve tuzlu tadı dilimde kaldı.

O çok lezzetliydi.

"Burada kalmak istiyorum. Bu çiftlikte. Sen nerede olursan orada. Hiç sahip olmadığım bir evde."

Ondan ne söylemesini bekliyorsam, bu değildi. Kesinlikle, duygularının etkisiyle her zamanki gibi kalın aksanıyla değil.

"Eve geldiğimde, unla kaplı, şeker kokulu, ocakta yemek pişmiş ve parmağında benim yüzüğüm olsun istiyorum. *Siktir*." Bir başka sert itişle, hiç olmadığı kadar derine girdi. "Bu yerdeki her çayırdaki seni sikmek istiyorum, sonra seni bu tezgahın üzerinde soyup, kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği olarak vücudunun her santimini yalamak istiyorum, sırf yapabileceğim için. Çünkü ne zaman istersem, sen benim olacak ve ben seni yiyip bitireceğim."

Beni kendine doğru çekti, hareketlerini yavaşlattı ama neredeyse içime girip tünel açtı.

"Bu prezervatifi yırtıp seni o kadar iyi doldurmak istiyorum ki saniyeler içinde hamile kalacaksın. Her gün, her saat sana bir bebek yapacağım, böylece her zaman bana ait olacağını bileceğim."

Gözleri karardı, bana bakmamam için meydan okudu. Ama ben baktım.

"BRENDAN!"

Vücudum kaskatı kesildi ve o da bir çılgılık atarak beni takip etti, ikimiz de toz zerrecikleriyle birlikte uçup gidecekmişiz gibi birbirimize sarıldık.

Dünya bize geri döndüğünde, uzaklardan gelen rüzgârın akçaağaçlardan geçip çıkardığı ısıklık sesi ve evinden uzak, ama bir şekilde bulunduğu yerde mutlu olan bir kuşun tatlı şarkısı vardı.

Ama tam bu güzel adama öpücük verip ona kendi itirafımı sunmak üzereyken -eğer bana gerçekten sormaya cesareti olsaydı, tüm bunları elde edebileceğini- Brendan tekrar konuştu.

"İmkansız istiyorum," diye fısıldadı kulağıma. "Ve belki de bunu o kadar çok istiyorum çünkü gerçekte asla sahip olamayacağımı biliyorum."

Uzun süre kıpırdamadım. Yüzümü çevirmeye cesaret edemedim, yoksa dökülmek üzere olan gözyaşlarımı görürdü. Orada ne okuyacağından çok korkuyordum.

Neden, tam olarak neden, ikimizin de paylaştığı hayalleri asla gerçekleştiremeyeceğini düşündüğünü sormaya çok korkuyordum.
Ya da neden yeterli olmadığımı sormaya çok korkuyordum.

YANMIŞ TARÇINLI RULOLAR

Brendan

Ezra Huntington'ın ofisinden gönderilen, elektronik imzaman da bulunduğu satın alma belgelerine bakarken, dizüstü bilgisayarımın ekranındaki rakamlar bulanıklaşmaya başladı.

**...BLACKGUARD HOLDING, DANDELION FARM tarafından
düzenlenen senet ve ipoteğin satıcısı, EZRA HUNTINGTON
ise alıcıdır...**

İşte orada yazılıydı: ihanetimin kanıtı.

Belge devam ediyordu, her satır kalbimi bıçaklıyor, her imza ilk iyi ilişkimizin, ilk gerçek aşkımin tabutuna çakılan bir çivi gibiydi.

Daha önce bir piç olduğumu bilmiyorsam, o zaman bilirdim. Sadece Kara Prens, sevdiği kadını yok ederek şirketini kurtarabilirdi.

Evimdeki çalışma odamın masasında cep telefonum çaldı ve beni düşüncelerimden kopardı.

Hemen cevap verdim. "Bir şey bulduğunu söyle."

Liam hoparlörden derin bir nefes aldı. "Dostum, sözleşmeyi defalarca okudum ve tek söyleyebileceğim, imzalamadan önce bana danışmış olmanı dilerdim. Neden hukuk departmanına danışmadan böyle bir şey yaptın ki?"

Bilmiyorum, muhtemelen Simone'un yeğenini tehlikeden kurtarmak, sözleşmenin küçük harflerini okumaktan daha önemliydi benim için.

Bunun yerine, homurdandım. "Şantaj ya da benzeri bir şey iddia edemez miyiz? Dava açma tehdidi onu vazgeçirebilir, sence de öyle değil mi?"

"Bunu zaten düşündüm, ama sen de bunu istemezsin, yönetim kurulu seni oylamadan önce olmaz. Bu arada, satış kesinleşti. Fesih maddeleri çok az ve hiçbiri bu duruma uymuyor."

"Siktir." Sonra biraz daha küfrettim, Southie'deki kumarhanelerde öğrendiğim en pis küfürleri hatırladım. "Bir şeyler olmalı. Bir boşluk, bir teknik ayrıntı. Herhangi bir şey. O çiftlik, onun bu dünyada tek umursadığı şey."

"Onların sahtekarlık veya yanlış beyan yaptığını kanıtlayamazsan - ki bunu yapamazsın çünkü anlaşmayı sen başlattın - bunu geri almak için yasal bir yol yok. Üzgünüm, Bren."

Gözlerimi kapattım, kararlarımın ağırlığı üzerime çöküyordu. Simone'a onu sevdiğimi söylediğimden bu yana üç gün geçmişti ve bir mucize eseri, o da bana aynı şeyi söylemişti. Beni Kara Prens değil, gerçek bir prens gibi, atının üzerinde ve her şeyiyle görmesinden bu yana üç gün geçmişti.

Neredeyse tüm zamanımı, yeğenini kurtarmak için yaptığım korkunç anlaşmayı bozmanın bir yolunu, *herhangi* bir yolunu bulmaya çalışarak geçirdim. Huntington'ın peşine özel dedektifler taktım. Liam'ı sözleşmeyi feshetmesi için görevlendirdim. Her saat başı Huntington'ı aradım. Başlangıçta istediği şeyi, yani şirketimin bir kısmını ona vermeden, bu duruma olabildiğince çok para harcadım.

Hiçbiri işe yaramadı.

"O pisliği alt etmek için başka yollar bul," diye emrettim, Simone'un bir antika dükkanından benim için aldığı kağıt ağırlığı serçeyi oynarken. "Huntington hisselerini satın al. Diğer projelerinde zayıf noktalar ara. O pisliğin hayatını cehenneme çevirmek için elinden geleni yap, böylece ya babasına koşmak ya da çiftliği bana geri satmak zorunda kalsın."

"Brendan, ben gerçekten sanmıyorum ki..." "Sadece yap."

Telefonu kapattım, sandalyemi masadan geriye ittim ve Fenway'e bakan pencerelere doğru yürüdüm. Sox bugün Orioles ile maç yapıyordu ve bir an için Simone ile birlikte beyzbol sahasında tembel bir öğleden sonra geçirmek nasıl olurdu diye hayal ettim

Belki bir ya da iki çocukla birlikte hot dog yerken, kalabalıkla birlikte tezahürat yapar, "Take Me Out to the Ball Game" şarkısını söyler ve atıcıyı yuhaldırdık.

Çok kısa sürede, bu hayali aile ve ben de şehirde başka şeyler yapmaya başladık. Parkta o aptal kuğu botlarına bindik. Çocuklardan birinin futbol oynamasını izledik. Eğer 16 yaşındaki bir hakem benim çocuğuma kötü bir karar verse, muhtemelen ona siktirip gitmesini söyledim, ama herkes bunun sevgiden olduğunu bilirdi.

Bu fanteziler kontrolden çıkmaya başlamıştı. Ama onları durduramıyordum, özellikle de onları istediğim kadının içindeyken yüksek sesle itiraf ettiğimden beri.

Sürekli çalışmayan insanlar hafta sonları bu tür şeyler mi yapıyordu ve lanet olası bir cumartesi günü takım elbise giyiyor muydu? Suçluluk duygusu, anlaşmalar ve her geçen gün daha anlamsız hale gelen hayatımdaki diğer tüm saçmalıklarla meşgul olmadıkları zamanlarda boş günlerini böyle mi geçiriyorlardı?

Mutfaktan koridora doğru kahkaha sesleri geliyordu ve ben de bir köpek kemik peşinde koşar gibi sesin peşinden gittim. Simone mermer tezgahın başında durmuş, ön kollarını unla kaplayarak ustaca hamur yoğuruyordu. iPad'inde Kylie ile sohbet ederken bu haftaki pop-up etkinliği için hazırlık yapıyordu.

Selena, kızını Simone'un JP'deki dairesine geri götürmeyi tercih etmişti ve onun dairemden ayrılmasına özellikle üzüldüğümü söyleyemem, ama Simone'un onlar için endişelendiğini anlayabiliyordum. Sürekli arıyordu, esas olarak Kylie'yi kontrol etmek ve Selena'nın kızına bakmak için bir ebeveynin yapması gereken temel şeyleri, örneğin kahvaltı hazırlamak veya banyo yaptırmak gibi, yaptığından emin olmak için.

Simone kameraya çilek üfleyip kolunu filin hortumu gibi yapınca küçük kız çığlık attı.

"İşte bu yüzden filler *as/a* unutmaz!" diye bağırdı ve sonra kendisi de kahkahalara boğuldu.

Benim gömleklerimden birini tayt üzerine giymişti, kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı, saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştı ve elinde bir spatula vardı. Hiç bu kadar güzel görünmemişti. Ya da bu kadar güven dolu.

Siktir.

Simone içeri girdiğimi gördü ve odayı yüzlerce watt daha aydınlatacak gibi bir gülümsemeyle bana baktı. "Ky? Gitmem gerek bebeğim, ama yarın görüşürüz, tamam mı? Belki yakında bir de pijama partisi yapabiliriz."

"Tamam, Simone teyze! Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum, fıstığım." Telefonu kapattı ve bana tekrar gülümsedi.

"Çocuk iyi görünüyor." Tezgâhın üzerindeki hamur ve diğer baharatları dikkatle inceledim. "Ne yapıyorsun?"

"Tarçınlı çörekler. Öyle, değil mi? Selena'ya Fez'deki eski işimi verdim ve o da Kylie'yi anaokuluna kaydettirmeme ve geceleri Ginny'yi geri getirmeme izin veriyor." Memnun bir iç çekişle hamuru açmaya devam etti. "Sanırım kendimi... Bilmiyorum, umutlu hissediyorum, belki? Velayet avukatını iptal edecek kadar umutlu."

"Sence Selena birkaç gün içinde kendini toparlayabilir mi?"

"Hayır," Simone, hamurun üzerine tarçınlı şeker karışımı serpiştirmeye başlarken itiraf etti. "Ama o, benim onun için her şeyi halletmeme izin verecek kadar akıllı. Ve Kylie... Kylie annesini çok seviyor. Sırf bu nedenle bile Sel'e bir şans daha vermem gerektiğini hissediyorum." Yüzünü bana çevirip öpücük istedi. "Şu anda karamsar olmayalım. Çok iyi bir ruh halindeyim. Ve bu tarçınlı çörekler muhteşem olacak."

Öpücüğü yavaşça verdim, dilinde tarçın, şeker ve biraz limonun tadını çıkardım, sonra onu işine bıraktım ve tezgâhtaki tabureden onu izledim. Mutfak tezgâhında uzanmış, başım bacaklarının arasında olan görüntüsü zihnimde canlandı.

Bir parçam şu anda bu zevke kapılmak istiyordu. Gerçek ortaya çıkıp her şeyi mahvetmeden önce, onunla bu güzel fanteziyi son bir kez daha yaşamak istiyordu.

Ama bir meleğe aşık olmanın sorunu, vicdanının gelişmesiydi.

Ve benimki beklemekten bıkmıştı.

Sadece bitir şunu.

"İyi misin?" Simone, hamuru uzun bir tüp haline getirirken sordu. "Sanki biri ölmüş gibi görünüyorsun."

Ağzımı açtım. "Aslında, sana söylemem gereken bir şey var..."

Asansörün zil sesi sözümü kesti. İkimiz de zilin geldiği yöne döndük.

"Birini mi bekliyorsun?" diye sordu Simone. "Rosie'nin sadece akşamları geldiğini sanıyordum."

"Evet, öyle." Midemde bir düğüm oluştu. Bunun kötü bir haber olduğunu nasıl bildiğimi bilmiyordum, ama biliyordum.

"Brendan? Brendan, nerede lan sen?" "Siktir," diye küfrettim.

"Owen mı?"

Öyleydi. Birkaç öfkeli adımdan sonra, kardeşim yüzü gök gürültüsü gibi mutfığa girdi. "Seni orospu çocuğu."

Hemen ayağa kalktım ve kendimi onunla Simone'nin arasına yerleştirdim. "Sana da günaydın. Bu şerefi bize neye borçluyuz?"

"Bu zevk mi?" O, mizah içermeyen garip bir sesle güldü. "Az önce, benim arkamdan tüm projeyi sattığını öğrendim. Sadece kötü mülkleri değil. Her şeyi. Hayatımın iki yılını, sanki hiçbir şey değilmiş gibi Huntington'daki o pisliklere teslim ettin."

Kahretsin. Simone'un çiftliğini satma konusunda ne düşüneceği konusunda o kadar endişeliydim ki, Owen'ın tüm girişimini mahvettiğimi öğrendiğinde ne yapacağımı planlamayı tamamen unutmuştum.

"Owen, açıklayabilirim..."

"Neyi açıklayayım? Sen ve Liza, benim tüm bölümümün feda edilebilir olduğuna nasıl karar verdiniz? Yönetim kuruluna kendini kanıtlamak için bu şirkete kattığım her şeyi nasıl mahvettin? Hepsi senin yüzünden gitti!"

"Ne oluyor?" Simone, elleri hala unla kaplı halde mutfak adasından uzaklaşmıştı.

Owen parmağını göğsüme dayadı. "Ne olduğunu sana söyleyeyim, Goldilocks. Senin sözde erkek arkadaşın, benim için önemli olan her şeyi mahvetti. Bir sürü varlığımızı lanet Huntingtonlara sattı ve sadece kendini iyi göstermek için tüm departmanımı kapattı."

"Bu sadece iş." Sesimin bu kadar sert çıkmasına şaşırdım. "Nasıl olacağını biliyorsun. Babam sana başka bir fırsat verecek, kendini kanıtlaman için başka bir girişim sunacak, eğer o yapmazsa ben yaparım. Zaten geçici COO'ya terfi ettin. Zor kararlar vermem gerekiyor ve bu da onlardan biriydi. Benden başka ne istiyorsun?"

"İyi olduğum şeyi istiyorum, pislik! Hayatımın işi güzel bir kış için çöpe gitmediğini bilmek istiyorum."

Simone'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben mi? Benim bununla ne alakam var?" "Owen, yapma," dişlerimi sıkarak uyardım.

"Ne yapma? Huntington ile yaptığın küçük anlaşmanın gerçeğini ona söyleme mi?" Owen'ın bakışları Simone'a kaydı. Çılgılık atmakla gülmek arasında, çılgın gibi görünüyordu. "Gerçekte neler olduğunu bilmek ister misin, tatlım? Senin erkek arkadaşın, ailenin çiftliğini en yüksek teklifi verene satan yalancı bir pislik."

Simone hareketsiz kaldı, yüzü soldu. "Ne?" "Owen, yapma," diye uyardım, ama çok geçti.

"Dandelion Çiftliği." Owen'ın sesi soğuk ve kesindi. "Brendan, haftalar önce Huntington Group'a satışı ayarladı. Sen ona aşık olurken, o senin değer verdiğin her şeyi yok etmekle meşguldü."

"Tamamen öyle değil," diye açıklamaya çalıştım. "Durum çok daha karmaşık... Başlangıçta onları satıştan hariç tutabilmişim, ama sonra Kylie..."

"Brendan." O gök mavisi iyimserlik kaybolmuştu ve içimde temel bir şey parçalanmıştı.

"Simone," tekrar denedim. "Dinle..."

"Bu doğru mu?" Sesi acıdan çatallanmıştı.

Yalan söyleyebilirdim. Owen'ı suçlayabilirdim, ona deli diyebilirdim, açıklamak için zaman kazanabilirdim. Bunun yerine, hayatımdan daha çok sevdiğim kadına baktım ve dünyasının parçalanışını izledim.

"Kylie içindi," dedim sonunda. "Serbest bırakılmasının şartı buydu. Ama... evet. İpoteği Huntington'a satmak zorunda kaldım."

Kafasını salladı. "Anlamıyorum. Çiftlik. Hâlâ orada. Kimse bize bu konuda bir şey söylemedi."

"İki hafta daha söylemeyecekler. Bankanın ambargo uygulamasının bir parçası. Ama... baban, yeni ipotek sahibi Huntington Group'tan, ödeme geçmişinin kötü olması nedeniyle çiftliğin haczedileceğini bildiren bir mektup alacak."

Her bilgiyle onun iç ışığını boğuyormuşum gibi hissettim. Kendimi durdurmak istedim. Ama yapamadım. Bunun yerine, geriye doğru sendeleyip elini boğazına götürmesini izlemek zorunda kaldım.

"Görünüşe göre bu sahte evlilik küçük çiftliğini kurtaramayacak." Owen, benim zaten açtığım yaraları daha da derinleştirmeye devam etti. "Ama eminim biraz daha kurnazlık yaparsan, ağabeyin farklı bir ödeme şekli bulacaktır, sence de öyle değil mi? Ailenin evini kurtaramıyorsa, o amcığın değeri kaç milyon daha olabilir ki?"

Düşünmeye fırsat bulamadan, yumruklarım Owen'ın çenesine onu yere sermeye yetecek kadar sert bir şekilde çarptı. "Onun hakkında bir kez daha böyle konuşursan, o dişlerin hepsi lanet bir dolu fırtınası gibi yerlerimde dans edecek."

Owen, cinayet kokan kanlı bir sırtışla başını kaldırdı. "İşte orada. Kardeşim, Kara Prens. Eski günlerdeki gibi, bunu bitirmek için bir arka bahçe bulalım mı?" South Boston, bir kez olsun konuşmasında ortaya çıkıyordu, bu da onu gerçekten sarsmış olduğumun gerçek bir işaretiydi.

"Her zaman başkalarının sahip olduklarını isteyen. Hayır, ben buradayım, seni açgözlü küçük pislik. Kavgaya mı istiyorsun, gel de al."

Bir an önce yerdeydi, bir an sonra ayağa kalkmış, bir futbolcu gibi bana doğru koşuyordu. Yumruklar, bacaklar, darbeler ve parçalanmış mobilyalarla birlikte yere çakıldık.

Yumruğu şakağıma çarptığında acı hissettim. Böbreğine sağlam bir yumruk attığımda Owen homurdandı. Ben neredeyse hiçbir şey hissetmedim.

Ta ki onun ayak seslerini duyana kadar.

ile bir son vur son son kardeşimi kızdırdı kaymaya
sert sert ahşap zeminde kayarken, Simone asansöre doğru
koşarken ben de dönüp ona seslendim.

"Simone, bekle," diye seslendim ve onu takip etmek için aceleyle ayağa kalktım.

Owen beni benim kolumu "Bırak bırak bırak.
Sen yeterince yeterince zarar verdin."

Ona tekrar vurabilirdim. Dönüp işi bitirebilirdim, sonunda babamın hep eksik olduğunu söylediği acımasızlığı gösterebilirdim.

Ama Owen'la olan kavgam bitmişti. Ve benim zavallı hayatımda kavga etmek için geriye kalan tek şey çoktan yarı yarıya gitmişti.

Her zaman olacağını bildiğim gibi.

Uzun zaman önce yapması gerektiği gibi.

Asansör kapıları sessiz bir sesle kapandığında, kalbim de aynı şekilde kapandı. Eğer Ryland Bishop bunca yıldır birazcık bile olsa böyle hissediyorsa, hayatının geçip gitmesine izin verdiği için onu suçlayamayacağıma karar verdim.

"Tanrım. Sol kroşen on yaşındaykenkinden daha iyi olmuş. Sanırım elmacık kemiğimi kırdın." Owen yanımda durup çenesini kontrol ediyordu. "Gerçeği bilmeye hakkı vardı."

"Bundan daha iyisini hak ediyordu."

"Bir kez olsun aynı fikirdeyiz. Kesinlikle senden daha iyisini hak ediyordu."

O da başka bir kavga arıyordu, geçmişimizin kalıplarına o kadar takılmıştı ki, bu kalıplara ne kadar doğal bir şekilde düştüğümüzü fark edemiyordu.

Ama cevap verme zahmetine girmedim. Haklı olduğu için değil, haklıydı. Ama onsuz içimde mücadele gücü kalmamıştı. Artık yoktu.

KAHVE, SÜT VE SİĞARA DUMANI

Simone

Ezra Huntington'ın Huntington Group'un küçük bir kolu olan Blackguard Holding ile arasındaki farklar, Rhode Island'ın Woonsocket kasabasının kenarındaki harap tuğla binaya yaklaştığım anda belliydi. Yıkık dökük fabrika, bir tarafında nehir, diğer tarafında tren rayları ile çevriliydi ve tüm şehri koklayan lağım kokusu da bu manzarayı tamamlıyordu.

Tüm içgüdülerim, soyulmamak ya da daha kötüsü olmamak için tren istasyonuna geri koşmam gerektiğini söylüyordu.

Ama tek yol buydu.

Boston'dan kırk dakikalık tren yolculuğu, ne söyleyeceğimi düşünmem için bana zaman vermişti. Kiminle konuşacağımı.

Ailemin çiftliğini tam olarak nasıl geri alacağımı.

South Station'a giderken Selena'yı aradığımda bana "Babasının örgütününkinden farklı" demişti. "Ezra kendi başına çıkmaya çalışıyor, bu yüzden onu Providence'daki merkezde bulamazsın. Ve sana garanti ederim, babasına gidersen istediğini asla elde edemezsin. İnan bana, ben bir kez denedim ve sonuç hiç iyi olmadı."

Brendan'a geri dönebilirdin.

Kardeşinin sözleri daha yüksek sesle yankılanırken bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım: *Senin erkek arkadaşın, ailenin çiftliğini en yüksek teklifi verene satan yalancı bir pislik.*

Bu durumun sorumlusu Brendan iken, onun işleri düzelterceğine nasıl güvenebilirdim ki? Kylie'yi kurtarmak için çiftliği satmak zorunda kalsa bile

çiftliği Kylie'yi kurtarmak için satması gerekse bile, böyle bir şeyi benden nasıl saklayabilirdi?

O başından beri biliyordu. Babamın elini sıkarken ve annemle ilgili hikayeleri dinlerken. Onun fırınında benimle sevişirken ve orada geleceğimizle ilgili fantezilerini fısıldarken.

Bana sevdiğini ve beni istediğini söylediğinde, tam orada, sonsuza kadar.

Hayır, şimdi Brendan'dan yardım isteyemezdim. Ona güvenemezdim

Ağır, çukurlu çelik kapı, binaya girdiğimde gıcırdayarak açıldı. içeri girdiğimde gıcırdayarak açıldı. İçeride, lekeli tavan döşemeleri ve duvarları ile bayat sigara dumanı kokusu ihmal edildiğini gösteriyor olsa da, oldukça standart bir lobi beni karşıladı.

Yorgun görünümlü bir resepsiyonist, masasında sakız çiğnerken tırnaklarını yaparken başını kaldırdı. Yüzündeki ifade yarı sinirli, yarı şaşkıncı, sanki işinde karşılaşmayı beklediği son şey benmişim gibi... insanları karşılamak.

"Kimsin sen?" Kalın Rhode Island aksanı, tıpkı eyalet gibi, New York ile Boston arasında bir yerdeydi.

Dikkatlice masaya yaklaştım. "Şey, benim adım Simone Bishop. Ezra Huntington'ı burada bulabileceğimi söylediler."

"Sizi bekliyor mu?"

Kafamı salladım. "Hayır. Ama çok önemli."

"Randevu yoksa görüşme yok." Kadın tırnaklarını törpülemeye devam etti.

Kaşlarımı çattım. Kadın tekrar başını kaldırmadı.

Elimi masaya koydum, bu da onu hemen meydan okurcasına dik oturmasına neden oldu. "Bakın, onu görene kadar buradan ayrılmayacağım."

Brendan'ın zihnimin derinliklerinde olduğunu hissedebiliyordum, o sinsî gamze, onu izlerken ortaya çıkmıştı. *Doğru, melek. Ona, sana koyduğum şeytanın bir parçasını göster.*

Bu düşünceyi kafamdan silip devam ettim. "Ona, Dandelion Çiftliği için yakın zamanda yaptığı bir anlaşma hakkında olduğunu söyle. Brendan Black ile. Beni görmek isteyecektir."

Resepsiyonist tırnak törpüsünü bakmadan düşürdü, ama telefonu almak için fazladan bir saniye bekledi. Hiç şüphem yoktu ki

Başka bir ortamda ona yanlış baktığım için bana yumruk atacak türden biri olduğundan şüphem yoktu. Belki bu durumda da öyle yapardı.

Selena'nın küstahlığını ve Brendan'ın yoğunluğunu taklit ederek, kendimi başka yere bakmamak için zorladım. Bu bir hayatta kalma meselesiydi.

İşe yaradı. Kız telefonu açtı. "Burada bir kadın seni görmek istiyor. Hayır, onu tanımıyorum. Brendan Black'i tanıdığını söylüyor. Bir çiftlikle ilgili bir şey."

Başka bir ses cevap verirken bekledi.

"Kendi kahve sütünü kendin al, Ez. Ben burada masada oturup telefonlara cevap vermek için varım, senin lanet olası işlerini yapmak için değil." Telefonu yerine koyduktan sonra, tırnaklarına geri döndü ve bana bakmadan konuştu. "Bir dakika içinde dışarı çıkacak."

Resepsiyon alanını bir uçtan bir uca dolaşarak, buraya gelirken Huntingtonlar hakkında öğrendiğim her şeyi gözden geçirdim. Aslen Providence'lıydılar ve şirketin merkezi de oradaydı. Ezra tek çocuktı ve söylentilere göre, uyuşturucu satmaktan dört farklı özel okuldan atıldığı için lisenin son iki yılını Woodstock'ta geçirmişti. Annesi, okulunu bitirmesi ve beladan uzak durması için onu tatil evlerine götürmüştü.

Liseden mezun olmuştu, ama mezun olmadan önce sınıfımızın yarısına, ıssız tarlalarda ve ormanın altında düzenlenen partiler için gerekli olan her türlü malzemeyi temin etmişti. Görünüşe göre, halüsinojenik ilaç satmak için para ödünç veriyorsa, hâlâ bu işin içindeydi.

O tehlikeli biriydi. Bir çocuğu annesinden alacak kadar tehlikeli. Ama belki de doğru fiyat karşılığında pazarlık yapmaya razı olurdu.

"Simone Bishop. Ne oluyor kızım? Kız kardeşinden bile daha seksisin."

Adımın sesiyle döndüm ve lobide zor tanıdığım bir adam gördüm. Liseden hatırladığım sırık gibi çocuğa hiç benzemiyordu, ama yine de onun gibi giyinmişti: yıpranmış kot pantolon, eski bir kazak ve dağınık kahverengi saçlarının üzerine geriye doğru itilmiş bir bere.

Ama beni açıkça tanıdı. "Bunca yıldır neredeydin lan? Selena ara sıra bana biraz verirdi, ama lanet olsun, galiba yanlış kardeşe bakıyordum."

Onun kaba sözlerine tepki göstermeye çalışarak, selam vermek için yanaşıma bir öpücük kondurmasına izin verdim. Artık sigara dumanının nereden geldiğini biliyordum.

"Seni de görmek güzel," diye yalan söyledim.

"Öyle olmalı." Başını eğdi ve hala açıkça hafif bir yazlık elbise ve süveter giymiş vücudumu süzdü. Açık saçık giyinmemiştim - hiç giyinmedim ki - ama o beni yarı çıplakmışım gibi hissettirdi. "Peki, sizin için ne yapabilirim?"

"Sen, şey, yakın zamanda Brendan Black ile Selena'nın çocuğunun geri dönüşü için bir anlaşma yaptın, değil mi?" Resepsiyonistin kulaklarına ulaşmaması için yumuşak bir sesle konuştum, çünkü resepsiyonist bana sürekli küçümseyen bakışlar atıyordu.

Ezra kaşlarını çattı. "Evet, yaptım. Sana bunu o mu söyledi?"

"Sakıncası yoksa bunu konuşmak istiyorum."

"Bak Simone, bunun senin ailenin çiftliği olduğunu biliyorum ama..."

"Lütfen." Mide bulantısıyla mücadele ederek, kendimi zorlayarak koluna flörtöz bir şekilde elimi sürdüm. "Bu benim için çok önemli."

Küçük gözleri kısıldı, ama en azından meraklı görünüyordu. "Tabii. Beni ofisime kadar takip et."

Vücudumun her hücresi bu adamı özel bir odaya takip etmemem için çığlık atıyordu, ama başka seçeneğim yoktu. Sonuçta, onun fikrini değiştirmek için buraya gelmemiş olsaydım, buraya neden gelmiştim ki?

Onu birkaç dolambaçlı koridordan geçerek binanın içine kadar takip ettim. Bir odada, ona benzeyen adamlar telefonla konuşup bahis gibi bir şey yaparken, başka bir odada insanlar sigara içip, Woodstock çevresine çok benzeyen bir vadinin duvarındaki büyük haritayı işaret ediyorlardı.

O ilerlemeye devam etti, sonra içinde yıpranmış bir masa, birkaç sandalye ve az giyinmiş kadınların bira içtiği birçok posterin yanı sıra, daha önce gördüğüm haritayla aynı olan bir haritanın bulunduğu bir ofisin kapısını açtı. Evet, burası kesinlikle Windsor County'ydi ve şu anda kesinlikle orada olmayan bir dizi yeni planlanmış projeyle doluydu.

"Güzelmış," dedim yetersiz bir şekilde. Tanrım, bu konuda çok kötüydüm.

"Otur." Ezra da masanın arkasında oturdu. "İster misin?" Arkasında bulunan ve çeşitli alkollü içeceklerin bulunduğu mini buzdolabını açtı.

"Hayır, teşekkürler. Ailemin mülkünü satın aldınız."

"Doğrudan konuya giriyorsun, ha? Bana uyar. Teknik olarak, ailenin *ipoteği* bana *verildi*. Bu iyi bir şey, ama senin için belki öyle değildir. Ama baban beş yıldır bu evin vergilerini ödememişti ve ipotek ödemelerinde de çok geride kalmıştı. Neden istediğimi zaten biliyorsun sanırım. Nişanlın da aynı nedenle bu evi almıştı."

Boğazımda bir şey takılmış gibi yutkunmam zorlaştı. Blackguard'ın neden bu ipoteki aldığı merak etmemiştim bile — bankalar bunları birbirlerine sürekli satıyorlardı, o halde holding şirketi neden böyle bir şey yapmasın ki?

Ancak Owen'ın öfkesi daha mantıklıydı. Açıkçası, bahsettiği "yatırımlar" ile bir şeyler planlıyorlardı. Muhtemelen Ezra'nın duvarına asılı olan geliştirme planlarına benzer bir şey.

"Bu arada, tebrikler." Ezra bir kutu bira açtı. "Büyük gün ne zaman?"

Cevap vermedim. Brendan Black ile olan ilişkim artık tamamen yasal bir ilişkiydi ve bu durumla hiçbir ilgisi yoktu.

Yine de bunu reddedemedim. "İpoteki ödemek istiyorum. Ya da babamın borçlarını kapatmak için ne gerekiyorsa yapmak istiyorum. Satışı iptal etmek için ne yapmam gerekiyor?"

Ezra bir anlığına bira bardağından bana baktı, sonra bardağı masaya koydu ve öne doğru eğildi. "Bu karmaşık bir soru. Tamamen iş açısından bakıldığında, satmamız için hiçbir neden yok. Senin gibi sevimli birine bile."

Gülmek istedim. Ya da belki ağlamak. Bu aptal, plak dükkanı sahibi kılığına girmiş, sanki Wall Street'in Kurt'u gibi davranıyordu. Ve yine de, bu aptal ailemin geleceğini avucunun içinde tutuyordu.

"Fiyatını söyle," dedim. "İpotekin değeri *artı* vadesi boyunca faizini ödeyeceğim. Artı yüzde yirmi."

Bu, banka hesabımı tamamen boşaltacaktı. Ama bu sorunu yarın çözecektim.

Ezra sandalyesine yaslandı, botlarını masanın üzerine koydu ve bir yudum daha bira içti. "Sen sevimlisin. Ama o mülkün borcunun ne kadar olduğunu biliyor musun?"

"Babam doksanlarda ekipmanı yenilemek için onu teminat olarak kullanmıştı."

"Ve 2000'li yıllarda maaşları finanse etmek için bunu tekrar yaptı. Birkaç yıl önce bir kez daha. Baban son yirmi yıldır Peter'ı soyup Paul'a ödeme yapıyor." Masasından bir dosya çıkardı ve bana doğru itti. "Sonuncusu kız kardeşin içindi. Selena, otlakların yarısını esrar yetiştirmek için dönüştürmek gibi bir fikri vardı. Fikir iyiydi ve ben de ilgilendim, ama ticari yetiştiriciliği yasallaştırma tasarısı Vermont'ta reddedildi." Alaycı bir şekilde baktı. "Bishop kızları iş kafası pek yok."

Tabii ki bu Selena'ya benziyordu. Küçük mantar girişiminde de aynı türden akılsızca bir plan yapmaya çalışmıştı.

Ama dosyayı incelerken bunun düşündüğümde çok daha kötü olduğunu fark ettim. Banka hesap özetleri, kredi belgeleri, temerrüt bildirimleri. İkinci kredi, annem öldükten sonra, bizi ayakta tutmak ve elinde kalan birkaç işçinin maaşını ödemek için alınmıştı. Ve sonra, açıkça sahte imza ile alınan üçüncü kredi, Selena'nın planlarını tamamen mahvetti.

Dandelion Çiftliği on yıllardır borç batağında boğuluyordu. Ödemek için hazırladığım para, borcun yarısını bile karşılamaya yetmezdi.

Ama bu parayı bulabilirdim. Bulabilirdim. Tabii, kuyruğumu kıstırıp Boston'a geri dönmeye ve Brendan'ın yaptıklarını kabul etmeye razı olduğum sürece.

Bu noktada, benim için artık bir anlam ifade eden tek yeri kurtarmak için her şeyi yapardım.

"Birkaç aya ihtiyacım var," dedim. "Belki birkaç haftaya. O zaman borcumu ödeyebilirim. Şimdilik yarısını kabul eder misin?"

Ezra burnunu çektirdi. "Yanlış anladın. Bu bir çıkış yolu değil." Dosyayı geri aldı ve çekmecesine koydu. "Senin boktan küçük çiftliğini, on milyon gibi önemsiz bir miktardan çok daha değerli bir şey için istiyordum."

Sırtımda soğuk bir korku hissettim. "Ne demek istiyorsun?" Haritaya baktım. "Bu senin projenle mi ilgili? Orada bir şey inşa etmek istiyorsun, değil mi?"

Omuz silkti. "Belki. Ama aslında bana farklı bir tür avantaj sağlıyor."

"Ne için koz?"

"Ben de senin kız kardeşinden biraz daha akıllı olduğunu düşünmüştüm." Botuyla, Pam'in sallanan başlı heykelciğini tekmeledi.

Anderson, *Baywatch* dizisindeki gibi, kafası yerine göğüsleri hareket ediyordu. "Aslında *nişanlı* ailesinin başka bir üyesiyle çalıştığımı biliyor muydun? Owen ve ben bölgenin tümünü geliştirmek için planlar yapıyorduk. O tatil köyleri inşa etmek istiyordu. Ben ise kumarhaneler, köpek yarış pistleri gibi şeyler inşa etmek istiyordum. Ventnor Place adını vereceğimiz yeni bir kasabada tonlarca para kazanacaktık."

Kaşlarımı çattım. Bu, kavgayı daha da açıklıyordu. Brendan'ın Ezra'nın başından beri ailesinin işine karıştığını biliyor muydu acaba? Biliyor olmalıydı, değil mi? O, tüm işlerin başındaydı.

"Birkaç hafta öncesine kadar her şey yolundaydı. Sonra nişanlın mülkleri satmaya karar verdi. Babam bunu öğrendi ve bana ders vermek için mülkleri ucuza satın aldı."

Onu baktım. "Yani, Brendan ve babana ders vermek için çiftliği geri mi istedin?" Bu konuda bir şeyler tutarsızdı. Bütün bunlar Ezra Huntington'ın yanlış yönlendirilmiş baba sorunları yüzünden miydi?

Ezra ayaklarını yere sertçe indirdi. "Babam bu saçmalık yüzünden beni reddetti, seni aptal sürtü. Ventnor projesi, sonunda isminin hakkını verebileceğimin kanıtı olacaktı. Her şeyin elimden alınmasının ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyor musun? Senin sözde 'prensin' sadece kendi kardeşini değil, hepimizi mahvetti. Bu yüzden senin ailenin zavallı küçük inekleri umurumda bile değil. Onları geri mi istiyorsun? Beni Providence'a geri getirecek tek şeyi bana vermelisin: Kara Prens'in bir parçasını. Ya da en azından şirketini."

"Bu... delilik," dedim. "Ben bu şirketin bir parçası bile değilim. Ve Brendan asla..."

"Oh, bence erkek arkadaşın pazarlık yapmaya razı olur. Geçen gece değildi, ama şimdi sen buradasın, fikrini değiştirebilir."

Korku mideme buz gibi çöktü. "N-neden bahsediyorsun?"

Ayağa kalktı ve masanın etrafında dolaşmaya başladı, beni sandalyemde dönüp onun sinir bozucu hareketlerini takip etmeye zorladı. "İlk başta, gerçekten boku yedim sandım. Ama Kara Prens bir çiftçi kızına aşık olunca şansım yaver gitti. Bana her şeyi anlatan senin kız kardeşindi. Hatta istediğim şeyi elde etmek için

çocuğunu ödünç alıp istediğimi elde etmeme izin verdi. Ne yazık ki, neredeyse hiç tanımadığı bir çocuk için istediğimi bana vermek istemedi. Ama seni mahvetmeye hazırdı. Hedefime ulaşmak için fazladan bir adım atmam gerekiyor, ama sen artık buradasın. Bunu başaracağız." Gülümsedi ve bana şimdiye kadar gördüğüm en şeytani gülümsemeyi gösterdi.

Ayağa kalktım, çantamı kalkan gibi sıkıca tuttum. "Yanılıyorsun. O beni öyle umursamıyor."

"Oh, bence önemsiyor." Ses tonundaki bir şey beni ürpertti, çünkü nezaket maskesi tamamen kaybolmuştu. "Ya da en azından, önemsiyor olmasını umsan iyi olur."

"Bırakın gideyim," diye emrettim, farklı bir yol denemeye çalışarak. "Boston'a geri dönüp ona istediğinizi söyleyeceğim. Onunla bir anlaşma yapabilir miyim bakacağım."

"Sanmıyorum, Bambi. Doğru av olmadan kurt yakalayamazsın." Masasındaki bir düğmeye bastı ve birkaç saniye sonra, flanel gömlek giymiş, kot pantolonlarının beline silahlarını sokmuş iki sert görünümlü adam içeri girdi.

Onlar bekliyordı.

Bu başından beri planlanmıştı. Binaya girdiğim anda hazırdı.

Odadaki tek pencereye doğru geri çekildim, ancak pencere dışarıdan parmaklıklarla kapatılmıştı.

"Onu tutun," diye emretti Ezra.

"Hayır! Bırakın beni!" İki adam kollarımı tuttuğunda pek bir etki yaratamadan mücadele ettim, sonra beni sandalyeye geri çekip metal kol ve ayaklara kelepçelediler. "Durun! Ezra, bu işten kurtulamazsın. İsteddiğini elde edemezsin. O beni o kadar umursamıyor. Umursamıyor!"

Ezra masasından bir kontörlü cep telefonu çıkardı, açtı ve bana doğrulttu.

"Kendi iyiliğin için, yanıldığını ummalısın tatlım," dedi ve fotoğrafı çekti. "Şimdi gülümse. Ya da gülümseme. Aksi takdirde, yanlış bir fikre kapılıp bunun senin yapabileceğin son şey olmadığını düşünebilir."

GÖKYÜZÜ YÜKSEKLİĞİNDEKİ Araf

Brendan

Bir zamanlar, Blackguard Holding'in en üst katındaki ofisimde oturmayı çok severdim. Simone'un deyimiyle bir başka "kuş yuvası" olan bu yer, Boston'ı seyredebildiğim, şehir üzerinde uçtuğumu hayal edebildiğim ve günlük hayatımın bitmek bilmeyen taleplerinden biraz olsun uzaklaşabildiğim bir sığınaktı.

Ancak şimdi, burası bir hapishane gibi geliyordu.

Simone'nin çatı katından kaçalı neredeyse yirmi dört saat olmuştu ve Owen'ın açıklaması, özenle inşa ettiğim kart evimi yerle bir etmişti. Telefonlar doğrudan sesli mesaja düşüyor, mesajlar okunmadan kalıyor ve ben aklımı kaçırmak üzereydim.

Ruth, iki toplantıyı ve Tokyo ile bir konferans görüşmesini iptal ettikten sonra bütün sabah telefonlara cevap vermişti. Finans blogları, benim düşüşümle ilgili söylentilerle dolmaya başlamıştı bile. Umurumda bile değildi.

Ta ki onun nerede olduğunu bulana kadar.

Masamdaki interkom çaldı. "Bay Black? Kardeşiniz ve Bay Kelly geldiler."

O konuşmasını bitirmeden kapı açıldı ve Ronan ile Liam içeri girdi, yüzlerinde durumun acı gerçeği yazılıydı.

"Berbat görünüyorsun." Ronan masamın karşısındaki deri koltuklardan birine çöktü ve yakasını çekiştirdi. Ailede büyümüş olmasına rağmen, Ronan'ı her zaman rahatsız eden bir şey vardı, sanki kravat ona bir ilmek gibi geliyordu. "Bu arada, Matsumoto gelmediğin için çok sevindi. Daha önce hiç bakmadığım bir hesapta

neden Owen'a sormadın? O böyle fırsatları kaçırmaz."

"Katılım ödülü mü istiyorsun?" Pencereden dönmeye bile tenezzül etmedim. Bugün kimse en ufak bir nezaketin bile tadını çıkaramadı.

"Hayır, ama bir açıklama iyi olurdu. Sen burada kış trolu gibi kış uykusuna yatıyorsun ve Owen de kayboldu. Ne haltlar dönüyor burada?"

Cevap vermedim. Owen ve güvenlik şefimiz Mac dışında kimse dün gece Simone'a ne olduğunu bilmiyordu. Liam bile sadece bazı parçaları biliyordu. Şu anda, sevdiğim kadının - evet, sevdiğim - güvenliği başka birinin elindeydi ve ben bununla pek iyi başa çıkamıyordum.

Döndüğümde Ronan ve Liam'ın gizlice birbirlerine bakıştıklarını fark ettim.

Liam diğer sandalyeye oturdu. "Konuşmamız gerek."

"Eğer bu Japon sözleşmeleriyle ilgiliyse, sana zaten söyledim, bugün uygun bir gün değil."

"Bu, senin tam bir aptal gibi davranmanla ilgili," diye Ronan sözünü kesti. "Sabahtan beri burada saklanıyorsun ve Ruth, bu sabah saat ikide buraya geldiğini ve hafta sonuna kadar olan randevularını iptal etmeye başladığını söylüyor."

Ben somurtarak, "İşlere erken başlamak zorundaydım," dedim.

"Ne, güneş doğmadan hobbitleri kızartmak gibi mi? Ne haltlar dönüyor burada?"

Liam öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Bunun Simone ile mi ilgisi var? Yoksa Huntington'larla mı?"

"Onun adını anma."

Ronan kaşlarını kaldırdı. "Hala Huntington'larla uğraşıyor musun? O pislikler yarı mafya. Onları Vegas'ta sürekli görüyorum ve sana şunu söyleyeyim, bıçaklanmak istemiyorsam *asla* onlarla aynı masaya oturmam." Başını salladı. "Lütfen bana bunun bir kadın yüzünden olmadığını söyle, Brendan."

"O sıradan bir kadın değil. O... benim." Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım ve sonra yorgunluktan masamın sandalyesine çöktüm.

Tanrım, bu gerçeği yüksek sesle itiraf etmek bile beni çok yordu.
Sanki onun yokluğunun ne kadar acı verdiğini kabul etmek zorunda kalmışım gibi.
Ve bunu ona ben yapmıştım.

Ronan beni uzun süre inceledi. Mizah maskesi, ara sıra ortaya çıkan keskin bakışlarını gizliyordu.

Sonra bir karar vermiş gibi göründü.

"Evet, biliyoruz," dedi sessizce. "Bu yüzden buradayız."

Onların bakışlarına bile karşılık veremedim, bunun yerine önümdeki belgedeki rastgele kelimeleri altını çizerek kendimi oyalamaya çalıştım.

Ergen bir kız gibi kıpır kıpır
duruyordum. Berbat bir haldeydim.

"Konuşacak bir şey yok," dedim. "Bitti. O benim yaptığımı biliyor ve gitti.
Dün sabah ayrıldı."

O zamandan beri onu bulmaya çalıştığımı, ama başaramadığımı söylemedim.

"Ne yaptın?" diye sordu Ronan.

"Her zaman yaptığım şeyi. Kendi çıkarlarım yerine şirketin çıkarları için hareket ettim."

"Ailesinin çiftliğinin ipotekini sattı," dedi Liam. "Sanırım kastettiğin bu."

Yutkundum. "Yapmak zorundaydım."

Ronan sarsıldı. "Onun çiftliğini o pislik herife mi sattın? Neden böyle bir şey yaptın ki?"

Belgeye baktım. Gözlerim bulanıklaştı. "Çünkü mecburdum."

"Buna inanmıyorum. Ne zamandan beri istemediğin bir şeyi yapmak zorundasın?"

"Hayallerimin kadınıyla tanıştığımdan beri!" diye bağırdım ve elimi sallayarak bir bardak dolusu kalemi ofisin bir ucundan diğer ucuna fırlattım.

Liam ve Ronan, halının üzerine dağılmış kalemlere şaşkın bir ifadeyle baktılar, sonra bana, bir daha asla sahip olamayacağımı sandığım bir sabırla döndüler.

"Peki," dedi Ronan birkaç dakika sonra. "Dedikleri gibi, oyun bitti."

"Ne diyorsun sen?" diye bağırdım.

Kafasını spekülâtif bir vinç gibi eğdi. "Bizi gerçekten aptal sanıyor olmalısın. Babam iki saniye hastanede yatıyor, birdenbire çok muhafazakar yönetim kurulu üyelerimizin önünde CEO seçimi yapılıyor ve sen beş dakika önce tanıştığın güzel prenses nişanlıyla ortaya çıkıyorsun?" Burun kıvırdı. "Kimseyi kandırdığını düşünmedin, değil mi? Babam, içimizden birinin çocuk sahibi olması planının işe yaramasına o kadar sevinmişti ki, test tüpü inkübatörüyle evlenseydin bile umursamazdı."

"Ama plan işe yaramadı," dedi Liam alaycı bir şekilde. "Çünkü sen ona aşık oldun, değil mi?"

Elimdeki kağıt buruştu. Yine bir şeyleri parçalamak istedim. "Bu... doğru."

"Ona durumu açıklamaya çalıştın mı?"

"Neyi açıklayayım? Kendi kıcıımı kurtarmak için onun ailesinin mirasını sattığımı mı? Yeğenini geri almak için ödeyeceğim bedel, itibarımı kaybetmek ya da onun değer verdiği her şeyi elinden almak arasında bir seçim olduğu için kendimi seçtiğimi mi?" Acı, gülüşümü bir neşter gibi kesti. "Gerçek, durumu daha iyi hale getirmiyor."

Liam bir bacağını diğerinin üzerine atarak omuz silkti. "Belki öyle, ama gerçek her zaman bir değeri vardır. Seni seviyorsa, sandığından daha fazlasını affedebilir."

Bunu söylerken gözleri parladı. İlk kez değil, o cana yakın görünüşünün arkasında ne tür sırlar yattığını merak ettim. Liam'ın annesi tanıdığım en acımasız insanlardan biriydi. Elma ağacından uzağa düşmezdi, ama Liza'nın yetkinliğinin oğluna da yansıdığını görmemiştim.

"Sadece geri al," diye araya girdi Ronan. "Neden olmasın ki? Onun zavallı çiftliğinin değer biçimi ne kadardı? On milyon mu? Yirmi mi?"

"Sekiz milyon iki yüz bin," diye cevapladı Liam. "Ama mülk üzerinde üç kredi var, yani toplamda on dört milyon mu? Owen'ın hayvanları satıp tüm mülkü havaalanına çevirmeyi planladığını düşünürsek, yine de ucuz sayılır. Ezra ile birlikte kurdukları Ventnor geliştirme projesinin merkezindeydi."

Oturdum. "Ezra da bu işe karışmış mıydı?"

Liam başını salladı. "Arka plandaki bir yatırımcı, ama evet. Bu onun da en sevdiği projeydi. Görünüşe göre babasını, Owen'ı ortadan kaldırmak için

ve mülkleri satın almaya ikna etmiş gibi görünüyor."

"Tanrım, hayatımda hiç bu kadar üçüncü çocuk olmaktan mutlu olmamıştım," dedi Ronan. "Ailenin kaos ajanı olmayı, ilk doğan babalık sorunları ve ikinci doğan görünmezlik sorunlarına her zaman tercih ederim."

Liam güldü. Ben ise ona ters ters baktım.

"O zaman Ezra'ya iki katını teklif et," Ronan sanki hava durumunu konuşuyormuşuz gibi devam etti. "Üç katını. Otuz milyon bile, ne kadar, bir yataın fiyatı kadar mı? Ve bu sayede güzel prensesini de geri kazanmış olursun."

"Kabul etmeyecek," dedim. "Huntington ya şirketimdeki hisselerimi ve yönetim kurulundaki koltuğumu ya da çiftliği istiyordu. Ve zaten beni geri almayacak."

Yüzümü ovuşturdum. Tanrım, ne kadar aptalmışım. Ezra Huntington da sandığımdan çok daha akıllıymış.

Ne kadar değersiz bir aptaldım.

Ronan beni süzdü, bakışlarında yine o keskin kenar belirdi. "Sen gerçekten bir moronsun. Ne zamandan beri kötü sonuçları kabulleniyorsun?"

Cevap vermedim. Bunun bir anlamı olduğunu düşünmedim.

"Benim tanıdığım Brendan Black, ona ters bir bakış atan her pisliği mahvederdi. Kara Prens esir almaz. Neden ailesi için savaşmasın ki?"

"Simone aileden değil," dedim, ama bu sözler yalan gibi geldi. Belki de... Tanrım, çünkü onun aileden olmasını istiyordum.

"Olabilir," dedi Liam, düşüncelerimi tekrar ederek. "Diğer her şey için savaştığın gibi onun için de savaşırsan."

"Telefonlarıma bile cevap vermezken onun için nasıl savaşabilirim? Beni bir daha görmek istemiyor."

"Oh, lanet olsun. Benim gibi bir serseri bile ona gerçeği söylemen gerektiğini biliyor," diye bağırdı Ronan. "Ne yaptığını açıkça anlat. Neden berbat bir şey olduğunu. Ona lanet olası ayı vaat et ve durumu düzeltmek için ne gerekiyorsa yap." Dişlerini göstererek alaycı bir gülümseme takındı. "Buna sorumluluk denir, arkadaşlar. İyi bir terapist ne yapar, gördünüz mü?"

"Bunu isterdin, değil mi?" diye tersledim. "Bunun için şirketimdeki hisselerimden vazgeçmem gerekiyorsa, bu sana doğrudan

girebilirsin."

"Öyle olsa ne olur? Bence asıl soru, bunun bana, Owen'a veya hatta Shea'ye

bunun bana, Owen'a veya hatta Shea'ya, sevgili babacığımın kurduğu küçük kavgada fayda sağlayıp sağlamayacağı değil. Asıl soru, onu ondan daha çok önemsedğin mi?" O, büyük bir yemek yemiş gibi sandalyeye yaslandı. "Seçim senin, ağabey."

Gözlerimi kırptım. Haklıydı.

Ve bu bir seçim bile değildi.

Telefonuma uzandım. "Onu tekrar aramaya çalışacağım."

Ama bunu yapamadan, ekranımda tanımadığım bir numaradan bir mesaj belirdi.

ENGELLENEN NUMARA

573512, -72.551498

Telefonu çevirdim. "Bu ne anlama geliyor?" Liam öne eğilip baktı. "Bunlar koordinatlar."

"Neden biri bana bunu göndersin ki..."

Ama cümlemleri bitiremeden, mesajın altında bir resim belirdi. Bir çift el, metal sandalyenin arkasına bir ip ile bağlanmıştı. Güçlü ve kadınsı, kısa oval tırnakları ve sol elinde bir nişan yüzüğü vardı.

Hamuru yoğururken, hamuru açarken, hatta sadece yanağımı okşarken bile yetkinliği ve istikrarıyla beni büyüleyen eller.

"Simone." Nefes almakta zorlanıyordum. "Siktir."

Ronan çoktan koltuğundan kalkmıştı. "Görünüşe göre Ezra bir B planı bulmuş. Şimdi küçük bir savaşa hazır mısın kardeşim?"

Şaka yapacak vaktim yoktu, çünkü odadan fırlamıştım bile. "Onu bulmalıyım. Onu güvende tutmalıyım."

"Mac'i arıyorum," dedi Liam, beni ofisten dışarıya kadar takip ederken.

Çalışanlarım, kardeşim ve Liam'ın peşimde koşarken asansöre doğru sprint attığımı meraklı bakışlarla izlediler.

Hiçbiri ni fark etmedim.

Dışarıda bir yerlerde Simone acı çekiyordu. Benim ona yaşattıklarım
yüzünden acı çekiyordu.

Asansör kapıları açıldığında, daha önce verdiğim karar bir anda buharlaştı.

Artık tek bir seçenek kalmıştı. Kızımı

bulup eve getirmek.

KABUL ETMEK

Simone

"Biliyor musun, senin 'nişanlın' seni sevmediğini düşünmeye başlıyorum, tatlım."

Ezra Huntington'ın eski şeker fabrikasının gıcırdayan ahşap zemininde bir o yana bir bu yana yürüdüğünü izledim ama tek kelime etmedim. Ağzım tıkanmış olduğu için konuşamıyordum.

Ezra benimle ne yapacağına karar verirken, ben Ezra'nın Woonsocket ofisinde, otomat makinesinden aldığım bayat cipslerden başka bir şey yemeden geceyi geçirdim. Sabah, Brendan'a bağlı halimin fotoğrafını gönderdikten sonra, bir minibüsün arkasına itildim ve saatlerce yol aldık.

Akçaağaç, köknar, yağmur ve ineklerin eşsiz kokusunu bir kez soluduğumda, gözlerimdeki bağ açılmadan önce tam olarak nerede olduğumuzu anladım: Dandelion Çiftliği.

O zaman Ezra Huntington'ın pek zeki bir adam olmadığını da anladım. Beni tanımlayamadığım bir yere götürmek yerine, beni bağladıkları mobilyanın üzerine baş harflerimin kazınmış olduğu bir yere getirmişti. Dandelion arazisinin uzak ucundaki akçaağaçların arasında yer alan eski şeker evi, büyükbabamın zamanından kalma, elli yıldan fazla bir süredir kullanılmayan bir kalıntıydı. Selena ve ben gençken burada kamp yapardık ve birbirimizi, çoğunlukla rakunlara bırakılmış, "hayaletli" olduğu söylenen odalara çıkmaya cesaretlendirirdik.

Ne yazık ki, şeker evi mülkün karşı tarafında, ahır ve evden neredeyse bir mil uzakta bulunuyordu

babamın muhtemelen başka bir beyzbol maçı izlediği.

Yardım etmek için çok yakındım ama yine de çok uzaktaydım.

Ezra onuncu sigarasını arka arkaya içerken ve telefonuna bakarken, karnımda hissettiğim korkuyu ve Ezra'nın haklı olabileceği şüphesini görmezden gelmeye çalışarak ona sert bir bakış attım.

Brendan umursasaydı, şimdiye kadar beni bulmaz mıydı? Ya da en azından mesajıma cevap vermez miydi?

Şu ana kadar hiçbir şey olmamıştı.

Ezra, tozla kaplı çalışma tezgahlarından birine elini vurdu. "Benden hiç bahsediyor mu?" diye sordu aniden. "Buradaki cahillerden biri benden bahsediyor mu?"

Kimi kastettiğini biliyordum. Ezra Huntington hakkında keşfettiğim bir başka şey de, sinirlendiğinde ergenlik döneminden bahsedip durduğuydu. Bir zamanlar kız kardeşime ciddi bir şekilde aşık olduğunu anlamam çok uzun sürmemişti.

Bu pek de şaşırtıcı değildi. Selena çılgınca davranmaya başlamadan önce, umursamaz tavırları lisedeki havalı kızların karizmasının tanımı gibiydi. Tanıdığımız herkes ya onun gibi olmak ya da onunla yatmak istiyordu (ya da her ikisini de). Ezra Huntington, tüm parası ve ihtişamıyla Woodstock Lisesi'ne gelmiş ve Selena Bishop'ı küçük kasabamızda zaman ayırmaya değer tek kız olarak görmüştü.

Tahmin edilebileceği gibi, bir ay kadar içinde ilişkileri sona erdi. Selena, ilgisini uzun süre çekecek birini asla bulamadı. Ezra'nın hayatına devam ettiğini düşünmüştüm, ama belli ki öyle olmamıştı.

Yine cevap veremeyince, dönüp küfretti. "Siktir et. Zaten burada kimse seni duyamaz. Ve kendi kendime konuşmaktan bıktım."

Ağzımdaki tıkaçları çıkardı. Ağrıyı hafifletmek için ağzımı birkaç kez açıp kapattım.

"Hayır," dedim sonunda. "Öyle değil. Ama bunu kişisel olarak almazdım. Selena sadece Selena hakkında konuşur."

Bu onu pek rahatlatmış gibi görünmüyordu. "Biliyorsun, siz Bishop kızları lisedeki herkesin düşündüğü kadar harika değildiniz."

"Sen nereden bilebilirsin ki? Sen derslere girmek yerine tribünlerin arkasında ot satmakla meşguldün."

Kelimenin tam anlamıyla bağı ve onun merhametine kalmışken, açıkça dengesiz bir adamı kışkırtmak akıllıca mıydı? Muhtemelen. Ama bu noktada, umurumda bile değildi.

Ezra burnunu çektirdi. "Doğru. Ama orada kız kardeşini de yeterince gördüm. İkiz kardeşinin ne kadar iyi bir kız olduğunu bana anlattı. Onu hasta ediyordu."

Nedense, onunla tartışma isteğine direndim. Sonuçta tek istediği buydu. Planı işe yaramıyordu, bu yüzden kendini tekrar kontrolün elinde olduğunu hissetmek için kavga etmek, ya da en azından kazanmak istiyordu.

Yerdeki eski şeker lekelerini sayarak, sessizliğimi pişmanlık olarak algılaması için dua ettim.

İşe yaramadı.

Şeker evinin kapısı açıldı ve iki "ortağı" (aslında daha çok Woonsocket'taki motorcu barlarının önünde oturan serserilere benziyorlardı) içeri girdi, içlerinden biri başını sallıyordu. "Sinyal almak için tepenin zirvesine çıktım. Üç çubuk. Black'ten hala cevap yok."

"Siktir!" Ezra bir tabureyi alıp duvara fırlattı ve taburenin bir ayağı kırıldı. "On iki saat oldu ve senin değerli prensin lanet olası bir mesaja cevap verme zahmetine bile girmiyor."

"Haklı olmalısın," dedim ona, ama sözlerim çürümüş peynir gibi tadı vardı. "Umursamıyor. Brendan Black sadece şirketini umursuyor, başka hiçbir şeyi değil."

Bunun doğru olabileceğinden nefret ediyordum.

Ezra şimdi bana başka bir şey fırlatmak istiyor gibi görünüyordu. Onun bakışlarını takip ederek, arkasındaki duvarda asılı olan şekerleme ekipmanlarına baktım. Tozlu bir kova dolusu çivi vardı, doğru ellerde fırlatma yıldızı olarak kullanılabilirdi.

"Eğer seni umursamıyorsa, tatlım, belki itibarını umursar." Ezra gorillere dönüp başını salladı. "Diğerlerini de getirdiniz mi?"

İlk goril başını salladı. "Minibüste." "Onları getirin."

İçlerinden biri ayrıldı, birkaç dakika sonra iki kişiyle geri döndü, ikisinin de başlarında kanvas çuvallar vardı. Biri

ocuk olduğu belliydi.

"Bırakın beni!"

O mücadele ederken tanıdık sesi duyduğumda kalbim neredeyse durdu.

"Kylie?" Sandalyemden öne doğru eğildim. "Selena?"

Kız kardeşim ve yeğenim yere yığılmadan önce çuvallar çıkarıldı. Selena çamurda sürüklenmiş gibi görünüyordu, solgun ve kirliydi, giysileri yırtılmıştı ve titrek ifadesi son zamanlarda sadece içki içip sigara içmekten daha fazlasını yaptığını düşündürdü. Kylie, küçük at kuyruğundan dökülen sarı bukleleri ve gözlerinin etrafındaki koyu halkalarla biraz daha iyi görünüyordu.

"Simone teyze!"

Bana doğru koştu ama gorillerden biri onu geri çekti. "Ona dokunma!" diye bağırdım. "Ezra! Bu delilik. Sen

Onları bırakmak zorundayız. Brendan'la hiçbir ilgileri yok!"

Ezra bir sigara daha yakarken burnunu çektirdi. "Hayır, ama seninle her şeyleri var. Ama merak etme. Hepiniz işbirliğı yaptığınız sürece kimse küçük gremlini incitmeyecek."

"Onları durduramadım." Selena, odanın diğerk ucuna sürünerek giderken konuşması belirsizdi, sonra ayaklarımın yanındaki yere yığıldı.

Bağlarımı çekerek kurtulmaya çalıştım. "Ezra, ona ne verdin?" Kesinlikle bir şey almıştı ve bu, her zamanki votka ve esrar karışımı değıldi.

"Belki Kara Prens prensesini umursamıyordur," dedi Ezra, başka bir fotoğraf çekmek için tek kullanımlık telefonu kaldırırken. "Ama bahse girerim, dört yaşındaki bir çocuğın cinayetinin sorumluluğunu üstlenmek istemeyecektir. Ve eğer para vermezse, tam da öyle göstereceğiz."

Selena başını dizime yaslayarak çöktü. "zgnm. Beni götüreceklerini söylediler... tehdit ettiler..." Sözlerini zar zor çıkarabiliyordu ve boynunda ve ellerinde morluklar vardı.

"Sorun yok." Annemizin ocukken yaptığı gibi, belki de bu odada yaptığı gibi, onun başını okşamak istedim. "Senin suçun değıl, Sel."

"Anne?" Kylie odanın diğerk ucundan seslendi. "Anne, iyi misin? Simone teyze, ona ne oldu? Neden bağlandı?"

Bu durumda yapabileceğim en parlak gülümsemeyi ona gösterdim. "Her şey yoluna girecek, tatlım. Annen sadece biraz kestiriyor, biz de oyun oynuyoruz. Oturup sessiz olman en iyisi, tamam mı?"

"Hayır! *Bırak* beni!"

"Ah!"

Kylie, gorillerden birinin bacağına hızlı bir tekme atarak kendini kurtardı ve sandalyemin diğerk tarafına koştu, orada hemen bileklerimi bağlayan ipleri çekmeye başladı. "Onu bırakın!"

"Ky." Sandalyeimde dönerek onu görmeye çalıştım. "Tatlım, dur. Sorun yok, sadece sessiz olmamız gerekiyor."

"Buraya gel!" diye bağırdı kurbanı.

"Onu bırak." Ezra, çalışma tezgahlarından birinden çıkardığı tozlu bir tabureye oturdu. "Zaten bir şey yapamaz."

"Kylie," diye tekrar denedim. "Tatlım, bana bak."

Şaşırtıcı bir şekilde, yanıma geldi ve dediğimi yaptı.

"Sessiz olmamız gerekiyor," dedim ona. "Bunu benim için yapabilir misin? Benimle bu oyunu oynar mısınız?"

Annesi neredeyse hiç kıpırdamadan dururken korku dolu bir bakışla bana baktı ve göz yaşları içinde başını salladı. "Tamam."

"O zaman burada benimle otur."

Yere çöktü ve bacağıma sokuldu, bir tür temas arıyordu.

"Artık sorun çıkarmayı bitirdik," dedi Ezra, "bunu tekrar deneyelim. Eğer siz Brendan Black olsaydınız, canlarım, üç önemsiz insanı kurtarmak için sizi motive edecek şey ne olurdu? Yırtık bir tırnak mı? Sigara yanığı mı? Belki de güzel kaydedilmiş bir çığlık? Ne gerekir?"

Her fikirle Kylie yanıma daha da sokuldu. Hiç şiddet yanlısı bir insan olmamıştım, ama her öneri Ezra Huntington'a korkunç şeyler yapmak istememe neden oluyordu.

"Hiçbir şey," dişlerimi sıkarak söyledim. "Bu bir çıkmaz sokak. İkimiz de bunu biliyoruz."

"Kırık bir burun olabilir mi?" Ezra, adamlarından birine sordu. "Birçok olasılık var." Telefonunu bize doğru tuttu. "Gülümseyin kızlar. Ya da gülmeyin. Aslında, öyle daha iyi olabilir."

Kylie ağzını açtı ve bir banshee gibi çığlık attı.

"Ah." Selena yüzünü buruşturdu. Başı ağrıyor olmalıydı. "O kadar yüksek sesle bağırma Ky. Annemin uyuması lazım."

"Hmm." Ezra, Selena'yı incelerken bir şeyler düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Belki de bu işi tamamen yanlış yapıyorum." Ayağa kalktı ve odayı geçerek Selena'nın sarkık ifadesinden birkaç adım uzaklıkta çömeldi. "Ne dersin, kedicik? Acımaya başladı, değil mi? Bir vuruş daha ister misin?"

"Ona ne verdin?" diye homurdandım.

"Oh, sadece küçük bir şaplak. Sevgili kız kardeşini binlerce kez satmayacağı bir şey değil. Ve biliyor musun? Eminim çoktan bunu düşünmüştür."

Kylie ve ben, o Selena'nın çenesinin altına parmağını kaydırıp başını kendine doğru eğdiğinde, ondan olabildiğince uzaklaştık.

"O büyük dairede kaldığın süre boyunca ne tür bilgiler buldun, kedicik?" diye sordu ona. "Bazı rakamlar mı? Ya da diğer Black kardeşler hakkında bir şeyler? Owen? Ya da belki o pislik Ronan? Şu anda en küçük kızı hakkında bir skandal bile işimi görür."

Kız kardeşime dehşetle baktım, o birkaç gün boyunca Brendan'ın dairesinde sadece kalmakla kalmayıp, casusluk da yaptığını fark ettim.

Selena ağlamak istiyor gibi görünüyordu — ya vaat ettiği ilaçları istediği için ya da durumun acısı yüzünden. "Sana söyledim, her şey kilitliydi. Hiçbir şey bulamadım."

"Sel?" diye sordum. "Nasıl yapabildin?"

Uyuşturucunun etkisiyle sersemlemiş olmasına rağmen, üzgün görünme nezaketini gösterdi.

"Aptal. Küçük. Yalancı." Ezra'nın sesi neredeyse sohbet ediyormuş gibiydik, ama sonra elini geriye doğru çekip kız kardeşimin yüzüne bir tokat attı.

"DUR!" Kylie ağladı. "ANNEME VURMA!"

"Onda benim finansal bilgilerim var," diye yalan söyledim, Ezra'nın dikkatini Selena ve Kylie'den uzaklaştırmak için çaresizce çabalarken. "Ya da istersen sana verebilirim. Banka hesap özetleri, para yatırma fişleri. Para mı istiyorsun? Sana para verebilirim. Brendan'ın bana verdiği parayı alacaksın, Dandelion gibi başka bir çiftlik satın almaya yetecek kadar, ve bizi bırakırsan daha fazlasını da alabileceğime eminim. O milyarlarca dolar değerinde, bunu biliyorsun."

Ezra durakladı, ilgilenerek başını eğdi. "Black sana para *mı verdi*?"

Hatamı fark ettim. Ezra daha önce parayla ilgilenmemişti, ama ben az önce olağan dışı bir şey olduğunu itiraf etmiştim.

Gevezelik etmeye devam ettim. "Ben... evet... bu, şey, evlilik sözleşmesinin bir parçasıydı."

"Evet, ama evlilik sözleşmeleri genellikle işler ters gittiğinde ne olacağını kapsar." Bana bakmak için eğildi. "Kötü Brendan Black sana ne *için* para ödüyordu, ha?"

Yutkundum. Hayır. O bilemezdi. Owen dışında kimse bilmiyordu ve bu zaten büyük bir hataydı.

"Ona evlenmek için para ödedi," dedi Selena. "Sözleşmeyi gördüm. Hepsini okudum."

Ona karşı çıktım. "Sel, bunu yapmadın."

Alkol, uyuşturucu ve kendi aldatmacasıyla ıslanmamış olsaydı, gülümsemesi tatlı olabilirdi. "Ne yaptığını öğrenmek zorundaydım. Benden de saklayacağına inanamıyorum." Ezra'ya baktı. "Sana bir kısmını verdim bile. Sana on milyonun geri kalanını da vereceğimi söyledim."

Bir an için, göğsümde umut çırpındı. Ezra teklifi değerlendiriyor, tartıyor gibiydi. Sonra başını geriye attı ve güldü.

"On milyon mu?" Gözlerinden yaşları sildi. "Ah, kedicik, sence bu benim istediğimi telafi eder mi? O piç kurusu beni mahvetmek için yaptıklarını? Milyonlar değil, milyarlar istiyorum. Brendan Black'in imparatorluğunun bana gümüş tepside sunulmasını istiyorum."

Çenemi çıkardım. "O asla bunu yapmaz."

"Bana kontrol hissesi verecek kadar hisse devredebilir. Beni düşmanı yerine ortağı yapabilir. Beni oyununda ikinci sınıf bir oyuncu gibi davranmak yerine hak ettiğim saygıyı gösterebilir."

"Ya yapmazsa?" Cevabı bilmek istediğimden emin olmasam da sormadan edemedim.

Ezra'nın bakışları tüylerimi diken diken etti. "Bu durumdan değer elde etmek için çok yaratıcı yöntemler bulabilirim. Şimdiye kadar bunu anlamış olacağını düşünmüştüm."

"Simone teyze?" Kylie kucağımdan sordu. "Kötü adam ne yapıyor?"

"Tatlım, sandalyemin arkasına geç," dedim ona, Ezra ayağa kalkarken gözlerimi ondan ayırmadan. "Ya da o büyük masanın altına gir ve orada kal."

Kylie, annesi bir kedi gibi yere kıvrılıp ayaklarımın dibinde bayılınca annesinin sözünü dinledi.

Ezra, Selen'a'nın yere yığılmış bedeninin üzerinden gülerek geçti ve tam karşımda durdu. "Biliyor musun, Black'in sende ne bulduğunu anlamaya başlıyorum. Bu kadar naif ve aynı zamanda koruyucu birinde ferahlatıcı bir şey var. Aptalca olabilir. Ama cesur. Aslında bu biraz seksi."

"Dur."

"Neyi durdur?" Parmağını yanağımdan aşağı doğru kaydırды ve ben geri çekildim. "Sadece Brendan Black gibi bir adamın neden küçük bir kasabanın fırıncısına, hem de onca insan arasından, sahte nişanlısı olması için para ödediğini anlamaya çalışıyorum." Parmakları tişörtümün yakasını buldu ve kumaşın gerildiğini hissettim. "Cazip. Belki de istediğim her şeyi almalıyım. Belki buna sen de dahil olmalısın."

"Hayır!" O, ön tarafındaki kaba pamuğu yırtıp sütyenimi ortaya çıkarırken, bu kelime boğazımdan çıktı.

"Simone teyze!" Kylie'nin sesi masanın altından yüksek ve korkmuş bir şekilde duyuldu. "O ne yaptı!"

"Ben iyiyim tatlım," diye seslendim, saklandığı yerden sadece sırtımı görebilmesini dileyerek. "Orada kal." Sonra dişlerimin arasından, "Dur Ezra. Bunu yapmak zorunda değilsin," diye mırıldandım.

"Şimdi bir yerlere varıyoruz," dedi Ezra, eli sütyenimin ortasındaki kopçaya doğru ilerlerken. "Söylesene, güneş ışığı? Black, onlara bağlanmadan önce malları tattı mı? Yoksa görüldüğün kadar bakire misin?"

"Ona bir daha dokunursan ölürsün Huntington!"

Ezra, yardımcısı ve ben kapıya doğru sıçradık. Kapının dışında tanıdık bir ses tehditlerini haykırıyordu.

Sonra gürültü başladı. Bir sis bombası patladı ve pencerelerden dışarıyı tamamen kapattı.

"Ne bekliyorsunuz?" Ezra adamlarına bağırdı. "Dışarı çıkın!"

Ama onlar çıkamadan, kapı kırılarak açıldı ve Kylie'nin çığlıkları eşliğinde dört silahlı adam odaya doluşmaya başladı. İki adamını çabucak hallettiler ve odaya gölgeli şövalye gibi bir adamın daha girmesi için yer açtılar.

Tüm ihtişamıyla Kara Prens. Benim
Brendan'ım.

Hayatımda hiç kimseyi bu kadar görmekten mutlu olmamıştım.

"Bren—" diye bağırdım, ama bir el ağzımı kapattı. "Simone!" Brendan bana doğru atıldı, sonra sanki bir çift dizginle çekiliyormuş gibi bir çift dizginle çekilmiş gibi sıçradı.

Ezra beni önüne çekti.

Odadaki herkes, horlayan kız kardeşim hariç, donakaldı.

"Hayır," dedi Ezra, sanki bir şişe maden suyu teklifini reddediyormuş gibi. "Sanmıyorum. Herkes olduğu yerde kalsın, yoksa bu iş çok kötü bitecek." Kafasını, öfkeden titreyerek duran Brendan'a doğru eğdi. "Bize katıldığın için teşekkürler, Black. Sanırım buraya küçük eskortunu kurtarmaya geldin."

"Ona öyle deme lan."

"Oh, lütfen. Boş zamanlarında sikini nereye soktuğunu umursamıyorum. Tek bir sorunun cevabını merak ediyorum: Onu kurtarmak için tam olarak neyi feda etmeye hazırsın?"

KARARMİŞ BİR RUH

Brendan

Odanın diğerk ucuna atlayıp Ezra Huntington'ı yere devirmemek için kendimi zor tuttum. Simone'un halini görünce kendimi tasmalı bir kurt, kafeste kuduran bir köpek gibi hissettim: kirli, bağılı, gömleği yırtılmış ve kafasına silah dayalı.

"Hey, dostum." Mac eliyle kolumu tuttu ve beni geri çekti. "Bir dakika bekle. Onu vurmayacak. O, onun teminatı."

Birlikte odayı hızlıca taradık. Adamları çabucak etkisiz hale getirilmiş, ikisi de bayılmış ve ellerine plastik kelepçe takılmıştı. Şu anda, sadece biz ve Huntington vardı, ama ne yazık ki Huntington'ın elinde üç rehine vardı: Simone ortadaki sandalyeye bağlanmıştı. Kız kardeşı yerde bayılmıştı ve küçük kız Kylie, arkalarındaki büyük masanın altına saklanmıştı.

Huntington, Simone'un sandalyesinin arkasına geçmişti, elinde silahla Simone'un boynunu tutuyordu.

Tek görebildiğim cinayetti. Ve kızımın mavi gözlerindeki cam gibi korku.

"Net bir atış yapamıyorum," diye mırıldandı Mac. "Onu konuşur."

Gölgelerin arasına kayboldu, ama Huntington onu ve benimle birlikte gelen diğerk adamları fark etmeden önce.

Bir orduyla gelmiştim. Ama bunun bana bir faydası olmadı.

"Simone," dedim. "Bebeğim. Buradayım. Her şey yoluna girecek."

Gözyaşları o okyanus gibi gözleri parlatıyordu. "Biliyorum. Geleceğini biliyordum."

"Biliyor muydun?" Aniden, söyleyecek tek bir şey vardı. Onun üzerine atlamamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Mümkünse kendim ateş etmeyi denedim. Ama bu işe yaramazsa ve en kötüsü olursa, onun bir şeyi bilmesini istedim. "Seni seviyorum, biliyor musun? Seni her şeyden daha çok seviyorum. Ne olursa olsun, *bunu bil*, tamam mı?"

Alt dudağı titredi. "Biliyorum. Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Gittiğim için üzgünüm Brendan. *Çok* üzgünüm."

"Önemli değil, bebeğim. Artık buradayım. Bundan kurtulacağız. Söz veriyorum."

Nasıl olur da bu küçük bir konuşma beni aynı anda hem dizlerimin üzerine çöküp cinayet işlemek istememe neden olabilir? Hayatımda ilk kez, duygularım tüm içgüdülerimi gölgeliyordu.

Bu kadının içimdeki soğuk, hesapçı piç kurusuna ihtiyaç duyacağını hiç düşünmemiştim, ama şu anda, o kadının hayatını kurtarabilir.

Şu anda Simone'un Brendan'a ihtiyacı yoktu. Ona, tüm insanlardan, Kara Prens'e ihtiyacı vardı.

"Bu çok dokunaklı." Huntington silahı Simone'un şakağına daha sert bastırdı, Simone ciyakladı. "Ama şu anda duymak istediğim tek bir şey var, 'Kara Prens'. Tehlikede olan prensesini kurtarmak için ne yapacaksın?"

Bir şekilde, gözlerimi onunkilerden ayırmayı başardım. Bakışlarım onu bulduğunda o pisliğin titremesi beni memnun etti. Silah olmasına rağmen korkmuştu.

Korkak, aşağılık herif.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. "Onu bırak, pazarlık yapalım. Çiftliği aldın. Senin kavgan benimle olduğu için onun bu işle başka bir ilgisi yok."

"Hayır, benim 'mücadelem' senin lanet imparatorluğunun tamamıyla," diye bağırdı Huntington. "Ve ne istediğimi çok iyi biliyorsun. Bir imparatorluk istediğim halde, sefil bir çiftlikle yetineceğimi mi sandın? Onu koz olarak kullandım, Black. O binanın tepesinde oyun oynanıyordu ve sen bunun farkında bile değildin!"

Konuşmasını bitirdiğinde, heyecanından sesi en az bir oktav yükselmişti, sanki beni alt etmek, yaptığı herhangi bir anlaşmadan daha iyi bir şey gibi.

"Ya onu sana geri verebilirsem?" dedim. "Ventnor anlaşması. Sen ve kardeşim başladığınız işi bitirebilirsiniz. Eğer istiyorsanız, burada banliyö çorak arazinizi inşa edin. Onları serbest bırakın, ben de bugün evrakları hazırlayayım. Söz veriyorum. Bu, kendi imparatorluğunuzun başlangıcı olacak. Çaldığınız değil, kendi inşa ettiğiniz bir imparatorluk."

Ne yazık ki, fikrim işe yaramadı.

"*Babam*, bana sattığın mülklerin işe yaramaz olduğunu fark edince, senin yüzünden beni tamamen reddetti." Huntington, yetişkin bir adamdan çok şımarık bir çocuk gibi konuşuyordu. "Ona 'yamalı bohça çöp' dedi. Şimdi, lanet olası Woonsocket'ta boktan bir binada iş yapmak zorunda kalıyorum ve sen son *beş yıldır* uğruna çalıştığım her şeyi çöpe mi atacaksın? Hayatta olmaz!"

Konuşurken, benim sunabileceğim hiçbir şeyin asla yeterli olmayacağı anlaşıldı. Ezra Huntington kendi başarılarını inşa etmek istemiyordu; babasının onayını istiyordu. Ve onun zihninde, bunun tek bir yolu vardı.

Yıkım. Ya da intikam.

Kafamı salladım. "Sana istediğini veremem. Bu mümkün değil ve sen de bunu biliyorsun."

"Öyle mi?" Ceketinin cebinden buruşuk bir kağıt paketi çıkardı ve benim almam için yere attı.

Onları aldım ve yaydım. "Bir sözleşme mi?" Bu adama neredeyse saygı duymak zorunda kalacaktım. *Neredeyse*. En azından hazırlıklıydı.

"Bir satış," dedi Huntington düzeltme yaptı. "

yarı hisselerinizin hisseleriniz Blackguard Holding'deki hisselerinizin yarısı. Yönetim kurulunda bir koltuk. Oy hakkı."

"Sen benim arkadaşlığımı istiyorsun," dedim. Temelde aynı şeydi. "Peki ben ne kazanacağım?"

"Onun hayatı dışında?"

"Brendan, yapma," diye fısıldadı Mac yanımda. "Onu konuşturmaya devam et. Sonunda bir fırsat bulurum."

"Çiftlik." Sözleşmeyi gözden geçirdim, zorla imzalamam için asla aklım başında değilken imzalayacağım bir şey değildi. Muhtemelen hiç imzalamazdım. Ama... evet, her şeyi düşünmüştü. "Çiftliği de dahil etmişsin. Çiftlik karşılığında hisselerim."

"Brendan, hayır, buna değmez." Simone'un sesi, kendini kaybetmemek için çabalarken titriyordu.

Şakaklarına dayadığı silah hareket etmiyordu, ama başımı kaldırıp baktığımda, normalde pürüzsüz olan alnında korku kırılganlıkları oluşmuştu ve şakaklarından ince bir ter damlası akıyordu. Dağılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Huntington'a baktım. "Bunu gerçekten yapmazsın. Cinayet işlemezsin. O zaman ne olacağını sanıyorsun?"

"Ne yapmayacağımı nereden biliyorsun?" Gözleri büyüdü ve bu deliliğin arkasında gururdan başka bir şey olup olmadığını merak ettim.

"Simone teyze?" Simone'un yeğeni, birkaç gün önce kaçırılan küçük kızın zayıf sesi, kaosun içinden duyuldu. Kız, masanın altından çıkıp Simone'un ayaklarının dibine oturdu. Teyzesinin başına dayanan silahı gördü ve çığlık attı.

O anda silah titremeye başladı. Korku, ağzımdan çıkan her kelimeyi boğdu.

Hayır, bu pisiğin neler yapabileceğini bilmiyordum. Bu çatışma devam ederse ne tür hatalar yapabileceğini bilmiyordum.

Parmağının bir kaymasıyla, kazara bile olsa, tetiği çekmesi yeterliydi.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Brendan, yapma," diye bağırdı Simone. "Beni vurmayacak. Vurmayacak. O yapamaz."

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleme!" Huntington'ın çığlığı, Simone'un yüzüne tokat atmadan hemen önce İncil'deki seviyelere yaklaşıyordu.

Silah hareket ettiğinde tekrar atıldım, ateş alabileceğini düşündüğümde geri çekildim.

Sadece Mac'in kolu beni geri tuttu. "Sakin ol, Brendan."

Tek bir şey hissedebiliyordum: kızımın güvende olduğunu görmek için çaresiz, ruhumu yakıp kavuran bir ihtiyaç. "Tanrım, Ezra, yapma... Tamam, imzalayacağım. Alabilirsin. Ne istersen alabilirsin. Sadece onları bırak. Hepsini bırak."

"Böylece senin gorillerin buraya gelip kontrolü ele geçirebilsin diye mi? Sanmıyorum." Elimde tuttuğum kağıtlara başını salladı. "İmzalayın. Sonra konuşuruz."

Özenle inşa ettiğim dünyanın etrafımda parçalandığını hissedebiliyordum. Kardeşlerim beni asla affetmeyecekti. Yönetim kurulu isyan edecekti. Şimdiye kadar uğruna çalıştığım her şey yok olacaktı.

Simone'ye son bir kez bakmam yetti, geri kalanın hiçbir önemi olmadığını anlamak için.

Hızla belgeleri imzaladım. "Brendan, *hayır!*" diye bağırdı Simone.

"Sorun yok, meleğim," dedim ona, ama sözleşmeyi bitirirken sesim her kelimede titriyordu.

Hisselerim gitti. Yönetim kurulu üyeliğim gitti. Mirasım gitti.

Gitti.

Son sayfayı bitirip Huntington'a uzattım. "Bunu mu istiyorsun? Onu bırak."

O alaycı bir şekilde güldü. "Önce, sen silahsızlandır adamlarını adamlarını Onlar silahlarını silahlarını yere bırakıp yanına otursunlar."

"Ve sonra bizi rahat bırak." Huntington sadece bakakaldı.

Zaten onaylamadığını gösteren bir şekilde başını sallayan Mac'e döndüm. "Yap şunu. Diğerlerini de getir."

Güvenlik şefim, Huntington ve diğer adamlarını öldürmek istermiş gibi görünüyordu ve birkaç emir verdi. Sonra Huntington'ın iki adamını serbest bıraktı ve dört kişilik güvenlik ekibim silahlarını bıraktı ve bir şekilde büyük bedenlerini yanıma yere sıkıştırarak Huntington'ın gitmesi için açık bir yol bıraktı.

"Tamam." Sözleşmeyi Huntington'ın hala durduğu yere, Simone'nin kafasına *hala* doğrultulmuş lanet silahın yanına attım. "Şimdi onu bırak. Ve benim mülkümden defol git."

Huntington kendi adamlarına sözleşmeyi almaları için işaret etti. Hepsi silahlarını çekip bize doğrulttu. Ve ancak o zaman Huntington Simone'dan elini çekti ve adamlarının onu kapıya kadar götürmelerine izin verdi.

"Bir sonraki yönetim kurulu toplantısında görüşürüz," diye seslendi çıkarken.

Cevap vermedim. Simone'u sandalyeden kurtarmak ve kollarımın arasına almakla meşguldüm.

"Mac?" diye arkamdan seslendim.

"Anlaşıldı."

O ve iki adamının binadan gizlice çıkıp giderken, bir tanesi geride kalıp Simone'a ilk yardım uyguladığını fark etmedim.

uyuyan kız kardeşim ve Kylie.

Kızımı teselli etmekle meşguldüm.

"Buradayım, bebeğim," dedim onu kucağıma alırken, sadece koltuğuna oturtmak ve kucağıma almak için. "Buradayım. Güvendesin, söz veriyorum."

"Selena," diye mırıldandı, omuzları titriyordu. "Kylie."

Küçük kızın annesinin yanında oturduğu yere baktım, güvenlik görevlisiyle birlikte onu kendine getirmeye çalışıyordu. Selena gözlerini açarken öksürdü, ama hala sersemlemiş olduğu belliydi. "Artık güvendeler. Hepiniz güvendesiniz."

Gözleri sonunda açıldı, gözyaşlarıyla parlıyordu. "Çok üzgünüm."

"Melek." Tozlu ve gözyaşlarıyla ıslanmış saçlarını yüzünden çekip okşadım. Hiç bu kadar güzel görünmemişti. "Ne diyorsun sen?"

"Seninle konuşmadan gitmemeliydim. Düşündüm ki... Tanrım, çok kızgındım Brendan, ama yapmamalıydim..."

"Dur." Başparmaklarımla gözyaşlarını sildim. "Bu senin hatan değil, benim hatam. Eğer bu kadar bencil olmasaydım... Eğer başından beri bu kadar kalpsiz bir pislik olmasaydım, ya da en azından sana neler olduğunu anlatsaydım, bunların hiçbiri olmazdı..."

"Ama..."

"Ama yok," diye onu nazikçe kestim, çünkü o mükemmel dudaklara bir öpücük kondurmam gerekiyordu.

Göğsümün derinliklerinden bir iç çekiş yükseldi.

Ev.

Yine o kelime.

Bu benim evimle, onun dairesiyle, ekmekle ya da onun dışında başka bir şeyle ilgili değildi.

Ben kötü bir adamdım.

Bunu hep biliyordum.

Ama benim en kötü yanlarım bile bu kadına ihtiyaç duyuyordu ve bir şekilde bu, onları daha iyi hale getiriyordu.

Sonra o da beni öpmeye başladı, benim başkalarına uyguladığım türden bir ısırıkla, başkalarından almadığım türden. Elleri saçlarımın arasına girip çekte, o tatlı ağzı açıldı, esnek vücudu benimkine bastırdı.

Beni al, diyor gibiydi o narin dilinin her hareketiyle. *Ben seninim*.

Ben sana aitken bu nasıl olabilir? diye cevap vermek istedim.

Merak etmeyi bırakıp, onun sevgisini olduğu gibi kabul etmeye karar verdim. Benim parlak ikizim.

"Ama... senin şirketin," diye fısıldadı, ayrıldığımızda nefesi kesildi.

"Beni dinle."

Ellerimle yüzünü kavradım ve o büyük mavi gözlerini bana odaklamasını sağladım. Söylediklerimin doğruluğunu görmesi için. "Başka hiçbir şey umurumda değil. Şirket umurumda değil. Lanet olası yönetim kurulu umurumda değil. Sadece sen. Her zaman sen."

Parmakları gömleğime daha sıkı sarıldı, sanki beni bu sözüme bağlayabilecekmiş gibi. Ama cevap veremedim, kapıda Mac'in sesi bizi böldü.

"Brendan."

Güvenlik şefimin geri döndüğü yere döndüm. "Evet?" "İkisini bulduk. Biri belgelerle birlikte kaçtı, ama diğerini ve Huntington'ı mülk sınırında yakaladık. Onları ormanda emniyete aldık. Onlarla ne yapmak istersiniz?"

Ayağa kalktım, Simone hala kollarımda yatıyordu. "Hemen geliyorum." Onu dikkatlice yere indirdim. "Hemen döneceğim, bebeğim."

Ama Simone'un koluma dokunan eli dikkatimi çekti. "Brendan, bırak onlar halletsin. Lütfen. Başka bir şey yapmana gerek yok."

Onunla kalmak istedim. Gerçekten istedim.

Ama onu kurtarmak için zaten çok fazla fedakarlık yaptığımı ve sonuna kadar gitmem gerektiğini de biliyordum. En azından bu pisliğin bir daha bana veya sevdiklerime zarar vermeyeceğinden emin olmak için.

Mac'i yolun diğer tarafındaki ormanın kenarına kadar takip ederken, telefonum Ronan'dan gelen bir mesajla titredi:

RONAN

Onu buldun mu?

Ekrana uzun bir süre baktım, sonra cevap yazdım:

O güvende. Gerisini sonra anlatırım.

Mesajı hemen geri geldi.

RONAN

Bu sefer temizlemem gereken bir karmaşıa var, değil mi?

Uzun süre ona baktım. Evet, karışıklık yetmezdi.

Merak etme. Bu sefer pis işi senin için ben yapacağım.

Sonra telefonumu kapattım ve Mac'ten kovalamaca sırasında ele geçirilen silahı aldım.

Ormanın derinliklerinde, iki el ateş ettim.

Hayatımın geri kalanında onların yankılarını duyacağımı biliyordum, ama bu mirası memnuniyetle kabul ettim. Acımasızlığımı ve sevdiğim insanlar için yapmaya hazır olduğum şeyleri hatırlatan bir miras.

Çünkü çiftliği kaplayan karanlıkta, uzaktan siren sesleri duyulurken bile, doğru şeyi yaptığımı biliyordum.

Simone benim kurtarıcımdı. Her zaman öyle olacaktı.

Ruhum başından beri kararmıştı. Onunkini kurtarmak için birkaç son iz daha gerekebilirdi.

ŞARKIYLA KAYBOLMAK

Brendan

Simone'nin yanıma kıvrılmış yumuşak sıcaklığıyla uyandım, burnuma odun dumanının misk kokusu geliyordu ve kulağımda bir saka kuşunun şarkısı vardı.

Nerede olduğumu hatırlamak biraz zamanımı aldı.

Gökyüzünün renginde boyanmış, kız çocuğu yatak odasıydı. Eski çiftlik evinin girişlerinde birkaç örümcek ağı, dostça flama gibi sallanıyordu. Demirden yapılmış yatak, benim bedenime zar zor sığıyordu, kolumun altında tuttuğum melek gibi varlık ise hiç sığmıyordu.

Simone ve ben, sabahın birinden sonra çiftlik evine döndüğümüzde belki birkaç saat uyumuştuk. Selena, Ezra'nın ona verdiği ilacın etkisinden kurtulmak için doğrudan hastaneye kaldırılmıştı, ancak iyileştikten sonra doğrudan polis gözetimine alınacaktı. Bir sosyal hizmet uzmanı, Kylie'yi büyükbabasının bakımına hızlıca bıraktı, ancak küçük kız olaylarla ilgili polise kendi görüşünü söylemekte ısrar ettikten sonra.

Woodstock polisi, her ne kadar taşralı olsalar da, ormanda iki ceset bulunduğu ihbarını aldıklarında, tam bir adli süreç izlenmesinde ısrar ettiler. Cesetlerden biri, bölgenin tanınmış bir şahsiyetinin oğluydu. Yeterince tanınmış değildi. Simone, güvenlik ekibim ve ben sorgu için gözaltına alınırken, polis, çok sayıda tanığım olduğu için Ezra'nın ölümüyle ilgili herhangi bir suçlamada bulunamayacaklarını çabucak anladı. Kaçırma, izinsiz giriş, gasp, bedensel zarar verme tehdidi... Yasa benim tarafımdaydı, bu sonuca varmak birkaç saat sürse de.

Simone, karakola giderken cinayetten tutuklanacağını endişeyle sorduğunda, "Buna kale doktrini denir" demiştim. "Evinize izinsiz girenleri kovma hakkı."

Simone, sanki kendisine ve ailesine olanları hatırlatmış gibi, yüzünü omzuma gömerek solgunlaştı.

"Bir kez olsun, bana Kara Prens dedikleri için memnunum," diye devam ettim, saçlarını okşarken, "çünkü o pislik, o belgeyi imzaladığım anda burayı benim kalem haline getirdi. Burayı bastı. Hak ettiğini buldu."

Ezra'nın babası Bas Huntington, suç duyurusunda bulunmayı ve hatta oğlunun cesedini almayı reddederek herkesi şaşırttığında, bu görüşe katılıyor gibi görünüyordu.

Ancak daha da şaşırtıcı olan, yatak odasının kapısı arkamızdan kapandığında Simone'nin tepkisiydi. Babasının odasının bir kat aşağıda, üç yüz yıllık kirişler ve sağlam yalıtımla korunmuş olmasına minnettardım, çünkü kızımın bana atladığı şekilde mezarlık bile uyanırdı.

Simone yatağında bana sırtını dönerek yer değiştirdi. Ben de yuvarlanıp omzuna bir öpücük kondurdum ve garip bir şekilde, o gerildi, uyanık olduğunun ilk işareti.

"Günaydın, meleğim."

Döndü, gök mavisi gözleri hala uykudan kırışıyordu. Altın sarısı saçları uykudan ve seksten dağınıktı ve cildinde, benim çok sert öpücüklerimden kalan birkaç iz vardı.

Tanrım, o çok güzeldi. Ve bir mucize eseri, tamamen benimdi.

"Merhaba."

"Tanrım," diye mırıldandım. "Saat kaç?"

"6:20. Seni uyandırdığım için özür dilerim." Sandalyeye bağlıyken duyduğum titreme, sesinde yeniden ortaya çıktı.

Altın rengi sisimiz kayboldu.

İçgüdüsel olarak, bacaklarımı yataktan salladım ve çıplak olduğumu umursamadan tetikte durdum. Onu korkutan her neyse, benim aletim dışarıda olsun ya da olmasın, bunun bedelini ödeyecekti. "Ne oldu? Sorun ne?"

Telefonunu kaldırırken yüzündeki korku daha da yoğunlaştı. "Biliyorlar."

Kaşlarımı çatarak boxerımı giydim. "Kim? Neyi biliyorlar?"

"Herkes biliyor. Benim senin nişanlın olmadığımı biliyorlar. Beni hiç sevmediğini biliyorlar. İlişkimizin hiç gerçek olmadığını biliyorlar."

Telefonu aldım ve yanındaki yatağa oturdum. "Siktir." Durum kötüydü. Gerçekten kötüydü.

Sahte nişanımızla ilgili manşetler üst üste geliyordu. Ona nişanlım gibi davranması için para ödediğim gerçeği. Tanrıya şükür Huntingtonlar ve dün geceki olaylarla ilgili hiçbir şey yoktu, ama Tanrım. Bu sülükler bu haberi nasıl ele geçirdiler?

Kendi telefonumu bulmadan önce pantolonumu ve iç çamaşırlarımı giydim. Tabii ki, sayılamayacak kadar çok mesaj vardı, Ruth'tan gelen ve aynı manşetleri içeren birkaç mesaj da dahil.

Sadece iki tanesi dikkatimi çekti.

Biri Ruth'tan gelen Bloomberg bağlantısıydı ve kalbim tamamen durmuş gibi hissettirdi:

Blackguard Yönetim Kurulu'nda Black Prince çıktı, Bas Huntington girdi

Ne haltlar dönüyordu? Bas *Huntington*, ölen oğlunun yerine benim yerimi mi alıyordu?

Nasıl?

Bunu düşününce, babamdan gelen ikinci mesaj daha beklenen bir şeydi.

BABA

Ofise gel. Hemen.

"Brendan?"

Simone'nin yatakta oturmuş, buruşuk beyaz çarşafı göğsüne sıkıca sarılmış halini gördüm.

Odayı geçtim ve onu öptüm, sırf nefes almakta zorlanıyordum ve o da oksijen kadar vazgeçilmez hale gelmişti.

Öpüşmemiz bittiğinde, ikimiz de birbirimizin yüzünü tutuyor, gözlerimizi kapatmış, hayatta kalmak için elimizden geleni yapıyorduk.

"Her şey yoluna girecek," dedim ona. "Her şey yoluna girecek." "Öyle mi?"

O korkuyordu, ama nedense... ben korkmuyordum.

Artık her şey ortadaydı. O toplantı odasında beni ne bekliyor olursa olsun, hepsiyle başa çıkacaktım.

Onun yanında gerçek evime dönebileceğim sürece.

Öğleden sonra geç saatlerde Blackguard ofisine vardığımda toplantı odası doluydu. Her zamanki yönetim kurulu üyeleri, birkaç yönetici ve beklemediğim bazı yüzler oradaydı.

Özellikle, kusursuz bir saç kesimi ve çelik gibi bir ifadeye sahip yaşlı bir beyefendi vardı.

Bas Huntington.

Babam masanın başına geri dönmüştü ve görünüşüne bakılırsa, birkaç ay önce kalp krizi geçirdiğini asla anlayamazdınız. Kalın gümüş rengi saçları geriye taranmış ve jöle ile sabitlenmişti, kömür rengi takım elbisesi mükemmel bir şekilde ütülenmişti ve buz gibi siyah gözleri her zamanki gibi keskin bakıyordu.

Yanında, her yönüyle varisi gibi görünen Owen oturuyordu. Onun yanında ise Liam ve Shea, genç nesli tamamlıyordu. Ronan, yine Vegas'ta olduğu için tek eksik kişiydi.

"Bu İspanyol Engizisyonu mu?" diye sordum, arkamdaki kapıyı kapatırken. "Yoksa karşılama komitesi mi?"

"Otur." Babam masanın en ucundaki tek boş koltuğu işaret etti. Diğerlerinden en az iki koltuk uzaktaydı.

Shea neredeyse benim için üzülmüş gibiydi.

Masanın diğer tarafında, Liza'nın yüzünde bir anlık sempati belirdi.

"Bunu gördün mü?" diye sordu babam.

Bir yığın kağıt bana doğru kaydı, en üstte

Herald'ın ön sayfası vardı.

Manşet sayfadan bağıırıyordu:

KÖTÜ ADAMIN VARİSİNİN UYGUNLUK EVLİLİĞİ ORTAYA ÇIKTI

Simone ve benim fotoğrafımızın hemen üstünde.

"Bunun kanıtı yok." Kağıtlara dokunmak bile istemedim.

Kirliydiler. Bana kalan tek güzel şeyi mahvettiler.

"Senin inatçı olduğunu biliyordum, ama şimdiye kadar seni aptal olarak görmemiştim," diye bağırdı babam.

Yanında duran Owen, gülümsemesini zar zor saklayabildi.

"*Kanıt* olup olmadığı önemli değil," diye devam etti babam. "Önemli olan nasıl *göründüğü*. Bu sabah hisselerimizin ne durumda olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

Ama öyle olmadı. Yirmi yıldır ilk kez, uyandığımda borsayı kontrol etme zahmetine bile girmedim. Benim yönetimimden ayrıldıktan sonra şirketin nasıl gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Bu harika bir duyguydu.

"Yüzde otuz!" Babamın sesi odada yankılandı. "Yüzde otuz düştük!

Herkes irkildi. Ben hariç herkes.

Artık benim üzerimde o kadar bir gücü olmadığını fark ettim.

Bir daha asla olmayacaktı.

"Bu çok talihsiz," dedim sakın bir şekilde. "Ama eminim toparlanacağız. Bu uzun bir oyun, baba. Bunu bana sen öğrettin."

"Bunu sana ben öğrettim," diye mırıldandı. "Bunu sana ben öğretmedim, seni şımarık velet. Ve kesinlikle sana, bir parça et için önemli olan her şeyi feda etmeyi öğretmedim! Yoksa en yeni yönetim kurulu üyemizi tanımadın mı? Görünüşe göre, dün gece korkunç bir kaza geçiren oğlundan miras kalan bir pozisyon."

Herkes Bas Huntington'ın sessizce sırttığı yere döndü. Bana doğru başını salladı. "Kara Prens. Merhaba."

Onun bakışlarına soğukkanlılıkla karşılık verdim. "Ailenizde yaşanan son trajedi için üzgünüm, Huntington. Böyle şeyler olması çok yazık."

Çelik gibi bakışlarında bir değişiklik oldu, ama hareket etmedi. "Gerçekten."

Bir dakika boyunca birbirimize baktık. Belki beş dakika, belki yüz dakika. Kimse konuşmadı. Kimse nefes bile almadı.

Liza sonunda boğazını temizleyip kağıda tırnaklarıyla hafifçe vurdu. "Bunu sızdıran kişi gizli bilgilere erişimi olan biri," dedi. "Bence bugün ilk yapmamız gereken şey bu olmalı."

Owen'a baktım, ağzının köşelerinde hafif bir gülümseme gördüm ve anladım.

"Seni orospu çocuğu," dedim yumuşak bir sesle. "Sen sızdırdın bunu."

"Dikkatli ol." Ancak sırtışı daha da genişledi. "Bunu kim çözdüyse çözsün, bence bu ve sahip olduğun hisselerin yarısını devretmiş olman, şirketi yönetmeye uygun olmadığına apaçık kanıtı."

Koltuğumdan kalkarak sandalyeyi duvara doğru ittim. "Neredeyse en başından beri bunu bilen tek kişi sendin, omurgasız solucan. Çiftlik hakkında, Simone ile olan anlaşma hakkında, her şey hakkında. Her şeyi belgeliyordun, beni yok etmek için doğru anı bekliyordun."

Liam ve Shea, Owen'a şaşkın şaşkın baktılar.

"Dostum," diye fısıldadı Liam. "Yapmadın değil mi?"

"Owen, gerçekten mi?" dedi Shea.

Ama kardeşimin yüzünde sadece memnuniyet vardı, bir kaşını kaldırdı, sonra Liza'ya döndü. "Zamanı geldi."

"Ne zamanı?" diye bağırdım.

"İstifan için," diye babam hemen karşılık verdi. "Geçici CEO olarak istifa edeceksin. Başka birini atayacağım, bu kişi burada bulunan iki yılın da olmayacak ve bu arada, birisi onaylanana kadar şirketin yönetimi konusunda üst düzey yöneticilerle görüşeceğim."

"Baba, işe geri dönmemelisin," diye başladı Shea. "Ne yapılması gerekiyorsa yapacağım!" diye bağırdı. "

İşe yaramaz çocuklarım sorumluluklarını yerine getiremiyorlar."

Owen, planının işe yaramayacağını anladığında sanki lanet olası bir beyzbol topunu yutmuş gibi görünüyordu. Ancak Liza bana başka bir belge, yani benim adımın ve istifa şartlarımın yazılı olduğu başka bir sözleşme uzattığında bu ifade kayboldu.

Hepsini gözden geçirdim ve başımı kaldırdım. "Tüm hisselerim şirkete mi geri dönecek? Bunu imzalamayacağım."

"Bu senin seçimin değil," dedi babam, bütün gün boyunca hiç olmadığı kadar sakın bir sesle. "Mirasında bir ahlak maddesi var, evlat. Ve sen bu numaranla onu ihlal ettin." Başını salladı. "İnsanları kazıklamak bir sanattır, Brendan. Sen dikkatsiz davrandın. Bu affedilemez." Sözleşmeyi işaret etti. "Kişisel servetini elbette koruyacaksın, ben canavar değilim. Ama bu şirketteki hisselerin, pozisyonun, buradaki geleceğin." Omuz silktilti. "Sen gittin."

Bir an için, Owen ile kavgamızın bittiği anda, Southie'deki arka bahçedeydim. Owen her zamanki gibi kaybetmişti ve yaralı dudağını tedavi etmek için içeri girmişti. Babam ise dışarıda kalarak performansımı eleştiriyordu.

Bir kavgayı bitiriyorsan, onu tam olarak bitirmelisin, demişti bana. O pislikleri nakavt edemiyorsan, haymaker atmanın bir anlamı yok. Aynen böyle.

Sonra bana yumruk attı. Dahası da vardı. Kendi babam beni arka bahçede nakavt etmişti.

Ve bugün de beni nakavt ediyordu.

"Niall," diye araya girdi polislerden biri, "belki de bunu tartışmalıyız..."

"Bitti," dedi babam kararlı bir şekilde.

Ve o gün bahçede anladığım gibi, şimdi de anladım: kavga bitmişti.

Toplantının geri kalanı bulanık bir şekilde geçti.

Kağıtları imzaladım, çünkü imzalamazsam işlerin daha da kötüye gideceğini biliyordum.

Sadece özgür olmak istedim.

Ancak toplantı sona ermeden önce, hala kontrol edebileceğim tek şeyi yaptım.

"Geçici CEO için bir aday önermek istiyorum," dedim. "Resmi olarak. Yönetim kurulunun önünde."

Babam kurnazca gümüş rengi kaşlarını kaldırdı. "Artık bu senin görevin değil." "Şirketten ayrılan bir yönetici olarak bu benim hakkım." Devam ettim.

Yıllar önce ezberlediğim şirket tüzüğünü alıntılar yapmak için. Kısım de olsa, onu yazan kişi bendim. Liza'ya döndüm, o

hissedarlara sunulacak resmi notları almaya başlamıştı. "Ronan Black'i bu pozisyon için aday gösteriyorum."

Odadaki sessizlik kulakları sağır ediyordu.

Sanki bir kaleydoskopun içinden geçiyormuş gibi, Owen'ın yüzü birkaç ton kırmızı ve mora döndü. "Bu delilik. Benim seçilmem çok açık..."

"Öyle mi?" Masadaki herkese bakarak, her bir yönetim kurulu üyesinin gözlerine baktım. "Ronan üç yıldır teknoloji sektöründe operasyonları yönetiyor. Bu şirketin tüm sırlarını biliyor, onu korumak için gereken her şeyi yapıyor ve bu rol için gerekli olan acımasızlığa sahip. Şakalarına aldanmayın. O bir katil ve bunu hepiniz biliyorsunuz." Bir süre durup, öfkeli kardeşimin yüzüne bakarak devam ettim. "Owen bilgi toplama konusunda yeteneğini kesinlikle gösterdi, ama bu daha çok şirketten çok kendisiyle ilgili gibi görünüyordu."

"Seni piç kurusu," diye tısladı Owen.

"Adaylık destekleniyor," dedi Bas Huntington, herkesin sürprizine.

Owen patlamak üzere gibi görünüyordu.

"Üçüncü," dedi Liza, ancak Liam'a bir bakış atarak biraz daha çekingen görünüyordu.

Diğerleri de onaylayarak başlarını sallamaya başladı.

"Adaylık önümüzdeki hafta yapılacak toplantıda değerlendirilecek," dedi babam sert bir sesle. "Liza, Ronan'la iletişime geç. Boston'a geri dönmesi gerekiyor."

Ve böylece her şey bitti. Hayatımın yirmi yılı, yok oldu. Kurulmasına yardım ettiğim şirket, her şeyi feda ettiğim imparatorluk, her zaman arkamda olacağını düşündüğüm ailem... Hepsi bitti.

Eşyalarımı topladım ve kapıya doğru yürüdüm, az önce kaybettiğim onca şeye rağmen garip bir şekilde hafif hissediyordum.

"Brendan," diye seslendi Shea arkamdan, ama durmadım. "Brendan!" Owen'ın sesi öfkeyle keskinleşmişti.

Kapıda durup, beni kendi hayatımdan zorla çıkaran insanlarla dolu odaya baktım. Şeker fabrikasında o belgeleri imzaladığım anda bunun olacağını biliyordum, ama bu durumu daha kolay hale getirmiyordu.

Ya da belki de kolaylaştırdı.

Sonuçta, bu odaya girdiğimde zaten kaybettiğimi biliyordum, ama yine de bir Şekilde her Şeyi kazanmıştım.

"Ne olursa olsun," dedim onlara, "hiçbir zaman sahte değildi. Onun hakkında söylediğim her Şey. Ondan istediğim her Şey gerçekti. Tek sahte olan Şey, kendime söylediğim Şeylerdi. Ama ona alışsanız iyi olur, çünkü Simone Bishop, sözleşme olsun ya da olmasın, benim karım olacak. Ve bunu asla pişmanlık duymayacağım."

UÇMAYA HAZIR

Simone

"Brendan?"

Akşam saat yediyi biraz geçmişti, asansör kapıları arkamda kapanırken sesim penthouse'da yankılandı.

Cevap gelmedi.

Göğsüm sıkıştı.

Buraya gelmek için cesaretimi toplamak öğleden sonranın büyük bir kısmını almıştı. Brendan ve ben, onun yönetim kurulu toplantısına yetişmek için Boston'a döndüğümüzde, önceki gecenin büyüğü belirsizlik tarafından yutulmuş, neredeyse tamamen yok olmuştu.

Ve bu büyüğü, gece yarısına kadar birbirimizin kollarında kalmak, ikimizin de tam olarak inanmadığı şeyi bedenlerimizle ve sözlerimizle tekrar tekrar söylemek: ikimizin *de* birbirimizi sevdiğini. Birbirimiz için her şeyi yapacağımızı. Her zaman.

Sadece sabah, o korkunç manşetlerle uyandığımızda, büyü bozulmaya başladı. Brendan beni Jamaica Plain'de bıraktığında, büyü tamamen bozulmuştu.

Ne yapacağımı bilemeden, ona o gün ihtiyaç duyacağını düşündüğüm şeyleri verdim. Yanağına bir öpücük. Onu sevdiğimi hatırlatmak için. Ve sahte nişanlısı rolümün en önemli parçası olan büyük elmas yüzük.

Sonuçta, artık ona ihtiyacım yoktu, değil mi?

Yüzüğü cebine koyarken bana tuhaf bir bakış attı ama itiraz etmedi.

Bu da, şu anda durumumuzun ne olduğunu hiç bilmediğim anlamına geliyordu. Özellikle de o zamandan beri hiçbir iletişim kurmamıştık. Tek bir mesaj bile yoktu. Bu yznden, gznümü Brendan'ın nerede olduğunu ve ne yaptığımızı düşünmemeye çalışarak geçirdim. Endişelenecek başka şeylerim vardı.

eşyalarımı toplamak ve Boston'daki hayatımı sonlandırmak gibi.

Ve bu sondu. Henüz kimseye yüksek sesle söylememiştim, ama gerçek buydu.

Babamın bana
ihtiyacı vardı.
Kylie'nin bana
ihtiyacı vardı.

Çiftliğin de bana ihtiyacı vardı.

Tek emin olamadığım kişi Brendan'dı ve bu, mesajla sorabileceğim bir soru değildi. Ne yazmam gerekiyordu ki?

Dün geceki dünyayı
Dün geceki dünyayı sarsan
seks için teşekkürler. Sana
o kadar aşığım ki canım
acıyor. Umarım sen de

hala aynı şekilde
hissediyorsundur.

Bu arada, beni sevdiğini
söylediğinde, tüm dünya
bunun sahte olduğunu bilse
de hala birlikte olduğumuzu
mu kastettin?

Ayrıca şirketini benim
ailemin çiftliği karşılığında
ölü bir adama sattığına göre,
ne
Ne yapmayı planlıyorsun?

Benimle oraya geri dönecek
misin?

Şimdi bize ne olacak?

Her şey çok güzel olurdu, biliyorum. Bu yüzden tek bir tane bile göndermedim.

Ancak akşama kadar, güncellemeleri beklemekten bıktım. Daire toplanmıştı, faturalarım kapatılmıştı, kira kontratım resmi olarak feshedilmişti. Yarın ayrılacaktım, takım elbiseli bir milyarder benimle gelsin ya da gelmesin.

Yapacak tek bir şey kalmıştı.

"Brendan?" diye tekrar seslendim, oturma odasından geçip, benim için özel olarak yaptırdığı mutfaka doğru ilerlerken.

Bugün burada olduğuna dair işaretler vardı. Oturma odasındaki kanepenin arkasına bir takım elbise ceketini asmıştı. Mutfakta, lavabonun yanında kırıntılarla dolu bir tabak duruyordu ve kızarmış ekşi mayalı ekmeğin kokusu - *benim* ekşi mayalı ekmeğim, un çuvalına sarılmış yarım somun ve mutfak adasındaki kullanılmış ekmeğin bıçağıyla birlikte fark ettim - hala belirgindi, ancak hafifti.

Ama Brendan yoktu.

Birinci katın geri kalanını dolaştım, ofisini, misafir odalarını, en uçtaki spor salonunu kontrol ettim. Hepsini boştu.

İkinci kattaki süitine çıkan merdivenleri çıktığımda, yatak odasının kapısının aralık olduğunu gördüm. Bir an tereddüt ettim. Hala burada hoş karşılanıyor muydum? Beni sevse bile, burası artık benim evim miydi?

Hiç benim yerim olmuş muydu ki?

İçerisi boştu, ama balkon kapısı ardına kadar açıktı, yaz başlangıcının hafif serinliği perdeleri içe doğru dalgalandırıyor.

Dışarıya göz attım. Balkona hiç çıkmamıştım ve Brendan hala ortalarda yoktu, ama çatı terasına çıkan başka bir merdiven buldum. İçgüdülerimi takip ederek merdivenleri çıktım.

Ve gökyüzünde bir bahçe buldum.

Hatta buna bir yuva bile denilebilirdi.

"Bu adam ve onun yuvası," diye mırıldandım, manzara dergisinden çıkmış gibi görünen çatı bahçesine bakarken. Saksılar, dayanıklı yaprak dökmeyen bitkiler ve dış mekan mobilyaları vardı.

Bu kadar yüksek ve korunmasız bir yerde, hava şartlarından korunacak bir yer arıyordum. Rüzgar etrafımda esiyordu, ama manzara bunu unutturuyordu. Boston, alacakaranlık çökerken aşağıda parılıyordu.

Ve orada, terasın en ucunda, onu buldum.

Brendan, bir çift dürbünle korkulukta duruyordu, şüphesiz izlediği kuşu doğal olarak takip eden bir avcı kadar hareketsizdi. Hala aşağıdaki kulübedeki ceketiyle uyumlu takım elbise pantolonu ve gömleği giyiyordu, ancak kravatı gevşetilmiş ve yakasının üst düğmeleri açılmıştı. Rüzgâr giysilerini vücuduna yapıştırmıştı, sıcak tutmak için üzerine gri bir kapüşonlu sweatshirt giymişti ve alacakaranlıkta, gümüş rengi hafif bir tonla parıldayan sakalları görünüyordu.

O anda, hem eskiden olduğu masum çocuğu hem de şu anki acımasız adamı gördüm. CEO ve kuş gözlemcisi. Southie'li çocuk ve kibar Back Bay sakini.

Her bir parçası o kadar güzeldi ki, nefes alamıyordum.

Sanki varlığını hissetmiş gibi, dürbünü indirdi ve döndü. Bir an için, rüzgar aramızda esmeye başlarken, güverte boyunca birbirimize baktık. Sonra bir elini kaldırdı ve parmaklarını kıvırdı.

Gittim ve yeterince yaklaştığım anda beni kollarına çekti ve öptü. Dudakları rüzgardan soğuktu, ama ağzı sıcaktı ve istekliydi.

Bu bir hırsız öpücüğüydü.

Elimden gelen her şeyi verdim.

"Bazen," dudaklarıma karşı mırıldandı, "seni tekrar görene kadar sana ne kadar ihtiyacım olduğunu unutuyorum."

Ondan ne söylemesini bekliyorsam, bu değildi. "Bana ihtiyacın mı var?"

Brendan Black'in hiçbir şeye ihtiyacı olduğunu düşünmüyordum.

"Tanrım, evet." Beni tekrar öptü, bu sefer biraz ısırarak. "Nefes aldığım hava gibi, melek."

Ben de aynı şekilde hissettiğimi, bütün gün onu özlediğimi söyleyemedim, beni döndürdü ve sırtımı göğsüne yasladı, böylece onun izlediği manzarayı ben de izleyebildim.

Sonra bana dürbünü zattı ve işaret etti. "şu binanın tepesine bak."

Yanağımın onun yanağına sürtünmesinden ve arkama baskı yapan ereksiyonundan titredim. Ne hissediyorsam, yalnız değildim.

Brendan güldü. "Yakında, bebeğim. Ama şimdi bakmanı istiyorum. Yuvayı görüyor musun?"

Dürbünü kaldırdım ve Old South Church'n kulesinin parapetine yerleştirilmiş ĉalı ve dallardan oluşan bir yığın görünene kadar odaklamayı ayarladım. Kenarında, beyaz başlı ve koyu renkli gövdeli iki dev kuş tnemişti.

"Onlar kel kartallar mı?" Sesimin onları rahatsız edeceği endişesiyle nefesimi tutarak sordum.

"Pyotr'a göre John ve Abigail. İki yıl önce ĉiftleřtiklerinden beri onları izliyorum. Kilise, yasal olarak onları uzaklaştıramadığı iĉin ĉok kızgın, ama ben onlara kartallar yokken binayı korumaları iĉin bir bağış yaptım."

Kendi kendime gülümsedim. Brendan'ın sessiz cömertliğinin bir başka rneği daha. Belki bir gün onu bu yönünü dünyaya daha sık göstermesi iĉin ikna edebilirim. İnsanlar onun gerĉekte nasıl bir adam olduğunu bilmeyi hak ediyorlar.

Ya da belki de o bu övgüyü hak ediyordu.

Brendan kollarını belime dolarken ve boynuma burnunu srterken, ben bir süre daha kuşları izledim.

"Onlar da ömür boyu eşleşirler, biliyor musun?" diye fısıldadı. "yle mi?"

"Doğru." Kollarını bana daha sıkı sardı ve bir eli süveterimin altına kayarak göğsümü, cinsel olmaktan ĉok sahiplenici bir şekilde avuĉladı, başparmağı meme ucumu okşarken bile. "Ama ancak ölümün eşiğine geldikten sonra."

Dürbünü indirdim ve kollarında döndüm. Eli belime geri düştü ama bırakmadı.

"Daha fazla anlat." Dürbünü yanımızdaki masaya koydum.

"Buna lm spirali denir. Kel kartallar ĉiftleřirken, uĉuř sırasında penĉelerini birbirine geĉirir ve yere doğru dönerler. Gittikĉe hızlanarak, yüzlerce metre aşağıya dşerler." Dolgun dudakları gizli bir sevinĉle kıvrıldı.

ve onu öpmemek için kendimi zor tuttum. "Ancak son anda birbirlerinden ayrılırlar ve tekrar yukarı doğru uçarlar. Ama bunu atlattıklarında, neredeyse çarpışıp ölümden kurtulduklarında, ömür boyu sürececek bir bağları olduğunu anlarlar. Sanki birbirlerine sonsuza kadar güvenebileceklerini bilmek için ne kadar kötü olabileceğini bilmeleri gerekiyormuş gibi."

Rüzgar etrafımızda sanki onun sözlerine katılıyormuşçasına hızlanırken, uzun bir süre birbirimize baktık. Onun ne demek istediğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Kendi ölüm sarmalımızı yaşamıştık, değil mi? Yalanlar, ihanet, kaçırılma. Bir gün önce, kafama silah dayamışlardı. Brendan beni bulduğunda yüzünde ölümün izlerini görmüştüm.

Kendi pençelerimizi birbirine geçirip yıkıma doğru fırlamıştık. Ve hayatta kalmıştık.

Yanaklarımdan akan gözyaşlarını durdurmaya çalışmadım. Brendan da onları silmeye çalışmadı. İkimiz de son birkaç gündür yaşadığımız acıyı inkar etmek istemiyorduk. Bunun önemli bir yanı olduğunu fark ettim. Geleceğimiz için çok önemli bir yanı.

Sonunda, bir kolunu omuzlarıma, diğerini belime dolayarak beni kendine çekti.

"Bir daha asla bu kadar yakın düşmene izin vermeyeceğim," diye saçlarıma sertçe fısıldadı. "Asla. Anladın mı? *Asla*."

Parmaklarım onun kapüşonlu sweatshirtinin yumuşak kumaşına yapıştı ve ilk kez, içimde dönen her şeyi dışarı çıkardım — sadece son birkaç gün için değil, yıllardır içimde biriken her şeyi. Çok genç yaşta annesini kaybetmiş küçük kızın kederi. Kendisine bakması gereken çok sayıda insana bakmak zorunda kalan genç kadının acısı. Kalbi kırılmış, tehdit edilmiş, terörize edilmiş ve sonra iyileşmiş bir insanın kalp kırıklığı.

Brendan tüm bu süreç boyunca bana destek oldu.

Sonunda, hıçkırıklarımla sakinleşince, boynuma dolanmış kollarımı çözdü. İlk başta, benden uzaklaşıyor sandım. Bu çok fazlaydı. Benim savunmasızlığım, tüm bu durum.

Belki de her şeyi yanlış anlamıştım. Belki de bu bir vedaydı.

Sonra bir dizinin üzerine çöktü.

"Simone?"

Sesim boğazımda düğümlendi. Konuşamadım.

Yüzü hiç görmediğim kadar açık ve savunmasızdı, neredeyse siyah gözleri aniden batan güneşin altın ışıklarıyla parladı.

"Ruhum gece kadar karanlık. Ama sen beni güneş gibi hissettiriyorsun, melek. Sanki sonunda kurtarılabileceğimi hissettiriyorsun. Sanki kurtarılmaya değermişim gibi." Zorlukla yutkundu, bu hareket boynundaki gergin kasları titretti. "Senin için ateşe bile girerim, bunu kanıtladım, değil mi? Ama dünlere kadar senin de benim için aynısını yapabileceğin hiç aklıma gelmemişti."

Gözyaşları tekrar akmaya başladı, sıcak ve hızlı. "A-ama yapardım. Brendan, senin için her şeyi yapardım."

Onunla birlikte yere çökmeme izin vermedi. Bunun yerine, ayağa kalktı ve o geniş, güçlü elleriyle yüzümü avuçladı. "Biliyorum, benim tatlı meleğim. Biliyorum."

Sonra cebine uzandı ve küçük bir kadife kutu çıkardı. Kutuyu açtığı anda nefes alamadım.

İçinde bir yüzük vardı. Bir nişan yüzüğüydü, ama farklı bir türden ve bana çok tanıdık gelen bir yüzük. Bir zamanlar anneme aitti.

"Sen... onu buldun mu?"

Gülümsedi. "Geri kalanı mücevher kutunda seni bekliyor. Ruth ve ben, Ezra'nın Woonsocket'ta sattığı rehinciye bulduk. Bu öğleden sonra senin için eve getirdik."

Yüzük, yaz buğdayı rengine narin bir altındandı ve üzerine tüy gibi çizgiler oyulmuştu. Uçan kuşlar gibi. Ya da belki bir meleğin kanatları gibi.

Annem onu çok uzun süre takmıştı, ama ona bakınca, şimdi takmak için doğru şey olduğunu düşündüm. Bana benziyordu. Bize benziyordu.

Yüzüğü ışığa doğru eğdiğinde, iç kısmında kazınmış kelimeleri görebildim: *meleğim*, *aşkım*. Bir zamanlar babamdan anneme. Şimdi Brendan'dan bana.

"Baban izin verdi. Bu sefer, doğru yapmak istedim." Brendan yüzüğü kutudan çıkardı ve sol elimi tuttu. "Bu sefer, sadece bizim için."

Neredeyse bedenimden çıkmış gibi, yüzüğü parmağıma geçirip tam oturduğu yere kaydırmasını izledim. Mükemmeldi. Sanki tam da olması gereken yer oradaydı.

"Hayır de. Evet de. Ne olursa olsun senin yanında olacağım." Brendan'ın sesi rüzgârla titriyordu. "Ama benim olacaksın, meleğim? Bu sefer gerçekten benimle evlenecek misin?"

"Evet." Ağlayarak cevap verdim ve sonra ona o kadar güçlü bir şekilde sarıldım ki, onun uzun ve sağlam vücudunu neredeyse devirecektim.

Ama Brendan beni yakaladı. Sanki her zaman yapacağı gibi.

Ayrıldığımızda, yüzündeki gülümseme tüm Boston'u aydınlatabilirdi. Ve duyduğum kahkaha - bu karanlık kalpli adamdan gelen saf neşe sesi - yıllarca fantezilerimi besleyecekti.

Onu, her şeyden önce beni seçmiş olan bu güzel, karmaşık, kırık adamı yukarıdan baktım ve karnımda sıcak bir arzu hissettim.

"Benim," diye fısıldadı, dudakları dudaklarıma değmeden önce. "Tamamen benim."

Beni korkuluğa doğru itti ve heyecanı, eğer hiç kaybolmuşsa, yine oradaydı. Abigail, John veya dürbünü olan herkesin bizi görebileceği bu güvertede, evliliğimizi erken tamamlamaya fazlasıyla hazır olduğu kısa sürede belli oldu.

Ve bir an için, neredeyse ona izin verecektim. Ta ki gerçeklik geri dönene kadar.

"Brendan."

Dişleri kulak mememe battı. "Mmm. Şu anda farklı bir konuşma yapıyoruz."

"Ama..."

Dili boynumda dolaştı. "Tekrar etmem mi gerekiyor, melek?"

"Hayır, ama..." Büyük bir çaba sarf ederek omuzlarından tutup onu geri itmeyi başardım. "Brendan, lütfen dinle."

Sersemlemiş bir ifadeyle dikleşti. "Ne oldu bebeğim? Şimdi kime bakmam gerekiyor?"

Belki de mutluluğumuzu tehdit eden herkesi yok etmeye hazır olması beni tahrik etmemeliydi, ama etti.

Brendan Black'in kalbini aydınlattıysam, o da benim kalbimi karartmış olabilirdi.

En tuhafı da, bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüyordum. Eğer bu, ihtiyacım olanı daha kolay söyleyebilmemi sağlıyorsa, kötü bir şey değildi.

"Vermont'a geri dönmem gerek," dedim ona. "Babam, Kylie... Bana ihtiyaçları var. Artık burada kalamam. Çiftliğe gitmem gerek."

Şaşırtıcı bir şekilde, sadece biraz şaşkın görünüyordu. "Bunu bilmediğimi mi sandın?"

Gözlerimi kırdım. "Bunu *zaten* biliyor muydun?" Boston'a dönerken arabada bile bu konu hakkında resmi bir konuşma yapmamıştık.

"Bunu konuşmamız gerektiğini düşünmedim. Tabii ki oraya dönmen gerekiyor. Ve eğer orası senin olmak istediğin yer değilse - bu durumda Ruth'a genel müdür, muhasebeci ve çiftliği yeniden ayağa kaldırmak için gerekli olan diğer kişileri işe alması için görev vereceğiz - benim de orada olmam gerekiyor." Ellerini omuzlarımda yukarı aşağı gezdirdi. "Bugün Blackguard'dan ayrıldım."

Yanlış duyduğuma emin olarak hayretle baktım. "Ne yaptın?"

"Şirketten ayrıldım. Aslında, tam olarak söylemek gerekirse, onlar benim istifamı istediler, ama ben zaten istifa etmeyi planlıyordum." Rüzgârla at kuyruğumdan bir tutam saç kopmuş, o da onu kulağımın arkasına koydu. "Ailemin şirketinin benim ait olduğum yer olduğunu düşünüyordum, ama bu, evin gerçekte ne olduğunu öğrenmeden önceydi. Evimin sen olduğunu bulmadan önceydi."

"Ama şirketin, işin..."

"Beni kuruttular ve izin versem hayatım boyunca bunu yapmaya devam ederlerdi." Beni tekrar kendine çekti, alnını alnıma dayadı. "Fırında söylediklerimde ciddiydim. Seninle her şeyi istiyorum, meleğim. Her sabah o çiftlik evinde uyanmak istiyorum. Lanet olası ineği sağmayı öğrenmek istiyorum. Kylie'ye kuşları izlemeyi öğretmek, kendi ailemizi kurmak ve yaşlanıp saçları ağarana kadar dört ya da beş çocuğumuzun o lanet olası gıcırdayan merdivenlerde koşuşturmalarını dinlemek istiyorum. Sen yanımda olduğun sürece."

"Dört ya da beş mi?" Ağzım açık kaldı. "Ciddi misin?"

Brendan güldü. Bu, şimdiye kadar duyduğum en tatlı seslerden biriydi. "Sana söyledim bebeğim. Çıplak ayakla ve hamile."

Onun göğsüne parmağımı batırdım, kendime rağmen gülmeye başladım. "Ve ekmek pişirerek."

"Ve ekmek pişirerek." Elimi yakaladı ve dudaklarına götürdü.

dud

akla "Ve kuş gözlemciliği."

rına "Kesinlikle kuş gözlemciliği."

götü

rdü.

"Ve sevişmek."

Beni kendine çekti. "Her fırsatta."

Sonra Brendan Black, güneş şehir üzerinde tamamen batana ve John ile Abigail gece için yuvalarına yerleşene kadar beni öptü. Onların ötesinde, Boston'dan sadece birkaç saat uzaklıktaki dağlarda, ekmek, kuşlar, bebekler ve neşeyle dolu bir hayat bizi bekliyordu.

Brendan beni kollarının arasına almak için bir anlığına bıraktı. "Başlamaya hazır mısın?"

Onu tekrar öptüm. "Seninle mi? Her zaman."

EPİLOG: DIONYSUS'UN SUÇLARI

Ronan

Sıra sende, evlat. Unutma: Kimse bir Black'i alt edemez. Bu bir emirdir.

Ani bir hareketle oturdum, 1500 iplik sayılı çarşaflar belime dolanmış, kalbim hiperaktif bir tavşan gibi çarpıyordu, sonra tüm kan başımdan çekildi.

Bir nefes. Sonra iki.

Nerede olduğumu hatırlamam beş dakika sürdü. Vegas'taki süitimdeydim, Southie'deki arka bahçede değil. Strip manzaralı lüks bir kral yatakta yatıyordum, sandalyeden itilip kardeşlerimden biriyle ringe çıkmamıştım.

Her zaman aynı lanet kabus. Ailemin Southie'deki son günlerinden kısa bir anı. Beş ya da altı yaşındaydım, kardeşlerim birbirlerini dövüşürken, babam ve arkadaşları onları kışkırtıp bahis oynuyorlardı. Owen'ın iki ön dişi tam anlamıyla döküldükten sonra, yaşlı adam beni ringin ortasına itti ve Brendan'la dövüşmem için.

Sana söylüyorum, Black ailesinin beceriksiz-slash-düzelticisi olmak, aptal beynim hala dokuz yaşındaki bir çocukla kavga etmekten korkmasaydı çok daha kolay olurdu.

Genelde ilk yumrukla uyanırdım.

Genelde.

Yavaş yavaş kalbim yavaşladı, nefesim normale döndü ve berrak düşünceler geri geldi.

İlki şuydu: *Neden ağzımın tadı Mardi Gras'tan sonraki gün New Orleans gibi?*

İkincisi: *Bu kimin uzvu?*

Ufuktan gelen ışınlara gözlerimi kısarak baktım, *sanki* bana lanet olası bir gün doğumu takvimi falan satmaya çalışıyorlardı. *Siktir git güneş*. Bu çok acıttı, özellikle de geçirdiğim geceden sonra.

Ama Strip'in en güzel kumarhanelerinden birinin en üst katındaki penthouse süitinde kalırsan, manzara da buna göre olur. En güzel, ama en gösterişli değil. Ben sadece yüzde sekseni pislik olan, Patek ile Rolex arasındaki farkı bilen türden biriyim. Gerçi Vegas'ta her ikisi için de uygun zaman ve yer vardı.

İnsanlar, Ronan Black olduğum için Vegas'ta çok zaman geçirdiğimi düşünüyorlardı. Profesyonel bir hayal kırıklığı ve gerçek hayattaki Dionysos. Black ailesinin soytarısı. Ciddi olmayan kardeş. Fermuarını zımbalasan bile pantolonunu kapalı tutamayan Black ailesinin varisi.

Ve bakın, yanılmıyorlardı. Bir Yunan tanrısı gibi yaşıyordum, tabii o tanrı şişe servisi, üst düzey fahişeler ve ilaç kalitesinde parti malzemelerine erişebiliyorsa. Ailenin sorunlarını çözen kişi için, sarhoş olup kötü seçimler yapmaktan daha iyi bir kamuflaj olamazdı. Instagram modellerinden vücut shotları içip Nevada Güzeli ile sevişirken, kimse mafya ile yapılan sıradan anlaşmaları veya politikacılara rüşvet vermeyi fark etmezdi. Dürüst olmak gerekirse, bu çok verimliydi.

Döndüğümde, çarşafların altında (zar zor) nefes alan vücut şeklinde bir yumru gördüm. Bu kişinin her yeri satenle kaplıydı, sadece uzun, zarif şekilli bir çift bacak hariç.

Merhaba bacaklar. Tanıştığımıza memnun oldum.

Yatağında bir yabancıyı bulduğuma şaşırdığımı ya da onun kim olduğunu bildiğimi söyleyebilmeyi dilerdim. Gerçek şu ki, bu odada sayısız kez uyanmıştım ve iki ya da üç partnerimle birlikte sanki uykumuzda *Twister* oynamışız gibi görünüyordum. Rekorum dört kişiydi ve açıkçası çok kalabalıktı.

Hiç dört kişinin vücut ısıyla uyumaya çalıştınız mı? Yatak barbekü ocağına dönüşüyor. On üzerinden sıfır. Tavsiye etmiyorum.

Bu partnerim ateşli bir et çukuruyla hiçbir ortak yanı yoktu. Ve daha da garip olanı, uykum üzerinde olumlu bir etkisi var gibi görünüyordu

Genelde saat dört buçuktan sonra uyuyamazdım, ama yatak başındaki saat altı gösteriyordu. Ayrıca bütün gece uyumuştum. Miami'deki o şey hakkında hiç bahsetmediğim kabuslar görmedim. Babamın son öfke patlaması ve beden sağlığıma yönelik tehditleri hakkında gece yarısı kabuslar görmedim. The Nightly Showdown beni tamamen uyandırana kadar sadece sağlam, huzurlu bir bilinçsizlik vardı.

Kiminle olduğumun önemi yoktu. O son yumruktan asla kaçamayacaktım.

Giderek artan ışıktaki arkadaşımı inceledim. Bana sırtını dönmüştü, ama buradan manzara umut vericiydi. Güzel bir şeydi. Başka biriyle çarpışmaya neden olabilecek kıvrımları vardı. Tabii ki, Rockette'e ait bacakları vardı. Dikkatlice çarşafı kaldırdım ve - Tanrım - o vücut Met'te sergilenmeyi hak ediyordu. Ey dünya vatandaşları, mucizeler dolu kıcı seyredin.

Dün gece onu doğru düzgün takdir etmiş olmayı gerçekten çok umuyordum.

Ne yazık ki, hiçbir şey hatırlayamıyordum.

Partnerim uykusunda döndü ve bana kadifemsi bir cilt, ödüllü bir çift göğüs ve beynimi durduran bir yüz gösterdi.

Vay anasını. Kız çok çekiciydi. Kalp şeklinde çene, boyanmış elmacık kemikleri ve kısmen açık, içine bir şey girmesini bekleyen bir ağız. Uykudan dağınık saçları ve muhtemelen vücudunun bir yerinde benim tükürüğüm olmasına rağmen, Pre-Raphaelite tablosundaki bir resim gibi görünüyordu. Tuhaf dini tablolar değil, seksi olanlar. Ama dürüst olalım, dini tablolar da sekiydiler. Hepsi benim gibi sapıktı.

Tanrım, ne çılgın bir geceydi, değil mi? Anılarım İsviçre peyniri gibiydi. Yaklaşık iki milyon kazandığım yüksek bahisli bir oyundan sonra kutlama yapıyordum - tamam, benim dünyamda bu bir yuvarlama hatasıydı, ama kazanmak kazanmaktı - ve zaferimi kutlamak için kumarhanenin kulübüne girdiğimde zaten epey sarhoştum.

O, VIP bölümünde arkadaşlarıyla dans ediyordu. Bekarlığa veda partisi olduğu belliydi. Vegas, terapistlerine veya kocalarına asla itiraf etmeyecekleri hatalar yapmak için buraya gelmediklerini iddia eden kadın gruplarıyla doluydu.

Bu kız farklıydı.

Alnımı ovuşturarak, yeşil bir elbiseyle ikinci bir deri gibi vücuduna sarılmış, seksi bir orman perisi gibi dans pistinde kıvrılan halini hatırladım. Küçük, açık kahverengi saçlı ve yeşil gözlüydü - lanet olsun, doğru, yapraklar, absinthe veya para renginde gözleri vardı.

İstediğin şeyler. Belki de senin için kötü olan şeyler.

O anda, kızın bir cadı olduğuna tamamen ikna olmuşum. Bununla bir sorunum yoktu. Çifte, çifte, emek ve sıkıntı... O kadar esnek bir vücutla benim için hepsi aynıydı.

Dans ettik. Gençler gibi öpüştük (tamam, Frank Sinatra'nın EDM remiksine eşlik ederek birbirimizi yedik). Tadı şampanya ve kötü kararlar gibiydi, en sevdiğim kombinasyon. Ve sonra, biz...

Hiçbir

şey.

Boşluk.

Beynim kaydetmeyi bırakmaya karar vermişti.

Gerçekten yazık, çünkü yatak odamdaki suç mahalline bakılırsa — her yerde giysiler, kırık bir ayna ve yerde üç parçaya ayrılmış bir lamba — benim küçük cadımla harika vakit geçirmiştik.

Belki tekrar yapabiliriz. Bilim için. Ya da büyü için. O da diğerleri gibi, Ronan Black'le yattığını fark edince kaçıp gitmeden önce.

Onu uyandırmak üzereydim ki telefonum öfkeli bir eşek arısı gibi vızıldamaya başladı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, bakana kadar onu susturmaya kararlıydım.

Liza Kelly'nin adı ekranın üzerinde bir telgraf şeridi gibi akıyordu. Blackguard Holding'in CFO'su, ama daha da önemlisi, en iyi arkadaşımın annesi ve benim için anne figürüne en yakın kişi, ki bu önemli bir şeydi çünkü gerçek annem tam bir baş belasıydı.

Sizi doğuran kadın, üç ay sonra "kendini bulmak" için on sekiz ay boyunca bir aşramda kaldıktan sonra Portland'ın dışında bir yoga merkezi açsaydı, siz de duygusal davranmazdınız.

Yataktan dikkatlice kalktım, yerden boxerımı aldım ve süitin oturma odasına çıktım, arkamdaki kapıyı kapattım.

Liza, biri ölmedikçe ya da ölmek üzere olmadıkça sabahın altısında aramazdı.

"Umarım önemli bir şeydir," diye cevap verdim. "Birinin öldüğünü ya da üçlü seks için bir fahişe gönderdiğini söylersen iyi olur. Çünkü yatağımda Paris'ten gelen bir on numara var, bu yüzden kahve ve şans için Viagra almadan önce sesini duymak istememin tek iki nedeni bunlar."

"Ronan. Dün olanlar hakkında konuşmamız lazım." Dün. Siktir.

Aksi takdirde, Pete veya Paulie dışında sekiz kişiden tek erkek olan benim, yüksek bahisli bir poker oyunu için Vegas'a uçmamın nedeni olarak da bilinir. Bu oyunda, ben içkileri ve bu gangsterlerin paralarını alırken, onların iyi yerleştirilmiş "düzeltmeler" ile paralarını geri almaları için ustaca düzenlemeler yaptım.

Sadece bazı detayları biliyordum. Brendan, yılan suratlı iki kardeşimin büyüğü, Vermont'taki sevgiliyle büyük bir karışıklık yaratmış, sonra da hemen beni arayarak bu karışıklığı düzeltmemi istemişti. Bu, Ezra Huntington'ın ekibinin tek üyesini Vegas'a kadar takip ederek, kardeşimi (ve ailemi) büyük bir belaya sokmasını engellemek anlamına geliyordu.

Black ailesiyle uğraşmak ölümcül bir durumdu.

Bu gerçeği, işimin ahlaki karmaşıklıklarını atlatmak için genellikle bolca alkolle bastırırdım.

Brendan tüm detayları bilmek zorunda değildi. Babamızın sağlık sorunları nedeniyle aile şirketinin fiili başkanı olarak, kendi güvenliği (ve şirketin güvenliği) için bunu bilemezdi. Bu, benimle, büyük, işaretli banknotları seven çok korkutucu adamlarla ve Huntington'un adamının kalıntılarını "konuşmalarını" bitirdikten sonra yutacak çölün geri kalan kısmı arasında kalmıştı.

Bu konuşma dün gece kaktüslerin arasında sona ermeliydi. Lanet olası şafak vakti Liza ile dostça bir sohbetle değil.

"Dinliyorum." Kapının yanındaki aynada yüzümü ovuşturdum. Berbat görünüyordu. Seksi berbat, ama yine de berbat. Kızlar karın kaslarını severdi, bu yüzden onlara biraz zaman ayırıyordum, ama bunun dışında koyu kırmızı saçlar, simsiyah gözler ve ateş gibi elmacık kemikleri, hepsi yüce Tanrı'nın hediyeleriydi.

Yansımama sıırttım. Belki yatağımdaki siren de bir uyandırma çağrısından hoşlanırdı.

"Brendan, rehine olayında hisselerinin yarısını Huntington'a devretti," dedi Liza. "Yönetim kurulu, ahlak maddesi nedeniyle geri kalanını da geri aldı, ama Ezra'nın babası yönetim kuruluna girmeden önce. Baban dün Brendan'ı istifaya zorladı."

Kanepenin koluna yığıldım. "Affedersin ama ne oluyor lan? Brendan Blackguard'dan ayrıldı gibi geldi."

"Evet. Belgeleri imzaladı. İş tamam."

"Ve sen hiçbir şey söylemedin mi? Liam? Shea? Kimse onu durdurmayı düşünmedi mi?"

Owen'dan bahsetmedim. O pislik yıllardır Brendan'ın pozisyonunu ele geçirmek için uğraşıyordu, bu yüzden muhtemelen şu anda bu kovulmayı kutlamak için lanet bir parti veriyordu (ya da Owen herhangi bir sevinç duyabilseydi, öyle yapardı). Ama Liam, Liza'nın oğlu, en iyi arkadaşım ve şirketin avukatı, sesini yükseltmeliydi. Ya da en azından bana, hain olan bana söylemeliydi. Ve kardeşim Shea, hala büyük ağabeylerinin onu sevmesini isteyen kadar gençti. Öyleyse neden tek kelime etmedi?

"Ne demeliydim? Belgeleri imzaladı ve gitti. On dakika sürdü. Gitmeye hazırды, Ronan."

"Vay canına." Kahkahalarla gülmeye başladım, bu kahkaha içimden, beynimin pek de akli başında olmayan bir köşesinden geliyordu. "Brendan gerçekten yaptı. Babam altın çocuğunu evden attı ve Bren giderken yaşlı adama parmağını gösterdi. Vay canına."

Bu, onun huysuzluğunu sevmemi sağlayan ilk şeyi yapmış olabilir.

Liza'nın sabırsız iç çekişi, telefonun kötü hoparlörlerinden bile belliydi. "Dahası var."

Gülmekten kendimi alamadım. "Daha fazlası mı? Başka ne yaptı, yönetim kuruluna poposunu mu gösterdi? Ofisini mi yaktı? Tanrım, mobilyaların üzerine işemedi, değil mi?"

"Hayır, yapmadı. Ancak ayrılmadan önce seni geçici CEO olarak resmen aday gösterdi."

Gülüşüm boğazımda kaldı. "Ne yaptı?"

"Baban resmi olarak görevinden ayrıldığında senin adını öne sürdü. Ve şirketin şu anda geçici bir CEO'ya ihtiyacı olduğu için... seni bu göreve aday gösterdi."

Çirkin bej çizgili ve altın rengi sarmaşık desenli kanepeye tamamen gömüldüm; birdenbire bu desenler beni boğacakmış gibi geldi. Muhtemelen hala sarhoştum, kesinlikle hala biraz kafam güzeldi, ama şimdi dün gece aldığım haplarda halüsinojenik bir şey olup olmadığını merak ediyordum. En son Peyote aldığımda, tavşan kafalı gökkuşağı renkli bir cüce dört gün boyunca Boston'da peşimden ayrılmamıştı. Kendimi terfi almış olarak hayal etmek, olası yan etkiler arasında sayılabilirdi.

"Bu... imkansız," diye mırıldandım bir süre sonra. "Hayırseverlik galalarında sarhoş olup, eğlence olsun diye yönetim kurulu üyelerinin eşlerine asılıyorum. Geçen yıl, ne yapacaklarını görmek için dört hissedarın ikhisine asit kattım. CEO olacak vasıfta *değilim*. Bu işi hiç istemedim."

Bu, uzun zamandır söylediğim en kötü yalandı. Açıkçası, hepimiz bu işi istiyorduk. Niall Black'in tüm çocukları, yürümeye başladığımızdan beri bu büyük ödülle alay edilmişti. Arka bahçede kavgalar, karne notları ile birbirimize düşürülmüştük.

Yakın zamana kadar, mükemmel bir büyük oğul olan Brendan'ın bu pozisyonun en güçlü adayı olduğu neredeyse kesindi. Elbette, babam geçen ay üç yüz kişinin önünde, gelecek yıl bu iş için "çocuklarından birini" aday göstereceğini açıklayarak bazı şüpheler uyandırmıştı. Ve elbette, bu işin *her* yönünü çok iyi bildiğim için, belki de bu iş için en uygun kişinin ben olabileceğimi bir saniye boyunca düşünmüştüm. Bu, babamızın yine kendi eğlencesi için bizimle oynadığını fark etmeden önceydi.

CEO pozisyonu her zaman Brendan'ın olacaktı.

Bu da şu bariz soruyu akla getiriyordu: Neden tüm oyunu mahvetti?

"Neden böyle bir şey yapsın ki? Ve neden *ben*?"

"Muhtemelen yıllardır bu ailenin çözölemeyen sorunlarını çözen kişi de sensin diye." Liza, Brendan'ın yıllardır bana söylediği şeyleri tekrarladı. "Bu, tanınmak için bir fırsat, Ronan. Meşruiyet için."

Lanet olsun. Belki de bu sabahki cadı oydu. Kesinlikle en derin, en karanlık düşüncelerimi okuyordu.

Belki de Brendan tüm övgüyü toplarken, Owen bir gergedanın zarafet ve kişiliğiyle politik oyunlar oynarken ve Shea yüzde doksanında şımarık bir çocuk gibi davranırken prenses olarak taç giyerken, ailenin alay konusu olmaktan bıkmıştım. Belki de insanların parti çocuğu saçmalığının arkasında, aslında yaptığım işte çok iyi olduğumu görmelerini istiyordum.

Belki de harika olabilirdim.

"Ama..." dedi Liza.

İç geçirdim. Her zaman bir ama vardı. "Söyle bakalım."

"Yönetim kurulu, baban da dahil, CEO'nun belirli standartları karşılamasını bekliyor. Aile değerleri. İstikrar. Yerleşik, evli, çocuklu, saygın bir imaj sergileyen birini istiyorlar."

Kaşlarımı çattım. "Dalga geçiyorsun. Babam ne zamandan beri geleneksel evlilik savunucusu oldu?"

"Ronan, sence kardeşin neden birdenbire nişanlandı? Gazeteler de dün bunu anladı — o imajı yansıtmak için gerekli olanı yapıyordu. Ama sahte bir nişan senin için yeterli olmaz herhalde."

"Ne yani, şimdi evlenmem mi gerekiyor? Kiminle, lanet olası bir şov kızıyla mı? Belki de bir fahişeyle?" Yine güldüm. Biriyle evlenip, gerçek bir insana hayatımı adama fikri *bana* saçma geliyordu. Bir kadının adını hatırlamayı bile zar zor vaat edebiliyordum, sadakatimi ve sevgimi vaat etmek ise daha da zordu.

"Yönetim kurulu, iyi görüldüğün sürece kiminle geldiğini umursamayacaktır," dedi Liza. "Sana söylediğim budur."

Pencereden dışarı baktım. Güneş artık tamamen yükselmiş, parlak altın ışınlarıyla Strip'in ışıklarını söndürmüştü. İronik olarak, Strip'in neredeyse huzurlu görüldüğü tek zaman gündüzdü.

Belki bunu yapabiliirdim. Blokun aşağısında kiliseler vardı. Bu, şimdiye kadar yaptığım en çılgın şey olmazdı. O yıl Rio'da Karnaval'a katılmış ve iki hafta boyunca ortadan kaybolmuştum. Eğlenceli zamanlardı.

"Liza, düşünmem lazım..."

Yatak odasının kapısı açılırken bir vuruş sesiyle sözüm kesildi.

Ve işte oradaydı. Gizemli perim, seksi bir burrito gibi çarşafa sarılmış, saçları dağınık, makyajı akmış, ama bir restorandaki herhangi bir şey kadar lezzetli. Belki daha da fazla.

"Liza, kapatmam lazım,"

mırıldandım. "Ronan, bizim..."

Telefonu kapattım.

"Merhaba," dedi kız.

Tanrım, sesi bile muhteşemdi. Melodik ve boğuk, sihirli bir kuş gibi.

Belki de Zeus bu yüzden bir kuğu ile sevişmek istemişti.

"Merhaba," diye selamladım onu ayağa kalkarken. Boston'daki karışıklığı siktir et. Yönetim kurulunu siktir et, Liza'yı siktir et, gerçekleştirmem gereken bu saçma sapan evlilik saçmalığını siktir et.

En azından, odayı geçip bu küçük cadıyı açığa çıkarmak için düşünüyordum.

Ta ki sol elini uzatana kadar.

Orada, sabah ışığında parıldayan altın bir yüzük vardı. Yüzük parmağında.

Sol elinde.

Bu da demek

oluyordu ki...

"Bunun biraz tuhaf bir soru olduğunu biliyorum, ama... dün gece evlendik mi?"

Yüzüğe baktım. Sonra yüzüne baktım. Sonra kendi sol elime baktım, orada... oh, lanet olsun... suç mahallindeki cesedin etrafını saran tebeşir gibi, benim yüzük parmağımı saran aynı model bir yüzük vardı.

Ne halt etmiştim ben?

Kız - görünüşe göre karım, çünkü hayatım kötü bir romantik komediye dönüşmüştü - orada durmuş, ya ağlayacak ya da kaçacak gibi görünüyordu. Muhtemelen ikisi de. O yeşil gözler taze kesilmiş limonlar kadar parlaktı ve o çarşafı, onu yeraltı dünyasına sürüklenmekten alıkoyan tek şey gibi sıkıca tutuyordu.

O anda, şimdiye kadar aklıma gelen en çılgın düşünce geçti: *Durum daha da kötü olabilirdi.*

Kızın bakışları bir saniye boyunca boxer şortuma kaydı ve sonra tekrar yukarı döndü, ben de bir saniye boyunca kendimi beğenmişlikle dolduktan sonra, tüm gücümü

beni imkansız durumlardan kurtaran cazibem. Bu iyiydi. Bu halledilebilirdi. Kahretsin, kazara karım bir seri katil ya da sosyalist olmadığı sürece, bu benim CEO sorunumu bile çözebilir.

Zenginliğin yeniden dağıtılması milyarderlerle pek uyuşmaz, bilirsiniz.

"Sanırım yeniden tanışma zamanı geldi," dedim, sanki otel odamın ortasında çıplak bir şekilde durmak yerine lanet olası bir networking etkinliğindeymişiz gibi elimi uzattım. "Merhaba. Karım. Ben Ronan. Ronan Black."

Brendan ve Simone'un mutlu sonunu daha fazla mı merak ediyorsunuz? **Üç ay sonra geçen, ÜCRETSİZ uzatılmış epiloglarını BURADAN okuyun.**

Morally Black Betrothal'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz! Morally Black Billionaires serisinin 2. kitabı **MORALLY BLACK ELOPEMENT**, **Mart 2026'da çıkacak** ve Ronan ve Delaney'nin *evlendikten sonra yaşadıkları* serüveni anlatacak!

Şimdi ön siparişinizi verin VEYA, eğer bir influencer iseniz, ARC'ye kaydolun.

Bu arada, Nicole French'in başka bir milyarder romanı arıyorsanız, Kindle Unlimited'da bulunan en popüler kitaplarımdan birkaçının bölümlerini okumaya devam edin.

YILIN PATRONU'NDAN

BOSS-ÇALIŞAN, YAŞ FARKI ROMANTİZMİ

"Sen kirli bir kız mısın? Dışarı çıkıp oynamak isteyen kirli bir fahişe misin?"

"*Evet*, ben senin kirli küçük fahişenim. İstedğim gibi sertçe yap bana istediğim gibi sertçe ver."

Et, ete yüksek sesli, ıslak şaplaklarla çarpıştı, sanki su parkındaki fil kulakları gibi.

Bir çırpınma sesi duyuldu. Sonra bir tane daha. Ardından bir sürü homurtu ve öpüşme ya da başka bir vücut parçasına ağızla dokunma gibi ıslak, sırlıklam sesler geldi.

Ağızda olmasa buna öpüşme denebilir miydi?

Bilmediğimi itiraf etmekten utanıyordum.

Ama kimse buna karşı çıkmıyordu. Hatta yatak odasından gelen seslere bakılırsa, en azından biri kendini oldukça iyi hissediyordu. Belki de cenneteydi.

Onlar için ne mutlu. Özellikle de ben, Marie Annetta Zola, neredeyse kesin olarak cehennemde olduğum için.

"Siktir, evet, bu harika bir his."

Daniel Lyons'ın ailesinde çalıştığım on yıl boyunca onun sesini birçok farklı şekilde duymuştum. At yarışında para kaybettiğinde hayal kırıklığıyla hırıldıyordu. Babası ona yirmi birinci doğum gününde yeni bir Aston Martin hediye ettiğinde sevinçle bağııyordu. Özel öğretmenleriyle buluştuğunda sıkıntıdan homurdanıyordu.

Yeni bir parti planlarken kurnazca. Annesiyle konuşurken tatlı bir sesle. Bir arkadaşının kızını selamlarken şehvetli bir sesle.

Ancak *bu* özel tınıyı hiç duymamıştım. Tutkunun acısı içinde kaybolmuş gibi olduğu bir tını.

Bu... hayal ettiğim gibi değildi.

Ve ben hayal *etmiştim*. Asla itiraf edemeyeceğim kadar çok.

Hayallerimde, bu çabaların muhatabı bendim. Daniel gözlerimin içine derinlemesine bakarak, on beş yaşında onun ailesinin yanında çalışmaya başladığımdan beri, son on yıldır beni gizlice sevdiğini itiraf ederdi. pcğ tatlı ve umut dolu olurdu, bana çok nazikçe sarılır ve en mükemmel şekilde bekaretimi alırdı. Belki yıldızların altında bir yerde, ya da gllerle kaplı bir yatakta. Nazik piyano akorları o anı tereyağı gibi kaplayacak ve biz de mükemmel bir şekilde karıştırılmış okolatalı ganaj gibi birbirimize eriyip gidecektik.

Ancak, sevdiğim kişi bir kırııcı gibi vurup dururken ve sesini kısana kadar müstehcen sözler haykırırken, kendimi terli ve çığlık atarken hayal etmemiştim.

Daniel Lyons'ın seks sesini, bir hırsız gibi dolabında çömelmiş, onun ve fethinin bitmesini bekleyerek kaçabilmek için dinleyeceğimi de hiç düşünmemiştim.

Dediğim gibi, tam bir cehennemdi.

"Ver bana, baba," diye bağırdı kız. "Ver bana, derine kadar.

Yap şunu!"

"Derin olsun mu, bebeğim? İşte geliyor."

Kız, köpek oynacağını yutan bir Kardashian'ı mükemmel bir şekilde taklit etti. Sonra bir hişırtı duyuldu, ardından sanki bir tahta parçası duvara arpıyormuş gibi bir dizi yüksek ve hızlı patlama sesi geldi.

En iyi tahminim, başlık olduğu yönündeydi.

Alnımı Daniel'in takım elbiselerinin altındaki duvara bastırdım. İşkence yeni bir isim kazanmıştı.

Lyons malikanesinde geçirdiğim son gece böyle olmamalıydı. Paris'te aşçılık okuluna gitmeden önce, emekli olan akıl hocam Ondine'in yerine gememi isteyen ailenin nezaketi sayesinde, personele veda etmem gerekiyordu.

Lyons ailesinin sahip olduğu zenginlik buydu: "mutfak hizmetimizi dünyanın en seçkin aşçılık okuluna gönderecek" kadar paraları vardı. Benim için hayatımı değiştirecek bir fırsattı, ama onlar için cumartesi gecesi alişverişe çıkmaktan farksızdı. Tek

fark, eğitimimi bitirdikten sonra, yıllar boyunca onların cömert hediyesini geri ödemem beklenenecekti.

Bu gece, Lyons ailesi her yaz düzenlediği partilerden biri için yemek hazırladıktan sonra izinliydim. Planım, Ondine'e veda etmek, personel odasından eşyalarımı toplamak ve ardından Lyons ailesinin şoförü Lawrence'ın beni gece yarısı uçağıma binmem için LaGuardia'ya götürmesine izin vermektir.

Hepsini yapacaktım. Sadece bir veda daha etmem gerekiyordu.

Lyons ailesi arka bahçedeki çadırdaki misafirlerini ağırlarken ve büyük bir orkestranın çaldığı standart şarkılara dans ederken, ben de yeterince cesaret toplayarak ailenin özel odalarına gizlice girmiştım. Daniel, her zamanki gibi birkaç mankene asıldıktan sonra partiden ayrılmıştı. Ya da belki bir politikacının kızına. Ya da gelecek vaat eden bir aktrise.

Aslında fark etmezdi. Hepsi aynı görünüyordu: uzun boylu, ince, hareket etmeyen alınları, yeni yalanmış kediler gibi gergin gözleri, altın orana uymak için cerrahi olarak değiştirilmiş vücutları. O güldüğünde gülüyor, gülmediğinde somurtuyorlardı ve onun parlak mavi gözlerini niyetle parlatmak için ne söyleyeceklerini ve ne yapacaklarını tam olarak biliyor gibiydiler.

Şimdi, yatak yayları kapıdan özellikle şiddetli bir gıcırta çıkarırken, dolaba baktım ve boy aynasında yansımam bana şaşkınlıkla bakıyordu.

Onun partnerinin (ona randevu demek istemiordum) tam tersiydim. Küçük ve solgun, belime kadar uzanan siyah-kahverengi saçlarım hayatım boyunca ensemde bir demet halinde durmuştu. Hafifçe kıvrık bir burun, üst dudağımın alt dudağımdan daha büyük olduğu rahatsız edici asimetric bir ağız ve beş kardeşimle paylaştığım yeşil gözlerim, ilkokuldan beri taktığım tel çerçeveli gözlüklerim tarafından gizlenmişti.

Bu mevsim için fazla sıcak olan, ama ayak bileklerime kadar uzanan siyah eteğimle birlikte beni güvenli bir şekilde örten, büyük beden siyah süveterimin yakasını çektim.

Şık değildim. Güzel değildim. Yataktaki kadın ya da Daniel'in diğer sevgililerinin sahip olduğu hiçbir şeye sahip değildim.

Yine de bu, onun baştan çıkarma hedefinin *ben* olsaydım, imkansız derecede taze nefesi ile fısıldayacağı milyonlarca farklı versiyon düşünmemi engellemedi. Ertesi gün, eğer karşılaşırsak ona tam olarak ne söyleyeceğimi planlamaktan.

Ya da onu gördüğümde tam tersi yönde koşmaktan.

Benim sorunum basitti. Daniel Lyons her zaman romantik komedi kahramanları gibi biriydi, ama ben, Marie Zola, başrol oyuncusu olmaktan çok uzaktım.

Daha çok sokaktan içeri giren bir figüran gibiydim.

Ama biliyordum, Daniel beni gerçekten tanıma fırsatı bulursa, benimle aynı şekilde hissedeceğini *biliyordum*. Aramızda bir bağ vardı, onu mutfakta ilk gördüğümde, kızarmış peynirli sandviç isterken (ve ondan sonraki her seferinde) beni şaşkına çeviren bir yıldırım gibi.

Bu benim anımdı. Kader beni buraya getirmişti.

Onun, bu gecenin avıyla en sevdiği baştan çıkarma şarkısı ("The Way You Look Tonight") eşliğinde dans etmesini, kolunu onun koluna dolayarak birbirlerinin şampanya kadehlerinden düğün tarzında içmelerini (kız çok sevindi) ve kulağına gizli, tatlı sözler fısıldarken burnunu kızın kulağına sürmesini izledim (kızın kıkırdamaları partide yankılandı). Sonunda, kendine özgü şeytani gülümsemesiyle, kadına konservatuarın yönünü gösterdi.

Ve sonra... *onu takip etmedi*.

Bunun yerine, ana eve doğru döndü. Ve o anda şansımın geldiğini anladım.

Yarın bir yıllığına ayrılacaktım. Ya

şimdi ya da asla.

Bu yüzden, hızla bir plan oluşturarak bahçeyi koştum: Daniel'ı yatak odasında bekleyecektim ve on uzun yıldır içimde tuttuğum her şeyi itiraf edecektim.

Ama kapı açıldığında, öpüşme sesini ve bir kadının sesini duyduğumda, mantıklı bir insanın yapacağı şeyi yaptım.

Dizlerimin üzerine çöktüm, dolaba süründüm ve

Sak

land "O sikini ver bana, baba. Gökkuşağını tatmak istiyorum."

ım. Kaşlarımı çattım. Az önce Skittles reklamından alıntı mı yaptı?

Orada daha daha daha bir daha ses çok çokben
kardeşimin

kendi kardeşimin köpeğinin su kabından yaladığı sesine çok benziyordu. Yatak yayları, korku filmindeki teller gibiydi. Ne yapıyorlar ki?

"Al şunu," diye Daniel, sanırım sıkılmış dişlerinin arasından konuşuyordu. "Al şu sikini. O dev sikini."

Dev mi? Ne kadar büyükten bahsediyoruz? Elbette, erkek anatomisinin o kısmıyla ilgili pek (tamam, *hiç*) ilk elden deneyimim yoktu, ama küçük kız kardeşim Joni ara sıra beni kızdırmak için bana müstehcen videolar gönderirdi.

Cidden, kahve almak için sırada beklerken telefon ekranından sana doğru gelen 25 santimlik bir şey kadar bir kızı seksten daha hızlı korkutacak bir şey yoktur.

New Rochelle roasters'daki baristalar o günden beri bana eskisi gibi bakmıyorlar.

Ancak çoğunlukla bu videoları kafa karıştırıcı buldum. Erkeklerin anatomisi absürt derecede büyüktü ve kadınlar her zaman mükemmel derecede pürüzsüzdü, neredeyse ergenlik çağında gibiydiler. Partnerleri makine gibi içlerine girip çıkarken, onlar kedi yavrusu gibi inliyor ya da siren gibi çığlık atıyorlardı.

Bu nasıl iyi hissettirebilirdi? Birazcık bile olsa?

Daniel'ımın bir kadının vücudunu bu şekilde mahvetmeyeceğini kendime söyledim. Onun iyi olduğundan emin olurdu. Ona iyi bakardı.

Gecenin kadını yine ölmek üzere olan bir muhabbet kuşu gibi ciyakladı ve Daniel, Bronx'taki yatak odamın penceresinden bir blok bile uzak olmayan bir yerde kaldırıma yanaşan B60 otobüsünü hatırlatan yüksek sesli bir "siktir!" diye bağırdı. Yatakta bir şeyin kalıcı olarak kırıldığından oldukça emindim.

Seks böyle bir şey miydi? Kötü TV jingle'ları ve vücut sıvıları ile serpiştirilmiş aşağılayıcı konuşmalar mı? Mobilyaların sınırlarını test ederken yaralı hayvanlar gibi davranmak mı?

Bir şey kaçırdığımı hissetmedim.

Belki de *onunla* seks böyle bir şeydi, diye düşündüm kendime, vurma ve homurdanma sesleri devam ederken. Gerçek bir bağ kurduğun biriyle farklı olmalıydı. Belki sevebileceğin biriyle. Daniel'ın daha derin bir tarafı vardı, benim dışımda kimsenin görmediği bir tarafı (gerçi uzaktan da olsa). Aramızda böyle olmazdı.

Öyle olur muydu?

"Çat!" diye bağırdı kadın - domuz gibi mi? "Çatırtı! POP, bebeğim!" Kaşlarımı çattım. Daniel'ın misafiri mısır gevreği sloganlarına geçmişti.

"Siktir!" Daniel öyle zorunda unutmuş unutmuş daha geri kelime kelime dağarcığının

Bunu iyi bir işaret olarak algıladım. Eğer bu kadına karşı bir şeyler hissediyorsa, daha fazlasını söyleyebilirdi. Değil mi?

"Geliyor musun?" diye sordu kadın. "O sütü istiyorum baba. Vücuda *çok iyi* geliyor."

İğrenç.

Ellerimi kulaklarımın üzerine koydum. Kadının inlemeleri hala duyuluyordu, ama en azından sözleri o kadar net değildi. Ya da açık saçık. Ya da intihal, bu konuda.

Avuç içlerimle bile Daniel'ın büyük bir çılgılık attığını duyabiliyordum. Kadının son çılgılığı, partide yangın alarmı mı çaldı diye merak etmeme neden oldu.

Sonunda, çılgınlıkları mırıldanmaya dönüştü. Mırıldanmalar, duyulmaz bir sohbe dönüşü. Tuvaletin sifonunun titreşimi ve ardından lavabonun akması, onların ayağa kalkıp hareket ettiklerini gösterdi. Kulaklarımın güvende olduğuna karar verdim.

Ayrıca, Daniel banyodan çıkıp korkunç bir hata yaptığını fark ederse, bunu duymak istedim. Belki de yatağındaki inanılmaz derecede güzel, muhtemelen estetik ve dolgu yaptırmış sarışını bir kez daha inceler, onun en iyi müstehcen konuşma denemesinin doksanların televizyon reklamlarından geldiğini hatırlar ve sonunda gerçek bir kadınla yuva kurmaya hazır olduğuna karar verir.

Tercihen 1,55 boyunda, çok miyop ve sevmediği bir hırka görmemiş bir kadınla.

Banyo kapısı açıldı.

Lütfen kötü ol. Lütfen kötü ol. Lütfen kötü ol.

"Tatlım, senin Hoover gibi oral seks yaptığını bilseydim, bunu yıllar önce yapardım," dedi Daniel gülerek.

Lanet olsun.

"Tanrım, Daniel, sen tam bir ayyaşsın. Bunu yıllar önce yaptık, yoksa Jemma ve Oliver'ın düğününü unuttun mu?"

"Ah, doğru... Grappa'nın açık barı beynime böyle etki ediyor. Bu sefer unutmayacağım, söz veriyorum."

"Artık gitsek iyi olur." Kadın burun kıvrarak, pek etkilenmemiş gibi konuştu. Nasıl cüret eder? Onu açıkça etkiledikten sonra? Açıkçası, Daniel adına kızmıştı.

O farkında değil gibiydi. "Bu kadar erken mi? İkinci rauntun zamanı geldi diye düşünüyordum."

Yüzümü ellerimle kapattım. Tanrım, lütfen, *hayır*.

"Belki sonra. Robbie'nin partisi saat on birde başlıyor. Annem doğum gününü es geçerse kızar mı sence?"

"Annem zil zurna sarhoş. Şu anda Rolls'u büyük salonun pencerelerinden içeri sürsem bile farkına bile varmaz. Bekle bebeğim. Üstümü değiştirmem lazım."

Donakaldım. Kahretsin, *buraya* geliyordu. Cinsel ilişki sonrası Daniel Lyons, belki beş kez konuşmuş olduğu yardımcı aşçıyı, dolabında saklanıp bir sapık gibi havluya sarılmış halde bulmak üzereydi.

İçgüdüsel olarak havluyu başımın üzerine attım. Çünkü bu beni gizleyecekti.

"Hayır, yapma," diyordu kadın. "Bütün gece benim kokumu sinirmeni istiyorum. Tıpkı benim senin kokunu sinireceğim gibi. Seks gibi."

Havlu altında yüzümü buruşturdum. İğrenç.

"Sen gerçekten pis bir kızsın," dedi Daniel ona. Bu, onun bunu onaylamadığı anlamına gelmiyordu.

Neyse ki dolabın kapısı kapalı kaldı ve başımdan havluyu çektiğimde, kapıdan daha da ıslak öpücük sesleri geldi. Göğsümde ateşli bir haç işareti yaparak, öpücüklerin Daniel'ın istediği ikinci tura dönüşmemesi için hatırlayabildiğim tüm azizlere dua ettim.

"Hadi, gidelim," dedi kız. "Şimdi gidersek, yolda sana oral seks yaparım."

Oh, teşekkürler, İsa.

Ama durun. İnsanlar bunu mu yapıyordu? Sürüş tehlikesinden bahsedelim. Daniel asla...

"Peki, beni ikna ettin."

Sanki giyiniyorlarmış gibi geliyordu, sonra yatak odasının kapısının açılıp kapanma sesini duydum, ardından meşe zemin üzerinde ayakkabılarının çıkardığı sesler yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı. Karanlık dolapta saatlerce kalmışım gibi geldi, ama aslında sadece on beş dakika geçmişti. Kimsenin geri gelmediğinden emin olmak için, dedim kendime. Ama aynı zamanda utanç ve kendine acımadan pencereden atlamayı da düşünüyordum.

Beklendiği gibi, bunu yapacak cesaretim yoktu. Ancak, kendimi yerden kaldırmayı başardım ve zifiri karanlıkta yatak odasında sendeleyerek yürüdüm.

"Tanrım, Daniel. Ne zaman büyüyeceksin?"

Daniel'in kral boy yatak odasını dolaşırken, kapı açıldı, ışık yandı ve Daniel'in ağabeyi ve ailenin fiili reisi olan Lucas Lyons'a çarptım.

"Ah!" Bir çığlık atarak yatağa geri düştüm ve sonra, dağınık çarşafların üzerinde ne tür "kalıntılar" kalmış olabileceğini fark edince, siyah etek ve süveterimden oluşan bir çalı çırpısı gibi hızla yataktan kalkıp kaçtım.

"Ne oluyor Marie?"

Eteğim iç çamaşırlarımın içine girmeden ya da benzer bir utanç verici durum olmadan ayağa kalkmayı başardım, ancak saçlarım topuzumdan kaçmış ve ağzımdan saçlar çıkıyordu. Gözlüklerimi düzelttim ve olabildiğince dik durmaya çalıştım. Yine de, başımın üstünde duran patronumun şaşkın ifadesinden bir adım daha gerideydim.

"M-merhaba, Bay Lyons," dedim gömleğinin üçüncü düğmesine.

Lucas ve Daniel Lyons'ın ne kadar farklı oldukları beni ilk kez etkilememişti.

Bu, benim için tanıdık bir durumdu, çünkü kız kardeşim ve ben, sadece on ay arayla doğmuş ve

hayatımızın çoğunu aynı odada geçirmiş olmamıza rağmen, birbirimizin tam zıttıydık. Joni partilerin neşe kaynağıydı. Ben ise Debbie Downer. O coşkulu, güzel ve inanılmaz derecede karizmatikti. Ben ise sıradan, dikkat çekmeyen ve temelde bir gölgenin insan vücuduna bürünmüş haliydim.

Benzer şekilde, Lucas da kardeşinin tam zıttıydı. Daniel altın sarısı saçları, Kaliforniya'nın parlak gülümsemesi ve parıldayan mavi gözleriyle sanki güneşin içinden çıkmış gibi görünürken, Lucas daha çok ışığı kapatan fırtına bulutu gibiydi. Biraz fazla uzundu, her zaman kusursuz bir şekilde kesilmiş ve taranmış koyu renk saçları vardı, her zaman takım elbise ve kravat giyerdi ve ayçiçeğini tohumlarına kadar soldurmaya yetecek kadar sürekli somurtkan bir yüz ifadesine sahipti.

Şu anda bana odaklanmış bir somurtkanlık.

"Daniel'in odasında ne yapıyorsun?" diye sordu. "En az yedi yıldır hizmetçi olarak çalışmıyorsun."

Yutkundum. Lucas ve ben belki dört ya da beş kez konuşmuştuk. Adımı ya da ailesine tam olarak ne yaptığımı bilmediğini bir kenara bırak, yüzümü tanıdığını bile bilmiyordum.

Belki de bunu beklemeliydim. Lucas Lyons, kendisi için çalışan herkes, ailesi veya ilgili herhangi bir proje ya da şirket hakkında her şeyi biliyordu. Adamın ansiklopedik hafızası ile ünlüydü ve çalışanlar onun hafızasının fotoğrafik olduğunu ve özellikle affedici olmadığını fısıldıyordu.

"Ben... ben sadece..." Genellikle, kekemelik sadece Daniel'in yanında sorun olurdu.

Lucas odaya göz gezdirdi. "Daniel'in tabaklarını geri getirmek için mi buradasın?"

Onun bakışını takip ederek, şampanya kadehleri ve komodinin üzerindeki açık şişeyi gördüm. Bardaklardan birinin kenarında ruj izi vardı.

Bakışlarımı zar zor sakladım.

"Evet." Mazereti kabul etmeye karar verdim. "Doğru."

İçgüdüsel olarak, reverans gibi bir şey yapmaya çalıştım, ancak bana reverans yapmayı hiç öğretmemişlerdi ve ben Downton Abbey'de hizmetçi de değildim. Bu yüzden, sadece garip bir baş eğme hareketi oldu. Beni yere yığan bir hareket.

O düşüş, o akşam akıl sağlığımın son damlası oldu. Sanki bir düğmeye basılmış ve baraj kapakları açılmış gibi, gözyaşlarım

yüzümden sel gibi akmaya başladı.

"Hey, hey, hey." Genelde odaların ötesinden duyduğum derin, acımasız ses, sessiz bir mırıldanmaya dönüştü. "Gel, sana yardım edeyim."

Yukarı baktığımda Lucas'ın geniş avucunun bana doğru uzandığını gördüm. İsteksizce, onun beni ayağa kaldırmasına izin verdim, sonra iki eliyle omuzlarımı tutarak dengemi sağladı.

O eller geniş ve ağırdı. Sıcak ve şaşırtıcı derecede güven vericiydi.

Gözyaşlarımı geri çekip, yanaklarımı öfkeyle sildim. Tanrım, bu *çok utanç vericiydi*.

İki parmak çenemin altına kaydı ve yüzümü ona doğru kaldırdı.

"Özür dilerim," hıçkırıklar arasında zorlukla çıkardım. "Ben genelde böyle değilim."

genelde böyle değilim."

"Biliyorum." Biliyor muydu?

Birbirimize uzun bir dakika boyunca baktık.

Yakından bakınca, Lucas'ın sanıldığından daha yakışıklı olduğunu itiraf etmeliyim. Daha gençti de. Hikayeye göre, o bir kazaydı, babasının çok genç yaşta yaptığı ilk çocuktü. Personelin dedikodularına göre, Lucas Daniel'in babası olacak yaşıydı. Elli, hatta altmış olduğunu iddia ediyorlardı.

Yakından bakınca, kırk yaşında bile olduğunu şüpheliydim. Oldukça yakışıklıydı, yoğun mavi-gri gözleri, kızıl tenine uyan kestane kahverengi saçları ve beni delip geçen ciddi, kararlı tavırları vardı.

O Daniel değildi. Kimse Daniel olamazdı. Ama bir an için, Lucas Lyons'ın küçük kardeşi kadar gülümseseydi nasıl görünürdü diye merak ettim. Belki dünyayı biraz daha büyüleyebilirdi. Belki o da daha mutlu olurdu.

"Teşekkür ederim." Gözyaşlarım dinince sesimi tekrar buldum. "Sadece... bir anlık bir şey oldu."

Lucas geri adım attı ve ellerini, tüm Lyonsların giysileri gibi özel dikilmiş olması gereken, sade siyah smokininin ceplerine soktu.

Başka türlü o garip geniş omuzlara nasıl bu kadar iyi otururdu ki?

"Kabul ediyorum, dünyadaki en anlayışlı adam değilim," dedi. "Ama küçük bir tökezlemenin gözyaşlarına neden olduğunu sanmıyorum."

Gözlerim yine doldu, ama başımı salladım. "Ben... önemli değil. Sadece..."

Kendimi durdurdum. Bu benim işverenimdi. Kardeşine olan karşılıksız aşkımı dinlemek istemiyordu.

"Anlat bana."

Net bir emirdi, ima edilen bir soru bile yoktu. Kimsenin ona hayır dediğini sanmıyordum.

"Hiç başka biri olmak istemedin mi?" Diye iç geçirdim. "Ama nasıl yapacağını bilemiyorsun? Sanki herkesin senin için yaptığı bir kutunun içinde sıkışıp kalmışsın ve nasıl çıkacağını bilemiyorsun?"

Ne kadar çok konuşursam, o kadar aptal hissediyordum. Bana ne olmuştu da, Lucas Lyons'ı, hem de onun gibi birini, lanet terapistim gibi davranıyordum?

Lucas'ın hakkını vermek gerekirse, benim tutarsız itirafımdan rahatsız görünmüyordu. Yanağını ovuşturdu, beni biraz daha inceledi ve sonra, beni şaşırtarak, kısa bir baş sallama yaptı.

"Evet," dedi. "Anlıyorum."

Bir süre daha birbirimizi izledik. Bu an uzadıkça, gözlerimi ondan ayırmak gittikçe zorlaşıyordu.

Bu sefer sessizliği bozan oydu.

"Sen aşçısın," dedi Daniel'e getirdiği tişörtü alıp, yapılmamış yatağın üzerine koyarken. "Eskiden hizmetçi olan. Ondine'in yerine Paris'e gönderiyoruz seni."

Yutkundum. "Bu... bu doğru, efendim."

Keskin bir bakışla bana baktı. "Bana öyle hitap etmene gerek yok, Marie."

Dudaklarımı ısırdım. Ona ne demeliydim? "Özür dilerim, Bay Lyons." Sert ifadesi daha da sertleşti, ama beni daha fazla düzeltmedi.

Bunun yerine, yatağın ucuna oturdu ve ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi.

"Güzel," dedi düşünceli bir şekilde. "Herkesin, eğer isterse, başka biri olma şansı olmalı. Sen Paris'e gidiyorsun."

Bu, kim olduğunu keşfetmek için bir fırsat gibi görünüyor. Geri döndüğünde, her şey olması gerektiği gibi olacak."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, orada kıskançlık olduğunu yemin edebilirim. Sadece biraz.

Başımı salladım. "Evet, efendim... Yani, Bay Lyons... şey... Lucas."

Onun ilk adını kullanmamın nedenini tam olarak belirleyemedim, ama bunu yaptığımda omuzları biraz gevşemiş gibi göründü. Fırtınalı arduvaz rengi gözleri bir tür umutla doldu.

Sonra gülümsedi. Sadece biraz. Ve göğsümün derinliklerinde, varlığımın temellerinde bir şey, buna karşılık olarak bir çarpıntı yaptı.

"İyi yolculuklar, Marie. Döndüğünde görüşürüz."

Yılın Patronu'nu buradan okumaya devam edin:

www.nicolefrenchromance.com/bossofttheyear

SAATİN ERKEK ARKADAŞINDAN

ZITLIKLARIN ÇEKİMİ, SAHTE İLİŞKİ ROMANTİZMİ

#13: Güzel dantelli iç çamaşırları yerine Wonder Woman iç çamaşırları giyin

Bir tavsiye: asla yirmi dört yaşına girmeyin.

Yirmi üç yaş harika. Yirmi

üç yaş *cennet* gibi.

Bakın, yirmi üç yaşında başarısız olmanız kimsenin umurunda değil.

Bunu bilmemin nedenleri şunlar:

1. Liseyi zar zor bitirmiş olman ve üniversiteden iki kez atılmış olman kimsenin umurunda değil.
2. Konserler arasında barmenlik yaparak asgari ücretle çalışıyor olman da kimsenin umurunda değil.
3. Hala büyükannenin evinde bir genç gibi yaşamayı kimse umursamıyor.

Kimse umursamıyor, çünkü yirmi üç yaşında, hala hayatı anlamaya çalışan bir çocuksun.

Sonra yirmi dört yaşına geliyorsun. Yetişkinlik sana iki yanağından da tokat atıyor. Ve dostum, bu çok acıtıyor.

Doğum gününden sonraki bir ay içinde, dizimi mahvettim, Broadway gösterisinde bir rolü kaybettim ve büyükannemin yetmiş sekiz yaşındaki bir romantik komedi kahramanı gibi İtalya'da gezip tozabilmesi için çocukluğumun geçtiği evi terk etmem gerektiği söylendi.

Yani, onun için sevindim. Altı torununu büyötmekle geçen altın yıllarından sonra, Nonna biraz eğlenmeyi hak etmişti. Ama dürüst olmak gerekirse, kimse onun üçüncü perdesinin Yunan korosu eşliğinde "Büyöme zamanı, Joni Zola" şarkısıyla başlayacağını söylememiştir.

Dört ay sonra, Nonna ayrılmak üzereydi. Gerçeklik geri dönmüş ve beni kenara itmişti. Ve işte, arkadaşlar, Manhattan Surgery Associates'teki muayene masasında kağıt önlük giymiş, en az altmış dolarlık bir masrafla göğüs estetiğı danışmanlığı randevusunu beklerken, zaman geçirmek için kafamda listeler yaparken buldum kendimi.

Çünkü yirmi dört yaşında aldığım kararlar böyleydi. Barda çalışıyor ve yeni bir ev için paraya mı ihtiyacın var?

Daha büyük göğüsler muhtemelen
çözömdü. Büyömek buraya kadarmış.

"Burada benim yaşındaki kızları pek görmöyorsunuz, değil mi?" diye şaka yaptım. Candy adındaki hemşire, benden en fazla üç dört yaş büyük olabilirdi, muayene odasında dolaşıp, hayati organlarımin ölçümünü yapmak için gerekli aletleri topluyordu.

Candy, koluma tansiyon aleti manşetini sararken bana alaycı bir bakış attı. "Oh, burada her türden insan gelir."

Dağınık topuzumdan kaçan ensemdeki siyah buklelerden birini çektim. "Sadece karın germe ve göğüs dikleştirme isteyen orta yaşlı kadınlar değil mi? Bu bir rahatlama."

Hiç gülümsemedi. Kan basıncımı ölçerken, manşeti çıkarırken ve ölçümü köşedeki bilgisayara girerken bile gülümsemedi.

Tamam, gergin olduğumda aptalca şakalar yapma eğilimim vardı. Ve evet, gergindim. Daha iyi bir hayatın tek yolunun, 14 bin dolar artı faiz gibi bir fiyata meme uçlarının altına silikon balonlar taktırmak olduğuna kendini ikna etmiş olsaydın, sen de gergin olurdun.

14 bin dolarım var mıydı?

Hayır, tabii ki yoktu.

Ama kuzenimin dediğıne göre finansman seçenekleri vardı. Sevimli bir yüzüm vardı. O köprüye geldiğimde onu geçerim. Şu anda sadece deniyordum.

Candy, çanta klipsi gibi görünen bir aletle geri döndüğünde, "Dr. Hunt bir dahi," dedi. "Bu randevuyu aldığın için gerçekten şanslısın, genellikle bekleme listesi on sekiz aydır. Lütfen işaret parmağını uzat."

Gözlerimi devirdim. Hemşire doktorla yarı aşk yaşıyor, daha klişe ne olabilir ki? Muhtemelen Ken bebeği gibi görünüyordu, derisi kemiklerinin üzerine streç film gibi gergin ve gerçek dişler yerine ampul gibi görünen dev beyaz kaplamaları vardı. Eminim saç ekimi de yaptırmıştır. Gerçekten bebek saçı gibi.

Hayır, teşekkürler.

Ama en iyisiyse onun hizmetlerini kabul ederdim ve kuzenime göre öyleydi. Göğüslerimi yaptırmak hayatımın hayali miydi? Pek sayılmaz. Prima balerinler ve Broadway solistleri, göğüslerinde bowling topu gibi duran göğüsleriyle tanınmazlardı. Bu daha çok Sekizinci Cadde'nin uzmanlık alanıydı. Ve belki de alçakgönüllü barmenlerin.

Ama benim durumumdaki bir kız ne yapabilirdi ki? Hayatım boyunca tam olarak iki şeyde iyiydim: dans etmek ve flört etmek. Dizimin sakatlanması nedeniyle artık dans etmek mümkün değildi. Başka becerim ve eğitimim olmadığı için, flört etmeyi en üst düzeye çıkarmak zorundaydım.

Erkekler, kokteyllerini hazırlayan kadınların büyük göğüslerini severlerdi, değil mi?

Tanrım, umarım öyledir.

Candy kanımdaki oksijen seviyesini ölçtükten sonra, "Böyle bir şey yapmayı *planlamıyordum*, ama olan oldu," dedim.

Cevap vermediğinde, konuşmaya devam ettim.

"Çoğu dansçı büyük göğüsler istemez, ama egzotik dansçılar ister, değil mi? Kuzenim Rochelle, Hell's Kitchen'daki Diamonds kulübünde çalışarak *gecede* bin dolardan fazla kazanıyor. Biliyor musun?"

Candy başını salladı. Tabii ki bilmiyordu. Onun gibi iyi bir kız New York'taki striptiz kulüplerini nereden bilsin ki?

"Sen de egzotik dansçı mısın?" diye sordu, sanki kendini tutamıyormuş gibi.

Gülümsedim. Bir şekilde onun ilgisini çekeceğimi biliyordum. Nonna ve beş kardeşim göre, Tanrı'nın bana verdiği akıl yoktu, ama çekici bir ailede en iyisi bendim. *La civetta*,

. Resmi olarak bu kelime "baykuş" anlamına geliyordu, ama İtalya'da aynı zamanda "flört" anlamına da geliyordu.

"Hayır," dedim. "Ama giderek içki servisi yapmak benim için tek seçenek gibi görüldüğüne göre, en azından mümkün olduğunca fazla bahşiş alayım dedim. Benim gibi hoş bir kız en fazla bir iki hafta içinde kendine bir şeker babası bulabilir, değil mi?"

Candy yine cevap vermedi ve bilgisayara başka şeyler girdi.

Tanrım, bu kalabalık çok sıkıcıydı.

Somurtmamaya çalıştım. Sadece nazik olmaya çalışıyordum, biraz sohbet etmek istedim. İnsanlar cevap vermediğinde kendimi garip hissediyordum ve genellikle insanları konuşturmakta çok başarılıyım.

Candy bilgisayardan kalktı ve bana yine sıkı bir gülümseme gösterdi. "Dr. Hunt hemen sizinle ilgilenecek."

Kapı arkasından kapandı. Bacaklarımı ileri geri sallayarak, telefonumda en büyük ablamdan gelen bir arama geldiğinde kaydırmaya başladım. Gözlerimi devirdim. Altı Zola çocuğunun fiili annesi olan Lea, ısrarcı olmaktan başka bir şey değildi. Ben cevap verene kadar saatlerce tekrar arama tuşuna basardı.

Onun ciyaklamasını duymak için ona nerede olduğumu söylemeli miyim diye belirsiz bir şekilde düşündüm.

"Hey, şu anda konuşamam..."

"Neredesin?" diye sordu Lea. "Bir saat önce evde olman gerekiyordu. Kate ve ben yemek odasını kutulara koyduk ve her şeyi depolama merkezine götürmek için kamyonet hazır, ama sadece birkaç saat daha burada kalacak."

Midem suçluluk duygusuyla burkulurken, elimi alnıma vurdum. "Kahretsin. Unuttum. Özür dilerim."

"*Unuttun mu?*" Lea'nın sesi telefonumun tiz hoparlörlerinden ve muayene odasının sert, dezenfekte edilmiş yüzeylerinden yankılandı. "Joni, ne oluyor? Nonna bu hafta sonu tüm eşyalarını evden çıkarmak zorunda ve sonra pazartesi günü yeni kiracılar için her şeyi temizleyip hazırlamamız gerekiyor. Herkesin yardımı olmadan bunu yapmamız imkansız. Matthew bile yardım etmek için Boston'dan geldi."

Sanki programı duymak fiziksel olarak canımı yakıyormuş gibi yüzümü buruşturdum.

Ve belki de öyle oldu. En azından bunun nedenleri kesinlikle çok acı vericiydi.

Büyükannem, altın yıllarını kız kardeşleriyle birlikte geçirmek için Roma'ya geri taşınacağını ilk duyurduğunda, herkes onun için çok sevinmişti. Sonuçta, Nonna, babamızı kaybettikten sonra hayatının çoğunu altı kardeşimizi büyütmekle geçirmişti. Artık büyüdüğümüze göre, kendi macerasını yaşamayı hak etmişti.

Onların mutlu olması mantıklıydı. Kardeşlerimin hepsi Hughes Caddesi'ndeki küçük kahverengi evden mezun olmuştu.

Lea, Belmont'ta çocuklarını doğurdu, aramızda ilk adım atan oydu.

Matthew, Boston'da yeni eşi, üvey kızı ve yakında doğacak olan küçük kızıyla birlikte bir hayat kurmuştu.

Kate, Riverdale'de vintage giyim mağazası vardı ve sayılamayacak kadar çok yeni ünlü müşterisi vardı.

Frankie, geçen yıl evlendiği gerçek dükkân Xavier ile birlikte Londra'da ailesini büyütüyordu.

dükle birlikte Londra'da ailesini yetiştiriyordu.

Ve benden sadece on ay büyük olan Marie, şu anda Paris'te aşçılık okuluna gidiyordu.

Geriye, hala evde yaşayan, parlak bir gülümseme ve sıkı bir popodan başka bir şeyi olmayan, dünyaya adım atmaya çalışan, ailenin başarısız üyesi ben kalmıştım.

Eğer ben bir yavru kuş olsaydım, sadece yuvadan atılmakla kalmazdım.

Fırlatılırdım.

"Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim." Lea'nın sesi, hiç susmayan bir üçgen gibi, kendine özgü azarlama tarzının neredeyse metalik bir tınısını aldı. "Ama bunun olacağını biliyordun. Nonna bir ay önce biletini aldı ve yeni kiracılar kira sözleşmesini imzaladı. Telefonunda takvimin yok mu? En azından olayları takip etmek için bir yolun yok mu? Dürüst olmak gerekirse, Jo, ne zaman nihayet büyüyeceksin?"

Bu soru, her sorduğunda olduğu gibi, yine yüreğini delip geçti.

"Bilmiyorum. Ne zaman bu kadar dırdır etmeyi bırakacaksın?" diye karşılık verdim. "Doktor randevusundayım ve aklımdan çıkmış. Olur böyle şeyler. Ayrıca, bu berbat dizimle ağır kutuları kaldıramam ki."

Sanki görebiliyormuş gibi muayene masasında dizimi salladım, bacağımın altındaki kağıt kahkaha gibi kırıştırdı.

"Hayır, ama en azından asgari düzeyde bir şey yapabilirsin. Biz kutuları taşıırken çocuklara göz kulak olabilirsin mesela. Bu dördü etrafımda koşuştururken şu anda pek bir şey yapamıyorum."

"Kimse ona ve Mike'a tavşan gibi üremelerini söylemedi," diye diğer duvardaki vajinal gençleştirme ameliyatı posterindeki gülümseyen kadına mırıldandım.

"Ne dedin?"

İç geçirdim ve yüzümü tavandaki ışığa doğru çevirdim. Sırıttım. Sonunda, göğüs ışıklarının estetik açıdan mantıklı olduğu bir yer.

"Joni! Dinliyor musun sen?"

Hemen dik oturdum, sanki hala arka sırada dikkatini veremeyen beşinci sınıf öğrencisiymişim gibi hayal alemimden sıyrıldım. "Evet. Bak. Ben... Üzgünüm ama bugün gerçekten gelemem. Tom bana saat beşte başlayan ekstra bir vardiya verdi ve senin de belirttiğin gibi, üç gün sonra evsiz kalacağım için paraya ihtiyacım var. Yarın gelirim, söz veriyorum."

Arka planda bir şeyin kırılmasından önce yine derin bir iç çekiş duyuldu. "Lanet olsun, Pete! Tommy, kardeşlerine göz kulak olmanı söylemişim!"

Lea en büyük çocuğunu azarlarken telefonu kulağımdan uzak tuttum. Benim yerime o azarlandı, neyse ki. Tommy tatlı bir çocuktuk, ama bazen Lea'nın on yaşındaki bir çocuktan biraz fazla şey beklediğini düşünüyordum. Ama yine de, Lea'dan da aynı ve daha fazlası bekleniyordu, bana bakmak da dahil.

"Yarın," diye tekrarladı Lea, hatta geri döndüğünde. Arka planda en küçüğü Lupe'nin cıvıltısını duyabiliyordum. Bu görüşmede belki iki dakikası kalmıştı. "Ve ayın için."

Ben homurdandım. "Cumartesi mi? Hadi ama, iki gün üst üste ayine gitmek istemiyorum..."

"*Yarın*. Ve Nonna'yı da ayine götürüyoruz. Bizimle son bir kez daha gitmek istiyor, o yüzden götürüyoruz."

Ben homurdandım. "Peki, tabii. Yarın orada olacağım." "Ayın için de."

"Aman Tanrım, evet, anladım! Evet, ayın için de."

"Sonra temizliğe yardım *edip* eşyalarını toplayacaksın. Senin odan en sonuncu, Jo. Eşyalarını çıkarmamız gerekiyor."

Bana verdiği her görevde, sonbaharın sonunda yere düşmeye hazır bir ayçiçeği gibi hissediyordum. Böyle yapmasından nefret ediyordum — görevleri üst üste yığmasından. Zaten hepsini hatırlayamayacaktım ve bu, her şeyi daha da imkansız hale getiriyordu.

Ama Lea telefonu kapatmadı. Beni bekleyecekti. Her zaman böyle yapardı.

"Tamam," dedim ve muayene masasına geriye doğru uzandım. "Orada olacağım."

Lea'nın telefonu kapatmasını bekledim, ama o beni başka bir soruyla şaşırttı.

"Yani, doktor mu? Oh, sonunda dizine ikinci bir görüş mü alacaksın?"

"*Hayır.*" Bu soruyu hemen kapattım. Daha önce göğüs estetiği yaptırmamın ona nasıl tepki vereceğini görmek komik olur diye düşünmüştüm, ama birdenbire kız kardeşimin fikirlerinden bıktım. "Sana söyledim, o iş bitti. Dizim de bitti, o yüzden o hayali ait olduğu çöp kutusuna atıyorum."

Telefonun diğer ucunda alışılmadık bir sessizlik oldu, onun yerine yeğenimin Cheerios'unu özellikle sevdiğinde çıkardığı "lezzetli sesler" duyuldu.

Oh, Bebek Lupe, ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun.

Sanki beni duymuş gibi, küçük bebek ağlamaya başladı.

"Anne!" diye bağırdı. "Mo-mo-mo-mo-moooooooooooo!"

Bebek tarafından kurtarıldım, sesi çan gibi geliyordu. Ya da belki siren gibi.

"Biz konuşacağız daha konuşuruz," dedi dedi, geri dönerek daha daha karakteristik bir şekilde

yıpranmış haline döndü. "Gitmeliyim."

"Git," diye tekrarlardım.

"*Yarın,*" dedi Lea, açıkça bir cevap bekliyordu.

Derin bir nefes aldım. Evet, gerekirse beni oraya kendisi sürükleyecekti.

"*Yarın,*" diye tekrar ettim. "Söz veriyorum."

Görüşme sona erdi ve ben masaya geri oturdum, yine kaçan buklelerimle oynayıp ayaklarımı ileri geri sallamaya başladım. Bu masaların yetişkinleri o kadar yükseğe oturtması ve onların çocuk gibi ayaklarını sallamaları ne garip. Yine de bu hissi hep sevmişimdir, bir şeyin üzerinde oturuyor olmama rağmen kendimi ağırlıksız hissettirir. Ayaklarım buradan çok küçük görünüyordu. En azından bacaklarımı tıraş etmişim, ama belki de buraya gelmeden önce ayak parmaklarımı boyamalıyım — pembe oje çatlamaya başlamıştı. Ama tüm ojem Belmont'taki odamdaydı, tam olarak iki gün sonra boşaltmam gereken odamda, ve kim bilir nerede uyuyacaktım, ve...

Kapının çalınması dalgın düşüncelerimi böldü. Kapı açıldığında hızla oturdum.

"Giovanna?" Kapının diğer tarafından derin bir ses geldi. "Evet," diye cevapladım.

Kapı tamamen açıldı ve gri pantolon, parlak kahverengi ayakkabılar, ütülü kareli gömlek ve beyaz laboratuvar önlüğü giymiş bir adam, elinde bir klipsli tahta ile içeri girdi. Tahtadaki kağıtları incelediği için yüzünü tam olarak göremedim. En iyi görebildiğim, gözlüğünün kenarları, önlüğünün altına zar zor sığan omuzları ve onun tek dağınık özelliği olan gür, kıvrırcık kahverengi saçlarıydı.

Bir de bu adamın yaklaşık olarak büyük bir meşe ağacı kadar iri olduğu gerçeği vardı. New York Jets'in defans oyuncusu olmaktan başka bir şey olamayacak kadar uzundu. Belki Giants'ın. Kesinlikle bir cerrah değildi.

Doktor tabureye oturup bilgisayara döndü ve "Giovanna Zola" diye okudu. "Ben Doktor Hunt. Göğüs büyütme ameliyatı için danışmaya geldiniz, doğru mu?"

"Evet, doğru." Birinin kafasının arkasına konuşmak biraz tuhaftı. "Para kazanmam lazım. Bu günlerde sadece çekiciliğime güvenemem."

Bir kahkaha bile duyulmadı. Bu muayenehane resmen *en kötüsüydü*. Birkaç meme şakası yapan tek hasta ben olamazdım.

Doktor, sanki bana değil de kendine konuşuyormuş gibi, dosyayı inceleyerek mırıldanmaya devam etti. "Yaş, yirmi dört. Boy, 1,68 metre. Kilo, normal. Hmm, tansiyonun

biraz düşük, bu yüzden buna dikkat etmemiz gerekebilir. Anestezi uzmanına bunu bildiririm."

"Muhtemelen boş zamanlarımda içtiğim esrardan dolayıdır," diye şaka yaptım, ama bunu yüksek sesle söylediğim için kendime kızdım.

Evet, rahatsız olduğumda uygunsuz şeyler söyleme eğilimim vardı. Ve bu klinikteki steril yüzeyler, yetkin ve yüksek eğitilmiş insanlar ve konuşurken gözlerime bile bakmayan doktor, beni *çok* rahatsız ediyordu.

Ama en azından bir tepki aldım. Doktor hemen dikleşti, omuzları uçmak üzere olan bir akbaba gibi genişledi.

"Gerçekten uyuşturucu kullanıyor musun?" diye bilgisayara sordu. "Çünkü bu bir şakaysa, hiç komik değil — Joni?"

Doktor sonunda arkasını döndü ve kafamdaki liste, benim bir başka duyarsız espri yapamadan daha hızlı bir şekilde yazılırken, ağzım açık kaldı.

Plastik Cerrahim Hakkında İnanılmaz Gerçekler

1. Clark Kent olarak geçebilir.
2. Var olan en kadifemsi kahverengi yatak odası gözlerine sahip.
3. Aslında... onu tanıyorum.

Boyfriend of the Hour'u buradan okumaya devam edin:

www.nicolefrenchromance.com/boyfriendofthehour

İLK ÖNCE AŞK GELİR

GİZLİ BEBEK, İKİNCİ ŞANS ROMANTİZMİ

Oh, Tanrım. Oh, *Tanrım*. İçeceğime baktım. Kabarcıklar, benim bu partiden kaçmak zorunda olduğum aciliyetle bardağın tepesine doğru yükseliyordu.

Ama ayaklarım kıpırdamıyordu.

Ne zaman ayaklarım hareket etmeyi bırakmıştı?

Vücudum ne zaman beni dinlemeyi bırakmıştı?

Belki de çocuğumun babasının rastgele bir partide aniden ortaya çıktığını hayal etmeye başladığımda? Evet, oydu. Seks ve eğlence eksikliğinden çıldırıyordum. Kate haklıydı. Aklıma bir şey getiremeyecek kadar çaresizdim ve bekârlık sonunda beni mahvetmişti.

"Francesca."

Aman Tanrım.

Yavaş yavaş başımı kaldırdım. Ve yukarı. Ve yukarı. Boyum 1,60'tı ve topuklu ayakkabılarla birlikte, tıpkı eskisi gibi, o da siyah bir takım elbise giymiş, imkansız derecede geniş omuzlara, dar bir bele ve kilometrelerce uzanan uzun bacaklara sahip, kaslı bir duvar gibiydi. Kare çenesi, partinin ışıkları altında parıldayan, mürekkep siyahı saçların üstünde, dolgun dudakları ve yüksek elmacık kemiklerini gölgeleyen sakallarla kaplıydı.

Boğazını temizledi ve gözlerinin rengiyle uyumlu kravatını düzeltti. Ah, o *gözler*. Bu kalabalıktan daha kalabalık, ama çok daha az resmi bir ortamda onunla tanıştığım anda dalmak istediğim karizmatik koyu mavi gözler. O zaman onun gerçekten o olduğunu anladım. Gözleri, çekici olduğunu bilen ve istediği kadının da öyle düşündüğünü bilen bir erkeğin kendine güveniyle, umut ve yaramazlık dolu bir ışıltıyla parlıyordu.

Son beş yıl hiç yaşanmamış gibi parlıyordu. Sanki kalbimi kıran mektubu hiç gönderilmemiş gibi. Ve ona söylemeden onun

bebeğimi doğurmamışım gibi.

Yutkundum. Ağzımı açtım. Hiçbir şey çıkmadı.

"Frankie," dedi Matthew, Xavier ile beni sırayla bakarak, onu giderek daha fazla tanıdığını belli ederek. "Onu tanıyor musun?"

Kahretsin. *Kahretsin*. Sofia, Xavier'den gizli kalmış olabilir, ama ailemin geri kalanından gizli kalmamıştı. O zamanlar benim için Xavi'ydi, ama evde, kiminle konuştuğuna bağlı olarak "şeytanın vücut bulmuş hali", "işe yaramaz pislik" veya "gerzek"ti. Herhangi bir zamanda en az iki kadınla aynı odayı paylaştığınızda, günlüğünüzü bile gizli tutmaya çalışın.

Şu anda tek ihtiyacım olan, zaten gergin olan kardeşimin, bu Xavier'in kız kardeşini evlilik dışı hamile bırakıp, kamu görevlisi maaşıyla beslemesi gereken iki kişi daha eklediğini fark etmesiydi.

Xavier dev gibi bir adamdı, ama Matthew eski bir denizciydi ve Bronx'ta büyümüştü. Kirli dövüşmeyi iyi bilirdi. Bu geceki ruh haliyle, tereddüt edeceğini sanmıyordum.

Ve bu nedenle, diğer her şeyden daha çok, bedenim bir şekilde konuşma ve hareket etme gücünü yeniden buldu.

"Defol!" diye tısladım ve elimle Matthew'u birkaç adım geri itti.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı, ama ben ona en iyi "bana engel olma" bakışımı attım. Yüzündeki ifade şaşkınlıktan anlayışa dönüştü.

"Gidiyorum," dedi, ama önce Xavier'e kendine özgü ağabey bakışını attı. "Ama benim fikrim mi? Zaten senin için çok uzun."

Benim boyumun ya da başkalarının boyunun onu hiç ilgilendirmediyini söyleyemeden, Matthew bir kedi gibi emin adımlarla kalabalığın içinde kayboldu.

"Francesca? Gerçekten sen misin?"

Titrememeye çalışarak döndüm. Etrafımızda parti tüm hızıyla devam ediyordu. Şampanya kadehleri çınlıyor, insanlar biraz fazla gülüyorlardı. Austen'ın kitaplarında sıkça bahsettiği balolar gibi eğlenceli olmalıydı. Ama Xavier'ın derin sesinden başka hiçbir şey duyamıyordum, Kraliçe İngilizcesi ağır bir aksanla konuşuyordu.

Güney Londra. Evet, farkı biliyordum. Yirmi beş yıllık İngiliz hayranlığı size bunu kazandırır. Cumartesi geceleri BritBox'ı izleyerek geçirdiğim çok fazla zaman. Regency uyarlamalarına olan takıntımdan bahsetmek bile istemiyorum.

"Merhaba, Xavier." Sesim alçaktı, neredeyse bir fısıltı gibiydi. Aman Tanrım, Frankie, *konuş*. O bir insan, hayalet değil.

Yine de, onun söz konusu olduğunda bir fark var mıydı?

İyi görünüyordu. Hatta çekiciydi. Son beş yılda hayal ettiğimden daha iyi bir şekilde.

Ayaklarımdan birini diğerine kaydırdım. Aniden, elbisem biraz dar gelmeye başladı ve cildim heyecandan karıncalanmaya başladı. Sadece bir kadeh şampanya içmeme rağmen sarhoş gibi hissediyordum.

"Ne... ne yapıyorsun burada?" diye sordum.

Aptalca bir soruydu. Xavier siyah kaşlarını kaldırdı ve sanki cevap çok açıkmiş gibi etrafına bakındı. Sanırım öyleydi. Bu bir partiydi. Herkes gibi eğlenmek için değilse, neden burada olsun ki?

Konukların çoğu, bedava şampanya, müzik ve kendileriyle o kadar meşguldü ki, ona ilgi göstermiyorlardı. Ancak birkaç kişi onu kesinlikle fark etmişti. Birden fazla kadın, Cristal şampanya kadehlerinin üzerinden Xavier'e bakıyordu.

"İş." Xavier gülümseyerek beni geri çekti. Nazik davranmaya çalışıyor gibi görünüyordu, ama ifadesinde bir şeyler zorlama gibiydi, sanki doğal gelmiyordu. Açıkça... yırtıcıydı.

Bu beni ne yapıyordu? Avı mı?

"Sonunda New York'ta o restoranı açıyorum," diye devam etti. "De Vries yatırımcılarımdan biri ve beni bu gece davet etti."

"De Vries mi?" Kaşlarımı çattım.

Xavier kalabalığa doğru elini salladı. "Eric mi? Ev sahibi mi? Dartmouth'ta bir dönem yurtdışında okuduğumda o ve ben aynı üniversitedeydik. Ne yaptın, catering şirketiyle gizlice mi girdin?"

Yüzüm kızardı. O kadar mı göze çarpıyordum? Üzerimde elmaslar ya da pahalı kıyafetler yoktu, ama saygın göründüğümü düşünüyordum. Audrey, demişti Matthew. Ama belki de *My Fair Lady'deki* gibi demek istemişti. Makyajdan önce, hala Cockney aksanı olan ve paçavra giysiler giyen sıradan bir çiçekçi kızken.

"Ben... hayır," diye kekeledim. "O... Eric... onlar benim arkadaşlarım..."

Durdum, derin bir nefes aldım, sonra tekrar denedim. Bunu yapabiliyordum. Sohbet edebiliyordum. Tanrı aşkına, ben bir öğretmendim. Temelde kedileri güderek geçimimi sağlıyordum.

"Kardeşim Matthew ile geldim," diye açıkladım. "Daha önce benimle birlikte olan adam. O, de Vrieses'lerle arkadaş."

Çeviri: *Benim burada olmam gerekiyor.*

Hayal gücüm müydü, yoksa Xavier'in iri omuzları biraz gevşemiş miydi? O gülümseme yine ortaya çıktı, bu sefer biraz daha doğal görünüyordu. Yine de bir köpekbaliğının taklidiydi.

Sanırım bu beni minnow yapıyordu.

Üçüncü kadeh şampanyamın kalanını hemen yudumladım.

"Kardeşin mi? Onunla tanışabilir miyim?"

Matthew'u aramak için etrafına bakındı. Ama Tanrıya şükür, o parıltı ve para denizinde kaybolmuştu.

Omuz silktim, sonra geçen bir garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya aldım. "Dur bakalım dostum," dedim, o uzaklaşmaya başlarken. "Yola çıkmadan önce bir tane daha."

Garson boş bardağımı alaycı bir bakışla aldı ve uzaklaştı.

Döndüğümde Xavier'in beni dikkatle izlediğini gördüm. Ağzının bir tarafı sanki gülümseyecekmiş gibi seğirdi. Ama gülümsemedi. Şampanyadan bir yudum daha aldım. Bakışları bardağın dudaklarıma doğru kaydı ve birkaç saniye orada kaldı, sonra yine boğazını temizledi ve kravatını çekti.

"Çok mu sıkı?" diye

sordum. Kaşlarını çatı.

"Ne?"

Başımı salladım. "Kravatın. Sürekli düzeltiyorsun."

Eli düştü. "Eh. Şey. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu şeylerden nefret ediyorum. Kanlı bir ilmek gibi." Burnundan yavaşça nefes verdi. "Tanrım, ne yapıyordun? Ne kadar oldu, beş yıl mı?"

Şampanyadan bir yudum daha aldım. Başımın dönmesi, hayranlık duymaktan daha iyiydi. Ve nedense, boynundaki kaslar yakasını her o şekilde zorladığında, ayaklarımın üzerinde durmakta zorlanıyordum. "Öyle bir şey."

"Okulu bitirdin mi?" diye ısrar etti. "Edebiyat okuyordun, değil mi?"

"Evet, doğru." Gülümsemeyi bastırdım. "Hafızan iyi."

"Austen üzerine tez yazıyordun. Bay Darcy ve modern çağdaki evrimi hakkında bir şeydi, değil mi?"

Ağzım açık kaldı. "Bunu hatırlıyor musun?"

Bir adım öne çıktı, aramızdaki mesafeyi o kadar kapattı ki kokusunu aldım: temiz ve hafif baharatlı bir kokunun üzerine bir parça kolonya. Bir şefin kokusu. Eskisi gibi.

"Hafızam çok iyidir." Sesi alçak ve gürültülüydü.

"Neye...?" Sormamalıydım, biliyordum. Hatta umursamamalıydım.

Ama gözleri beni içine çekiyordu, ya da yukarı doğru, ve bakışlarımı ondan ayıramıyordum.

"Her sabah London Fog içersin," dedi. "Fıstığı seversin, ama fıstık ezmesini sevmezsin. En sevdiğin şiir 'Frost at Midnight'. Aslında, Wordsworth hariç tüm Romantik şairleri seversin. Onu sıkıcı buluyorsun."

Ağzım açık kaldı. "Beş yıl sonra tüm bunları nasıl hatırlayabiliyorsun?"

Yine, o köpekbalığı gibi neredeyse gülümseme belirdi. "Oh, seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum, Ces."

Ces. "Chess" olarak telaffuz edilen, tam adımın kısaltılmış haliydi ve ondan başka kimse kullanmazdı.

Bütün vücudum titredi.

Hayatımdaki herkes için ben Frankie'ydim. Çoğunlukla arkadaşlarım ve iş arkadaşlarım için. Bazen Frances (genellikle rahip veya büyükannem için). Mattie veya kız kardeşlerim için Fran, hatta belki Franny.

Ama Xavier'da ortası yoktu. Dikkatimi çekmek istediğinde, benim vaftiz adım olan Francesca derdi. Gözleri parlar, ağzı olgun bir çileği ısırır gibi kelimeyi bükerek, o şeytani diliyle her hecede zevk alırdı.

Ve sonra bu oldu. Sadece ikimiz varken, beni sanki beni seviyormuş gibi, sanki dünyada tek ben varmışım gibi baktı. Ona ait olan ve sadece ona ait olan bir takma ad, birlikte yaptığımız diğer her şey kadar samimi.

Ces.

Gözleri vücudumda yukarı aşağı dolaşırken, *başka* neyi hatırladığını çok iyi anladım.

Dehşete kapılmam gerekirdi. Ama *b e n* de hatırlıyordum.

Xavier bir kez daha boğazını temizledi. Bu sefer kravatının düğümü yerine ortasını çekti. "Ee. Artık profesör müsün? Sana Dr. Zola mı demeliyim?"

Yutkundum. Tabii ki, yanaklarımın tekrar kızarmasına neden olan *bu* sözlerdi. Heyecandan değil, utançtan. "Hayır. Aslında, bazı ailevi meselelerle ilgilenmek için okulu bıraktım. Brooklyn'de üçüncü sınıf öğretmenliği yapıyorum."

"Ne, ilkokul mu?" Başımı salladım. "Evet."

Gözlerim odanın içinde dolaştı, duvarlara asılı gösterişli modern sanat eserlerine baktım. Yemek masasının yakınında bir yerden gelen cam kırılma sesine doğru. Ona bakmamak için her yere baktım.

Sonunda geriye bakacak cesareti bulduğumda, gözleri eskisi gibi yoğun bir şekilde bana bakıyordu. "Yine de öğretmenlik, değil mi? Onlara şiirlerini okuyor musun? Derginde oldukça müstehcen bölümler olduğunu hatırlıyorum. Benimle ilgili bir şey var mı?"

Yine ağzım açık kaldı. "Sen de hiç değişmemişsin, değil mi? Her zamanki gibi kibirli."

O da öyleydi. Ve bunun beni bu kadar tahrik etmesinden *nefret ediyordum*.

Safir rengi gözleri parladı, ama aniden yüzünü çevirdi. "Eh, bunu hak ettim."

Nasıl kazandığını sormadan, başka bir garson ortaya çıktı. "Daha fazla şampanya ister misiniz?" diye sordu, Xavier'e gülümseyerek. "Tabii."

Benim yerime içkileri taşıyan yabancıya gerçek bir gülümseme belirdiğinde, biraz kıskançlık duymaktan kendimi alamadım. En azından gerçek bir gülümseme değildi. Xavier'ı tanıdığımda pek gülümsemezdi ve şimdi daha da az gülümsüyor gibiydi. Köpekbalığı, en ufak bir sıcaklık veya nezaket belirtisi göstermeden bir kez daha ortaya çıktı.

Eğer bana yönelik olsaydı, çok korkardım. Belki garson da korkmuştu. Ama Xavier'e içkileri verirken, gözlerini ondan ayıramadan, açıkça büyülenmiş gibiydi.

"Bunları mutfığa geri götürdüğünde, bize bir şişe getirir misin? Teşekkürler, bebeğim."

Garson kıkırdadı ve dönmeden önce iri göğüslerini öne çıkardı.

Ve işte böylece, en azından benim üzerimdeki büyüsü bozuldu.

Bebeğim? Gerçekten mi? Elbette, o bu terimi Amerikalıların "adam" ve "dostum" dediği gibi kullanıyordu. Ve bir zamanlar, diğer birçok şeyin yanı sıra, bana da öyle dediğinde hoşuma gitmişti. Tanıdık bir terimdi. Açık.

Ama şu anda mı? Onun başka bir kadınla bu kadar açıkça flört etmesini dinlemek beni hasta etti, her ne kadar o kadın bir tuğla duvar kadar soğuk olsa da.

Frankie, dur. Bu adam üzerinde hiçbir hakkın yok. Bu adamı istemiyorsun. İstemiyorsun.

İçimdeki cesaretlendirici konuşmayı bitirdiğimde, Xavier'in ağzıma dikkatle baktığını fark ettim. Gülümsemesi kaybolmuş, yerine kaşlarının arasında küçük bir çukur oluşmuştu.

"Tanrı aşkına neye bakıyorsun?" diye biraz sertçe bağırdım.

Yine ağzının bir tarafı seğirdi. "Düşündüğünde hala alt dudağını ısıırıyorsun." Boş şampanya kadehimi dördüncü kadehle değiştirmek için eğildi - yoksa beşinci miydi? Onun kokusu, o baş döndürücü baharatlı karışım, sis gibi etrafımı sardı. "Ve hala dudaklarını çilek gibi gösteriyor."

Bir kez daha tüm vücudum titredi. "Ben... sen... ne?" Yanağı benimkine değdi ve sesi sadece benim duyabileceğim bir uğultuya dönüştü.

"O şişe geri geldiğinde, biraz daha sessiz bir yer bulalım mı dersin? Konuşabileceğimiz bir yer. Yeniden... tanışabiliriz."

O, her zamanki gibi stoik bir ifadeyle dik duruyordu. İlk başta, bunu hayal mi ettim diye düşündüm. Yüzünde hiçbir duygu yoktu. Benim düşündüğüm şeyi gerçekten teklif ettiğine dair hiçbir işaret yoktu.

Ama teklif etmişti. Mavi gözleri, benim cevabımı beklerken, berrak, hipnotik bir arzu ile büyümüştü. Ve aynı ifadenin benim yüzümde de yankılandığını biliyordum, ama bunun için kendimden nefret edemiyordum. Bir zamanlar bana hissettirdiği çekicilik, hâlâ oradaydı. Bir kez daha, parlak mavi bir aleve çekilen bir güveydim.

Xavier, vahşi bir hayvana dokunur gibi, parmağını yavaşça uzattı ve çenemin üstünden, boynuma doğru gezdirdi. Ben

O bana dokunmamış olmasına rağmen tüylerim diken diken oldu. Henüz dokunmamıştı. Bu bir alaydı, yapabileceklerinin bir ön izlemesiydi. Bir zamanlar yaptıklarının bir hatırlatmasıydı.

Ama parmağı, köprücük kemiğimin üzerindeki çukurda yumuşak bir temas kurar kurmaz, hatırladım.

Bu bir rüya değildi. Bu gerçektir.

Xavier buradaydı ve her zamanki gibi buz gibi ve tehlikeliydi. Bana dokunuyordu.

Beni istiyordu.

Ve bu artan şampanya sisinin içinde, eğer bundan daha fazlasını yaparsa, yıllardır sakladığım sırrı saklamamın kesinlikle imkanı yoktu.

Burada sadece kendimi düşünemezdim, korumam gereken çok daha önemli biri vardı. Sofia'yı düşünmek zorundaydım.

"Hayır," dedim açıkça, kendimi onun ulaşamayacağı bir yere çekerek. "Oh, *hayır*. Ben..."

Sözümü kesip etrafa baktım. Tanrım, ona ihtiyacım olduğunda aşırı koruyucu kardeşim neredeydi? Ama gördüğüm tek şey isimsiz yüzler, alkol ve kahkahalarla boğulmuş insanlar, benimle hiçbir ilgisi olmayan zenginlik, servet ve özgüveniydi.

Arkamı döndüğümde Xavier'in hala beni farklı bir ifadeyle izlediğini gördüm. Sabırla bekleyen bir ifade değildi. Daha çok bir galip gibi. Sanki benim sevdiğim Austen romanlarından birinden çıkmış gibiydi. Ama o kahraman değildi. Az önce ödülünü ele geçirmiş bir kötü adamdı.

Garson, istediğimiz şişeyi getirip kıkırdayarak geri döndüğünde, "Gidelim mi?" diye sordu.

Onunla, benim yerime onunla içki içmekten çok mutlu olacak gibi görünen kız arasında gözlerimi kırptım. Ve o da onu tam olarak düzeltmiyordu.

"Hayır, sanmıyorum," dedim.

Sonra topuklarımı döndüm ve oradan ayrıldım.

First Comes Love'i buradan okumaya devam edin:
www.nicolefrenchromance.com/firstcomeslove

LEGALLY YOURS'DAN

BİR PATRON-ÇALIŞAN, ZITLIKLARIN ÇEKİMİ ROMANTİZM

Stajyer Skylar Crosby, bir kar fırtınası sırasında garip bir malikanede mahsur kaldığında, buranın gizemli patronu Brandon Sterling'e ait olduğunu öğrenince şok olur. Daha da şaşırtıcı olan ise, Brandon'ın ona aşık olması ve ne olursa olsun onu takip etmekten vazgeçmemesidir.

Parkın yaklaşık yarısını geçtikten sonra arkamda bir ses yankılandığını duydum.

"Durun! Bayan! Lanet olsun, adınızı bilmiyorum ama lütfen *durur musun?*"

Arkamı döndüğümde Sterling'in karların üzerinde inatla koştuğunu gördüm. Kaldırımındaki bir çatlağa takılıp neredeyse düşüyordu, ama eğitimli bir sporcunun refleksleriyle toparlandı ve birkaç adımda bana yetişti. Alnına birkaç saç teli daha düşmüştü ve karşımda, bacaklarımın sanki sıcak bir küvetteymiş gibi hissettiren bir gülümseme vardı, eteğimi havalandıran soğuk New England havası değil.

"Her zaman gece yarısından sonra Commons'ta dolaşır mısın?" diye sordu nefesini toparlayarak. "Bu pek güvenli değil. Özellikle senin gibi biri için."

Boyum ve cinsiyetimi göz önünde bulundurarak, bunun ne anlama geldiğini sormama gerek yoktu. Bunun yerine, aptallığımdan utanarak birdenbire kızardım. Ben dağlardan gelen bir köylü değildim. O evden ve *bu adamın* üzerimde yarattığı rahatsız edici etkiden kaçmak için çaresizce, her şehir sakininin yapmaması gerektiğini bildiği bir şey yaptım: gece bir parkta dolaşmak.

"Hoşça kal demeden gittin," dedi Sterling alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırarak. "Üzgünüm, adını anlamadım. Ya da evimde ne yaptığınızı"

"

"Tanrım," dedim, sonunda sesimi buldum, ama ona doğrudan bakamadan her yere bakabiliyordum. Güneş gibi, o kadar parlak bir enerji yayıyordu ki, net göremiyordum. Bunun yerine, laf kalabalığı yaptım.

"Bunun için çok üzgünüm. Ben Ana'nın arkadaşıyım, sizin hizmetçiniz. Beni bir dakikalığına içeri aldı ama odasında bir işini halletmesi gerekti. Orada cep telefonum çekmiyordu, ben de sinyal bulmak için yukarı çıktım. O gerçekten bilmiyordu, lütfen onu suçlamayın. Sizin alanınıza izinsiz girmek istemedim, gerçekten, ve, şey..."

Sterling ellerini omuzlarıma koyup eğilip, keskin hatlı yüzü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar gevezelik etmeye devam ettim.

"Sorun değil," dedi yavaşça ve kendimi durduramadan onun şakacı ses tonuna gözlerimi devirdim.

"Üzgünüm," diye tekrarlardım, ama gevezelik aşaması bitmişti.

"Adın ne?" diye tekrar sordu, omuzlarımı bırakıp tekrar dik durdu.

O zaman onun ne kadar uzun boylu olduğunu tekrar fark ettim. 193 cm'ye yakın bir boyu olan vücudu, kömür grisi takım elbisesini öyle bir dolduruyordu ki, ne kadar zamanını takım elbise giyerek, ne kadar zamanını spor salonunda geçirdiğini merak ettim.

"Yum," diye fısıldadım, düşünmeden önce. "Adın Yum mu?"

"Oh, hayır," dedim, daha da kızararak. "Tanrım. Özür dilerim. Skylar."

"Skylar Crosby mı?" diye sordu hemen.

Ona kaşlarımı çattım. Bostonlular kadar soğuk değildim, ama bir New Yorklu olarak derin bir şüpheliğim vardı. Bir yabancıнын adını bilmesi kesinlikle şüpheli bir durumdu.

"Evet..." dedim, birkaç adım geri çekilerek. "Bunu nasıl bildin?"

"Tüm çalışanlarımanın isimlerini bilmek benim için önemlidir," dedi Sterling kısa, beyaz bir gülümsemeyle. "Stajyerlerin bile. Skylar unutulmaz bir isim."

Dışarıda kar yağıyor olsa da, o anda gerçekten donakaldım. Parçalar birleşti ve aniden bu kişinin kim olduğunu anladım: Brandon Sterling, kurucusu olduğu şirketin gizemli isim ortağı. Ofiste bir efsaneydi, ama stajyerler tarafından hiç görülmemişti. Bu başlı başına olağandışı bir durum değildi; bizler tek kullanımlık işgücüyduk, bu yüzden çoğu ortak bize fazla ilgi göstermiyordu. Ama işimizi denetleyen çoğu kıdemsiz ortak bile onunla şahsen tanışmamıştı. O bir hayalet gibiydi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. "*Aman Tanrım.*"

"Hayır, sadece ben, korkarım," diye cevapladı Sterling, yine parlak bir gülümsemeye. "Gerçi güzel bir benzetme."

"Çok özür dilerim, efendim," diye kekeledim. "Aman Tanrım, aman Tanrım, evinize izinsiz girmişim, bunu yapmamalıydım. Bir arkadaşımın arkadaşı, hava durumu nedeniyle arabayı içeride beklememi söyledi, ama bu tamamen uygunsuz bir davranıştı. Yemin ederim, sadece cep telefonumun çekmesi için yukarı çıktım, sonra siz içeri girdiniz..."

Kapa çeneni, kapa çeneni, o zaten biliyor, kapa çeneni! İçimdeki ses, ağzımdan dökülen saçmalıkları sansürlemeye çalışırken çıldırmıştı. Sterling'e baktığımda, gülmemeye çalışırken başarısız olduğunu görmek beni utandırdı.

"Bayan Crosby," diye nazikçe sözümü kesti ve yine dizlerimi titreten gülümsemesini gösterdi. "Gerçekten. Endişelenmeyin."

"Sadece... rahatsız ettiğim için çok üzgünüm," dedim yetersiz bir şekilde. "Ve gevezelik ettiğim için. Bu, ben... olduğumda yaptığım bir şey."

"Ne zaman?"

"Şey, gerginim," diye itiraf ettim.

"Avukat olmak istiyorsan bunu düzeltmelisin," diye şaka yaptı ve ben yine kıpkırmızı oldum. Kahretsin, daha kötü ne olabilir ki? Sterling Grove'da çalışmak istediğimden emin olmasam da, bu iş bana istediğim başka bir işe atlamak için bir sıçrama tahtası olacaktı. Bu fırsatı kaçırmıştım.

"Sorun değil," dedi Sterling yine, koluma nazikçe dokunarak.

Soğukta, dokunuşu ceketimin kalın yününe delip geçti. Titredi ve ilk kez, beni sadece takım elbisesiyle ve çok pahalı görünen deri ayakkabılarla karın içine kadar kovaladığını fark ettim.

ayakkabılarla beni karın içine kadar kovaladığını fark ettim. Ayaklarıma baktım. Manolo ayakkabılarım da neredeyse mahvolmuştu.

"İçeri giriyorum," dedi, evine doğru dönerek. "Bana eşlik eder misin?"

"Hayır, efendim, gerçekten sorun yok," dedim. "T bu yolun sonunda ve Cambridge'e geri dönüyor."

Sterling saatine baktı, o da çok parlak ve pahalı görünüyordu, ama bardaki o aptalınki gibi gösterişli değildi. İnce. Zevkli.

"Saat neredeyse bir oldu," dedi. "Yolda parkta soyulmazsan, muhtemelen son treni kaçırmışsındır. Hadi gel. Şoförüm şehir dışında ama beklerken sana bir araba çağırabilirim." Tereddüt ettiğimde, elimi tutup sıktı ve sonra bıraktı, bu samimi hareket onu da biraz şaşırtmış gibiydi. "Stajyerlerimi gece yarısından sonraya kadar bekletip eve bırakmazsam nasıl bir patron olurum?"

"Şey..." Nedense, bu kadar geç saatte dışarıda olmamın sebebinin onun ofisi olmadığını ona söyleyemedim.

"Gidelim," dedi yine tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla ve karların içinden geri dönmeye başladı.

Birisi (büyük olasılıkla Ana) Sterling'in geldiğini fark etmişti. Çift kapılı girişten eve geri girdiğimizde şöminede büyük bir ateş yanıyordu. Üç arkadaşından hiçbir iz yoktu. Ev, o ve ben dışında boş görünüyordu.

Sterling ayakkabılarını çıkardı ve şömineye götürdü. Ben giriş salonunda garip bir şekilde dolaşırken, o ayakkabıları şöminenin üzerine koydu.

"Otur," dedi, daha önce gözümün takıldığı kabarık koltuklardan birini işaret ederek. "Hemen dönerim."

Ben oturdüğümde o üst kata çıktı. Geri döndüğünde elinde bir gazete ve çizikler ve boya lekeleriyle kaplı küçük bir kutu vardı. O had removed his jacket, vest, and tie, and was

kesinlikle daha gayri resmiydi, beyaz gömleğinin yakası açık ve kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı. O gece gördüğüm hemen hemen tüm erkeklerin kıyafetleriyle neredeyse aynı olmasına rağmen, ön kollarındaki tendonların sıyrılmış kollarının sınırlarını zorlaması, sanki onun sıradan kıyafeti, kaçmak için dikişleri yırtıp atmaya çalışan bir hayvanı evcilleştirmeye çalışıyormuş gibi, ağzımın suyunu akıtıyordu. Kalın halının üzerinde sessizce yürüyen adam, avını takip eden bir aslanı hatırlattı bana.

"İzin verir misin?" diye sordu, önümde diz çöküp ayakkabımın topuğunu eline aldı.

Sessizce, o benim ayakkabılarımı her iki ayağımdan da çıkardığını izledim, sonra çoraplı ayaklarımı dikkatlice koyun postunun üzerine geri koydu. Kafasını kaldırdığında, gözlerimiz ilk gördüğümde olduğu gibi buluştu. O an çabucak geçti. Boğazını temizledi ve ayağa kalktı.

"Manolos," dedi, benim değerli ayakkabılarımdan birini kaldırarak. "Hanımefendi pahalı zevklere sahip."

"Hanımefendinin sadece bir çifti var," diye üzülerek cevap verdim. "Umarım onları ateşe atmazsınız."

"Hiç de değil," dedi dedi, dedi "r" " kelimesinin kelimenin düzeltme kelimesinin şaşırtıcı derecede kalın bir Boston aksanı ile. İkimizin ayakkabılarını da şöminenin üzerine koydu ve buruşuk gazete kağıtlarıyla doldurmaya başladı. "Çok ıslak değiller," dedi. "Ateşin onlara zarar vereceğini sanmıyorum, sadece kurumasını sağlayacaktır. Yine de,

"

Kutuyu açtı, içinde basit bir ayakkabı parlatma seti vardı.

"Bunu nereden buldun?" diye sordum. "Antika gibi görünüyor."

"Babamındı," diye cevapladı Sterling dalgın bir şekilde, etrafı karıştırıp sonunda şeffaf bir merhem kutusu buldu. Lekeli bir fırçayı kavanoza batırıp ayakkabılarına tek tek sürdü.

"Oh, bitmek üzere misin?"

Bu soru, kendimi tutamadan ağzımdan çıktı. Sterling yarım saniye boyunca keskin bir bakış attıktan sonra işine geri döndü ve şimdi ayakkabılarımı kuvvetle parlatmaya başladı.

"Artık aramızda değil," dedi sessizce.

"Oh," dedim. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Rahatsız etmemeliydim. Yine."

Bu sefer nazikçe bana baktı.

"Skylar," dedi ve o anda, onun dilinden çıkan ismimi duymaktan ne kadar çok hoşlandığımı fark ettim. Daha önce olduğu gibi, sondaki "r" tam olarak telaffuz edilmiyordu, New England'ın ince ritmiyle yuvarlanarak, onun henüz tamamen silemediği işçi sınıfı kökenini ele veriyordu.

"Evet?"

"Çok fazla özür diliyorsun."

"Ben çok..." diye başladım ama kendimi durdurdum. Sterling bana küstahça bir gülümseme attı ve ben de gülümsemeden edemedim. "Doğru," diye düzeltiltim. "Tamam."

"Aynen," dedi göz kırparak ve tekrar ayakkabılarımıza döndü. Ana, çaydanlık ve fincanın bulunduğu bir tepsi ile odaya girdi. Kanepede oturduğumu fark ettiğinde, yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra tekrar rahat bir samimiyete büründü.

"Sanırım Bayan Crosby'yi tanıyorsunuz, Ana," dedi Sterling şöminenin yanındaki koltuğundan.

"Ah, evet, efendim, biraz. Ben, şey..."

"Sorun yok, Ana," dedi Sterling, daha önce söylediği sözleri tekrarlayarak. Tanıştığı tüm kadınları sürekli olarak sakinleştirmek zorunda kalmaktan bıkmış mıydı acaba? Açıkçası, çoğumuz için rahatsız edici biriydi. "Bu gecelik işin bitti."

"Evet, efendim," dedi Ana ayrılmadan önce. "İyi geceler." Bana hızlıca, okunaksız bir bakış attıktan sonra gitti, şüphesiz Eric'le, eğer hala buradaysa, benim yukarıda ne yaptığımı dedikodu yapmak için.

"Lütfen," dedi Sterling, çayı işaret ederek. "Donmuş gibisin, kendine bir fincan al. Ben araba çağırıp bir fincan daha alacağım."

O ocaktan kolayca kalktı ve ben de odadan çıkarken onun ince yapılı vücudunu izlemekten kendimi alamadım. Ofiste kendini bu kadar gizli tutmasına şaşmamalı. Böyle bir poposu varken, iş arkadaşları kapısının önünde kamp kurardı.

Kısa bir süre sonra, kulağına cep telefonunu tutmuş ve tepsiye koyduğu başka bir çay fincanıyla geri döndü. Bir kadın sesi, araba konusunda kısa süre içinde onu arayacağını açıkça söyledi.

"Taksi şirketleri artık geri arıyor mu?" diye sordum, telefonu kapattıktan sonra. "Hayır, ama kişisel asistanlar arıyor," dedi, yine yaramaz bir gülümsemeyle

gülümsemeyle cevap verdi. Midem kasıldı. "Çay nasıl?"

Bir yudum aldım. Daha önce hiç içmediğim tatlı bir yasemin çayıydı. "Harika."

Başını salladı. "Son Pekin seyahatimde aldığım bir karışım. Uzman değilim, ama oldukça iyi olduğunu düşündüm." Telefonu elinde titredti. "Sterling."

Kadının sesi bu sefer daha boğuktu, bu yüzden ne dediğini anlayamadım. "Gerçekten mi?" diye sordu Sterling bir ara. "Tamam. Hayır, hayır, sorun değil Margie, ben hallederim. İyi geceler."

Telefonu kapattı ve şöminenin önündeki koltuğuna geri kaydı, dirseklerini dizlerinin üzerine rahatça koydu.

"Şey, durum şu, Bayan Crosby," dedi.

"Skylar," diye düzelttim. Başladığı için artık bunu söylemeyi bırakmasını istemiyordum.

Sterling, midemi altüst eden yavaş ve yumuşak bir gülümsemeyle beni ödüllendirdi. "Skylar. Pekala. Saat bir geçti. Metro ve otobüsler büyük olasılıkla çalışmıyor. Margie bana dört farklı araba şirketini aradığını söyledi, ama görünüşe göre Boston'daki herkes bu havada kendilerini eve götürecek birini arıyor. Seni kendim götürürdüm ama arabam bakımda. Yani, bir seçeneğin var. Sabah dörtlere kadar burada bekleyip bir sonraki boş arabayı bekleyebilirsin, bu da beni huysuz yapar çünkü seninle birlikte uyanık kalmam gerekir ve ben çok yorgunum. Metroyla şansını deneyebilirsin, bu durumda seni istasyona kadar götürürüm. Bu arada, kar fırtınasının içinden geçerek. Ama orada geceyi geçirmekten başka bir şey yapmayacağını sanmıyorum. Ya da misafirperverliğimden yararlanıp misafir odalarımından birinde geceyi geçirebilirsin."

"Oh, bunu yapamam," diye söylemeye başladım, ama Ana'nın aldığı gibi aynı sert el hareketiyle karşılandım.

"Dur," diye emretti Sterling. "Burası zaten pratikte bir otel. Sorun olmaz, söz veriyorum."

Yine kaşlarını kaldırarak bana itiraz etmem için meydan okudu ve ben de alaycı bir yorum yapmak üzereyken dudaklarımı ısırdım.

Gözleri doğrudan ağzıma odaklandı ve ben de hızla dişlerimi dudaklarımdan çektim.

"Ah," dedi, bu sefer biraz boğuk bir sesle. "Öyleyse. Sıcak bir yatak odasında bin iplik sayılı çarşaflarda mı uyuyacaksın? Yoksa muhtemelen Ağustos ayından beri duş almamış bir grup evsizle beton bir bankta mı? Zor bir karar, biliyorum."

Bir anlığına ona baktım, gerçekten görüldüğü kadar fedakar mı, yoksa kendinden emin mi olduğunu anlamaya çalışarak. Nazikti, ama kaç erkek, gizli bir amacı olmadan yabancı bir kadını geceyi geçirmek için evine davet eder ki? Benim (itiraf etmeliyim ki sınırlı) tecrübeme göre, yaklaşık olarak hiçbiri.

"Burada tek başına mı yaşıyorsun?" Ateşin ve seslerimizin dışında ev sessizdi.

Sterling sırttı.

"Evet," dedi. "Bu bir sorun mu?"

"Yani, bir şey yapmayacaksın, değil mi?" Bu soru, durduramadan ağzımdan çıkıverdi.

"Senin evime gelip koridorlarımda dolaşmanın, benim cinsel taciz sorumluluğumu ortadan kaldırdığına eminim, Skylar," dedi gülümseyerek. "Ama yine de senin küçümsemeni takdir ediyorum. İlk kez, iş arkadaşlarımdan bana söylediği kadar acımasız olabileceğini gördüm."

"Benim hakkımda konuşuyorlar mı?"

"Herkes hakkında konuşurlar," dedi. "Ama evet, adını duydum." Sanki bir dosyadan konuşmayı ezberden okuyor gibi tavana baktı. "Konuşkan, son derece yetkin, erkek stajyerlerin saçmalıklarını dinlemiyor. Akıllı. Çok umut vaat ediyor." Kaşlarını kaldırdı. "Colletti seni kıdemsiz avukat pozisyonuna almak istediğini söyledi, ama sen ilgilenmedin. Bu doğru mu?"

Boynumda yine bir kızarıklık hissettim. "Sanırım öyle. Yani, biraz para kazanmak hoşuma giderdi, ama hukuk fakültesine bu yüzden gitmedim. O yolu daha önce bir kez denedim ve bana göre değildi."

"Ne yoluydu o?"

"Para için para kazanma" yolu. Hukuk fakültesine gitmeden önce, bir süre Goldman Sachs'ta çalıştım. Bu, onların büyük kurtarma paketini almadan hemen önceydi. Tüm o yöneticilerin, yatırımcılarından ve müşterilerinden çok daha fazlasını çaldıktan sonra o parayı almalarını görmek

... midemi bulandırdı. Ben daha çok, bu tür insanlara paralarının bir kısmını geri almalarına yardım edebilecek biri olmak isterim. Ya da en azından sonunda hak ettiklerini almalarını sağlamak."

Sterling koyu renkli kaşlarını kaldırdı. "Neredeyse avukatlık ile ilgileniyormuşsun gibi geliyor. Ama transkriptlerini gördüm; notların bunun için fazla iyi. Bir dava firmasında vakit kaybetmek yerine, Yüksek Mahkeme'de katiplik yapmalısın."

İç geçirdim. "Ne yapmak istediğime karar vermekte zorlanıyorum." Potansiyel bir referans olabilecek birine bunu itiraf etmek zordu, ama gerçek buydu. "Aile hukuku ilginç, ama boşanma davalarıyla uğraşmak istemiyorum. Normalde gözden kaçan bazı ailelere temsilcilik hizmeti sunmak da hoşuma gidebilir. Örneğin yetimler veya ebeveynleri hapiste olan çocuklar."

Görünürde gerildi. "Koruyucu ailelerin yanındaki çocuklar mı?"

Başımı salladım. "Ya da istismara uğramış kadınlar.

Onlar gibi insanlar." "Peki neden?"

Bir an durdum. Kendimin de o yetim çocuklardan biri olmaya çok yakın olduğumu ona söylemek istemedim — o acıklı hikayeyle ilgilenmezdi, zaten pek anlatmadığım bir şeydi. "Yardıma muhtaç olanlardan yeterince gördüm," dedim sadece. "Onlara yardım edebilecek insanlardan biri olmak istiyorum."

Sterling cevap vermedi, sadece düşünceli bir şekilde baktı ve bir an için alt dudağını ısırdı. Ayak parmaklarımı haliya gömdüm ve çaydan bir yudum daha aldım. Sterling ayağa kalktığında, şimdi boş olan fincanıma anlamlı bir şekilde baktı.

"Ee?" diye sordu. "Geç oldu. Ne yapacaksın Skylar? Misafir odalarımın birinde uzun ve güzel bir uyku mu çekeceksin? Yoksa karar vermene yardımcı olması için biraz daha çay mı içmek istersin?"

Ses tonu bana hayır demem için meydan okuyordu, ama gözleri, bu karşılıklı pazarlığı keyifle izlediğini gösteren bir şekilde parıldıyordu. Fincanımı tepsiye koydum.

"Tamam," dedim. "Sen kazandın."

"Her zaman kazanırım," diye gülümseyerek cevap verdi. "Bir kat yukarı, koridorun sağındaki ikinci kapı."

"Sen de uyumayacak mısın?" diye sordum, ayağa kalkmışım bile. Esnememi bastırmaya çalıştım, ama sıcak bir yatak düşüncesi beklediğimden daha cazip geliyordu.

"Bu gece yapmam gereken biraz iş var," dedi ve kendine bir fincan çay hazırlamak için çay tepsisine doğru yürüdü. "İyi geceler, Skylar. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Teşekkürler, şey, Bay Sterling," dedim, merdivenlere doğru yürürken. Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra ona soyadıyla hitap etmek garip geliyordu, ama bana başka türlü talimat vermemişti. "İyi geceler."

Okumaya devam et Legally Yours:
www.nicolefrenchromance.com/spitfire

NEFRET YEMİNİ

DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA, SAHTE EVLİLİK ROMANI

Tik. Tak. Tik.

Antika saatin gongu tam olarak

Doğu Standart Saati ile sabah 10. Eric bunu biliyordu çünkü saatiyle senkronize edilmişti ve büyükannesi Celeste de Vries *her zaman* doğru saati tutardı. O, dakik olmaktan başka bir şey değildi. Ve herkesten de aynısını talep ederdi.

Normalde tanıdık eski saati umursamazdı. Uzun zamandır duymadığı için rahatlatıcı bile olabilirdi. Ama bugün ıslak çamaşır gibi akşamdan kalmaydı, baş ağrısı şakaklarını ikiye bölüyordu. Bu, onun ortalama bir pazar sabahı için özellikle garip bir durum değildi. Genellikle bir çift düzgün bacaklara sarılmış olurdu — önceki gece kartlarını doğru oynamışsa bazen iki çift bacak.

Ama de Vries klanının reisiyle acil çay içmek mi? Sabahın onunda? Boston'daki dairesinden dört saat uzaklıktaki New York'ta? Eric'in *çalışma tarzı* değildi. Hiç de bile.

On yıldır ailesini görmemiş olması ve son görüşmelerinin pek de hoş geçmemiş olması da durumu kolaylaştırmıyordu. "Birisi ölürse beni ara." De Vries ailesinin zorlu reisi Celeste de Vries'e söylediği ünlü son sözlerdi bu. Tam da bu çatı katından fırlayıp, bu karmaşık güç ve manipülasyon ağından uzak, kendi hayatını kurmak için ayrılmadan hemen önce.

Eh, o da öyle yaptı.

"Madam şimdi sizi kabul edecek, Efendi Eric."

Eric başını kaldırıp, büyükannesinin uşağı Garrett'in onu salonda beklediğini gördü. İnanılmazdı. Adam, her zamanki gibi yaşlı olmasına rağmen, on yılda hiç değişmemişti. Eric otuz iki yaşındaydı, göğsü dolgunlaşmış, ara sıra gri saçlar çıkmış ve alnında üç ince çizgi belirmişti

ama Garrett, fuayede duran Ming vazosu veya penthouse'un koridorlarındaki somon rengi lambri gibi, bakımlı bir antika gibiydi. O, zaman içinde donmuş bir şey, bir anakronizmdi. Yirmi birinci yüzyılda New York'ta bir uşak. Ama büyükannem böyleydi. Gelenek ya da ölüm.

"Teşekkürler, Garrett." Eric, uşakla birlikte dairenin güneydoğu köşesindeki salona doğru yürüdü.

Evet. Büyükannesi, 87. Cadde ve Park Avenue'da sahip olduğu binanın en üst katını kaplayan labirent gibi koridorların arasında bir salonuna sahipti. Dünyanın en kalabalık yerlerinden biri olan New York'ta, 40 kiloluk büyükannesi belediye başkanından daha fazla yer kaplıyordu.

O odada da hiçbir şey değişmemişti. Paha biçilmez antikalar, Chesterfield mobilyalar, hatta yirmi beş yıl önce Hamptons'daki ünlü gül bahçesinde çizilen aile portresi bile. Eric'in babası, annesi ve çocukluk halini gösteren resim vardı; yanında teyzesi, amcası ve onların kızı Nina; ayrıca büyükannesinin ortada bir anne tavuk gibi oturarak başkanlık ettiği geniş aile üyeleri.

Gülümsemeleri samimi olmaktan uzaktı. İnsanların dişlerini göstermeden kameraya haşmetli bir şekilde baktıkları türden gülümsemelerdi. Mavi ve gri gözler yaz güneşinde boş boş bakıyordu. Etraflarında hayat çiçek açarken, herkesin içi ölmüştü.

Eric'in zihnini bir anı seli kapladı. Beş yaşında, diz çorapları ve süveter yeleği giymiş, büyükannesi aile servetinin varisi olarak kaderini yerine getirmesi için yapması gerekenleri anlatırken kırırdamamaya çalışan Eric. Küçük kuzeni Nina, örgülerini çekiştirip doldurulmuş pandayı sıkıca tutarken merakla dinliyordu.

On bir yaşındaki Eric, istediği gibi Central Park'ta beyzbol oynamak yerine Westchester'da lanet olası polo oynamak için tartışıyordu. Birkaç ay önce vefat eden babasının söz verdiği gibi. Nina ağlamış ve görgü derslerine gönderilmişti.

On sekiz yaşında, de Vries klanının geri kalanı gibi Princeton yerine Dartmouth'a gitme kararını haykırıyordu. Nina, ödevine odaklanırken

gözlerle izliyordu. Tabii ki annesi Violet gibi Smith'e gidecekti.

Ve son kez. Yirmi iki yaşında, finans yerine İngilizce diplomasıyla okuldan yeni mezun olmuştu. Eric'in aile işinin başına geçmesi bekleniyordu, ama o bunun yerine parmağını gösterdi ve Harvard Hukuk Fakültesi'ne gitti. Babasının ölümünden sonra miras kalan parayla bunu kendisi ödeyebilecek kadar parası vardı. Tamam, bir beyaz yakalı kariyeri başka bir beyaz yakalı kariyerle değiştirmek pek de bir isyan sayılmazdı. Ama bunu kendi başına yaptı ve Upper East Side'ın huysuz, buruşuk parmağı altında kalmadan yaptı.

Celeste Annika Van Dusen de Vries.

"Torunum."

Sesi de tamamen aynıydı: keskin, ama kenarları pürüzlü, tırtıklı bir bıçak gibi. Ama Eric, orijinal Van Gogh tablosunun altındaki deri koltuğa döndüğünde, tamamen değişmiş olan tek şeyi fark etti: Büyükannesi.

Hiçbir zaman iri bir kadın olmamıştı, ama şimdi akbaba gibi kamburlaşmış, yarısı kesilmiş, rüzgârla yıpranmış bir dal gibi solmuştu. Başına bir fular takmıştı —kuşkusuz Hermès markaydı— ama beyaz saçları fuların kenarlarından sızıyordu. Hâlâ Chanel marka takım elbise giyyordu, ama tüvit pantolonlu takım elbise, çoğunlukla deri ve kemikten ibaret gibi görünen zayıf vücuduna bol geliyordu. Nefes aldığı anda, odanın diğer ucundan, yaklaşan bir fırtına gibi, ciğerlerinde bir şey hışırdadı.

"Otur, Eric," diye emretti, hala zevkli, kız gibi pembe renkte cilalanmış ince tırnağıyla kanepeyi işaret ederek.

"Büyükanne." Ona sert bir baş selamıyla selam verdi, ama itaat etti. Eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez. "Seni tekrar görmek... çok güzel."

Öyle değildi. Ama Eric'in görgü kuralları o kadar yerleşmişti ki başka bir şey söyleyemedi. Onun yaptıklarını affetmemiş olabilir, ama terbiyeli biriydi ve kaba davranamazdı. *Siktir.*

Büyükanne, önündeki oksijen tüpüne ellerini dayadı ve torununu açıkça değerlendirdi. Eric, gözlerini kaçırmamaya ve kıyafetleriyle oynamamaya çalıştı. *Sen bir erkeğin, Eric. Bunu unutma.* Çünkü o, en son gördüğü zayıf yirmi iki yaşındaki genç değildi. Ailesine defolup gitmelerini söyledikten sonra, dünyanın en iyi hukuk fakültesine gitmiş, en iyi yirmi hukuk firmasında çok çalışmış

en iyi yirmi hukuk firmasında çok çalışmış ve ardından en iyi arkadaşlarından biriyle kendi şirketini kurmuştu. Eric, ailesinin parası veya bağlantıları olmadan başardıklarından gurur duyuyordu. Artık bu zayıf kadının onayına ihtiyacı yoktu. Hiçbirine ihtiyacı yoktu ve uzun zamandır da yoktu.

"Büyümüşsün." Büyükannesi Garrett'a çay getirmesi için el salladı. "Anladığım kadarıyla küçük hukuk büranla iyi iş çıkarmışsın. Ama görüyorum ki bu sana fakir gibi giyinmeyi bırakmayı öğretmemiş."

Eric, onun tişörtü ve kot pantolonuyla ilgili alaycı sözlerini görmezden gelerek bir ayağını dizin üzerine attı. Doğrusu, genellikle daha şık giyinmeyi tercih ediyordu. Evindeki dolabında bir sürü tasarımcı takım elbise asılıydı. Armani. Boss. Tom Ford. Burberry. Güzel kesimli yakaları ve özenle seçilmiş cep mendillerini severdi. Boston'da bir terzisi vardı ve onu hızlı aramaya kaydetmişti. Yıpranmış kot pantolon ve konser tişörtü onun için giyinmişti. Onu kızdıracağını biliyordu.

"İyi iş çıkardım," diye kabul etti. Mütevazı olmanın bir anlamı yoktu. Mütevazı olmanın bir anlamı yoktu. Skylar Crosby ve Kieran Beckford ile iki yıl önce Copley Associates'i kurduğundan beri, firma üç avukattan on avukata çıkmıştı ve iki avukat daha işe almak istiyorlardı. Avukatlarla dolu bir şehirde acımasız ve kurnaz olmalarıyla şöhret kazanmışlardı.

Büyükannesi başını salladı. "Evet, evet. Sterling ve de Vries isimlerinin arkasında olması yardımcı olmuştur, değil mi? İşleri başlatmak için yeni paradan daha iyi bir şey yoktur. Senin ortağın, Ellen Chambers'ın ailesini neredeyse mahveden, Brooklyn'den gelen o küçük, isimsiz Sterling'in karısı değil mi? Yazık. İlk karısı çok iyi bir aileden geliyordu."

Gözleri, "konumu"ndaki diğer üyelerden bahsederken her zaman olduğu gibi parladı. Her zaman entrikacı, her zaman yargılayıcıydı. Aptal değildi. Eric'in Skylar ve kocası Brandon Sterling, eski bir yatırım devi ve şimdi mucit olan, ile yaptığı iş anlaşmasının tüm ayrıntılarını muhtemelen biliyordu. Brandon altı yıl önce laboratuvarında çalışmak için şirketlerinden ayrılmıştı, ama adam hala doğu kıyısındaki en büyük hisse senedi portföylerinden birine sahipti ve yeni şirketinin hukuki ihtiyaçları başlangıçta Copley'i ayakta tutmuştu. Büyükannenin tahminine göre, Sterling izlemeye değer bir balıktı.

Ya da, Eric belirsiz bir şekilde merak etti, Brandon bir balina mıydı? Bu durumda büyükannesi Kaptan Ahab mı olurdu?

Eric cevap vermek yerine sessiz kaldı. O oyunu biliyordu ve oraya oynamak için gitmemiştir. Yine de, neden orada olduğunu bilseydi, işler daha kolay olurdu.

Garrett çay tepsisini getirip onlara fincanlar hazırlarken, onlar da porselen fincanların üzerinden birbirlerine bakıyorlardı. Tepsiyi odanın bir köşesine koyduğunda, büyükannesi bile sessizliği bozmaya hazırды.

"Bizi yalnız bırak, Garrett." Yaşlı adam odadan çıkınca, büyükannesi tekrar Eric'e döndü ve konuşmadan önce oksijen maskesinden derin bir nefes aldı. "Neden seni buraya çağırdığımı merak ediyorsundur."

"İstemek biraz abartılı ama evet, merak ediyorum."

İki gün önce, Eric'in çay içmeye davet edildiğini söyleyen kişisel asistanından bir telefon almıştı. Acil bir durumla ilgilenmesi gerekiyordu. Hepsi bu kadardı. Noel yemeği için gönderilen tüm kabartmalı davetiyeleri veya Hamptons'da aileyle bir araya gelmek için yapılan ara sıra telefonları görmezden geldiği gibi, bunu da görmezden gelebilirdi. Aralarında bir anlaşma vardı. O, Eric'in tüm ailesine hayatından uzak durmalarını yoksa kirli çamaşırlarını basına ifşa edeceğini söylemediğini varsayabilirdi. Eric de onlara hiçbir şey söylemediklerini varsayabilirdi.

Ama bu farklıydı. Asistanın sesi, kısa ve soğuktu, çaresizlikle kaynıyordu.

Büyükannesi titrek ellerle yavaşça bir yudum aldı. "Baban gibi inatçı olabilirsin, ama asla aptal olma. Açıkçası sağlığım iyi değil."

Eric dudaklarını sıktı. "Elbette. Üzgünüm..."

"Utangaçlık yapmayalım, Eric," diye sözünü kesti. "Bu aileden nefret ediyorsun

—bunu son görüşmemizde açıkça belli ettin ve o zamandan beri de böyle devam ettin."

Eric dişlerini sıktı ama tartışmadı. Aileniz, nişanlınızın kendileri için yeterince iyi **o l m a d ı ğ ı n ı** düşündükleri için sizi ayırmak için bir araya geldiğinde, oldukça sinirlenirsiniz. Ve onların eylemleri onun intihar etmesine neden olduğunda, bu gerçekten affedilemez bir şey.

Yani, evet. Biraz kin besliyordu.

"Ne istiyorsun, büyükanne?" diye sordu, dokunulmamış çayını gök mavisi osmanlıya yerleştirilmiş yaldızlı tepsiye koyarak. "Julie acil bir durum olduğunu söyledi."

"Öyle değil mi?" Oksijen tüpünü ve harap olmuş vücudunu işaret etti. "Ölüyorum Eric, görünüşe göre duyuların seni yanıltıyor. Doktorlar, aptallar, hepsi, en iyi ihtimalle altı ayım kaldığını söylüyorlar. Görünüşe göre kanser. Çok sıradan, değil mi?"

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Beni buraya bir tür af dilemek için mi çağırdın? Penny'ye yaptıkların için affedilmek mi istiyorsun? Çünkü şimdiden söyleyeyim, affedilmeyeceksin."

Eric zorlukla yutkundu, ama sonuçta etkilenmedi. Soğuk davrandığını biliyordu, ama bu kadına olan tüm sevgisini çok uzun zaman önce kaybetmişti. Ne de olsa, Mayıs ayında o korkunç sabah Penny'nin bileklerini kesmesine neden olan kampanyayı başlatan oydu.

Büyükannem sadece alaycı bir şekilde, kağıt kadar ince elini sallayarak, "Hayır, hayır," dedi. "Bence bu boşuna bir çaba, özellikle de pişman olmadığım için. Tabii ki onun ölümünden değil, ama bu bizim suçumuz değildi. Onun bu kadar... hassas olduğunu bilemezdik."

Eric'in yüzü kızardı. Geldiğinde sakın kalmaya kararlıydı, ama daha iyi bilmeliydi. Büyükannesi, insanları kızdırmaktan sadistçe zevk alıyordu.

Bunun yerine ayağa kalktı. "Bence bu kadar yeter." Arkasına bakmadan odadan çıkmaya başladı, spor ayakkabılarının onun değerli zemininde iz bırakıp bırakmadığını umursamadan.

"Eric, dur orada!" sesi yankılandı, ama kalın Aubusson halıları tarafından hızla yutuldu. Ve lanet olsun, sesinde Eric'i bir kez daha itaat ettiren bir şey vardı. Bir korku. Daha önce hiç duymadığı bir zayıflık. Ondan gelmiyordu.

Yavaşça döndü ama kapının eşiğinde kaldı.

"Altı ay sonra buradan gideceğim," dedi büyükannem. "Peki sence tüm bunlar kime kalacak?"

Etraflarındaki zenginlikten bahsediyordu. De Vries serveti Manhattan'dan daha eskidi, New Amsterdam nakliye şirketiyle başlamış ve dünyasının en büyük holdinglerinden biri haline gelmişti. adı konteyner ve tekne dünya çapında

ancak de Vries ailesi neredeyse yüz yıldır yönetim kurulunda oturmaktan başka bir şey yapmamıştı. Ama para para kazandırır ve de Vries ailesi herkesten daha fazla paraya sahipti.

Eric lanet olası bir kuruş bile istemiyordu.

Kollarını kavuşturdu ve sert bir bakış attı. "Çocuklarıyla miras oyunları oynamanıza yardım etmeyeceğim, büyükanne. Annemle Violet teyzemin zorluklara katlanmasını istiyorsan, bunu onlarla konuş. Ya da diğer torunun Nina ile konuş. Seninle gerçekten konuşan torununla."

"Onlara miras bırakmak isteseydim bu çok iyi olurdu, ama istemiyorum." Büyükannesi uzun bir nefes aldıktan sonra, sadece iğrenç derecede tatlı olarak tanımlanabilecek bir gülümsemeyle devam etti. "Hepsi senin için, Eric. Hepsi."

Eric'in kalbi durdu. Tamamen. En az iki saniye boyunca ölüydü.

"Ne?" diye boğuk bir sesle sordu sonunda. "Ama bu... Senin bir çocuğun daha var. Hem de hayatta olan bir çocuk."

"Violet bir de Vries değil," dedi büyükanne. "Ve bu nedenle Nina da değil. Şimdi, sen bir şey söylemeden önce, onlar bunun böyle olacağını hep biliyorlardı. Kızlar aile adını devam ettiremezler, Eric. Astorlar ve Gardnerlar De Vries Shipping adlı bir şirkete sahip olamazlar. Ama sen olabilirsin, evlat. Sen sonuncusun."

Bu doğrudu: Eric, aslında uzun bir de Vries erkek soyunun sonuncusuydu. Babası, büyükanne'nin kocası Jonathan de Vries'in tek oğluydu. İkisi de ölmüştü — büyükbaba, Eric doğmadan çok önce akciğer kanserinden, babası ise Eric henüz çocukken tuhaf bir yelken kazasında. Annesi yeniden evlense ya da başka çocukları olsa da fark etmezdi. Hiçbiri de Vries soyadını taşımayacaktı. Saf kanları olmayacaktı. Eric, ailede hala bu soyadını taşıyan tek erkekti.

"İstemiyorum," dedi sonunda. "Bu ailenin parasına ya da şirketine ihtiyacım yok. Hepinizle işim bitti dediğimde ciddi dim."

Yine, büyükannesi sadece burnunu çektirdi. "Ne dediğinin farkında değilsin. Eski bir çöp gibi attığın şey, on yedi milyar dolarlık bir şirket. Yönetim kurulu toplantılarına başkan olarak katılacaksın - kontrol hissedarı olarak, hepsi bu - ve paranın işini yapmasına izin vereceksin." Kağıt gibi parmaklarını şıklattı. "Bu kadar basit."

Eric'in çenesi, büyükannenin her yıl balo salonuna kurduğu devasa Noel ağacını süsleyen fındıkkıranlar gibi açılıp kapandı. Ailesinin net değerinin Forbes tarafından yüksek tahmin edildiğini biliyordu, ama bu kadar yüksek olduğunu bilmiyordu. On yedi *milyar* dolar mı?

"Neden ben?" diye sordu kalın bir sesle. "Sadece aptal bir isim yüzünden mi? Eğer bu senin için bu kadar önemliyse, kuzenlerinden birinin ismini değiştir. Nina işletme okuluna gitti, Tanrı aşkına, ve soyadı artık Gardner olsa da, o da benim kadar bir de Vries. Ve o her zaman seni memnun etmek için elinden geleni yaptı. Bu aile senin için her şey. Neden 17 milyar doları, ona sırtını dönen birine veriyorsun?"

Ama büyükannem sadece kaşlarını kaldırıp omuz silkti — onun için garip bir şekilde rahat bir hareketti. "Gelenekler büyükbaban için önemliydi. Baban için de öyle. Karakter gücü de öyle. Ve bu ailede benden başka buna sahip olan tek kişi sen görünüyorsun. Seni yıllardır izliyorum. Artık şirketler hukuku alanında bir güçsün, bu da şirket için bir nimet olur. Baban seninle gurur duyardı."

Eric'i suçluluk duygusuna kapılmaya iten tek şey, ölen babasının anısıydı. Şöminenin üzerindeki fotoğrafları ezbere biliyordu. Gülümsediğinde her zaman dişlerini gösteren, temiz kesimli bir adamdı. Atlantik'i yelkenle geçip pervaneli uçak uçurmayı öğrenen adam. Eric'in annesini Paris'e yaptığı ani gezilerle veya aşırı pahalı mücevherlerle baştan çıkaran adam. Adamın kendine güveni vardı. Eric'in çocukken olmak istediği her şeydi. Eric'in erkek olarak olmadığı her şeydi.

Tabii, belki de o havalı tavırları hariç.

"Tabii ki, bunu sana öylece *verecek* değilim." Büyükannesi Eric'i anılarından uyandırdı.

Ve işte oradaydı: uyarı. Her zaman bir uyarı vardı. Eric çenesini sıktı. "Hadi bakalım."

O, kasıtlı olarak konuşmayı uzatmak için bir nefes daha aldı. "De Vries isminin devam edeceğini bilmek istiyorum," dedi. "İkisi de bunu isterdi; bu yüzden, bu benim son arzum."

Eric'in ağızı yine açık kaldı. "Ciddi misin? Bu Thomas Hardy romanlarından çıkmış bir şaka mı? Son *arzun mu?*"

Büyükanne yine sırttı. Bu endişe vericiydi. Bazı dişlerini kaybetmişti, diğerleri ise muhtemelen kemoterapiden dolayı çok çürümüştü. Onun gibi bir kadın, düzgün bir kaplama veya takma diş olmadan hiçbir yere gitmezdi. Gerçekten çok acı çekiyor olmalıydı.

"Sana temin ederim ki bu çok gerçek," dedi. "Evlen, Eric. Altı ay içinde. Ve mümkünse, bir varis sahibi olacak kadar uzun süre, en az beş yıl evli kal. Başarırsan, şirket senin olacak. Ve beş yıl sonra gerçekten istemiyorsan, pozisyonunu teyzen Violet'e veya kuzenin Nina'ya devredebilirsin." Duyurunun heyecanı ona fazla gelmiş gibi, bir nefes daha oksijen çekti. "Hayır dersen, her şeyi satarım ve aileyi mevcut tröstleri dışında beş parasız bırakırım. Ve bildiğin gibi, bunlar hiç de istedikleri kadar cömert olmamıştır."

İlk içgüdü, ona kafayı yediğini söylemekti. Bir ayağı çukurda olsa bile, hala eski numaralarına devam ediyor, insanları kukla gibi oynatıyordu. Ve eğer manipüle etmeye çalıştığı sadece kendisi olsaydı, Eric muhtemelen öyle derdi. Ama ailesi, tüm geleceklerinin ellerinden alınmasını hak etmiyordu. On yıldır neredeyse hiç konuşmadığı Nina... Onun hayatı nasıl olacaktı? Annesi ve teyzesi, zayıf ve bencil olsalar da, buna katlanamasa da, onlar da bunu hak etmiyorlardı. Hiçbiri, Madam de Vries'in oynadığı bu Makyavelist oyunda piyon olmayı hak etmiyordu.

"Evlen," diye tekrarladı. "Ve Tanrı'nın dediği gibi, 'verimli olun ve çoğalın.'"

Bu sözler Eric'in kafasında büyükbaba saatinin gongu gibi çınlayıp durdu. Evlilikle ilgili sahip olduğu tüm içgüdüler Penny ile birlikte öldü, onun damarlarından sızıp, hayatıyla birlikte küvetin giderinden akıp gitti.

Eric evlenecek tipte bir adam değildi. Daha çok, kimseyi dairesine sokmayan tipte bir adamdı. Onları becerip, gün ağarmadan terk eden tipte bir adamdı. Öyle olmasa bile, bu çılgın plana

Bu ılgın plana razı olacak kimse yoktu. Denemek için yeterince uzun süre dayanabileceği kimse yoktu.

Ama... bir kişi vardı. Zekası ve cesareti bu düzenlemeyi katlanılabilir hale getirebilecek tek bir kadın. Eric'in, sadece gösteriş için olsa bile, evlenebileceğini düşünebileceği dünyadaki tek kadın oydu.

Jane Lee Lefferts.

Onu tamamen ve tamamen nefret eden bir kadın.

The Hate Vow'u buradan okumaya devam edin:

www.nicolefrenchromance.com/thehatevow

TEŞEKKÜRLER

Bazı kitaplar kolay okunur. Bazıları ise okunması zordur. *Ahlaki açıdan Black Betrothal* ikincisiydi.

Günümüzde milyarderleri sevmediğiniz halde milyarder romantik roman yazarı olmak zor. Milyarder kahramanınızın birinci sınıf bir pislik olacağını baştan bildiğinizde ise bu daha da zor. Bu yüzden Brendan'ın karakterini ve onu paradan öteye iten şeyleri anlamamın yaklaşık bir yıl sürmesi belki de mantıklıdır. Ama bunu başardığımda, onu sevmeyi öğrendim.

Editörümün sözlerini alıntılar yapmak gerekirse: "Ah, kuş adam."

Ah, gerçekten. Brendan, başından beri zehirli erkeklikten hayatındaki kırılmalılığı kucaklamaya doğru giden bir karakterin iyi bir örneğidir. Bu, içimizdeki aptallığı kucaklamakla başlar. Onunkini bulmaktan keyif aldım.

Birkaç harika insanın yardımı ve sabrı olmasaydı bunu başaramazdım. Patricia ve Dawn, bu kitabın sayısız versiyonunu okudular ve tekrar okudular. Sizler benim için birer nimetsiniz ve ikinizi de her zaman seveceğim. Vivian Wood, benimle kahve içip gülerken ve bu serinin tamamını planlayarak çok fazla öğleden sonralarını geçirdi. O olmasaydı Black ailesi var olamazdı. Sen benim için çok değerli bir hazinesin.

Diğer teşekkürlerim ise beni yarı akıllı tutan kişisel Ruth'um Danielle Leigh'e; beni güncellemelerle rahatsız etmekten çekinmeyen ve TikTok'ta benden daha iyi pozlar veren Dani Sanchez ve Wildfire Marketing ekibine; düzenleme becerileri ve yorumlarıyla çok ihtiyaç duyduğum komik rahatlamayı sağlayan Theresa Leigh'e; ve en çok ihtiyacım olduğunda boşluğu dolduran Emily Lawrence'a gidiyor. Teşekkürler.

Ve son olarak, aileme ve okuyucularıma: yeni bir kahramana şans verdiğiniz (ve sizin için bıraktığım Paskalya yumurtalarını aradığınız

). Bu rüya gibi kariyeri her gün gerçeğe dönüştüren sizlersiniz. Size minnettarım.

Se
vgil
er,
Nic

NICOLE FRENCH'İN DİĞER YAZILARI

Kötü Fikir

Beni tekrar et: seksi kıزدan uzak dur. Güzel kıزدan.

Teslimat rotanın ortasında parlayan lanet olası güneş ışığı. Layla Barros, hiç bilmediğim, ama istediğim her şey. Asla sahip olamayacağım her şey.

O masum bir genç öğrenci. Ben ise hüküm giymiş bir suçluyum.

O, iyi bir aileden gelen zengin bir kız.

Benim ise parçalanmış bir ailemden başka bir şeyim yok.

Ama ben bir bağımlıysam, o benim uyuşturucum. Sonunda onu mahvedeceğimi bilsem de, ondan uzak duramıyorum.

O benim hayallerimin kızı olabilir, ama ben her zaman kötü bir fikirdim.

Buradan okumaya başlayın: www.nicolefrenchromance.com/bad-idea

Hollywood Sırrı

Beni tekrar et: seksi kıزدan uzak dur. Güzel kızdant.

Teslimat rotanın ortasındaki lanet olası güneş ışığı. Layla Barros, hiç bilmediğim, ama istediğim her şey. Asla sahip olamayacağım her şey.

O masum bir genç öğrenci. Ben ise hüküm giymiş bir suçluyum.

O, iyi bir aileden gelen zengin bir kız.

Benim ise parçalanmış bir ailemden başka hiçbir şeyim yok.

Ama ben bir bağımlıysam, o benim uyuşturucum. Sonunda onu mahvedeceğimi bilsem de, ondan uzak duramıyorum.
O benim hayallerimin kızı olabilir, ama ben her zaman kötü bir fikirdim.

Buradan okumaya başlayın:

www.nicolefrenchromance.com/hollywoodsecret

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

